தேடி வந்த வசந்தமே

1

''வாங்க.''

''ஸார் நாங்க.''

''தெரியும் ஸார், உக்காருங்க. நீங்க மிஸ்டர் சீனிவாசன், சரவணா க்ரூப் ஆஃப் கம்பெனிஸ் சேர்மன். இந்த அப்பார்ட்மெண்ட்ல ஃபர்ஸ்ட் ஃப்ளோர்ல தான் நீங்களும் குடியிருக்கீங்க.''

''பரவாயில்லையே, எங்களப் பத்தி இவ்வளவு தெரிஞ்சு வெச்சிருக்கீங்க?''

''உங்களத் தெரியாம இருந்தாத்தான் ஆச்சர்யம், இந்த பெங்களூர் சிட்டில விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய தொழிலதிபர்கள்ள நீங்களும் ஒருத்தர்ங்கறது எல்லாருக்குமே தெரியுமே'' என்றார் வாசுதேவன்.

அப்பொழுது ஹாலுக்கு வந்த அவரது மனைவி சுமதியும், வீட்டுக்கு வந்திருந்தவர்களை வரவேற்றார்.

''நாங்க வந்த காரணம்'' என்று வந்தவர்கள் ஆரம்பிக்க ''சொல்லுங்க'' என்றார் வாசுதேவன்.

''எங்களுக்கு ரெண்டு பசங்க ஸார், பெரியவன் சரவணன், சின்னவன் ஹரிஹரன்.''

''அப்படியா.''

வாசுதேவனின் மனைவி சுமதி ஸ்வீட், காரம் கொண்டு வந்து வைத்து உபசரிக்க, ''சரி நல்ல விஷயத்த ஸ்வீட்டோடயே ஆரம்பிக்கலாமே'' என்று வந்தவர்களும் எடுத்துக் கொண்டனர்.

''உங்க பெரிய பொண்ணு நர்மதாவ எங்க பையன் சரவணனுக்குப் பிடிச்சிருக்காம். உங்க பொண்ணு கூடப் பேசினதெல்லாம் கிடையாது, அப்பார்ட்மெண்ட் ஃபங்ஷன் அன்னைக்கு நர்மதாவோட டேன்ஸ் பாத்திருக்கான்.''

....

''அதுக்கப்புறமும் ரெண்டு, மூணு முறை போக வர யதேச்சையாப் பாத்திருக்கான். நேத்து தான் எங்ககிட்ட சொன்னான். சரி நல்ல விஷயத்துக்கு எதுக்கு யோசிக்கணும்னு, உங்க மகள எங்க மகனுக்குப் பொண்ணு கேட்டுப் பேசலாம்னு வந்தோம்.''

''நல்ல விஷயந்தான்'' என்று வாசுதேவனும் முதலில் முகம் மலர்ந்தார்.

''நீங்களே வந்து கேக்கறத நினைச்சா எங்களுக்கு ரொம்பப் பெருமையா இருக்கு. நர்மதா வேலைக்குப் போயிட்டே மேல படிக்கணும்னு சொல்லிட்டிருந்தா, அதோட அவளயும் ஒரு வார்த்த கேக்கணும்.''

''அது சரிதான் ஸார், குழந்தைகளோட விருப்பம் தான் முதல்ல முக்கியம். நீங்க கேட்டுட்டு அப்புறமா சொல்லுங்க'' என்று மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு வந்தவர்கள் கிளம்பினர்.

அவர்கள் சென்றதும் தன்னைப் பார்த்த மனைவியிடம், ''வாமா உக்காரு'' என்றார் வாசுதேவன்.

''நல்ல வேளைங்க பொண்ணுகிட்ட விருப்பத்தக் கேட்டுட்டு சொல்றேன்னு சொல்லிட்டிங்க.''

''பின்ன பணக்காரனப் பாத்ததும் சரின்னு தலையாட்டிடுவேன்னு நினைச்சியா?''

''அச்சச்சோ கோபப்படாதீங்க, அவங்க திடீர்னு வந்து கேட்டும் கூட பிரமாதமா சமாளிச்சுட்டிங்கன்னு சொன்னேன்.''

''ம், அப்புறம்.''

''அப்புறம்னு பாத்தா நர்மதாவுக்கு கல்யாண வயசு வந்துடுச்சுங்கறத அவங்க ஞாபகப்படுத்திட்டுப் போயிருக்காங்க.''

''அவ இன்னும் சின்னப் பொண்ணுமா.''

''பெத்தவங்களுக்கு எப்பவும் அப்படித்தான் தெரியுங்க.''

''ஹாய் டாட்!''

''வாடாம்மா, எங்க போய்ட்டு வர்ற?''

''வேலைக்கு அப்ளிகேஷன்ஸ் போஸ்ட் பண்ணிட்டு வர்றேன், என்ன டாடி அதிசயமா மதியம் வந்திருக்கீங்க?''

22/03/2007

"இந்த வழியா ஒரு வேலை அப்படியே உன் கையால குடா லஞ்ச் சாப்டுட்டுப் போலாம்னு வந்தேன்டா."

"அப்ப வாங்க டாடி லஞ்ச் எடுத்து வைக்கறேன்."

"நீ வர்றதுக்கு லேட்டாகுமோன்னு, வந்ததுமே சாப்டுட்டேன்."

"அப்படியா" என்றவள், சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

"என்னம்மா திடீர்னு மும்முரமா வேலைக்கு ட்ரை பண்ணிட்டிருக்க?"

"எப்படியும் வேலைக்குப் போகணும்னு முடிவு பண்ணிட்டேன். ஒவ்வொரு கம்பெனியா தனித்தனியா ட்ரை பண்ணிடிருந்தா அதுக்கே சில மாசங்கள் போயிடும் டாடி அதனாலதான்."

"எதுக்குடா இதெல்லாம், பேசாம கல்யாணம் பண்ணிக்கோ."

"கல்யாணமா?"

"அதுக்கு ஏன் இப்படி வாயப் பொளக்கற?"

"நோ டாடி, ஆரம்பத்திலிருந்து காலேஜ் முடியற வரைக்கும் என்னோட படிப்புக்காக மட்டும் பத்து லட்சத்துக்கும் மேல செலவு பண்ணியிருக்கீங்க. நான் வேலைக்குப் போய் அந்தப் பணத்தையெல்லாம் சம்பாதிக்கப் போறேன்."

"முட்டாள்தனமா உளறாத."

"இல்ல டாடி, நான் படிச்சதுக்கு ஏதாவது பலன் இருக்கணும்னு நினைக்கறேன் அவ்வளவுதான்."

சற்று முன்பு வந்துவிட்டுப் போனவர்களைப் பற்றி மகளிடம் சொன்னவர், "நீ அந்தத் தம்பியப் பாத்திருக்கியாம்மா?" என்று கேட்டார்.

"ஆமா டாடி"

"உன்னக் கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கேட்டிருப்பார் போல, நீ என்ன சொல்ற?"

"வேண்டாம் டாடி"

"ஏன்?"

"என்ன டாடி நீங்க, அவங்க யாருன்னுகூட நமக்கு முழுசாத் தெரியாது. நான் சரின்னு வேற சொல்லணுமா?"

"இல்லமா, உன் சமமதம் தான் எனக்கு முக்கியம். கல்யாணம் வேண்டாமா, இல்ல அந்...."

"ரெண்டும் தான், ப்ளீஸ் வேற டாபிக் பேசுங்க."

"சரிதான், இப்பக் கொஞ்ச நாளா உனக்கு வரன்கள் நிறைய வர ஆரம்பிச்சிருக்கு. இதே பதில் எப்பவும் இருக்காதுன்னு எதிர்பாக்கறேன்."

பதில் சொல்லாமல், தந்தையைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

"சரிமா நான் கிளம்பறேன்" என்றவர், "சுமதி நான் நைட் வந்து அவங்க கூடப் பேசிக்கறேன்" என்று மனைவியிடமும் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

சுமதி வாசுதேவன் தம்பதியின் மூத்த மகள் நர்மதா, எம்.ஸி.ஏ. முடித்து ஒரு வருடமாகிறது. அடுத்த மகள் அர்ச்சனா பி.இ. இரண்டாவது வருடமும், மூன்றாவதாக மகன் சரண் பதினொன்றாம் வகுப்பும் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

"நர்மதா."

"என்ன மம்மி?"

"துவைச்சு காஞ்ச துணிகள மடிச்சு வெச்சிருக்கேன். உங்க ஒவ்வொருத்தரோட துணிகளையும் தனித் தனியாப்

பிரிச்சு கொண்டு போய் அடுக்கி வெச்சுடுமா. ரெண்டு பேரும் பசியோட வருவாங்க, நான் கிச்சன்ல வேலையப் பாக்கறேன்'' என்று சென்றார் சுமதி.

ஐந்து நிமிடங்கள் வித்யாசத்தில் சரணும், அர்ச்சனாவும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சரண் வந்ததுமே புத்தகப் பையை சோஃபாவில் வீசிவிட்டு சோர்ந்து போய் அமர்ந்து விட, அர்ச்சனா தனது தாயை அழைத்துக் கொண்டே கிச்சனுக்கு வந்தாள்.

''ஏன் இப்படிக் கத்தற அர்ச்சனா?''

''மம்மி நான் நிவேதா வீட்டுக்குப் போய்ட்டு வரட்டுமா, ப்ளீஸ் மம்மி.''

''உனக்கு செமஸ்டர் எக்ஸாம் நடந்துட்டிருக்குமா.''

''அதனாலென்ன?'' என்று சிணுங்கினாள் பெண்.

''அது சரி, இன்னைக்கு எக்ஸாம் எப்படி எழுதின?''

''அத எம்மா கேக்கறீங்க?''

''என்னடி ரொம்ப அலுத்துக்கற?''

''ஓரளவுக்கு எழுதியிருக்கேன் மம்மி.''

''நீ நல்லா எழுதியிருக்கேன்னு சொன்னாலே பாஸா கறது கஷ்டம்.''

''அதெல்லாம் பாஸ் பண்ணிடுவேன், ப்ளீஸ் மம்மி.''

''சரி போய்ட்டு வா, வேண்டாம்னு சொன்னாலும் இங்க உக்காந்து படிக்கவா போற? இந்தா சாப்டுட்டுப் போய்ட்டு வந்தாவது ஒழுங்கா உக்காந்து படி.''

''தேங்க்யூ, வந்து சாப்பிட்டுக்கறேன்'' என்று ஓடினாள் அர்ச்சனா.

''நீ என்ன சரண் வந்ததும் அப்படியே உக்காந்துட்ட? போய் கைகால் கழுவி யூனிஃபார்ம் மாத்திட்டு வா போ.''

''முதல்ல சாப்பிட ஏதாவது குடுங்கம்மா.''

''உங்கூட எப்பவும் இதொரு தொல்லை. நான் சொன்னத செஞ்சுட்டு வந்தாத் தருவேன்'' என்று தாய் மீண்டும் சொல்ல, சரியென்று எழுந்து சென்றான் சரண்.

அனைவரது துணிகளையும் அடுக்கி முடித்துவிட்டு நிமிர்ந்தவளை, தம்பி அழைக்க திரும்பிப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''அட சரண், என்ன இன்னைக்கு வந்ததுமே எல்லா வேலையும் முடிச்சு ஸ்மார்ட் ஆயிட்ட! சாப்டாச்சா?''

''அதுவும் ஆச்சு, எனக்கு மேத்ஸ் சொல்லிக் குடு.''

''என்ன சரண் இது? இப்பதான வந்திருக்க, கொஞ்ச நேரம் போய் விளையாடு போ.''

''இல்லில்ல எனக்கு முதல்ல மேத்ஸ்ல நிறைய டவுட்ஸ் இருக்கு, அதையெல்லாம் க்ளியர் பண்ணிவிடு. நாளைக்கு எக்ஸாம்.''

''சரி எடுத்து வை, அஞ்சு நிமிஷத்துல வர்றேன்.''

பக்கத்து பிளாட்டில் குடியிருக்கும் விமலா வர, அவரை வரவேற்றாள் சுமதி.

''எனக்கொரு சின்ன உதவி வேணும் நர்மதாம்மா.''

''சொல்லுங்கம்மா.''

''ரேஷ்மிய நாளைக்குப் பொண்ணு பாக்க வர்றாங்க. அவளுக்கு மெஹந்தி வெச்சுவிட நர்மதாவ அனுப்ப முடியுமாம்மா?''

இது மாதிரி மற்றவர்களின் வீடுகளுக்கு சென்று உதவு வது கணவருக்குப் பிடிக்காதே.

22/03/2007

''என்ன நர்மதாம்மா முடியாதா?''

''இல்ல சரணுக்கு பாடம் சொல்லிக் குடுத்துட்டிருந்தாமா.''

''அரை மணி நேரம் வந்தாக் கூடப் போதும்மா'' என அவர் மேலும் கேட்க, ''சரி வரச் சொல்றேன்'' என்றார் சுமதி.

''தேங்க்ஸ் நர்மதாம்மா அப்ப நான் வர்றேன்'' என்று சிறிது தூரம் சென்றவர், மீண்டும் திரும்பி வந்தார்.

யாராவது இருக்கிறார்களா என்று ஒரு எச்சரிக்கை உணர்வுடன் சுற்றிலும் பார்த்தவர், ''மதியம் யாரோ பெரிய ஆளுங்க உங்க வீட்டுக்கு வந்திருந்தாங்க போலிருக்குமா'' என்றார்.

கடவுளே இவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது? இவரிடம் சொன்னால் குறைந்தது ஒரு மணி நேரத்திற்குள் அப்பார்ட்மெண்ட் முழுவதும் பரவும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லையே.

''நர்மதா அப்பா அவருக்குத் தெரிஞ்சவர் ஒருத்தருக்கு அவங்க கம்பெனில வேலைக்குக் கேட்டிருந்தார்மா, அது சம்பந்தமா தான் ஏதோ பேசிட்டிருந்தாங்க.''

''அட, அதுக்கு அவங்களே உங்க வீட்டுக்கு நேர்ல வந்திருக்காங்களே'' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே சென்றார்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் வந்த கணவருக்கு டீ எடுத்து வந்து கொடுத்தார் சுமதி.

''எங்கமா குழந்தைங்க யாரையும் காணோம்?''

''அர்ச்சனா அவ ஃப்ரண்ட் வீட்டுக்குப் போயிருக்காங்க. நர்மதா சரணுக்கு பாடம் சொல்லிக் குடுத்துட்டிருந்தா, என்னங்க ஏதோ யோசனையா இருக்கீங்க?''

''மதியம் அம்மா போன் பண்ணியிருந்தாங்க.''

....

''என்னமா எதுவும் பேச மாட்டேங்கற? இன்னும் மூணு நாள்ள சரணுக்கும், அர்ச்சனாவுக்கும் சேந்த மாதிரி லீவ் வருதே. அப்பக் குழந்தைங்க மூணு பேரையும் ஊருக்கு அனுப்பி வைக்கலாம்.''

''நிஜமாவா சொல்றீங்க?'' என்று நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட மனைவியைப் பார்த்த வாசுதேவனுக்கு தன் மேலேயே வெறுப்பு வந்தது.

இதற்கும் அவர்கள் தன்னைப் பெற்றவர்கள்.

பிறகு குழந்தைகளின் சந்தோஷத்தையும் சேர்த்துப் பார்த்தவருக்கு இனி தன்னைப் பெற்றவர்களைப் பார்க்கப் போகும் பயணத்தை ஒரு நாள் கூடத் தள்ளிப் போடக் கூடாது என்று மனதிற்குள் உறுதி செய்து கொண்டார்.

அப்பொழுதே டெலிபோனில் தனது தாயை அழைத்து விஷயத்தைச் சொன்னவர், பேசுமாறு மனைவியிடமும் போனைக் கொடுத்தார்.

2

''நரேன்.''

''என்னமா?''

''அப்பா ஹாஸ்பிட்டல் போறதுக்குக் கிளம்பிட்டார்பா, நீ எங்கயோ வெளிய கிளம்பிட்ட போலிருக்கு?''

"தோட்டத்துக்குத்தாம்மா பத்து நிமிஷத்துல வந்துட்றேன்" என்றவன், பைக் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

"அண்ணா."

"என்ன சுரேன்?"

"நைட் எங்க ஸ்கூல் பொன் விழாவுக்கு டொனேஷன் குடுக்கறதுக்காகப் பணம் கேட்டிருந்தேண்ணா."

"நானும் நைட்டே எடுத்து வெச்சுட்டேன் சுரேன்" என்று பணத்தை எடுத்துத் தம்பிக்குக் கொடுத்தவன், "என்னப்பா நைட் ரொம்ப நேரம் உன் ரூம்ல லைட் எரிஞ்சுட்டிருந்தது" என்று கேட்டான்.

"எக்ஸாம்க்கு படிச்சுட்டிருந்தேண்ணா."

"நைட் அவ்வளவு நேரம் கண் விழிச்சுப் படிக்கறதுக்கு பதிலா, காலைல நேரத்துல எழுந்து படிச்சா மனசுல நல்லா நிக்கும். சரி நீ ஸ்கூலுக்குக் கிளம்பற வேலையப் பாரு."

"சரிண்ணா."

தனது சின்ன முதலாளி வருவதைப் பார்த்து கை வேலையைப் போட்டுவிட்டு அவசரமாக நரேந்திரனிடம் ஓடி வந்தான் தோட்டக்காரன்.

"என்ன மாடசாமி, சாப்டாச்சா?"

"ஆமாங்கய்யா. இன்னைக்கு அறுவடைக்கு நேத்த விட ஒரு நாப்பது பேர் அதிகமா வந்திருக்காங்கய்யா."

"ஆமா போய்ப் பாத்துட்டு தான் வர்றேன், அப்புறம் எல்லாத் தோப்புக்கும் தண்ணி பாய்ச்சியாச்சா?"

"மேக்கால தென்னந்தோப்புக்கு மட்டும் இங்க முடிச்சுட்டு தான் போய் எடுத்து விடணுங்கய்யா."

"சரி நீ போய் அதையும் பண்ணிட்டு, திரும்பவும் இங்கயே வந்து இரு."

"சரிங்க."

"சாயங்காலம் மூணு மணிக்கு தேங்காய் வியாபாரி வருவார், பக்கத்துல இருந்து பாத்துக்கோ அதுக்குள்ள நானும் வந்துடுவேன்."

"சரிங்கய்யா."

"என்ன மாடசாமி சொல்லு?"

"இங்க என்னவோ கட்டடம் கட்டப் போறீங்களாமே, அம்மா ஒரு அரை ஏக்கருக்கு சுத்தம் பண்ணச் சொன்னாங்கய்யா."

"ஓ, நீ வெச்ச செடி கொடிக போயிடுமேன்னு கவலையா? நீ தேவையில்லாதத மட்டும் களையெடுத்து சுத்தம் பண்ணிடு, உன் செடிகளுக்கு எந்த பங்கமும் வராம நான் பாத்துக்கறேன்."

"சரிங்கய்யா உடனே வேலைய முடிச்சுட்றேன்" என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னான் மாடசாமி.

மேலும் இரண்டு நிமிடங்களில் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டவன், "அப்பா நீங்க சாப்டாச்சா?" என்று தந்தையைப் பார்த்தான்.

"இல்ல நரேன், வா சாப்பிடலாம்."

"ஏம்பா நீங்களும் இன்னும் சாப்பிடாம இருக்கீங்க?" என்று தந்தையுடன் சாப்பிடச் சென்றான்.

"மாமா" என்ற ஒரு பெண்ணின் அழைப்பில் தந்தை, மகன் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

"நளினி வாம்மா, ஹா[illegible]டலிலிருந்து எப்ப வந்த?"

22/03/2007

''நேத்து மாமா, உங்களுக்கு உடம்புக்குப் பரவாயில்லையா மாமா.''

''நான் நல்லார்க்கேன், உனக்கு படிப்பெல்லாம் நல்லாப் போகுதாம்மா?''

''ஆமாம் மாமா''ன்னு நளினி சொல்ல, ''எப்படியோ அங்க யாரும் கேக்க ஆளில்லாம ஊர் சுத்திட்டு இருக்க?'' என்றான் நரேந்திரன்.

''ஏம்பா குழந்தைய அப்படிச் சொல்ற?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே ஹாலுக்கு வந்தார் சாந்தி.

''குழந்தையா? இதெல்லாம் உங்களுக்கே ஓவராத் தெரியல?'' என்று அவன் தாயைப் பார்க்க, ''ஹாய் அத்தை'' என்று அவரிடம் ஓடிச் சென்றாள் நளினி.

''எதுக்குத் தெரியணும்? நிஜமாவே நான் இன்னைக்கு பர்த்டே பேபி தான?'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள்.

''அடடா நளினி வாழ்த்துக்கள்மா'' என்று சாந்தி சொல்ல ''அதெல்லாம் பத்தாது அத்தே இங்க வந்து மாமா பக்கத்துல நில்லுங்க'' என்று அவரது கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்து குணசேகரனின் அருகில் நிறுத்தினாள்.

''என்ன ஆசிர்வாதம் பண்ணுங்க'' என்று அவர்களது காலில் விழுந்தவளை, இருவரும் மனதார வாழ்த்தினார்கள்.

''இந்தாமா ஏதாவது வாங்கிக்கோ'' என்று தனது சட்டைப் பாக்கெட்டிலிருந்து பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார் குணசேகரன்.

''தேங்க் யூ மாமா'' என்று நளினி அதை வாங்கிக் கொள்ள, ''எல்லாம் இந்த பணத்துக்காகத்தான் இல்லையா, நீ சும்மாவே கேட்டிருந்தாக் கூடக் குடுத்திருப்பாங்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''அது சரிதான், நீங்கெல்லாரும் எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணாம இருந்தீங்கன்னா, அதுலயும் காலேஜ்ல படிக்கப் பணமில்லாம ரொம்பவே கேவலப்பட்டிருப்பேன்'' என்று கண்களில் நீருடன் மூவரையும் பார்த்தாள் நளினி.

''அட இனி இது வேறயா, சரி வா வந்து சாப்புட்டே உளறு'' என்று முன்னே நடந்தான் நரேந்திரன்.

''வாங்கப்பா ஏற்கனவே உங்களுக்கு டிபன் நேரம் தாண்டிப் போயிடுச்சு'' என்று தந்தையைப் பார்த்தவன், தனது தாயிடம் ''டிபன் எடுத்து வைங்கம்மா'' என்றான்.

''எல்லாம் தயாரா இருக்குப்பா'' என்றவர், ''வாடாம்மா'' என்று நளினியை சாப்பிட அழைத்துக் கொண்டு போனார் சாந்தி.

மூவருக்கும் பரிமாறியவர், ''வீட்டு சாப்பாடு இல்லாம ரொம்ப இளைச்சுட்டயே நளினி'' என்றார்.

கடவுளே சும்மாவே நரேன் அத்தானின் நக்கலைத் தாங்க முடியாது. இனி தொலைந்தோம் என்று நினைத்துக் கொண்டே நளினி நரேந்திரனைப் பார்க்க அவன் தனது தந்தையுடன் ஏதோ மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

நரேனும், அவனது தந்தையும் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்தனர்.

''நரேன் நான் ஒரு கால் மணி நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு வர்றேன், அப்புறமாக் கிளம்பலாம்.''

''சரிப்பா.''

''நீ மெதுவா சாப்பிடு நளினி'' என்று சொல்லிவிட்டு குணசேகரன் செல்ல, ''என்னப்பா நீ நளினிக்கு விஷ் பண்ணவே இல்ல?'' என்று மகனைப் பார்த்தார் சாந்தி.

22/03/2007

''காலைல நரேன் அத்தான் தான் முதல்ல கூப்பிட்டு விஷ் பண்ணினார்'' என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னாள் நளினி.

வேகமாகச் சாப்பிட்டு முடித்த நளினி நரேனை நாடிச் சென்றாள்.

''டிஸ்டர்ப் பண்றதுக்கு மன்னிச்சுக்கோங்க அத்தான்'' என்றவள், ''ரொம்ப தேங்க்ஸ்'' என்றாள்.

''எதுக்கு?''

''நீங்க என்னோட ப்ராஜக்டுக்கு பணம் குடுக்காம இருந்திருந்தா நான் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டுப் போயிருப்பேன்.''

''சரி, வேறென்ன?''

''உங்களுக்கு இதெல்லாம் பெரிய விஷயமாத் தெரியாது, ஆனா எனக்கிது எவ்வளவு பெரிய உதவி தெரியுமா?'' என்று கம்ப்யூட்டர் ஸ்கிரீனில் கவனமாக இருந்த நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நளினி.

ப்ராஜக்ட்டுக்கு பதினைந்தாயிரம் பணம் வேண்டுமென்று போனில் கேட்டால் தந்தை நிச்சயமாகத் தரமாட்டாரென்று முடிவு செய்து, செலவுகளைக் குறிப்பிட்டு கடிதமொன்றை எழுதி தனது தந்தைக்கு அனுப்பியிருந்தாள் நளினி.

நூற்றுக் கணக்கில் பணம் கேட்கும்போதே நூறு முறை யோசித்துவிட்டுப் பிறகு பணத்தைக் கொடுப்பவர் அவளது தந்தை.

அதிலும் அதிக செலவு செய்து படிக்கும் படிப்பெல்லாம் பெண் பிள்ளைக்கு அவசியமில்லாதது, என்று மகளின் கல்லூரிப் படிப்பையே மறுத்தவரும் கூட.

இந்தக் காலத்தில் பெண்ணுக்கும் கல்வி அவசியம் தான் என்ற குணசேகரனின் வார்த்தைகளை மீற முடியாமல் தான் மகளுடைய கல்லூரிப் படிப்பிற்கு அவர் சம்மதித்திருந்தார்.

நரேன் வீட்டினருக்கும் தனது தந்தையின் குணம் தெரிந்திருந்ததாலோ என்னவோ, தனது படிப்பிற்காக அவர்கள் செய்யும் அனைத்துப் பண உதவிகளையும் நளினி மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வாள்.

என்னதான் யோசித்து உருக்கமாக தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதியும் கூட, அதற்குக் கிடைத்த பலன் பூஜ்யமாகத் தான் இருந்தது.

கடிதத்தைப் பார்த்த நளினியின் தந்தை மகளை போனில் அழைத்து, ''நீ படித்துக் கிழித்தது போதும் உடனே கிளம்பி வந்துவிடு'' என்றார்.

குழந்தைகள் நன்றாகப் படிக்கவில்லையே என்று கவலைப்படும் பெற்றவர்களுக்கு மத்தியில், தான் நன்றாகப் படித்ததுமே தனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த நிலை? என்று நளினிக்கு அழுகையும், கோபமும் ஒருசேர வந்தன.

அந்த நிலையில் யாரையும் பார்க்கப் பிடிக்காமல், உடம்பு சரியில்லையென்று விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு ஹாஸ்டலில் தன் அறைக்கு வந்து படுத்து விட்டாள்.

ஆனால் அந்த விஷயம் எப்படியோ நரேந்திரனின் குடும்பத்தை எட்டியிருக்கிறது. எப்படியோ என்ன, உங்களால் இவ்வளவு பணம் கேட்குமளவிற்கு அவள் வந்திருக்கிறாள் என்று குணசேகரன் மாமாவிடமே கூடப் போய் தனது தந்தை எதையாவது கேட்டிருந்தாலும் கேட்டிருப்பார்.

22/03/2007

அன்று மாலை தான் நரேந்திரனும் கல்லூரிக்கு வந்து அவள் தனது தந்தையைக் கேட்டிருந்ததை விட ஐந்தாயிரம் அதிகமாகவே, நளினியின் வீட்டினர் அவளிடம் கொடுக்கச் சொன்னதாகச் சொல்லி கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான்.

நளினிக்கு அன்னையில்லை, அண்ணனும் அப்பாவும் மட்டுமே. படிக்காமல் தங்களின் மூன்று ஏக்கர் நிலத்தில் விவசாயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தனது அண்ணனைப் பற்றியும், எந்நேரமும் மனக்கணக்கு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தனது தந்தையைப் பற்றியும் பெருமையாக சொல்வதற்கு நளினியைப் பொறுத்தவரை எப்பொழுதும் எதுவும் இருந்ததில்லை.

ஆனால் அதற்கு நேர் எதிராக நரேந்திரனின் குடும்பத்திலிருக்கும் ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் நளினி தனது கல்லூரித் தோழிகளிடம் பெருமையாக நிறையச் சொல்வாள்.

அதிலும் குறிப்பாக நரேந்திரனைப் பற்றி.

அன்று நரேந்திரன் கல்லூரிக்கு வந்து போன பிறகு நளினியின் தோழிகள் அவளிடம் 'உன் நரேன் அத்தானைப் பற்றி நீ சொன்னது அனைத்தும் சரிதான்' என்றார்கள்.

'நீயோ பட்டிக்காட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறாய், நீ சொல்பவனும் பட்டிக்காட்டானாகத்தான் இருப்பானென்று நாங்கள் நினைத்திருந்தோம், நிச்சயமாக இப்படி ஒருவனை எதிர்பார்க்கவில்லை' என்றார்கள்.

இருப்பது கிராமமாக இருந்தால் ஆட்களும் கிராமத்தனமாகத்தான் இருப்பார்களா?

'எங்கள் நரேன் அத்தான் தனது எக்ஸ்போர்ட் பிஸினஸ்க்காக பாதி நாட்களுக்கும் மேல் ஃபாரினில் தான் இருப்பார்'

என்று எப்பொழுதும் போல தோழிகளிடம் சண்டைக்குப் போனாள் நளினி.

ஆனால் திடீரென்று மாமா விபத்தில் சிக்கி விட்டதால், கடந்த இரண்டு வருடங்களாக நரேந்திரன் தான் விவசாயத்தையும் பார்த்துக் கொள்கிறான் பாவம், என்று நளினியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

''இப்பொழுது தான் நாங்களும் ஒத்துக் கொள்கிறோமே, உன் நரேன் அத்தான் நல்ல படிப்பு, பணம் இவற்றோடு ஆள் பார்க்கவும் படு கம்பீரமாக இருக்கிறாரடி'' என்று தோழிகள் அனைவரும் சொல்லக் கேட்க, நளினி வானத்திலேயே மிதந்தாள் எனலாம்.

ஆனால் உடனே தனது எண்ணப் போக்கை மாற்றிக் கொண்டாள்.

நன்றாகப் படிக்கும் சிறு பெண் பாவம் என்று பத்தோடு பதினொன்றாகத் தனக்கும் உதவி செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மட்டும் தனது பேராசை தெரிந்தால், இருந்திருந்து இவளுக்குப் போய் உதவி செய்தோமே என்று நொந்து போய் விட மாட்டார்களா?

நளினி இயற்கையிலேயே புத்திசாலிப் பெண் என்பதால் தனது தந்தை சாந்தி ஆன்ட்டிக்கு சற்று தூரத்து சொந்தத்தில் அண்ணன் முறை என்பதைத் தவிர, தான் அவர்கள் வீட்டிற்கு மருமகளாகப் போவது நடக்காத காரியம் என்பதைத் தானாகவே புரிந்து கொண்டாள்.

''என்ன மேடம், யோசனை ரொம்ப பலமா இருக்கு?''

நரேந்திரனின் கணீர்க் குரலில் நடப்புக்கு வந்தவள் ''ஏன் கம்ப்யூட்டரை சட் - டவுன் பண்றீங்க?'' என்றாள்

''வேல முடிஞ்சது, அப்புறம் படிச்சு முடிச்சுட்டு என்ன பண்ணப் போற? [illegible] சொல்றா

22/03/2007

''அச்சச்சோ எங்க அப்பாவா? அவர விட்டா தோட்டத்துல வேலையப் பாரு ஒரு ஆள் கூலி மிச்சமாகும்னு சொல்லுவார்.''

''அவரு உனக்கு மும்முரமா மாப்ள பாத்துட்டிருக்கார்.''

''விளையாடாதீங்க அத்தான்.''

''யாரு நானா? ஒரு மாப்பிள்ளையோட அட்ரஸ் குடுத்து முடிஞ்சா மாப்பிள்ளையப் பத்தி அக்கம் பக்கத்துல விசாரிச்சுட்டு வந்து சொல்ல முடியுமான்னு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னாடியே எங்கிட்டக் கேட்டார்.''

''நிஜமாவா?''

''சோகமான நிஜம்.''

''ம், சரி அதுக்கு நீங்க என்ன சொன்னீங்க?''

''உங்க பொண்ணக் குடுக்கணும்னு முடிவு பண்ணினதுக்கு அப்புறம் மாப்பிள்ளையப் பத்தி எதுக்கு விசாரிக்கணும்? இனிமேல் அந்த மனுஷனோட தலைவிதிய நினைச்சுதான் நாம நொந்துக்கணும்னு சொன்னேன்.''

நரேந்திரன் சிரியாமல் சொன்ன விதத்தில், நளினிக்குத்தான் சிரிப்பை அடக்க வேண்டியதாயிற்று.

''ப்ளீஸ் உண்மையச் சொல்லுங்களேன்.''

''நான் பொய் சொல்றதில்ல.''

''எங்கப்பா ஒரு பைசா கூட வரதட்சணை கொடுக்க மாட்டார், அதனால தப்பிச்சேன்.''

''ஆனா உங்க அப்பா மாப்ள தேட்ற ஸ்பீடப் பாத்தா, இப்பவே உன் கல்யாணத் தேதி முடிவானாலும் ஆச்சரியப் பட்றதுக்கில்ல.''

''கடவுளே அப்படி எதுவுமே வேண்டாம்னு வர்றவன், ஒன்னு ரொம்ப நல்லவனா இருக்கணும் இல்ல ரொம்பக் கெட்டவனா இருக்கணும். எனக்கு எப்படி வந்து வாய்க்கப் போறானோ'' என்றவள், நரேந்திரனைத் தொடர்ந்து தானும் மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள்.

''கவலப்படாத, வர்றவன் ரொம்ப நல்லவனாத்தான் இருப்பான்.''

''எப்படிச் சொல்றீங்க?'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நளினி.

''கடவுள் நல்லவங்கள மட்டும் தான் சோதிப்பான்'' என்று விட்டு தனது தந்தையை நாடிச் சென்றான்.

''பாருங்க அத்தை என்ன கெட்டவன்னு சொல்றார்'' என்று ஹால் சோபாவில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த சாந்தியிடம் குற்றம் சாட்டினாள்.

''நரேன் என்னவோ சொல்லிட்டுப் போகட்டும் விடுமா, நீ நல்ல பொண்ணுன்னு எல்லாருக்கும் தெரியும்.''

சில வினாடிகளில் தனது தந்தையுடன் வெளியே வந்தான் நரேந்திரன்.

''ஹாஸ்பிட்டலுக்கு நானும் வரட்டுமா கண்ணா'' என்று கேட்ட தாயிடம் ''வேண்டாம்மா'' என்றான்.

''இது ஜஸ்ட் ரிவ்யூ தான், நாங்களே டாக்டரப் பார்த்ததும் கிளம்பிடுவோம்மா.''

''சரி நரேன், அப்ப நான் தோட்டத்துக்குள்ள அறுவட நடக்கற இடத்துக்காவது போய்ப் பாக்கறேன்.''

''நானும் உங்ககூட வர்றேன் அத்தெ.''

''அதான கூடக் கூட்டிட்டுப் போனீங்கன்னா வெயிலுக்கு இதமா குடையாவது பிடிச்சுட்டு வருவா'' என்று நளினியைக் காட்டிச் சொன்னான் நரேந்திரன்.

22/03/2007

''நீங்க சொல்லலேன்னாக் கூட நான் செய்வேன்'' என்றாள் நளினி.

அதற்குள் கணவனும், மகனும் வெளியே சென்றிருக்க, அவர்களது கார் கிளம்பியதும் உள்ளே வந்தார் சாந்தி.

''இப்பதான் மாமா நல்லா ஆயிட்டாரே, அப்புறமெதுக்கு அத்தெ திரும்பவும் ஹாஸ்பிட்டலுக்குப் போறாங்க?''

''சும்மா பாக்கறதுக்கு வித்யாசம் தெரியறதில்ல நளினி. இப்பவும் வலின்னு தலையப் புடிச்சுட்டு அப்பப்ப உக்காந்துடறார், ஆனா வெளிய காட்டிக்கறதில்ல.''

''இருந்திருந்து மாமாவுக்கு எப்பிடி அத்தெ இப்படி ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட் நடக்கலாம்? எல்லாருக்கும் எவ்வளவு உதவி பண்றார், ஏன் நான் படிச்சதே, மாமா செஞ்ச உதவியால தான்.''

''அது எல்லாருக்கும் தான் பண்றார்மா'' என்றவர், வேலைக்காரப் பெண் வேணி ஹார்லிக்ஸ் கொண்டு வந்து கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டார்.

''நீ சாப்டாச்சா வேணி?''

''நீங்க இன்னும் சாப்புட்லமா.''

''நான் எப்பவும் போல மதியம் தான். முதல்ல நீங்க எல்லாரும் சாப்பிட்டு முடிங்க, அப்பதான் மதிய சாப்பாட்டு வேலைய ஆரம்பிக்க முடியும்.''

''சரிங்கம்மா'' என்று அந்தப் பெண் நகர, மீண்டும் அந்த வேணியை அழைத்து ''நளினிக்கு குடிக்கறதுக்கு என்ன வேணுமோ கேட்டுக் கொண்டு வந்து குடு'' என்றார்.

''இப்ப எதுவும் வேண்டாம், அப்புறமா நானே வந்து எடுத்துக்கறேன்'' என்று அந்தப் பெண்ணிடம் சொல்லியனுப்பினாள் நளினி.

''மாமா கம்பீரமா நடந்து வர்றதப் பாத்தாலே எல்லாரும் பயந்துக்குவாங்களே. ஆனா இப்பெல்லாம் மாமா வெளிய வர்றதே இல்ல போலிருக்கு.''

''ஆமாம்மா, அவரு நடமாட்டம் கொஞ்சம் குறைஞ்சு தான் போயிடுச்சு. ஆனா நரேன நினைச்சா தான் எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு. பாவம் அவன் விவசாயத்தப் பாக்க வேண்டியதாயிடுச்சு.''

''ஏன் அத்தை, நரேன் அத்தானுக்கு விவசாயம் பிடிக்காதா?''

''பிடிக்குதோ, பிடிக்கலையோ இந்த மாதிரி குடும்ப சூழ்நிலைல அவன் தான் குடும்பப் பொறுப்ப ஏத்துக்கிட்டாகணும்.''

''அது சரிதான், நரேன் அத்தான் தான மூத்த ஆண் பிள்ளை. அதோட நம்ம பண்ணயமும் பெரிசாச்சே அத்தெ. கண்டிப்பா ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணிப் பாத்தேதான் ஆகணும்.''

''அதுலயும் நரேன் போட்ட துணி கசங்காம, விரல் நுனில கூட அழுக்குப் படக்கூடாதுன்னு நினைக்கறவன்.''

''அவங்கப்பா நல்லா இருந்து விவசாயம் பாத்துட்டிருந்தப்பவே வேண்டாம்னு சொல்லிட்டிருந்தவன், இப்பத் தோட்ட்டத்துக்குள்ள இறங்கி வேலக்காரங்க கூட வேஷ்டிய மடிச்சுக் கட்டிட்டு அவனும் வேலை செய்யறதப் பாத்தா ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்குமா'' என்றவரின் குரலில் இருந்த வருத்தம் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

''அவன் வேல செஞ்சு தேய்ஞ்சு போவான்னு நான் கவலப்படலமா. ஏன் அப்படி யாராவது நினைக்கறது தெரிஞ்சாக் கூடக் கோபப்படுவான்.''

ஏற்கனவே பெற்றவர் துன்பத்தில் இருக்கும்போது தானும் எதற்காகவும் அவரைக் கஷ்டப்படுத்த வேண்டா மென்று நினைத்திருப்பான்.

மற்றபடி ஏதோ டார்கெட் அது இதென்று தன் தொழி லுக்காக நேரங்காலம் பாராது உழைத்துக் கொண்டிருந் தவன், பிடிக்காத பழக்கப்படாத இந்த விவசாயத் தொழிலை தொடர்ந்து பார்ப்பானென்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

எப்படியோ கணவர் பழையபடி உடல்நலம் பெற்று விட்டால் போதும் கடவுளே என்று எப்பொழுதும் போல மனதார வேண்டிக் கொண்டார்.

தோட்டத்தில் நெல் அறுவடை நடந்து கொண்டிருக்க, நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் வேலை செய்து கொண் டிருந்தார்கள்.

மதிய உணவிற்குத் தேவையான அனைத்தையும் தயா ராக எடுத்து வைக்கச் சொன்னவர், ஒரு மணி நேரத்தில் வந்து விடுவதாக நளினியோடு தோட்டத்திற்குக் கிளம்பினார்.

மதியம் மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பி வந்தவர் களைப் பார்த்தவருக்கு மனதிற்கு ஏனோ சரியாகப் பட வில்லை.

தந்தையை இறக்கி விட்ட நரேந்திரன் காரை விட்டு இறங்காமலே, மதிய உணவிற்கு வருவதாகச் சொல்லி விட்டு தோட்டத்திற்குச் சென்று விட்டான்.

குணசேகரனுக்குத் தன்னை யாரும் நோயாளியாகப் பார்த்துப் பரிதாபப்படுவது பிடிக்காது என்பதால், வீட்டில் இருப்பவர்கள் அவருக்கு முன்பும் எதையும் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

வழக்கத்திற்கு மாறாக கணவரது முகம் மிகவும் சோர்ந் திருந்தும் கூட அதிகமாக எதையும் கேட்டுக் கொள்ளாமல் மதிய உணவிற்குப் பிறகு மாத்திரைகள் கொடுத்து எடுத்துக் கொள்ளச் செய்தார் சாந்தி.

பிறகு வழக்கம் போல அவர் மதிய உறக்கத்திற்குப் போக, ஜன்னல் திரைச் சீலைகளை வெளிச்சம் வராமல் இழுத்துவிட்டு சத்தம் வராமல் கதவை மூடிவிட்டு வந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மகன் வர, சாப்பிட அழைத்தார்.

''ஏம்மா ஒரு மாதிரியாயிருக்கீங்க?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து சாப்பிட அமர்ந்த மகனுக்குப் பரிமாறி னார்.

''டாக்டர் என்னப்பா சொன்னாரு?''

''அப்பா தூங்கிட்டாராமா?''

''ஆமா நரேன்'' என்றவர் மகனது பதிலுக்காக அவனது முகத்தையே பார்த்தார்.

''பயப்பட்ற அளவுக்கு எதுவுமில்லமா.''

''அப்ப முன்னேற்றமும் இல்ல.''

''அது கஷ்டந்தான்னு ஏற்கனவே டாக்டர்ஸ் சொல்லிட் டாங்களே.''

பேசாமல் உணவு பரிமாறிய தாயை நிமிர்ந்து பார்த் தவன், அவர் கண்கள் கலங்குவது தெரிய சமாதானப்படுத்தி னான்.

''என்னமா இது? நீங்களே அழுதா அப்பாவும் மனசு விட்டுட மாட்டாரா? நாம எந்த அளவுக்கு சிரிச்சு சந் தோஷமாக் காட்டிக்கறோமோ, அந்த அளவுக்கு அவரு ஹெல்த்துல ப்ராக்ரெஸ் இருக்கும்மா.''

22/03/2007

''அது சரிதான் நரேன். அதோட நீ விவசாயத்தப் பாக்கறதால, உன் பிஸினஸப் பாக்கவும் உனக்கு டைம் இருக்கறதில்லையேப்பா. அத நினைச்சாலும் கஷ்டமா இருக்கு.''

''இல்லையேம்மா நான் ரெண்டையும் தான் பாத்துட்டிருக்கேன். அப்பாவ ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ண விடக் கூடாதுமா, அதுக்காகவாவது நான் ரெண்டையும் பாத்துக்கு வேம்மா கவலப்படாதீங்க.''

''இருந்தாலும்'' என்று தாய் ஏதோ சொல்ல வந்து பின் தயங்க, நரேந்திரன் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தான்.

''முதல்ல நான் உங்களோட மகன், உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனைன்னா அது என்னுடையதும் தான். அப்பாவே செய்யற தொழில அவரு பையன் நான் செய்ய மாட்டேனா? பெருமையா நினைச்சு செய்வேன். நீங்க எதுக்கும் கவலப்படாம நிம்மதியா இருங்கம்மா.''

தாய் மீண்டும் பரிமாற ''எனக்குப் போதும்மா'' என்று தடுத்தவன், ''நீங்க சாப்டாச்சா?'' என்று கேட்டான்.

''நான் சாப்டாச்சுப்பா.''

''அப்புறம் இந்து போன் பண்ணியிருந்தாமா. ஆதிஷோட பிறந்த நாள காலைல அங்க ஸெலிப்ரேட் பண்ணிட்டு, அதுக்கப்புறம் அங்கிருந்து கிளம்பி மதியத்துக்குள்ள இங்க வர்றதா மாப்ள சொன்னார்.''

''அப்படியா!'' என்று முகம் மலர்ந்தவர், ''அப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சா ரொம்ப சந்தோஷப்படுவார் கண்ணா'' என்றார்.

''ஆமாம்மா, நாளைக்கு சாயந்தரம் இங்க ஆதிஷோட பர்த்டேவ ஸெலிப்ரேட் பண்ணி அசத்திடலாம்.''

''அவனப் பாத்து எவ்வளவு நாளாச்சு? ஆதிஷ் ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாடியே நடக்க ஆரம்பிச்சுட்டானாம்டா. இப்ப ஓடவே செய்யறானாம் இந்து சொன்னா.''

''ஆமாம்மா, அதோட போன்ல எங்கூடப் பேசினான்'' என்று மருமகனது நினைவில் நரேந்திரனும் முகம் மலர்ந்தான்.

''அடடா இந்த இந்து ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடியே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? இனி பலகாரம் செய்யறது அது இதுன்னு எத்தன வேலையிருக்கு.''

தாயின் பரபரப்பான சந்தோஷத்தைப் பார்த்து, நரேனையும் உற்சாகம் தொற்றிக் கொண்டது.

''சொல்லப்போனா ஆதிஷ் அப்படியே உன்ன மாதிரி தான் நரேன், அவன் செய்யற எல்லாத்தையும் பாத்தா நீ சின்ன வயசுல செஞ்சது தான் ஞாபகத்துக்கு வருது.''

தாய் சொன்னதைக் கேட்டு சற்றே முகம் மலர்ந்தவன் ''அப்புறம் இனி நீங்க எதையும் செஞ்சு சிரமப்பட வேண்டாம்மா, நாளைக்குக் காலைல கோயமுத்தூர் போறப்ப கிருஷ்ணா ஸ்வீட்ஸ்ல ஸ்வீட் காரமெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்துடறேன்'' என்றான்.

''இருந்தாலும் நம்ம வீட்ல எப்படி கண்ணா, அதுலயும் மாப்ளைக்கு எப்படிப்பா கடைல வாங்கிப் பரிமாற முடியும்?''

''அவங்க திடீர்னு வர்றதா சொன்னதால தானேம்மா. சரி விடுங்க. உங்க திருப்திக்கு வேணும்னா எதையாவது செஞ்சுக்கோங்க, ஆனா நான் வாங்கிட்டு வந்துடுவேன்.''

''அப்புறம் நரேன்...''

''என்னமா?''

22/03/2007

'இந்த நரேன் தான் ஆகட்டும் தாய் இத்தனை கே கிறாளே என்று கொஞ்சம் இறங்கி வந்தாலென்ன' என் சற்று எரிச்சலுடன் நினைத்தவர், உடனே தனது எண்ண போக்கை மாற்றிக் கொண்டார்.

சாதாரணமாகவே அவன் ஒன்றை நினைத்து விட்டா மாற்றுவது மிகவும் கடினம்.

இப்பொழுதுமே அம்மா என்று தனக்காகப் பார்க்க போய்தான், அருகதையில்லாதவனுக்கு உதவி செய்தி தனது வார்த்தைகளும் சேர்ந்து பொய்யாகி விட்ட என்று அவன் கோபப்படும்படி ஆகியிருக்கிறது.

பணத்தைக் கையாடல் செய்த அந்த வினோத்திற் அவன் வேலை செய்த கம்பெனியில் கொடுத்த கெடு நாளை மாலையோடு முடிவடைகிறது.

நரேந்திரன் ஒரு வார்த்தை சொன்னாலன்றி, அதற் மறுநாள் காலையில் அவன் போலீஸிடம் மாட்ட் போவது நிச்சயம்.

இனி மீதமிருக்கும் ஒரே வழி அந்த வினோத்தாகவே வந்து நரேனிடம் பேசிப் பார்ப்பது தான். அப்படி ஏதாவது அவன் வந்து நின்றால் இவனுக்கிருக்கும் கோபத்தில் கையை நீட்டி விடாமல் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டார் சாந்தி.

3

தங்களைப் பார்த்ததில் பாட்டி, தாத்தா அடைந்த அளவில்லாத சந்தோஷம், இத்தனை காலமும் இவர்களை

வந்து பார்க்காமல் மிகப் பெரிய தவறு செய்து விட்டோமோ என்ற குற்ற மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தி விட்டது, நர்மதாவுக்கு.

அதிலும் தனக்கு பத்து வயது வரை வருடா வருடம் விடுமுறைக்கு வந்து போனது நர்மதாவுக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது.

கிராமத்துக் குழந்தைகளோடு தானும் சேர்ந்து ஊர் சுற்றியது, மண்ணில் உருண்டு புரண்டு விளையாடியது, திருட்டு மாங்காய் பறித்துத் தின்றது, தினமும் பிரசாதத் திற்காகவே கோவிலுக்குச் சென்று வரிசையில் நின்று வாங்கித் தின்றது இப்படி இன்னும் எத்தனையோ நினைவுகள் நர்மதாவின் மனப் பெட்டகத்திற்குள் பூட்டி வைக்கப்பட்டு அவளால் அவ்வப்பொழுது ரசிக்கப்படுபவை.

ஆனால் அந்த இடங்களனைத்தும் இப்பொழுது மிகவும் மாறியிருந்தன.

அதிலும் இப்பொழுது அந்த ஊரை கிராமமென்று சொல்வது கூடத் தவறோ என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டது நர்மதாவுக்கு.

அந்த அளவிற்கு அனைத்து அடிப்படை வசதிகளும் வந்திருந்தன. இருந்தாலும் அந்த கிராமத்து வாசனையும், பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற்போல எங்கும் தெரிந்த பசுமையும் மனதிற்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தையே கொடுத்தன.

இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகாவது தந்தையும், மகனும் பேசிக் கொள்வார்கள் என்று நினைத்தவளுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது.

தாத்தா அனைவரையும் பொதுவாக வரவேற்க, தந்தை அதற்கும் ஒரு படி மேலே போய் தனது தாயிடம் மட்டுமே பேசினார்.

22/03/2007

தன்னிடம் நேரடியாகப் பேசுவார்கள் என்று தந்தை மகன் இருவருமே தங்களுக்குள் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போனது பாட்டி பரமேசுவரிக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. ஓரளவு நர்மதாவுக்கும்.

"ஏழெட்டு மணி நேரம் பயணம் பண்ணிட்டு வந்திருக் கீங்க, எல்லாரும் சுடு தண்ணில குளிச்சுட்டு வாங்க சாப்பிடலாம்" என்று உபசரித்தார் பாட்டி.

"சரி பாட்டி" என்று நர்மதா மாற்றுத் துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு குளிப்பதற்காகச் செல்ல, அர்ச்சனாவும் சரணும் வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருகிறோமென்று போய் விட்டனர்.

மகனிடம் "நீயும் போய் குளிச்சுட்டு வா" என்றார் பரமேசுவரி.

"இல்லமா, எனக்கு சாப்பாடு எடுத்து வைங்க நாலு மணி ட்ரெய்னுக்குப் போகணும்."

"என்னப்பா இது?"

"என்னமா?"

"ஒரு நாளாவது இருந்துட்டுப் போகக் கூடாதா?"

"இருக்கற மாதிரி வர முடிஞ்சிருந்தா சுமதியையும் அழைச் சுட்டு வந்திருப்பேனேமா. நான் நாளைக்கு வேலைக்குப் போகணும், குழந்தைகள கூப்பிட வரும்போது பாக்கலாம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்து சாப்பிட அமர்ந்த மகனுக்குப் பரிமாறினார் பரமேசுவரி.

கண்களில் நீர் கோர்த்துவிட அதை மறைப்பதற்காக சமையலறைக்குள் சென்றவர், பாவம் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கிளம்பப் போகிறான் சந்தோஷமாக வழியனுப் பலாமென்று சமாளித்துக் கொண்டு தி[illegible] வந்தார்.

"எள்ளுருண்ட உனக்கு ரொம்பப் புடிக்குமேப்பா, இன்னொன்னு வெச்சுக்கோ."

வாஞ்சையுடன் தாய் பரிமாற, எதையும் மறுக்காமல் மனதார சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தார் வாசுதேவன்.

மருமகளுக்கென்று எதையெதையோ மகனிடம் கட்டிக் கொடுத்தார்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் குழந்தைகள் மூவரும் வந்து விட, தனது தந்தையைத் தவிர மற்ற அனைவரிடமும் நேரடியாகச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி விட்டார் வாசுதேவன்.

கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட கன்றுகள் போல பேரக் குழந்தைகள் மூவரும் துள்ளி விளையாடியதை பெரியவர்கள் ஆசையுடன் கண்டு ரசித்தார்கள்.

"அக்கா வீட்டுக்குப் பின்னாடி எவ்வளவு பெரிய கோவில் தெரியுமா?" என்று அர்ச்சனா ஆச்சரியத்துடன் சொல்ல, "அதவிட பாசனத்துக்கு தண்ணி போற தொட்டியாம்கா நம்ம அபார்ட்மெண்ட்ல இருக்கற ஸ்விம்மிங் பூல விடப் பெரிசா இருக்கு" என்று சரணும் சந்தோஷத்தில் குதித்தான்.

நர்மதாவுக்கும் அவர்களைவிடப் பல மடங்கு சந்தோஷம் அதிகமாக இருந்தாலும், ஆச்சரியத்துடன் தம்பி தங்கை சொல்வதைப் பெரியவளாகக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

4

"சாந்தி வா வா. அட, என்ன சுரேன் படிக்கறத விட்டுட்டு அதிசயமா வந்திருக்க?"

22/03/2007

''ஆமாம் பாட்டி அம்மா தான் சீக்கிரம் வந்துடலாம் வாடான்னு கூப்டாங்க'' என்று அங்கிருந்த சிறியவர்களைப் பார்த்து சினேகமாய் சிரித்தான் சுரேந்திரன்.

பாட்டி வந்தவர்களிடம் தனது பேரக் குழந்தைகளை, சந்தோஷமாக அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

பார்த்த சில நிமிஙகளிலேயே சுரேனும், சரணும் நல்ல தோழர்களாகி விட, வெளிப்படையான அக்கறையுடன் நன்றாகப் பேசிய சாந்தி ஆன்ட்டியை நர்மதாவுக்கும் அர்ச்சனாவுக்கும் மிகவும் பிடித்துப் போனது.

பாட்டி வடை சுடும் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவரை அமரச் சொல்லிவிட்டுத் தானே சுட்டு எடுத்துக் குழந்தைகளுக்குத் தான் கொண்டு வந்த கேசரியோடு பரிமாறினார் சாந்தி.

அதற்குப் பிறகு தான் சென்று வடை நான்கு எடுத்துப் பெரியவர்கள் அனைவருக்கும் பரிமாறிய நர்மதா, குடிப்பதற்கு அனைவருக்கும் என்னென்ன வேண்டுமென்று கேட்டு அதன்படி கலந்து கொடுத்தாள்.

அலட்டிக் கொள்ளாமல் மிகவும் பழக்கப்பட்டது போல நர்மதா வேலை செய்த விதம் கண்டு மனதிற்குள் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார் சாந்தி.

நர்மதாவை விடவுமே மிகவும் பெரியவளான தனது மகள் இந்துமதி கூட இன்னும் இந்த அளவுக்கு செய்ய மாட்டாளென்று நினைத்தவர், அதை வெளிப்படையாகவே சொன்னார்.

அவரது பாராட்டை இயல்பாக ஏற்று பதிலளித்த நர்மதா, சிறியவர்கள் மூவரும் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருக்க அவர்களுடன் போய் இணைந்து கொண்ட

''இன்னைக்கு நரேன் அப்பா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருந்தாரே சாந்தி, டாக்டர் என்ன சொன்னார்?''

''அதே அளவுல இருக்குன்னு சொல்றாங்கம்மா.''

''கவலப்படாதமா உன் நல்ல மனசுக்கு எல்லாமே நல்லது தான் நடக்கும்'' என்றவரிடம், ''நாளைக்கு இந்துவும் மாப்பிள்ளையும் குழந்தையோட வர்றாங்கம்மா'' என்றார் சாந்தி.

''அப்படியா? என்ன திடீர்னு?''

''ஆதிஷ்க்கு நாளைக்கு முதல் பிறந்த நாள்மா, அதக் கொண்டாட்றதுக்கு வர்றாங்க. காலைல அங்க அவங்க வீட்ல கொண்டாடிட்டு மதியம் இங்க வர்றாங்க.''

''முதல் பேரக் குழந்தையோட முதல் பிறந்த நாளாச்சே, நீங்களும் ரொம்ப எதிர்பார்த்துட்டு இருந்திருப்பீங்களே சாந்தி.''

''ஆமாம்மா, போன தடவ அவங்க வந்தப்பவே இப்படிப் பண்ணலாம்னு நரேன் மாப்ள கிட்ட சொல்லிட்டிருந்தான். இந்துவோட புகுந்த வீட்டுக் குடும்பமும் ரொம்பப் பெரிசு, அதோட இந்து மாமியாரும் கொஞ்சம் உடல் நலமில்லாதவங்கன்னு நாங்க திரும்பவும் எதுவும் கேக்கல. இந்துவோட மனசு புரிஞ்சு மாப்பிள்ளையாவே அழைச்சுட்டு வர்றார்னு நினைக்கறேம்மா.''

''தங்கமான புருஷன், இந்து ரொம்பவும் குடுத்து வெச்சவ. வந்தா ரெண்டு நாள் இருப்பாங்கதான சாந்தி.''

அர்ச்சனா குளித்துவிட்டு வருவதாகப் போய்விட, தனது பாட்டியிடம் வந்து அமர்ந்தாள் நர்மதா.

''அவங்க வந்தாத்தாம்மா தெரியும்'' என்றவளிடம், ''இந்து உங்க பொண்ணா ஆன்ட்டி?'' என்று கேட்டாள் நர்மதா.

''ஆமா நர்மதா, நீங்க எல்லாரும் நாளைக்கு மதியமே நம்ம வீட்டுக்கு வந்துடணும், இந்துவோட பையனுக்கு நாளைக்கு முதல் பிறந்த நாள்.''

''அப்படியா, நேரத்துலயே வந்து வீட்ட டெக்கரேட் பண்ணி அசத்திட மாட்டோம்'' என்று சிரித்தவள், ''அவங்க எங்க இருக்காங்க ஆன்ட்டி?'' என்று கேட்டாள் நர்மதா.

''சென்னைலமா.''

''அங்கிருந்து காலைல கிளம்பி எப்படி மதியத்துக்குள்ள வர முடியும்?''

''ஃப்ளைட்ல வர்றதா சொன்னாங்கமா'' என்றவர், ''அப்ப சொன்ன மாதிரியே நாளைக்கு நீங்கெல்லாரும் வந்து டெக்கரேஷன் வேலையெல்லாம் பாத்துக்குவீங்க இல்லையா?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தார் சாந்தி.

''அதுல உங்களுக்கு சந்தேகமே வேண்டாம் ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''அங்க வீட்ல உங்க மூணு பேரோட பிறந்த நாளையும் நல்லாக் கொண்டாடுவீங்க இல்லடாம்மா?''

''ஆமாம் பாட்டி அப்பார்ட்மெண்ட்ல இருக்கற எல்லாரையும் கூப்பிட்டு பிரமாதமா செய்வோம்'' என்ற நர்மதாவிடம் பாட்டியும் சாந்தி ஆன்ட்டியும், சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

''நரேன ரொம்ப நாளாக் காணமே சாந்தி?''

''ஆமாம்மா பத்து நாளா தோட்டத்துல நெல் அறுவடை நடந்துட்டிருக்க, காலைல எழுந்ததும் போனான்னா நைட் தான் வர்றான். நாளைக்குக் காலைல கோயமுத்தூர் போறாம்மா, உங்களுக்கு ஏதாவது வேணும்னா பாத்து வெக்கச் சொன்னான்.''

''தாத்தா ஏதோ சொல்லிட்டிருந்தார் சாந்தி, எனக்கும் பிரஸ்ஸர் மருந்து வேணும்.''

'அந்த நரேந்திரனுக்கு உதவி செய்யும் மனப்பான்மை அதிகம் போலிருக்கிறது. பாவம் கிராமத்தில் இருந்து கொண்டு நேரத்தைக் கழிக்க அவர்களும் தான் என்ன செய்வார்கள்?' என்று நினைத்தாள் நர்மதா.

ஆனால் நியாயமானவள் என்பதால், இவை அனைத்தையும் தனது தந்தையிருந்து அவரைப் பெற்றவர்களுக்கு செய்ய வேண்டியது என்று மனம் உறுத்தவும் செய்தது.

நாளை நேரத்திலேயே வந்துவிட வேண்டுமென்று மேலும் இரண்டு முறை சொல்லிவிட்டு சாந்தி ஆன்ட்டியும் சுரேனும் கிளம்பினர்.

ஏதேதோ அரட்டையில் இரவு வெகுநேரம் கழித்துத் தூங்கியும் கூட, மறுநாள் அதிகாலையிலேயே தனது பாட்டியுடன் எழுந்து கொண்டாள் நர்மதா.

காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு சற்று நேரம் வெளியே உலாவிவிட்டு வந்தாள்.

இருள் மெல்ல விலக ஆரம்பித்திருக்க, குளிர் காற்று உடலைத் துளைத்தது.

தாத்தா தோட்டத்திற்கு சென்றிருக்க, ''பிளாஸ்க்குல சூடா காபி இருக்குமா'' என்று சொல்லிவிட்டுக் குளிக்கப் போனார் பாட்டி.

காபியைக் குடித்து முடிக்கவும், லேண்ட் லைனில் போன் வரவும் சரியாக இருந்தது.

சென்று எடுத்துப் பேசினாள் நர்மதா.

22/03/2007

''ஹலோ.''

''பாட்டி இருக்காங்களா?''

''குளிக்கப் போயிருக்காங்க.''

''தாத்தா?''

''தோட்டத்துக்குப் போயிருக்கார்.''

''நீ யாரு?''

''என் பேர சொன்னாத் தெரியற அளவுக்கு நான் ஒன்னும் பெரிய மனுஷி கிடையாது. உங்களுக்கு அவசியம்னா ஒரு கால் மணி நேரம் கழிச்சுக் கூப்பிடுங்க'' என்று போனை வைத்து விட்டிருந்தாள் நர்மதா.

போன் செய்தவன் தான் யாரென்று சொல்வதை விட்டு விட்டு மரியாதையற்ற பேச்சு வேறா? என்று கோபம் தான் வந்தது.

யாராவது மிகவும் வேண்டியவர்களாக இருப்பார்களோ? என்று ஒரு பக்கம் மனம் உறுத்தவும் செய்தது.

குரல் வேறு கண கம்பீரமாக இருந்ததே.

இருக்கட்டுமே.

மரியாதையைக் கொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளட்டும்.

''என்னடா தங்கம் பண்ணிட்டிருக்க?''

''சும்மாதான் இருக்கேன், வாக்கிங் முடிஞ்சதா தாத்தா?''

''ஆமான்டா. இன்னும் சரணும் அச்சுவும் எழல, போலிருக்கு?''

''ஆமா தாத்தா. அப்புறம் உங்களுக்கு போன் வந்தது'' என்று நர்மதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மீண்டும் டெலிபோன் ஒலித்தது.

சில நிமிடங்கள் பேசியவர், ''சரி நரேன்'' என்று போனை வைத்துவிட்டு வந்தார்.

''கொஞ்சம் முன்னாடி உங்கூடப் பேசினது நரேன் தம்பி நர்மதாம்மா.''

''சரி தாத்தா.''

''எட்டு மணிக்கு வர்றேன்னு சொன்னார்மா, பாட்டி கிட்ட சொல்லி மருந்து சீட்ட தயாரா எடுத்து வெக்கச் சொல்லு.''

''சரி தாத்தா'' என்றவளுக்கு மனதிற்கு சற்று ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

உதவி செய்யத்தான் அதிகாலையிலேயே அழைத்திருக்கிறான், ஆனாலும் மரியாதையாகப் பேசத் தெரியாது?

'சரி போனால் போகிறது, பட்டிக்காட்டான் பின் எப்படியிருப்பான்' என்று மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொண்டே சென்றாள்.

ஆனால் சாந்தி ஆன்ட்டியுடைய மகனை ஒரேயடியாக அப்படி நினைக்கவும் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

நடை, உடை, பாவனை அனைத்திலும் சாந்தி ஆன்ட்டி தனது தாயை விடவும் நாகரீகமாக இருக்கிறாரே.

பாட்டியிடம் விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு, நல்ல வெளிச்சத்தில் வீட்டைச் சுற்றிலும் உள்ள செடி கொடிகளைப் பார்க்கும் ஆசையில் வெளியே வந்தாள் நர்மதா.

திடுதிடுவென்று அந்த மிகப் பெரிய தொட்டியில் வந்து விழுந்த நீர், நிறைந்து வழிந்து மறுபுறம் வழியாகப் பாசனத்திற்குச் சென்றதை ஆசையுடன் பார்த்து ரசித்தாள்.

அதில் குதித்து விளையாடத் தோன்றிய ஆவலை, குளிருக்கு பயந்து அப்போதைக்குக் கை விட்டாள்.

சிறிது நேரம் அதையனைத்தையும் ரசித்துவிட்டு வந்தவள், பிறகு கிச்சனில் தனது பாட்டிக்கு டிபன் செய்வதற்கு உதவி செய்தாள்.

''சரி நர்மதாம்மா இனி சாப்பிடும்போது சூடா போட்டுக்கலாம், நீ போய் ஏதாவது வேலையிருந்தா பாரு.''

''சரி பாட்டி'' என்று ஹாலுக்கு வந்தவள், தாத்தா தான் ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த ஆல்பத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவரருகில் சென்று அமர்ந்தாள்.

''எங்க டாடி பாக்கறதுக்கு மட்டுமில்லாம குணத்துலயும் அப்படியே உங்கள மாதிரி தான் இல்லையா தாத்தா?''

என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் தன்னருகில் அமர்ந்திருந்த பேத்தியை பெரியவர் பார்க்க, ''தாத்தா னக்கொரு சின்ன ஹெல்ப் பண்ணுவீங்களா?'' என்று கட்டாள்.

''என்னடாம்மா?''

''நான் ஏதாவது தப்புப் பண்ணினா என்ன வெறுத்துடுவீங்களா தாத்தா?''

''அதெப்படிமா?''

''பின்ன ஏன் டாடி கூட மட்டும் பேச மாட்டேங்கறீங்க?''

....

''நான் அதிகப் பிரசங்கித்தனமா பேசறேன்னு நினைச்சுக்க வேண்டாம் தாத்தா. டாடி மேலயும் தப்பு இருக்கலாம். ஆனா ஊர்ல இருந்து வரும்போது நீங்க பேசுவீங்கன்னு எவ்வளவு ஆவலா வந்தார் தெரியுமா?''

''கடந்த காலம் கடந்ததாவே இருக்கட்டும் தாத்தா. யாரு மேல தப்பு நிறைய இருக்குன்னு பாத்துட்டே

இருந்தா, அதுக்கு முடிவே இல்ல. இப்ப நாங்க வந்திருக்கற மாதிரி ஒவ்வொரு லீவுக்கும், ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் வந்துட்டே இருக்கணும்னு ரொம்ப ஆசையா இருக்கு தாத்தா. அந்த பாக்கியத்த எங்களுக்கு தருவீங்களா தாத்தா?''

கண்கள் கலங்கி விட, ''என் தங்கமே'' என்று பேத்தியின் தலையை தனது நடுங்கும் கரத்தால் வருடினார் தாத்தா.

''நீ சின்னப் பொண்ணா இருந்தாலும் இந்தக் கிழவனோட புத்தியில உறைக்கற மாதிரி, எவ்வளவு சரியா கேக்கற. உன் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பு தரலேன்னா நானொரு மனுஷனாவே இருக்க முடியாதும்மா.''

''ப்ளீஸ் தாத்தா, நான் ஏதாவது தப்பாப் பேசியிருந்தா மன்னிச்சுக்கோங்க. ஆனா என்னோட வேண்டுகோள மட்டும் நிராகரிச்சுடாதீங்க.''

''என் பையனுக்கு இன்னைக்கு பிறந்த நாள், போன் பண்ணிக் குடு நான் பேசணும்'' என்று தாத்தா அதிகாரமாக சொல்ல, நர்மதாவுக்குத் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை.

''நிஜமாத்தான் கேக்கறேன், வாசுக்கு போன் பண்ணிக் குடு.''

''இதோ தாத்தா'' என்று தனது தந்தைக்கு மொபைலில் அழைத்தவள், அவர் பேச ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாகவே தனது தாத்தாவிடம் கொடுத்து விட்டாள்.

தாத்தாவுடைய கம்பீரமான குரலிலும் இத்தனை பரிவா?

தான் பயந்தது போல தந்தை போனை வைத்து விடவில்லை என்பது தாத்தா[illegible] முடியாத சந்தோஷத்துடன் பேசுவதில் உறுதியாகி விட, அதே அளவு ஆனந்தம் நர்மதாவையும் பற்றிக் கொண்டது.

22/03/2007

அதைப் பாட்டியிடம் சொல்வதற்காக படபடப்புடன் கிச்சனுக்கு ஓடியவள் அவரை அங்கு காணாது போக, அவரைத் தேடி வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு ஓடினாள்.

எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் பாட்டியிடம் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லி அவரது சந்தோஷத்தையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் கண் மண் தெரியாமல் ஓடி வந்தவள், அங்கு எதிரில் வந்த ஓர் ஆண் மகனுடன் நன்றாக மோதிக் கொண்டாள்.

நர்மதா தனது அசட்டுத் தனத்தை எண்ணி வருந்த, தான் தள்ளிக் கொண்டதில் மோதிய அந்தப் பெண் விழுந்து விடாதவாறு பிடித்து நிற்க வைத்தான் அவன்.

பூக்குவியலாய் தன் மேல் வந்து மோதியவள், ''ஸாரி'' என்று சொன்னதில் தான் நடப்புக்கு வந்தான் நரேந்திரன்.

''அட நரேன் வா, வா! ஒரே ஊர்ல இருந்துட்டே பாத்து எவ்வளவு நாளாச்சுப்பா?''

''ஆமாம் பாட்டி நீங்க நல்லார்க்கீங்களா?'' என்று நரேந்திரன் வீட்டு வாசலுக்குள் வர, எதுவும் தோன்றாமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தாள் நர்மதா.

''ஏன் நர்மதாம்மா அப்படியே நின்னுட்ட? இவரு தான் நரேன். சாந்தி ஆன்ட்டியுடைய மகன்'' என்று தனது பேத்திக்கு வந்தவனை அறிமுகப்படுத்தினார் பாட்டி.

''ஓ, போன் மேடமா?'' என்று அவன் சற்றுத் திரும்பி நர்மதாவைப் பார்க்க, வேரோடி விட்ட கால்களால் பிரம்மப் பிரயத்தனப்பட்டு நடந்து முன்னே வந்தாள் நர்மதா.

அவனுக்கு முன்பு வீட்டிற்குள் சென்றவள், வீட்டுக்கு உடையவளாய் அவனை வரவேற்றாள்.

உள்ளே வந்து சோபாவில் அமர்ந்தவனுடைய பார்வை மீண்டும் நர்மதாவின் முகத்தில் வந்து நிலைத்தது.

''ரொம்ப வருஷங்களுக்கு அப்புறம் உங்க ஊருக்கு வந்திருக்கீங்க போல?''

ஆமாமென்பதைப் போல அவனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''நல்வரவு.''

''தேங்க்ஸ்.''

''அவ்வளவுதானா?''

''வேறென்ன?''

ஓ, போனை டக்கென்று வைத்ததற்கு விளக்கம் கேட்கிறானோ?

இவன் மட்டும் பட்டிக்காட்டுப் பண்ணையாராக ஏக வசனத்தில் பேசலாமாக்கும்?

சே, சே இவனை எப்படி பட்டிக்காட்டானென்று சொல்ல முடியும்?

ஆறடிக்கும் மேலான உயரத்தில் உடலைக் கச்சிதமாக வைத்துக் கொண்டு, பார்ப்பதற்கும் பிரமாதமாகத் தான் இருக்கிறான்.

''ம் சொல்லு, என்னபத்தி என்ன டிஸைட் பண்ணியிருக்க? ஒரேயடியா கிராமம்னு சொல்லிட முடியாது இல்லையா?''

கடவுளே இவனென்ன தன் மனதிற்குள் புகுந்து பார்த்தது போல, தான் நினைத்ததை அப்படியே சொல்லுகிறான்.

''மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி.''

''நான் இல்லன்னு சொல்லி நீங்க அசடு வழியக் கூடாதுங்கறதுக்காக எதுவும் பேசாம இருந்தேன்.''

ஆனால் அதற்கு பதிலெதுவும் சொல்லாமல் அவன் நர்மதாவைப் பார்த்துச் சிரித்து, 'ஏன் பொய் சொல்கிறாய்?' என்று கேட்பது போலிருந்தது.

"சரி நீங்க ஸ்மார்ட்டா இருக்கீங்க போதுமா?"

அதற்கும் பதில் சொல்லாமல் நர்மதாவைப் பார்த்தவனுடைய கண்களும் சேர்ந்து சிரித்தன.

"ம், உன்ன மாதிரி அழகான பொண்ணு வாயில இருந்து வர்ற பொய் கூட எவ்வளவு நல்லாக்கு?"

இந்த முறை நர்மதாவால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"ஓ, இல்ல நான் உண்மையத்தான் சொன்னேன்னு இனி சொல்லணுமாக்கும்?"

"வேண்டாம் நீ வாயால சொல்றதுக்கு முன்னாடியே உன் கண்களும், முகமுமே எது உண்மைன்னு காட்டிக் கொடுத்துடுச்சு" என்றவன், "ஆனா நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன்" என்றான்.

நர்மதா அவனைப் பார்க்க, "நிஜமாவே நீ அழகா இருக்க" என்றான் நரேந்திரன்.

"அட பரவாயில்லையே, நீங்க உண்மைய மட்டும் தான் பேசுவீங்க போலிருக்கு?" என்று வெகுவாக ஆச்சர்யப்பட்டாள் நர்மதா.

"என்ன பண்றது பொய்யே சொல்லியிருக்கலாம் தான்னாலும் அதுக்காகக் கூட உன் அழகான முகத்த வாட விட்றதுல எனக்கு விருப்பமில்ல" என்று அவன் சொல்லவும், தாத்தா போன் பேசி முடித்துவிட்டு பக்கத்து அறையிலிருந்து ஹாலுக்கு வரவும் சரியாக இருந்தது.

"வா நரேன், என்னப்பா இப்படி இளைச்சுட்ட?"

"இல்லையே தாத்தா, நீங்க தான் ரொம்ப சந்தோஷமாத் தெரியறீங்க."

"அது சரிதான் நரேன், இத்தன வருஷங்களுக்கு அப்புறம் இப்பதான் சாதாரண மனுஷனாவே மாறியிருக்கேன். அதுவும் என் தங்கத்தால தான்" என்று உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் தனது பேத்தியைப் பார்த்தார் பெரியவர்.

"அப்புறம் தாத்தா டாடி என்ன சொன்னார்?" என்று நர்மதா தனது தாத்தாவின் அருகில் போய் அமர, "உன்னப் பேசச் சொன்னாருமா" என்றார் பெரியவர்.

"சரி தாத்தா பேசிக்கறேன்."

"நரேன் டிபன் சாப்பிடலாம் வா, அப்படியே நீங்க ரெண்டு பேரும் கூட வாங்க" என்று பாட்டி ஹாலுக்கு வர, "தெரியாம சாப்டுட்டு வந்துட்டேனே பாட்டி, ஸ்பெஷலா நிறைய செஞ்சிருப்பீங்க போலிருக்கு வாசனையே மூக்கைத் துளைக்குது" என்றான் நரேந்திரன்.

"வாசனைய மட்டும் புடிச்சுக்காம டிபனையும் கொஞ்சம் டேஸ்ட் பாக்கலாமே" என்றாள் நர்மதா.

"என்ன பாட்டி உங்க பேத்தி ரொம்ப சிக்கனம் போலிருக்கு, நான் டேஸ்ட் மட்டும் தான் பாக்கணுமாமே?" என்றான் நரேந்திரன்.

"யாரோ சாப்டாச்சுன்னு சொன்னாங்க பாட்டி" என்றாள் நர்மதா.

"அடடா இனிமேல் அவசரப்பட்டு வாய விடக்கூடாது போலிருக்கே" என்ற நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

"மொத்தத்துக்கு வாயில இருந்து வர்ற ஒன்னையாவது உண்மைன்னு எடுத்துக்க முடியுமா?"

22/03/2007

''என்ன நர்மதாம்மா, இருந்திருந்து நீ நரேன்கிட்டப் போய் இப்படிக் கேக்கற?''

''ஏன் தாத்தா உண்மைக்கு வழியே இல்லையா?'' என்ற நர்மதா நன்றாகவே சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

கண்களில் ரசனையுடன் நர்மதாவைப் பார்த்தவன், ''என்னவோ தெரியல கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி நடந்த ஒரு விபத்துக்கப்புறம் மூளை குழம்பிடுச்சுன்னு நினைக்கறேன்'' என்றான் அவன்.

நல்ல வேளையாக பாட்டியும், தாத்தாவும் தங்களது மகனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நரேந்திரன் சொன்னதைக் கவனிக்கவில்லை.

ஏற்கனவே அவன் மேல் எக்குத் தப்பாக மோதி விட்டதை நினைத்து மனதிற்குள் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நர்மதாவுக்கு அவன் மேலும் சொன்னதில் முகம் கன்றிவிட, எழுந்து உள்ளே போய் விட்டாள்.

5

''ஆன்ட்டி.''

''வாங்க, வாங்க. நீங்க மதியமே வருவீங்கன்னு எதிர் பாத்தோம் நர்மதாம்மா. ஆமா எப்படி, யார்கூட வந்தீங்க?''

''தாத்தா கூடத்தான் ஆன்ட்டி கார்ல வந்தோம்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

சாந்தி ஆன்ட்டி புரியாமல் பார்க்க, ''நாங்க வந்த கார டாடி விட்டுட்டுப் போயிட்டார் ஆன்ட்டி அதுல தான் வந்தோம்'' என்றாள் நர்மதா.

''ஓ, அப்படியா? நான் நேத்து வந்தப்ப காரப் பாக்கல, இப்பத்தான் டிரைவரையாவது அனுப்பி அழைச்சுட்டு வரச் சொல்லலாமான்னு யோசிச்சுட்டிருந்தேன்.''

''ஹாய் நர்மதா, அர்ச்சனா, சரண்.''

மூவரும் திரும்பிப் பார்க்க, ''இப்பதான் வர்றீங்களா ரொம்ப நேரமா உங்கள எதிர்பார்த்துட்டிருக்கோம் தெரியுமா?'' என்றாள் அந்தப் பெண்.

''எம்பேர் இந்துமதி, இந்த வாலோட பேர் ஆதிஷ்.''

''ஓ பார்த்டே பேபி'' என்று சந்தோஷமாக சொன்ன நர்மதா, குழந்தையை நோக்கிக் கைகளை நீட்ட அது தாவிக் கொண்டு வந்தது.

''க்யூட் பேபி'' என்று நர்மதா குழந்தையக் கொஞ்ச, ''வாங்க உக்காருங்க'' என்று உபசரித்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க எப்பக்கா ஊர்ல இருந்து வந்தீங்க?'' என்று நர்மதா இந்துமதியைப் பார்க்க, ''ஹாய் சரண்'' என்று சுரேன் வந்து அவனை அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

''நாங்க மதியம் வந்தோம் நர்மதா'' என்று சிரித்தவள், ''என்ன அர்ச்சனா பொழுது போகுதா இங்க?'' என்று அவளருகில் சென்று அமர்ந்தாள் இந்துமதி.

''அதெல்லாம், நேரமே பத்த மாட்டேங்குதுக்கா.''

''அப்படியா?'' என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டவள், அங்கு வந்த நளினியை அருகே அழைத்தாள்.

''என்ன இந்துக்கா'' என்று வந்தாள் நளினி.

22/03/2007

''வா உக்காரு'' என்றவள் நளினியை அர்ச்சனாவுக்கும், நர்மதாவுக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

''இவங்க பேர் நர்மதா, அர்ச்சனா'' என்று அவர்கள் இருவரையும் நளினிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க எங்க இருக்கீங்க?'' என்று நர்மதா நளினியைப் பார்க்க, ''நளினி உன்னைவிட சின்னப் பொண்ணுதான் நீ அவள வா போன்னே கூப்புடு'' என்றாள் இந்துமதி.

பாத்து இன்னும் ரெண்டு நிமிஷங்கூட முழுசா ஆகல, இவ நம்மள பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்றதா என்று நினைத்த நளினி நர்மதா கேட்டது காதில் விழாதது போல குனிந்து குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டி சிரிக்க வைத்தாள்.

அதே நேரம் சாந்தி அனைவருக்கும் ஸ்வீட், காரம் கொண்டு வந்து உபசரிக்க, நளினி எழுந்து சென்று அவரிடமிருந்து வாங்கி அனைவருக்கும் கொடுத்தாள்.

''நர்மதா, அர்ச்சனா ரெண்டு பேரும் எடுத்துக்கோங்க'' என்றவர், ''புது அக்காவப் புடிச்சுப் போச்சா கண்ணா?'' என்று பேரனைப் பார்த்து சிரித்தார்.

''நளினி போய் எல்லாருக்கும் குடிக்கத் தண்ணி எடுத்துட்டு வாம்மா.''

''சரி அத்தை'' என்று நளினி எழுந்து செல்ல ''ரெண்டு பேரும் ஸ்நேக்ஸ் எடுத்துக்கோங்க. நான் போய் சுரேனுக்கும், சரணுக்கும் குடுத்துட்டு வர்றேன்'' என்று டிபன் பிளேட்டுகளுடன் சென்றாள் இந்துமதி.

தனது தாய் செல்வதைப் பார்த்து குழந்தை அழ, சமாதானப்படுத்தியும் முடியாமல் அவனை எடுத்துக் கொண்டு சென்றார் சாந்தி.

சாந்தி ஆன்ட்டியுடைய குடும்பம் சற்று வளமானதாகத் தான் இருக்கும் என்று என்னதான் மனதிற்குள் நினைத் திருந்தாலும், நேரில் பார்த்த பிறகுதான் தான் நினைத்தது மிகமிகக் குறைவே என்பது நர்மதாவுக்குப் புரிந்தது.

அதிலும் அவர்களது வீட்டு ஹாலிலேயே தங்களது பெங்களூர் ப்ளாட் முழுவதும் அடங்கும் போல, தாராள மாகப் பரந்து விரிந்திருந்தது.

வீட்டிற்குள் ஆங்காங்கே தெரிந்த சில வேலைக்காரர் கள் கூட பார்ப்பதற்கு மிகுந்த நாகரீகமாகத் தெரிந்தார்கள்.

மாளிகை போன்ற வீடு, அதில் ஆங்காங்கே ஒன்றிரண் டாகத் தெரியும் விலையுயர்ந்த பொருட்கள் இப்படி எதுவுமே சிறிது கூட ஆடம்பரமாகத் தோன்றாமல் அந்த வீட்டு மனிதர்களோடு பொருந்திப் போனதை ஆச்சரியத் துடன் கண்டாள் நர்மதா.

அதிலும் துளி கூட பந்தா இல்லாமல் வெளிப்படையான அக்கறையுடன் அவர்கள் அனைவரும் பேசிப் பழகிய விதம், நீண்ட காலம் பழகிய உணர்வையே ஏற்படுத்தியது.

சுரேனும், சரணும் ஹாலை அலங்கரித்துக் கொண் டிருக்க, ''நாங்களும் ஹெல்ப் பண்ணலாமா?'' என்று சென்றாள் நர்மதா.

''நீ உக்காரு நர்மதாமா, பசங்களே செய்யட்டும்.''

''ஏதோ ரொம்ப சின்ன உதவியாவது செய்யலாம்னு வந்தேன் ஆன்ட்டி, அதையும் வேண்டாம்னு சொல்றீங் களே.''

அதே நேரம் பார்த்து நளினியும், அர்ச்சனாவும் பேசிக் கொண்டே ஹாலுக்கு வர, ''என்ன நளினிக்கா நீங்களும் மதியத்துலிருந்து இங்கதான் இருக்கீங்க ஒரு சின்ன

ஹெல்ப்பாவது வேணுமான்னு கேட்டிங்களா?'' என்றான் சுரேன்.

''சரி, அதுக்கென்ன?''

''நர்மதாக்கா பாருங்க இப்பதான் வந்தாங்க, நானும் ஹெல்ப் பண்ணட்டுமான்னு வந்து கேக்கறாங்க'' என்று விளையாட்டுக்கு நளினியைப் பார்த்துக் கேட்டான் சுரேந்திரன்.

''அச்சச்சோ நீ வேற சுரேன், நான் நேத்து ஆன்ட்டிகிட்ட நேரத்துலயே வந்து ஹெல்ப் பண்றேன்னு சொல்லியிருந்தேன், அதனால சும்மா கேட்டாவது பாக்கலாமேன்னு கேட்டேன்.''

''பாரு, ஆனா நான் அப்படி எதுவும் சொல்லாமலே கூட மதியமே வந்து அத்தைக்கு எல்லா உதவியும் பண்ணிட்டுத்தான் இருக்கேன் தெரிஞ்சுக்கோ'' என்றாள் நளினி.

தனது பாட்டியிடமிருந்து இறங்கி வந்திருந்த ஆதீஷ் கீழே கிடந்த அலங்காரக் காகிதங்களை எடுத்துக் கசக்க, ''அடடா குட்டிப் பையா நிறைய வேலை செய்யற போலிருக்கே'' என்று ஹாலுக்குள் வந்தார் அவனது தந்தை ஷங்கர்.

''அதுல என்ன சந்தேகம்? என்னோட மருமகனாச்சே'' என்று தொடர்ந்து உள்ளே வந்த நரேந்திரன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

அப்புறம் தான் அங்கிருந்த அர்ச்சனாவையும், சுரேனையும் பார்த்தவன், அவர்களை வரவேற்றான்.

''நேத்து வீட்டுக்கு வந்திருந்தீர்களாமே நாங்க தான் பாக்கல'' என்று அர்ச்சனா சொல்ல, ''ஆமாம்'' என்றவன் ''இந்த ஊரு பிடிச்சிருக்கா?'' என்று இருவரையும் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

''ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு'' என்று சரண் சொல்ல, ''சுத்தறதுக்கு இடம் நிறைய இருக்கு'' என்று அர்ச்சனாவும் சிரித்தாள்.

அவர்களுடன் சில வினாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தவன், தங்கள் வீட்டு மாப்பிள்ளைக்கு அவர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

''எங்க நர்மதாவ மட்டும் காணல?'' என்று இந்துமதி பக்கத்து அறையிலிருந்து வர, ''இதோ வந்துட்டேன்'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி கொடுத்தனுப்பிய காபி ட்ரேயுடன் வந்தாள் நர்மதா.

அங்கு ஹாலில் புதிதாக வந்திருந்தவர்களை எதிர்பார்த்திராத நர்மதா சற்றே திகைக்க, நளினி வந்து அவளிடமிருந்து ட்ரேயை வாங்கிக் கொண்டு போய் அனைவருக்கும் கொடுத்தாள்.

சமையலறைக்கே போய் வேலை செய்யுமளவிற்கு வந்து விட்டதா? விட்டால் அனைவரையும் கைக்குள் போட்டுக் கொள்வாள் போலிருக்கிறதே, இவளிடம் கொஞ்சம் பார்த்துத்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள் நளினி.

''நீ எதுக்கு நர்மதா இந்த வேலையெல்லாம் செய்யற?'' என்று இந்துமதி அக்கறையுடன் சொல்ல, அப்பொழுது தான் அங்கிருந்த சங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''அண்ணா நீங்களா!''

''அட நர்மதா, நீ எங்கமா இங்க?''

''என்னது நர்மதாவத் தெரியுமா உங்களுக்கு?'' என்று இந்துமதி ஆச்சர்யத்துடன் கணவனைப் பார்க்க, ''ஆமா இந்து, நர்மதா ஷர்மிளியோட ஃப்ரண்ட்'' என்றான் அவளது கணவன்.

"ஓ பெங்களூர்ல ஷர்மிளியோட படிச்ச நர்மதா நீதானா? அவ உன்னப் பத்திப் பேசாத நாளே இருக்காது நர்மதா, அந்த அளவுக்கு நீங்க ரெண்டு பேரும் டியர் மோஸ்ட் ப்ரண்ட்ஸ் இல்லையா?''

''ஆமாக்கா'' என்றவள், ''என்னால நம்பவே முடிய லண்ணா'' என்று சந்தோஷமாக ஷங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

ஹாலில் இருந்த லேண்ட் லைன் போனுக்கு அழைப்பு வந்திருக்க, அதை அட்டெண்ட் செய்து பேசிவிட்டு வந்த நரேந்திரன் நர்மதாவை வரவேற்றான்.

''அட உனக்கும் நர்மதாவத் தெரியுமா?'' என்று இந்துமதி நரேந்திரனைப் பார்க்க, ''பின்ன நேத்து அவங்க வீட்டுக்குப் போனப்ப உபசரிப்பு எப்படி இருந்தது தெரியுமா?'' என்றான் அவன்.

கடவுளே இவனென்ன அதை விடவே மாட்டான் போலிருக்கிறது என்று நர்மதா பயத்துடன் படபடத்த மனதை சற்றே சிரமப்பட்டு மறைத்துக் கொள்ள, நல்ல வேளையாக யாரும் என்ன ஏது என்று தூண்டித் துருவிக் கேட்காததில் நிம்மதியும் அடைந்தாள்.

பெங்களூரில் ஷர்மிளி தங்கிப் படிப்பதற்கென்றே அவள் தங்கியிருந்த பங்களாவை அவளது வீட்டினர் விலைக்கு வாங்கியிருந்தது நினைவு வந்தது நர்மதாவுக்கு.

அவர்களது ஊரிலிருந்தே வரவழைக்கப்பட்ட ஒரு வேலைக்காரப் பெண்மணியும், ஒரு டிரைவரும் உட்பட, இரண்டு ஆடம்பரக் கார்களும் அவளுக்கென்று அங்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நர்மதாவும் ஒரு முறை கூட தனது தோழியின் செல்வ லையைக் கண்டு ஏக்கம் கொண்டதில்லை என்ப

தோடு, ஷர்மிளியும் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காகக் கூட எப் பொழுதும் யாரிடமும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவும் மாட்டாள்.

மாறாக கல்லூரியில் சேர்ந்திருந்த ஆரம்பக் கட்டத்தி லேயே இருவரும் உயிர்த் தோழிகளாகி விட்டிருந்தனர்.

அந்த அளவிற்கு வளம் மிகுந்தவர்கள் இங்கு இந்த ஊரில் இந்துமதியைப் பெண் எடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால், இவர்களது வளத்தைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டியதே இல்லையென்று நினைத்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

''காபியெல்லாம் குடிக்கற பழக்கமிருக்கா?'' என்று நளினி ட்ரேயுடன் வந்து நிற்க, ''கண்டிப்பா'' என்று எடுத்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

நரேந்திரனும் அவர்களோடு சேர்ந்து ஹாலை அலங் கரிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்க, ''நான் போய் ஆதிஷ குளிக்க வெச்சு புது டிரஸ் போட்டு விடறேன்'' என்று போரடித்துக் கொண்டிருந்த அர்ச்சனாவையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போனாள் இந்துமதி.

ஷங்கருடன் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த நர்மதா, அனைவரும் குடித்துவிட்டு வைத்திருந்த கப்களை சேகரித்து சமையலறையில் வைக்கப் போனாள்.

''இந்த வேலையெல்லாம் நீங்க எதுக்குமா செய்ய றீங்க?'' என்று வேலைக்காரப் பெண் வந்து நர்மதாவிட மிருந்து அவற்றை வாங்கிக் கொண்டாள்.

அந்த வேலைக்காரக் கழுதைக்கு எவ்வளவு தைரிய மிருந்தால் தன்னைப்போய் எச்சில் கப்களை எடுத்து வரச் சொல்லுவாள்? சாந்தி அத்தையைத் தவிர வேறு யார் என்ன வேலை சொன்னாலும் செய்யக்கூடாது என்று நளினியாகவே தான் வந்து பேசாமல் அமர்ந்து கொண்டது.

22/03/2007

என்ன திமிர் இருந்தால் வேறு ஒருத்தி தானாகவே செய்வதைக் கூட வேண்டாம் என்பாள்? அப்படி அவ ளென்ன பெரிய மகாராணியா?

''ஏன் தனியா உக்காந்துட்டிருக்கீங்க?'' என்று நர்மதா வந்து அமர, ''என்ன எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டு செய்யற மாதிரியிருக்கு?'' என்றாள் நளினி.

''அப்படியா தெரியுது? ஆனா நான் அப்படியெல்லாம் உருப்படியா எதையும் செய்யற ஆள் கிடையாதே'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

அனைவரும் தூர நின்று பயத்துடன் பார்க்கும் இந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையையே தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள், அதோடு எதைக் கேட்டாலும் நன்றாக சிரித்து வேறு வைக் கிறாளே, இவளிடம் சற்று பார்த்து தான் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று மீண்டும் நினைத்துக் கொண்டாள் நளினி.

''என்ன சேலை கட்டிட்டு வந்திருக்கீங்க?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள் நளினி.

''ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்காதா?''

''வயசானவங்க டேஸ்ட், எனக்குப் பிடிக்காதுப்பா.''

''நானும் அப்பவே சொன்னேன் தானக்கா, நீ எப்பவும் போல ஜீன்ஸ், டாப்ஸயே போட்டிருக்கலாம்'' என்று வந்தாள் அர்ச்சனா.

''ஆனா எனக்கு சேலை கட்ட ரொம்பப் பிடிக்கும்'' என்று சிரித்த நர்மதாவை, இப்படியொரு ரசனையா என்பதைப் போலப் பார்த்தாள் நளினி.

''அங்க அப்பார்ட்மெண்ட்ல சேல கட்டினா எல்லாரும் கிண்டல் பண்ணுவாங்கன்னுதான் இங்க கட்டினேன்.

இங்கயும் யாருக்கும் பிடிக்கல போலிருக்கே சேன்ஞ் த காஸ்ட்யூம்'' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண் டாள் நர்மதா.

''அப்ப இங்க இருக்கறவங்களையெல்லாம் பட்டிக் காடுன்னு சொல்றீங்களா?''

''அச்சச்சோ நான் அந்த அர்த்தத்துல சொல்லல இங்க கேசுவலா இருக்கும்னு தான் நினைச்சேன்.''

''இனிமேல் சேலையே கட்ட மாட்டிங்கன்னு நினைக் கறேன்.''

''அதெல்லாம் கட்டுவேன் நளினி, உண்மைய சொல்லப் போனா சேலையக் கட்டிக்கிட்டு என்னால தான் கேசுவலா இருக்க முடியாது'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''வேலையெல்லாம் எந்த அளவுக்கு முடிஞ்சிருக் குன்னு தெரியலையே, ஏதாவது ஹெல்ப் வேணுமான்னு பாக்கலாம்'' என்று நளினி எழுந்து ஹாலுக்குப் போக, தானும் உடன் சென்றாள் நர்மதா.

''சுரேன் என்ன இன்னைக்கு அதிசயமா படிப்பப் பத்தி நினைக்காம இருக்க?'' என்று நளினி கேட்க, ''அதையேன் கேக்கறீங்க?'' என்று பயத்துடன் சற்று தூரத்திலிருந்த தன் அண்ணனைப் பார்த்தான் அவன்.

''ஏன், என்னாச்சு?''

''எந்த நேரமும் படிப்பு படிப்புன்னு புக்கையே வெச்சுட் டிருந்தா லைஃப்ல நிறைய மிஸ் பண்ணனும், படிக்கற நேரம் மட்டும் ஒழுங்காப் படிச்சாப் போதும்னு ஏற்கனவே அண்ணா திட்டுவார். இப்பப் போய் புக்க எடுத்தேன்னா அவ்வளவுதான்'' என்று மெதுவாக அலுத்துக் கொண் டான்.

22/03/2007

அடடா நம்ம பாலிசியாச்சே என்று நர்மதா மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொள்ள, ''அங்க அந்த அளவுக்கு மட்டும் போதும் சரண். இனியும் ஓட்டினா கசகசன்னு இருக்கும்'' என்று வந்தான் நரேந்திரன்.

''என்ன சுரேன் ரொம்பவும் அலுத்துக்கற போல?'' என்று தம்பியைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''எல்லாரையும் இன்வைட் பண்ணிட்டு, அதோட இங்கயும் பார்த்டே செலிப்ரேட் பண்ணனும்னு நமக்காகத் தான் சென்னைல இருந்து வந்திருக்காங்க?''

''ஸாரிண்ணா'' என்று உண்மையான வருத்தத்துடன் சொன்னவன், 'உன்னால் தான்' என்பதைப் போல குற்றம் சாட்டும் பார்வையுடன் நளினியைப் பார்த்தான்.

''அவள எதுக்குப் பாக்கற? மதியத்திலிருந்தே நீ இன்ட்ரஸ்ட் இல்லாம இருக்கறதப் பாத்ததால தான் கேட்டேன், அதோட நீ இவ்வளவு வருத்தப்படற அளவுக்கும் எதுவும் நடந்துடல.''

''அடடா எனக்கெல்லாம் இப்படியொரு அண்ணா இல்லாமப் போயிட்டாரே, நீ ரொம்பக் குடுத்து வெச்சவன் சுரேன்'' என்றாள் நர்மதா.

''அது சரி நீ காலேஜ்ல படிக்கவே மாட்டியாமே?'' என்று நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''புகழப் பரப்பிட்டிங்களாண்ணா'' என்று அவர்களை நோக்கி வந்த ஷங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''நிஜமா தானில்லமா. நரேன் நல்லாப் போட்டு வாங்குவார் கொஞ்சம் பாத்து நடந்துக்கோ.''

''சொல்ல அவர் மட்டும் தான் இருக்காராக்கும்?'' என்று நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''பின்ன நீயா

சரண்?'' என்று அங்கிருந்த தனது தம்பியை சந்தேகத்துடன் கேட்டாள் நர்மதா.

''ஓ, அப்ப நான் கேட்டது நிஜத்தத்தானா'' என்று அவன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ரசனையுடன் கூடிய அவனது பார்வையில் நர்மதாவுக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

''நீங்க சொன்னது சரிதாண்ணா'' என்று ஷங்கரிடம் சொன்னவள், ''இனிமேல் கொஞ்சம் பாத்து தான் நடந்துக்கணும்'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள்.

''அதுக்குத்தானே காத்திருக்கேன்'' என்றவனது பார்வை மனதைப் படபடக்க வைக்க, அங்கு ஹாலுக்குள் வந்த குழந்தையைப் பார்ப்பது போல திரும்பிக் கொண்டாள் நர்மதா.

நல்லவேளையாக அங்கிருந்த மற்றவர்களும் திரும்பி குழந்தையைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''மாமா எத்த டஸ்'' என்று ஆதிஷ் மழலை மொழியில் பேசிக் கொண்டே தத்தக்கா, பித்தக்கா என்று நடந்து வர, அதைப் பார்க்க கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.

ஆனால் நரேந்திரனுடைய பார்வையையும் அதைத் தொடர்ந்து சிவந்த நர்மதாவுடைய முகத்தையும் பார்க்காதது போலப் பார்த்த நளினியால், என்ன முயன்றும் சாதாரணமாக இருக்கவே முடியவில்லை.

அந்த நிமிடம் தன்னை யாராவது பார்த்து விட்டால் நிச்சயமாக சமாளிக்க முடியாது என்று தோன்றிவிட, பக்கத்து அறையிலிருக்கும் பாத்ரூமுக்குள் சென்று பெரிய பெரிய மூச்சுகளை எடுத்துவிட்டு தனது கோபத்தையும் எரிச்சலையும் ஓரளவு சமனப்படுத்திக் கொண்ட பின்பே வெளியே வந்தாள்.

22/03/2007

''அடடா எல்லாரையும் வெய்ட் பண்ண வெச்சுட் டேன் போலிருக்கே'' என்று மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் உள்ளே வந்தார் குணசேகரன்.

''தத்தா'' என்று பேரன் ஓடிவர, அவனைக் குனிந்து தூக்கிக் கொண்டவரின் முகத்தில் எல்லையில்லாத ஆனந்தம் தெரிந்தது.

''இல்லப்பா, எல்லாம் ரெடியாக இன்னும் கொஞ்சம் நேரமாகும்'' என்று வந்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க கோவில்ல சிறப்பு பூஜைய முடிச்சுட்டே வந்திருக் கலாமே மாமா'' என்றான் ஷங்கர்.

''அப்படின்னுதான் நானும் இவ்வளவு நேரம் இருந் தேன். ஆனாலும் மனசெல்லாம் இந்தத் தங்கத்து மேல தான்'' என்று தனது பேரனைக் கொஞ்சினார் குணசேகரன்.

''கேக் வெத்தலாமா?'' என்று குழந்தை குனிந்து தனது தாத்தாவின் முகத்தைப் பார்க்க, ''சரிப்பா'' என்றார் அவர்.

அங்கு இருந்த நர்மதா, அர்ச்சனா, சரண் மூவரிடமும் பேசியவர், ''கிராமத்துல உங்களுக்குப் பொழுது போகுதா?'' என்று கேட்டார்.

''ரொம்ப நல்லா போகுது அங்கிள்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

''உங்களுக்கு உடம்புக்குப் பரவாயில்லையா அங்கிள்?'' என்று கேட்டாள் நர்மதா.

''நல்ல முன்னேற்றம் தெரியுதுமா. தாத்தாவும் பாட்டி ம் கோவில்லதான் இருக்காங்க, எவ்வளவு பெரிய லை செஞ்சிருக்கமா தாத்தா சொன்னாரு!'' என்று ண்மையான பாராட்டுதலுடன் நர்மதாவைப் பார்த்தார் ணசேகரன்.

மற்றவர்களுக்கு சற்றும் குறைவில்லாது அந்த வீட்டுத் தலைவரும் சிறு பிள்ளைகள்தானே என்று ஒதுக்காமல், தங்கள் மூவரிடமும் பேசிய விதம் கண்டு மனதிற்குள் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள் நர்மதா.

'இந்த அளவிற்குப் பெருந்தன்மையாகக் கூட, ஒரு குடும்பத்திலுள்ள அனைவராலுமே பழக முடியுமா?' என்று மிகுந்த வியப்பாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் கேக் வெட்டி முடிய, ஆதிஷ் தனது பிஞ்சுக் கரங்களால் கேக்கை வைத்துக் கொடுத்த பிளேட்டுகளைக் கொண்டு போய் அனைவருக்கும் கொடுத்தான்.

ஆதிஷ் நர்மதாவிடமும் கேக் பிளேட்டைக் கொடுக்க, முட்டிக்காலில் கீழே அமர்ந்து ''தேங்க்யூ'' என்று வாங்கிக் கொண்டவள், தாங்கள் வாங்கி வந்த கிஃப்டை எடுத்துக் குழந்தையிடம் கொடுத்தாள்.

''ஓ கேக் தரலேன்னா கிஃப்ட் தரக்கூடாதுன்னு இருந் தியா?'' என்று இந்துமதி சிரிக்க, ''அர்ச்சனா தந்திருப் பான்னு இருந்தேன்கா'' என்றாள் நர்மதா.

அந்தப் பெரிய கிஃப்ட்டை தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு வந்து ஆதிஷ் தனது மாமனிடம் கொடுக்க, கிஃப்டை வாங்கி அருகிலிருந்த டேபிள் மேல் வைத்து விட்டு குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

''என்ன நீ இப்படிக் கேக்கற? ஆதிஷ்க்காகவே கோயமுத்தூர்க்குப் போய் வாங்கிட்டு வந்திருக்கா'' என்று தனது மகளிடம் நர்மதாவைத் தாங்கிப் பேசினார் சாந்தி.

''நீ மட்டும் தனியாவா போனே?'' என்று இந்துமதி கேட்க, ''இல்ல நானும் கூடப் போனேன்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

22/03/2007

''எதுக்குமா இதுக்காக அவ்வளவு தூரம் போனீங்க?'' என்று சாந்தி கேட்க, ''பின்ன கிஃப்ட் இல்லாம அதுவும் ஒரு குட்டிப் பாப்பா பார்த்டேக்கு எப்படி வர முடியும் ஆன்ட்டி?'' என்றாள் அர்ச்சனா.

''ஊர சுத்த ஒரு சாக்கு'' என்று நரேந்திரன் சொல்ல, ''ஆமா அப்படியாவது இந்த ஊரப் பத்தியெல்லாம் தெரிஞ்சுக்கலாமேன்னு ஒரு சின்ன ஆசை தான்'' என்று அவனைப் போலவே பார்த்தாள் நர்மதா.

''ஏன் நேத்து நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டுதான கோயமுத்தூர் போனேன், எங்கூட வந்திருந்தீங்கன்னா நான் இன்னும் கொஞ்சம் நல்லாவே கூட சுத்திக் காட்டியிருப்பேனே'' என்றான் நரேந்திரன்.

''உலகம் ரொம்பக் கெட்டுக் கிடக்குது, முன் பின் தெரியாதவங்களையல்லாம் நம்பி எங்கயும் போகக் கூடாதும்மான்னு எங்க மம்மி சொல்லிக் குடுத்திருக்காங் களாக்கும்'' என்றாள் நர்மதா.

''இதுக்கு நீ கேக்காமலே இருந்திருக்கலாம் நரேன்'' என்று இந்துமதி சிரிக்க, ''ஓ அப்ப நீங்க இந்துக்காவுக்கு அப்படியெல்லாம் எதுவும் சொல்லித் தந்ததே இல்லையா ஆன்ட்டி?'' என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள் நர்மதா.

மனைவியிடம் ''இப்ப நீ அம்பேல்'' என்று சொல்லிச் சிரித்தான் ஷங்கர்.

''இருந்திருந்து ஒரு வாயாடிகிட்டப் போய் பேச்சுக் குடுத்தாத் தப்பிக்க முடியுமா?'' என்றான் நரேந்திரன்.

''பரவாயில்ல கொஞ்சம் லேட்டானாலும் உண்மையப் புரிஞ்சுகிட்டிங்களே'' என்று அர்ச்சனா சிரிக்க, அதையே ஆமோதித்தான் சரண்.

தம்பி, தங்கையை விளையாட்டுக்கு முறைத்தவள், ''அண்ணா உங்களுக்கு என்னப் பத்தித் தெரியும் தான நான் அப்படிப்பட்ட பொண்ணா?'' என்று ஷங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''பொண்ணா? அது யாரு?'' என்று ஷங்கரின் கேள்வியில் அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

''படிக்காம காலேஜ்ல நீ செஞ்ச அட்டகாசம் தாங்க முடியாம, உன்னப் பேர் சொல்றதவிட ரௌடின்னு சொன்னாத்தான் எல்லாருக்கும் தெரியுமாமே'' என்றான் ஷங்கர்.

''இப்படிக் கால வாரிட்டிங்களே அண்ணா.''

''ஏன், நான் சொன்னது உண்மை தான?''

''ஓரளவு உண்மைதான்'' என்று தன்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்த நரேந்திரனைத் தனது ஓரக் கண்களால் பார்த்தவள், ''ஆனா நான் எல்லா சப்ஜக்ட்லயும் பாஸ் பண்ணிட்டேனாக்கும்'' என்று அவசரமாகச் சொன்னாள்.

''நீ என்ன பண்ணுவ பாவம், உன் கூட சேந்தவ அதவிடப் பெரிய ரௌடியாச்சே'' என்றான் ஷங்கர்.

''என்னை எது வேணும்னாலும் சொல்லுங்க, ஆனா என் ஃப்ரண்டப்பத்தி எது சொன்னாலும் நான் ஏத்துக்க மாட்டேன்'' என்றாள் நர்மதா.

''என்னதான் சேலையெல்லாம் கட்டிக்கிட்டு வந்து அடக்க ஒடுக்கமா இருக்கற மாதிரி நீ காட்டிக்கிட்டாலும், உண்மை ஊரெல்லாம் பரவிக் கிடக்குதேக்கா'' என்று சிரித்தாள் அர்ச்சனா.

''என்ன பண்றது? இங்க மாதிரியெல்லாம் அங்க இருக்கக் கூடாது. நீ போய்

22/03/2007

சேலையக் கட்டிக்கறதா இருந்தாத்தான் ஊருக்கே அனுப்புவேன்னு மம்மி சொல்லியிருக்காங்களே'' என்று அப்பாவி போல சொன்னாள் நர்மதா.

''டிரஸ்ல என்னமா இருக்கு? நீ ரொம்ப நல்ல பொண்ணுங்கறதுல எங்களுக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் கிடையாது. இதுவும் உன் வீடு மாதிரி தான், நீ பெங்களூர்ல உன் வீட்ல எப்படி இருப்பியோ அதே மாதிரி யதார்த்தமா இங்கயும் இருக்கலாம் நர்மதாம்மா'' என்றார் சாந்தி.

''தேங்க்யூ ஆன்ட்டி'' என்றவள், ''அப்பாடா இனி நான் நானாவே இருக்கலாம்'' என்றாள்.

''அடடா என்ன சந்தோஷம்?'' என்று இந்துமதி சிரிக்க, ''ஆமா பின்ன எவ்வளவு நேரந்தான் நடிக்க முடியும்?'' என்றாள் நர்மதா.

மகனுக்குப் பிடித்த பாட்டை இந்துமதி தனது மொபைலில் ரிங் டோனாக வைத்திருந்ததில் அதற்கு அழைப்பு வர, திரும்பத் திரும்ப அதே பாட்டை வேண்டுமென்று அடம் பிடித்தான் ஆதிஷ்.

சரியென்று அந்தப் பாட்டு உள்ள சி.டி.யை எடுத்து ஹோம் தியேட்டரில் போட்டு ஆன் செய்து விட்டான் சுரேந்திரன்.

மகன் சந்தோஷத்துடன் குதிக்க, ''எங்க இந்தப் பாட்டுக்கு எப்பவும் போல டேன்ஸ் ஆடு பார்க்கலாம்'' என்று தனது தந்தை சொல்வதைக் கேட்டு ஆடவும் செய்தான் ஆதிஷ்.

''வாவ் டேன்ஸ் எல்லாம் பண்ணுவியாடா?'' என்று கை தட்டினாள் அர்ச்சனா.

''இவன் என்னக்கா பேசறது நடக்கறது, புரிஞ்சுக்கறது இப்படி எல்லாமே இப்பவே பிரமாதமாப் பண்றான்''

என்று நளினி ஆச்சரியத்துடன் கேட்க, ''அங்க சென்னைல வீட்ல எல்லாரும் ஒன்னா கூட்டுக் குடும்பமா இருக்கறதால தான் நளினி'' என்றாள் இந்துமதி.

''நீ மட்டும் தனியா ஆட்ற, உனக்கு ஜோடி வேண்டாமா?'' என்று தந்தை கேட்க, ஆமாமென்பதைப் போலத் தலையாட்டினான் ஆதிஷ்.

''யார் வேணும் நீயே சொல்லு பாக்கலாம்'' என்று இந்துமதி கேட்க, நிமிர்ந்து அனைவரையும் பார்த்தான்.

''நானில்லடா, என்ன சொல்லிடாத'' என்று அனைவரும் ஒதுங்கப் பார்க்க, தனக்குப் பெரிய கிஃப்ட் கொடுத்த அக்காவின் கையைப் பிடித்தான் ஆதிஷ்.

அதுவரை சாந்தி ஆன்ட்டியுடன் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த நர்மதா, குழந்தை தன் கையைப் பிடித்ததும் அனைவரும் 'ஓ'வென்று சிரிப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் விழித்தாள்.

''அவனுக்கு நீதான் ஜோடியாம், அவங்கூட நீ ஆடணுமாம்கா'' என்று சிரித்தாள் அர்ச்சனா.

''அப்படியா ஆதிஷ்'' என்று அவனைப் பார்த்தவள், ''அதுக்கு நான் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே'' என்றாள்.

''ஓஹோ'' என்று மீண்டும் ஒரு சிரிப்பலை வர, ''என்ன வீரமெல்லாம் வாயில மட்டும் தானாக்கும்?'' என்று சிரித்தாள் இந்துமதி.

''யார் சொன்னது?'' என்றவள், ஆதிஷின் விருப்பம் பார்த்து அதன்படி நான்கைந்து ஸ்டெப் போட்டாள் நர்மதா.

மேலும் சிறிது நேரம் அனைவரும் பேசிக் கொண்டிருக்க, ''போலாம்க்கா'' என்று தன் அக்காவிடம் வந்து நின்றான் சரண்.

"டியன் சாப்பிடாமப் போறதா?" என்ற இந்துமதி கிச்சனுக்குப் போய் அனைத்தையும் தயாராக டைனிங் டேபிளில் எடுத்து வைக்கச் சொல்லிவிட்டு வந்தாள்.

"நாம எல்லாரும் வேணும்னா முதல்ல சாப்பிடலாம் வாங்க" என்று வந்து சிறியவர்களை அழைத்தாள்.

கூடவே, "நீயும் வாயேன் நளினி" என்று நளினியையும், அழைத்துக் கொண்டு போனாள் இந்துமதி.

"எல்லாருக்கும் முன்னாடி நாம சாப்பிட்றதா" என்று அர்ச்சனா தயங்க, "அதனாலென்னமா சரணுக்குக் கண்ல தூக்கத்தப் பாரு காலைல இருந்து விளையாடிட்டே இருந்ததுல ரொம்ப டயர்ட் ஆயிட்டான்" என்றாள் இந்துமதி.

"ஆமாக்கா, அதோட தண்ணிலயும் ரெண்டு, மூணு மணி நேரம் விளையாடியிருக்கான்."

"ஓ அப்படியா, அப்ப ரொம்ப அசதியாதான் இருக்கும்" என்று இந்துமதி இலை போட, "நான் பரிமாறறேன். நீங்கெல்லாரும் உக்காந்துக்கோங்க" என்று வந்தார் சாந்தி.

"ஜெண்ட்ஸ் எல்லாரும் சாப்பிட்றதுக்கு முன்னாடியே நாங்க சாப்புட்றதா ஆண்ட்டி" என்று நர்மதாவும் தயங்க, அதையெல்லாம் இங்க யாரும் பாக்கறதில்ல கண்ணா பசிக்கற வயித்துக்கு அதெல்லாம் தெரியுமா?" என்றார் அவர்.

"அங்கிள் மருந்து சாப்புட்றதுனால அப்பவே சாப்பிட்டு அசதியா இருக்குன்னு போய்ப் படுத்துட்டார்மா. ...ம், ...ப்பிள்ளையும் ...மாப் பேசிட்டிருக்

"இல்ல இந்து, ஆதிஷ் அவங்கப்பாகிட்ட இருக்கான் போய்ப் பாக்கறேன்" என்றவர், "சாப்பிட்டு முடிச்சதும் இலைல பாத்துப் பரிமாறு வேணி" என்று அங்கு வந்த பெண்ணிடம் சொல்லிவிட்டு "இதோ வர்றேன்" என்று சென்றார் சாந்தி.

சாப்பிட்டு முடித்து நர்மதா கை கழுவப் போக, தானும் அவளுடன் சென்றாள் நளினி.

"உங்க வீட்ல இருந்து யாரும் வரல போலிருக்கு நளினி" என்று கேட்டாள் நர்மதா.

"அப்பா வரமாட்டார்னு நினைக்கறேன், அண்ணன் கொஞ்ச நேரத்துல வருவார்."

"அப்படியா."

"நரேன் அத்தானுக்கும் எனக்கும் ஒரு பெரிய பொருத்தம் இருக்கு தெரியுமா?" என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள் நளினி.

"என்ன?"

"நானும் அவர் மாதிரியே பிரமாதமாப் படிப்பேன், அதனாலயே அவருக்கு என்ன ரொம்பப் புடிக்கும்."

"ஓ."

"அவர் எப்பவுமே எல்லார் கூடவும் கிண்டலாத்தான் பேசுவார், அதையெங்காவது தப்பாப் புரிஞ்சுக்க வேண்டாம்."

என்ன இவள்? சம்பந்தமில்லாமல் ஏதேதோ ... என்று நினைத்தாள் நர்மதா.

... அடங்கி ஒத்துப்

''ஆமா இதையெல்லாம் ஏன் எங்கிட்ட சொல்றீங்க?''

''இல்ல சிட்டில இருந்து வந்திருக்கீங்க, அங்கத்தப் பழக்க வழக்கமெல்லாம் எப்படி இருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது.''

ஒன்றும் சொல்லாமல் ஒரு வினாடி நளினியைப் பார்த்த நர்மதா ''தெரியாமலே இவ்வளவு பேசறீங்க?'' என்று சிரித்து விட்டுப் போனாள்.

6

''ஹாய் ஆன்ட்டி.''

''வாடாம்மா.''

''என்ன ஆன்ட்டி இந்துக்கா ஊருக்குப் போயே சேந்துட்டாங்களாமே, எனக்கு இப்பக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி போன் பண்ணியிருந்தாங்க?''

''ஆமா நர்மதாம்மா, நானும் நாளைக்குப் போவாங் கன்னு தான் இருந்தேன். திடீர்னு ஒரு வேலைன்னு காலைல கிளம்பிப் போய்ட்டாங்க.''

''உங்களுக்கு தான் ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கும் இல்லையா ஆன்ட்டி?''

''ஆமா நர்மதா, என்ன நீ மட்டும் தான் வந்தியா?''

''ஆமா ஆன்ட்டி. அவங்க ரெண்டு பேரும் தொட்டித் தண்ணில விளையாடிட்டு இருக்காங்க.''

''அப்படியா, கண்ணா நீ கேட்டத வேற நான் இன்னும் எடுத்தே வைக்கலையேடா.''

''பாவம் ஆன்ட்டி, நீங்க எத்தன வேலை தான் செய் வீங்க? நானே வந்து எடுத்துக்கலாம்னு தான் வந்தேன்'' என்றவள், ''வாசன ரொம்ப சூப்பரா வருது ஆன்ட்டி'' என்றாள்.

''ஒரு அஞ்சே நிமிஷம், லஞ்ச் ரெடியாயிடும் கண்ணா சாப்பிடலாம்.''

''அச்சச்சோ நான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி தான் காலைல டிபனே சாப்பிட்டேன். ஆமா ஹைட் மேன் எங்க ஆன்ட்டி?''

சமையலில் கவனமாக இருந்தாலும், ''யாரக் கேக்கற?'' என்று கேட்டார் சாந்தி.

''மிஸ்டர் நரேந்திரனத் தான் ஆன்ட்டி'' என்றவள், அவர் கொடுத்த பொறியலை வாங்கி டேஸ்ட் செய்துவிட்டு ''சூப்பர்ப்'' என்றாள்.

''என்னமா லூசுங்களையெல்லாம் வீட்டுக்குள்ள விட்டிருக்கீங்க?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தான் நரேந்திரன்.

''வா கண்ணா நீ எப்ப வந்த?'' என்று மகனைப் பார்த்தார்.

''ஓ இங்க தான் இருக்காரா?'' என்று உதட்டைக் கடித்த நர்மதா, ''நானொன்றும் லூசில்ல'' என்றாள்.

''இப்பதான் உள்ளயே வர்றேன்'' என்று தாயிடம் சொன்னவன், ''வந்ததே ஓசி சாப்பாட்டுக்கு, அதுக்கேன் இத்தன கேள்வி கேக்கற?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தான்.

''ஏம்பா அப்படிச் சொல்ற?''

22/03/2007

''கொஞ்சம் ஹார்ஷா சொன்னாலும், அவரு உண்மையத் தான ஆண்ட்டி சொல்றார்? பாட்டி சமையல் சம்திங் டிஃப்ரண்ட், எங்க மம்மி எவ்வளவு சூப்பரா சமையல் செய்வாங்க தெரியுமா? சரி அது மாதிரி நானே செஞ்சுக்கலாம்னு பாத்தா நானும் சமையல்ல ஒரு கத்துக்குட்டி.''

அங்கு சமையலறையில் இருந்த ஸ்லேப்பில் சாய்ந்தவாறு வந்து நின்றவன், ''அம்மா ஒரு கப் காபி'' என்றான்.

''உங்கப்பாவுக்கு லஞ்ச்சுக்கு முன்னாடி குடுக்கற மருந்தக் குடுத்துட்டு வந்துடட்டுமா கண்ணா?''

''சரிமா குடுத்துட்டு வாங்க'' என்று நரேந்திரன் சொல்ல, ''நர்மதா அடுப்புல இருக்கற காய அடி பிடிக்காம கலக்கி விட்டுட்டே இரு கண்ணா'' என்றவர் ''உங்க மம்மி அளவுக்கு இல்லன்னாலும் மேக்ஸிமம் எனக்குத் தெரிஞ்ச அளவுல நானும் நல்லா செஞ்சு தர்றேன் கவலப் படாத நர்மதாம்மா'' என்றார் சாந்தி.

''அச்சச்சோ ஆன்ட்டி நான் சும்மா தான் சொன்னேன்'' என்று நர்மதா சொல்ல, ''ஆனா நான் நிஜமா தான் சொன்னேன் இதோ வந்துட்றேன் கண்ணா'' என்று மருந்துடன் சென்றார்.

''பரவாயில்ல சமையல் தெரியாதுன்னு நீயே ஒத்துக் கிட்ட.''

''இல்லையே, ஓரளவுக்கு செய்வேன்னு தான் சொன்னேன். ஆனா காபி, டீ எல்லாம் நல்லாப் போடுவேனாக்கும்.''

''நீ போடுவ தான், குடிக்கறது யாரு?''

''ஏன் கேட்டது நீங்கதான? நீங்கதான் குடிக்கணும். சரி அதெல்லாம் எதுக்கு ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் வெய்ட் பண்ணுங்க நான் போட்டுத் தர்றேன் குடிச்சுப் பாத்துட்டே

சொல்லுங்க'' என்றவள் காபி பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீர் ஊற்றி அடுப்பில் வைத்தாள்.

''ஆமா நானொன்னு கேக்கலாமா?'' என்று நரேந்திரனின் முன்பு வந்து நின்றாள் நர்மதா.

''என்ன?''

''உங்கள என்னவோ பயங்கர உழைப்பாளின்னு எல்லாரும் பேசிக்கிட்டாங்க. ஆனா நீங்க என்னடான்னா இந்த நேரத்துல கிச்சன்ல இருக்கீங்க. உங்க உழைப்பெல்லாம் இதுல தானா?'' என்று சாப்பிடுவதைப் போல சைகை செய்து காட்டினாள் நர்மதா.

''உனக்கு தைரியம் அதிகம் தான்'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்துச் சிரித்தான் நரேந்திரன்.

''அதிலென்ன சந்தேகம் உங்களுக்கு?''

''உழைப்பாளின்னா? ஓ தோட்டத்துல இறங்கி மம்முட்டி புடிப்பேன்னு நினைச்சுட்டிருக்கியா?''

''அடடா அந்த வேலையெல்லாம் நீங்க எதுக்கு செய்யணும்? ஆளுங்களுக்குக் கூலியக் குடுத்தா செஞ்சுட்டுப் போறாங்க. நீங்க செய்யறது நாட்டுக்காக அன்னியச் செலாவணிய ஈட்டுத்தர்ற உயர்ந்த ஏற்றுமதித் தொழிலாச்சே.''

''அட உனக்குப் புடிச்ச, தெரிஞ்ச ஒரே விஷயம் சாப்புட்றது மட்டும் தான்னு நினைச்சேன். ஆனா நீ இதெல்லாம் தெரிஞ்சு வெச்சிருக்க!''

''நீங்க முதல்ல எல்லாம் வருஷத்துல பாதி நாள் ஃபாரின் கன்ட்ரிஸ்க்கு போயிட்டே இருப்பீங்களாமே, அது ரொம்ப ஜாலியா இருக்கும் இல்லையா?'' என்று சந்தோஷத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

22/03/2007

''அது ஒரு விதமான ஜாலி தான் இல்லன்னு சொல்ல முடியாது, ஆனா தொழிலுக்காக சுத்தும்போது ரொம்ப ஜாலியாத் தெரியாது.''

''அது சரிதான். ஆனா எனக்கு ஃபாரின் கன்ட்ரிஸை சுத்திக்கிட்டே இருக்கணும்னு ரொம்ப ஆசை.'' என்று நர்மதா உணர்ந்து சொல்ல, கண்களில் ரசனையுடன் அளையே பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''என்ன?''

''அம்மா தாயே காபி கிடைக்கலேன்னாலும் பரவாயில்ல, எங்க வீட்டுப் பாத்திரத்து மேல உனக்கென்ன கோபம்?''

''பாத்திரமா?'' என்று ஒரு வினாடி விழித்தவள் ''அச்சச்சோ'' என்று ஓடினாள்.

அடுப்பிலிருந்த பாத்திரத்தில் நீர் வற்றிக் கருக ஆரம்பித்திருக்க, உடனே அதை எடுத்துக் கீழே வைத்து விடும் வேகத்தில் யோசிக்காமல் வெறும் கையாலேயே தூக்கி விட்டாள் நர்மதா.

''என்ன பண்ணப் போற வேண்டாம்'' என்று நரேந்திரனும் அவசரமாக வர, அதே நேரம் கொதித்துக் கொண்டிருந்த பாத்திரத்தின் சூடு பொறுக்க முடியாமல் அதைக் கீழே போட்டாள்.

எரிச்சல் தாங்க முடியாமல் கையை வேகமாக உதறினாள் நர்மதா.

''சொல்லச் சொல்ல அப்படியென்ன அவசரம்? பாத்திரம் தான கருகினா கருகிட்டுப் போகட்டுமே'' என்று கடிந்து கொண்டவன், சூடுபட்ட விரல்களை சோதிப்பதற்காக அவளது கையைப் பிடிக்கப் போனான்.

''ஒன்னுமில்ல'' என்று அவசரமாகப் பின்னால் நகர்ந்தவளை, ''இதுக்கெல்லாம் ஒன்னும் குறைச்சலில்ல'' என்று தன்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்த நரேந்திரனின் பார்வை சுட்டது.

''விரலுக்கு என்ன ஆச்சுன்னு பாக்கலாம் முதல்ல காட்டு'' என்று நரேந்திரன் சற்றே கோபத்துடன் கேட்க, ''அதான் எடுத்த உடனேயே கீழே போட்டுட்டனே பாருங்க ஒன்னுமாகல'' என்று காட்டினாள் நர்மதா.

''சமையல் செஞ்சு பழக்கமிருக்கு. அதனால என் கை நல்லாவே சூடு தாங்கிக்கும் என்றவள் நல்லவேள பாத்திரத்துக்கும் எதுவும் ஆகல'' என்றாள்.

''திரும்பவும் என்ன பண்ற?'' என்றவனைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தவள், ''காபி போடறேன்'' என்றாள்.

''பேசாம இருக்க மாட்டியா?'' என்று நரேந்திரன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே சாந்தி வர, ''ஆன்ட்டி எங்க ரெண்டு பேருக்கும் காபி கலக்கறேன் உங்களுக்கும் வேணுமா?'' என்று கேட்டாள்.

''அரை டம்ளர் குடுமா'' என்றவர், காபி கலக்குவதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் நர்மதாவுக்கு எடுத்துக் கொடுத்தார்.

''நீ நாளைக்குக் கண்டிப்பா போய்த்தான் ஆகணுமா நரேன்?''

''ஆமாம்மா, நாளைக்கு முதல்ல சென்னை போய்ட்டு அதுக்கப்புறம் தான் ஆஸ்திரேலியா கிளம்பறேன். ஏம்மா?''

''சும்மாதான் கேட்டேன் கண்ணா, நீ அப்பா மாதிரியே விவசாயத்தையும் நல்லாப் பாத்துக்கறதால இவங்களுக்கு எந்தக் குறையுமில்ல. அதே நேரத்துல உன்

பிஸினஸைப் பாத்துக்கறதுக்காகவும் நீ கஷ்டப்பட்டு தான் ஆகணும்.''

''எந்தக் கஷ்டமும் இல்லமா, அதுலயும் பிஸினஸுக்காகவே ஆனாலும் வெளிய போயிட்டு வர்றது, என்னை நானே ரிலாக்ஸ் பண்ணிக்கற மாதிரி தான். நீங்க முதல்ல தேவையில்லாத கவலை எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு, நேரா நேரத்துக்கு சத்தானத சாப்ட்டு உடம்ப நல்லா வெச்சுக்கோங்க'' என்று சொன்ன மகனுடைய குரலில் சற்றே எரிச்சலும் கோபமும் இருந்ததோ என்று அவரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

''காபி ரெடி'' என்று ட்ரேயில் வைத்துக் கொண்டு வந்து இருவருக்கும் கொடுத்தாள் நர்மதா.

''ஒரு கப்பை கையில் எடுத்துக் கொண்ட நரேந்திரன் ''அம்மா என்ன எதுக்கும் ஒரு தடவ நல்லாப் பாத்துக் கோங்க'' என்றான்.

''ஏன் நரேன் இப்படியெல்லாம் நர்மதாவக் கிண்டல் பண்ற?'' என்று அவனது தாய் கேட்க, ''ஒரு காபினால எல்லாம் உங்கள எதுவும் செய்ய முடியாது பேசாம குடிங்க'' என்றாள் நர்மதா.

இரண்டு வாய் குடித்தவன், ''பரவாயில்ல நானுங்கூட என்னவோன்னு நினைச்சேன் டீ ரொம்ப நல்லார்க்கு'' என்றான்.

''ஹலோ இது காபி தெரிஞ்சுக்கோங்க.''

''ஓ, அப்படியா? காபின்னு நினைச்சுட்டு டீத்தூளப் போட்டிருக்க நல்லாப் பாரு'' என்று அவன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''பாருங்க ஆன்ட்டி இவர'' என்றாள் நர்மதா.

''அவன் கிடக்கறான், காபி பிரமாதமா இருக்குமா.''

''ஓ அப்ப நீங்க தினமும் தர்றீங்களே அதுக்குப் பேர் என்னமா?''

''அது சரிதான், ஆன்ட்டி அளவுக்கு என்னால போட முடியாதுங்கறத நானே ஒத்துக்கறேன். ஆனா ரொம்ப மோசம்னு சொன்னா அப்புறம் உங்களுக்குத் தான் வயிறு வலிக்கும்.''

''ஏற்கனவே உன் காபியக் குடிச்சதுல என்னாகுமோன்னு பயந்து போயிருக்கேன், இதுல சாபம் வேறயா?'' என்று நரேந்திரன் பயந்தது போல நடிக்க சிரித்தாள் நர்மதா.

''ம், இந்த பயம் இருக்கட்டும்.''

''அம்மா எனக்கு வெளிய கொஞ்சம் வேலையிருக்கு ரெண்டு மணி நேரத்துல வந்துட்றேன்'' என்று நரேந்திரன் எழ, ''கண்ணா எனக்கொரு சின்ன உதவி பண்றியா?'' என்று மகனைப் பார்த்தார் சாந்தி.

''என்னமா, சொல்லுங்க?''

''மாடில கடைசி ரூம்ல பரண் மேல கேரம் போர்டு, செஸ், தாயம் எல்லாமே இருக்கு. அதக் கொஞ்சம் நர்மதாவுக்கு எடுத்துக் குடுக்க முடியுமா கண்ணா?''

''இப்பவே வேணுமா?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தவன், ''சரி வா எடுத்து வெக்கறேன்'' என்று மாடிக்குப் போனான்.

போன வேகத்தில் நரேந்திரன் அனைத்தையும் எடுத்துக் கீழே வைத்திருக்க, அங்கிருந்த ஒரு துணியை எடுத்து மெல்லியதாகப் படர்ந்திருந்த தூசைத் துடைத்தாள் நர்மதா.

''மேல இருந்து எடுத்துத் தந்ததுக்கு தேங்க்ஸ்.''

''ம், அப்புறம்?''

22/03/2007

"நான் ஒன்னு கேட்டா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டீங்களே?"

"சரியாக் கேட்டா தப்பா எடுத்துக்க முடியாது."

"இல்லையே தப்பா தான எடுத்துக்கிட்டீங்க."

"புரியல."

"கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி என்னை ஏன் அப்படிச் சொன்னீங்க?"

"எப்படி?"

"இதுக்கெல்லாம் ஒன்னும் குறைவில்லன்னு."

"பின்ன, நல்லவேள எங்கிட்டிருந்து தப்பிச்சுட்ட. இல்லன்னா உன்ன என்னவெல்லாம் பண்ணியிருப்பேன் சொல்லு?"

"ஓ, நீங்க அப்பிடி எடுத்துக்கிட்டீங்களா? ஸாரி."

"எப்படி? எதுக்கு ஸாரி?"

"ஒன்னுமில்ல."

"திரும்பவுமா?"

"இல்ல எனக்கு இங்க எல்லார்கிட்டையும் எப்படி நடந்துக்கறதுன்னு தெரியல. நான் கொஞ்சம் அதிகமா வாயடிப்பேன் தான், அதனால என்னத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டீங்களோன்னு..."

"சுத்தமாப் புரியல."

"எந்தக் காரணத்தக் கொண்டும் தாத்தா பாட்டி மனசக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாதுன்னு சொல்லி மம்மி ரொம்ப அட்வைஸ் பண்ணிதான் அனுப்பினாங்க. இன்னைக்குக் [illegible] பாட்டியும் நீ பண்ற சிலதையெல்லாம் மாத்திக் [illegible] சொன்னாங்க. பாட்டி நேரடியா சொல்லாததால

எனக்கு என்ன பண்றது, யார்கிட்ட எப்படி நடந்துக்கறதுன்னு எல்லாமே ஒரே யோசனையா இருக்கு."

"சரி."

"ஆன்ட்டி ரொம்ப நல்ல டைப். நான் பண்றது ஏதாவது சரியில்லேன்னாலும் கூட, என் மனசு கஷ்டப்படுமோன்னு அவங்க சொல்லாம இருக்கலாம்."

"அப்ப நான் மோசமான டைப், நிறையத் தப்புக் கண்டு பிடிக்கறவன்னு சொல்ற?"

"அச்சச்சோ நான் அப்பிடி சொல்ல வரல."

"பின்ன?"

"இல்ல நான்..."

"பாட்டி, தாத்தா வேணும்னா அந்தக் காலத்து ஜெனரேஷன், அவங்களால சிலத யதார்த்தமா எடுத்துக்க முடியாது தான். ஆனா இங்க மத்த யாருக்காகவும் நீ தயங்கவோ, பயப்படவோ வேண்டியதில்ல. அம்மா சொன்ன மாதிரி நீ உன்ன மாதிரியே இரு."

"அது தான் உனக்கு ரொம்ப நல்லார்க்கு" என்று சிரித்தவன், "மத்தபடி நீ ஸீரியஸா உன் முகத்த வெச்சுட்டிருக்கும்போது பாத்தா இஞ்சி தின்ன குரங்கு மாதிரியே இருக்கு" என்றான்.

'ம்' என்றவள், "சரி மிஸ்டர் நரேந்திரன்" என்று அனைத்துப் பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தாள் நர்மதா.

"இதுக்கு கொஞ்சம் முன்னாடி நான் சொன்னதே பெட்டர்" என்றவன், "அதே மாதிரி என்ன நரேன்னு பேர் சொல்லியே கூப்பிடு" என்றான்.

"அதுல தான் பிரச்சனையே [illegible]"

''எதுல?''

''ஒன்னுமில்ல.''

''பாரு, எனக்கு பொய் சொன்னாலே பிடிக்காது.''

''கரெக்ட், அதனால தான் ஒன்னுமில்லன்னு சொல்றேன்.''

''அதுவே பொய்தான?''

''ம், அப்ப நீங்க மனசுக்குள்ள நினைக்கற எல்லாத்தையும் அப்படியே எப்பவும், எல்லார்கிட்டையும் வெளிய சொல்லிடுவீங்களாக்கும்?''

''பின்ன?''

''சரி அப்ப என்னப் பத்தி என்ன நினைச்சுட்டிருக்கீங்க?''

''லூசு, வாயாடி அந்த மாதிரி தான்.''

''ஹலோ என்ன மாதிரி ஒரு அழகான பொண்ணுகிட்ட மேக்ஸிமம் உங்க மனசுக்குப் பட்ட விஷயமே இவ்வளவு தானாக்கும், வேஸ்ட்'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் நர்மதா.

''பின்ன வேற என்னவெல்லாம் நினைக்கலாங்கற?''

''என்னக்கேட்டா, எனக்கென்ன தெரியும்?''

நரேந்திரனின் பார்வையை சந்திக்க முடியாமல் நர்மதா அந்த இடத்தை விட்டு நகர, எட்டி அவளது கையைப் பிடித்துக் கொண்டான் அவன்.

''கைய விடுங்க நரேன்.''

''சொல்லாம விடமாட்டேன்.''

அவன் பிடி இறுக்கமாக இருந்ததில் கையை இழுத்துக் கொள்ளும் முயற்சியைக் கைவிட்டவளுக்கு, நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு மனம் படபடத்தது.

....

''சரி நீ சொல்ற மாதிரி தெரியல, நானே சொல்றேன்'' என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நர்மதா.

ரசனையுடன் தன் மேல் விழுந்த அவனது பார்வை நர்மதாவை என்னென்னவோ செய்தது.

''நமக்குப் பொருத்தமான ஒரு அழகியக் கண்டுபிடிச்சுட்டோம், இனி அவள விடக்கூடாதுன்னு நினைச்சேன்.''

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதில் முகம் சிவந்து போக, முடிந்த அளவு அதை மறைத்துக் கொண்டு ''விளையாடாதீங்க'' என்றாள் நர்மதா.

''அட, கரெக்டா கண்டுபிடிச்சுட்ட!''

கீழே நளினியின் குரலும், அதைத் தொடர்ந்து அவள் மேல் வரும் அரவமும் கேட்க, தனது கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் நர்மதா.

மேலேயே வந்துவிட்ட நளினியின் குரல் மிக அருகில் கேட்ட பிறகே நர்மதாவின் கையை விட்டவன், ''ஆனா உன்ன விட மாட்டேன்'' என்றான்.

மனதின் படபடப்பை மறைப்பதற்காக கீழே குனிந்து மும்முரமாகத் துடைப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டாள் நர்மதா.

''அத்தான் நீங்க இன்னும் இங்க தான் இருக்கீங்களா? அத்தெ நீங்க கிளம்பிட்டதா சொன்னாங்க?''

''அட ஆமாம் கிளம்பணுமில்ல, பேசிட்டிருந்ததுல நேரம் போனதே தெரியல.''

கடவுளே இவனென்ன இப்படிச் சொல்லுகிறான், அதுவும் இவளிடம்?

22/03/2007

''அப்புறம் நளினி, சுத்தற வேல ஸ்டார்ட் ஆயிடுச்சு போல.''

''அதெல்லாமில்ல, லீவ் முடிஞ்சு நான் கிளம்பற வரைக்கும் அத்தெதான் தினமும் என்ன வந்துட்டுப் போகச் சொன்னாங்க.''

அனைத்தையும் துடைத்து முடித்துவிட்டு எழுந்திருந்த நர்மதா 'ஹலோ' என்று சொல்ல தன்னைத்தான் என்று தெரிந்தும் காதில் விழாதது போல எங்கோ பார்த்தாள் நளினி.

அட இது புதிதாக இருக்கிறதே என்று நினைத்தான் நரேந்திரன்.

''நேத்து உடனே கிளம்பிட்டிங்களா?'' என்று நர்மதா கேட்க, ''என்ன?'' என்று திரும்பினாள் நளினி.

''சரி பேசிட்டிருங்க'' என்று கிளம்பியவன், ''நளினி இதையெல்லாம் நர்மதாவோட நீயும் சேர்ந்து கார் வரைக்கும் கொண்டு போய்க் குடுத்துடு'' என்று சொல்லி விட்டுப் போனான்.

''சரி அத்தான்'' என்றவள், ''என்னவோ கேட்ட மாதிரியிருந்தது'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள்.

''நேத்து உங்க அண்ணா வந்ததும் கிளம்பியிருப் பீங்க?''

''ஆமாம். என்னதான் கட்டிக்கற முறை இருந்தாலும் வயசுப் பசங்க இருக்கற வீட்ல ரொம்ப நேரம் இருக்கவோ, தங்கவோ அப்பா விட மாட்டார். ஏன், எனக்கே பிடிக்காது.''

''அது சரிதான்'' என்ற நர்மதாவிடம், ''ஆனா உங்க வீட்ல அதெல்லாம் பாக்க மாட்டாங்க போலிருக்கு'' என்றாள்.

''ஆமா நளினி எம்மேல இருக்கற நம்பிக்கைதான்'' என்று சிரித்தவள், ''சரி வாங்க கீழே போகலாம்'' என்று தன்னால் முடிந்தவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

''ஓ, பொண்ணுங்க கூட மட்டும் தான் பேசப் பிடிக்காதாக்கும்'' என்று சத்தமாகக் கேட்டாள் நளினி.

'பொண்ணுங்க கூடப் பேசப் பிடிக்கும், பைத்தியங்க கூடத்தான் பேசப் பிடிக்காது' என்று மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொண்ட நர்மதா, காதில் விழாதது போல படியில் இறங்க ஆரம்பித்தாள்.

என்ன திமிர்? நான் செய்ததை எனக்கேத் திருப்பு கிறாளே.

பார்த்துக் கொள்கிறேன், சொல்லாமல், கொள்ளாமல் இந்த ஊரை விட்டு உன்னை ஓட வைக்கிறேன் பார் என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் நளினி.

இவளுக்குத் தான் உதவி செய்வதா? என்று நினைத்த நளினி நர்மதாவின் பின்னே ஒய்யாரமாக இறங்கி வர, அதற்குள் கீழே வந்து சேர்ந்திருந்தாள் நர்மதா.

''நர்மதா தனியாளா கஷ்டப்பட்டுத் தூக்கிட்டு வந்தாளே, நீயும் ஒரு கை புடிச்சிருக்கலாமில்ல நளினி'' என்று கேட்டார் சாந்தி.

''நான் எடுத்துட்டு வந்தத நளினி பாக்கல ஆன்ட்டி'' என்ற நர்மதா, சோபாவில் அவரருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

அதற்குள் நளினியும் கீழே இறங்கி வந்திருக்க, இருவரையும் சாப்பிட அழைத்தார் சாந்தி.

''ஸ்யூர் ஆன்ட்டி'' என்ற நர்மதா, ''அங்கிள் சாப்டாச்சா?'' என்று கேட்டாள்.

22/03/2007

"ஆமா கண்ணா, சாப்பிட்டு முடிச்சுட்டு இப்[illegible] வழக்கம் போல கொஞ்ச நேரம் படுத்திருக்கிறே[illegible] போனார்."

"என்னடாம்மா, நீ கேட்ட இன்டோர் கேம்ஸ் எல்லா[illegible] கிடைச்சதா?"

"ஆமாம் ஆன்ட்டி."

"நளினி வாம்மா உக்காரு."

"இல்ல அத்தெ அப்பாகிட்ட சொல்லாமலே வந்[illegible] டேன் சாயந்தரம் வர்றேன்."

"சீக்கிரம் சாப்டுட்டுப் போலாம் நளினி."

'இருந்திருந்து இவளுடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவதா?' என்[illegible] நினைத்த நளினி "இல்ல அப்பா தேடுவார்" என்[illegible] கிளம்பியே விட்டாள்.

என்ன இவள்? என்று நினைத்தவர், "சரிமா நீ வந்[illegible] சாப்பிடு வா" என்று எழுந்தார்.

சாந்தி ஆன்ட்டியுடன் சென்றவள் அவர் ஒரு பிளேட்[illegible] மட்டும் எடுத்து வைப்பதைப் பார்த்து, மற்றொரு பிளே[illegible] டையும் எடுத்து வைத்தாள் நர்மதா.

"நீங்களும் வாங்க ஆன்ட்டி."

"நான் கொஞ்சம் போய் நரேன் வந்ததும் சாப்பிட்டு[illegible] கறேன் கண்ணா."

"காலைலயும் எதுவும் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டிங்க. தய[illegible] செஞ்சு வாங்க ஆன்ட்டி" என்று அவரது கையைப் பிடித்[illegible] அமர வைத்தாள் நர்மதா.

"நான் காலைல சாப்பிடலேன்னு உனக்கெப்படித்[illegible] தெரியும்?"

"நேத்திக்கு முந்தின நாள் பாட்டி வீட்டுக்கு வந்தப்ப சொன்னீங்களே."

"ஓ, அப்படியா? அது உன் வீடும் தான் தங்கம்" என்றார்.

"அது சரிதான் ஆன்ட்டி" என்று சிரித்தவள், அவரை விடாமல் இரண்டு ப்ளேட்களிலும் தானே அனைத்துக் காய் கீரைகளையும் பரிமாறினாள் நர்மதா.

"ஆன்ட்டி எனக்காக நீங்க ஒன்னு செய்வீங்களா?"

"என்னடாம்மா?"

"தயவு செஞ்சு எப்பவும் காலைல சாப்பிட்டுக்கோங்க ஆன்ட்டி."

"சரிமா செஞ்சுடலாம்."

"நைட் ஒன்பது மணிக்கு சாப்பிடுவீங்களா, அப்படியிருக்கும்போது காலைல ஒன்பது மணிக்கு சாப்டாலே இடையில பன்னிரெண்டு மணி நேரம் லாங் கேப் ஆயிடுது. கிட்டத்தட்ட அதுவே ஃபாஸ்டிங் மாதிரி, அத பிரேக் பண்றதால தான் மார்னிங் சாப்பிடறதயே பிரேக் ஃபாஸ்ட்னு சொல்றோம்."

"ஆனா நீங்க அதையும் தாண்டி மதியம் தான் சாப்புட்றீங்க. வேண்டாம் ஆன்ட்டி இது ரொம்பப் பெரிய கேப். காலைல நாம எடுத்துக்கற உணவு தான் அந்த நாள் முழுக்க நாம அக்டிவா வேலை செய்யறதுக்கு நமக்கு எனர்ஜியக் குடுக்குது."

"அப்படியா கண்ணம்மா!"

"ஆமா ஆன்ட்டி. காலைல சாப்பிடலேன்னா பிளட்ல சுகர், பிரஸர் எல்லாமே கன்ட்ரோல் இல்லா[illegible]

22/03/2007

''ஆமா கண்ணா, சாப்பிட்டு முடிச்சுட்டு இப்பதான் வழக்கம் போல கொஞ்ச நேரம் படுத்திருக்கிறேன்னு போனார்.''

''என்னடாம்மா, நீ கேட்ட இன்டோர் கேம்ஸ் எல்லாமே கிடைச்சதா?''

''ஆமாம் ஆன்ட்டி.''

''நளினி வாம்மா உக்காரு.''

''இல்ல அத்தெ அப்பாகிட்ட சொல்லாமலே வந்துட்டேன் சாயந்தரம் வர்றேன்.''

''சீக்கிரம் சாப்டுட்டுப் போலாம் நளினி.''

'இருந்திருந்து இவளுடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவதா?' என்று நினைத்த நளினி ''இல்ல அப்பா தேடுவார்'' என்று கிளம்பியே விட்டாள்.

என்ன இவள்? என்று நினைத்தவர், ''சரிமா நீ வந்து சாப்பிடு வா'' என்று எழுந்தார்.

சாந்தி ஆன்ட்டியுடன் சென்றவள் அவர் ஒரு பிளேட்டை மட்டும் எடுத்து வைப்பதைப் பார்த்து, மற்றொரு பிளேட்டையும் எடுத்து வைத்தாள் நர்மதா.

''நீங்களும் வாங்க ஆன்ட்டி.''

''நான் கொஞ்சம் போய் நரேன் வந்ததும் சாப்பிட்டுக்கறேன் கண்ணா.''

''காலைலயும் எதுவும் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டிங்க. தயவு செஞ்சு வாங்க ஆன்ட்டி'' என்று அவரது கையைப் பிடித்து அமர வைத்தாள் நர்மதா.

''நான் காலைல சாப்பிடலேன்னு உனக்கெப்

''நேத்திக்கு முந்தின நாள் பாட்டி வீட்டுக்கு வந்தப்ப சொன்னீங்களே.''

''ஓ, அப்படியா? அது உன் வீடும் தான் தங்கம்'' என்றார்.

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தவள், அவரை விடாமல் இரண்டு ப்ளேட்களிலும் தானே அனைத்துக் காய் கீரைகளையும் பரிமாறினாள் நர்மதா.

''ஆன்ட்டி எனக்காக நீங்க ஒன்னு செய்வீங்களா?''

''என்னடாம்மா?''

''தயவு செஞ்சு எப்பவும் காலைல சாப்பிட்டுக்கோங்க ஆன்ட்டி.''

''சரிமா செஞ்சுடலாம்.''

''நைட் ஒன்பது மணிக்கு சாப்பிடுவீங்களா, அப்படியிருக்கும்போது காலைல ஒன்பது மணிக்கு சாப்டாலே இடையில பன்னிரெண்டு மணி நேரம் லாங் கேப் ஆயிடுது. கிட்டத்தட்ட அதுவே ஃபாஸ்டிங் மாதிரி, அத பிரேக் பண்றதால தான் மார்னிங் சாப்பிடறதயே பிரேக் ஃபாஸ்ட்னு சொல்றோம்.''

''ஆனா நீங்க அதையும் தாண்டி மதியம் தான் சாப்புட்றீங்க. வேண்டாம் ஆன்ட்டி இது ரொம்பப் பெரிய கேப். காலைல நாம எடுத்துக்கற உணவு தான் அந்த நாள் முழுக்க நாம அக்டிவா வேலை செய்யறதுக்கு நமக்கு எனர்ஜியக் குடுக்குது.''

''அப்ப ா கண்ணம்மா!''

''ஆ ட்டி. காலைல சாப்பிடலேன்னா பிளட்ல ர், பி ாமே கண்ட்ரோல் இல்லாமப் போயிடுமாம்.''

22/03/2007

''நரேனும் சொன்னான், நான் காலைல சாப்பிடா இருக்கறது மட்டும் அவனுக்குத் தெரிஞ்சா அவ்வள தான்'' என்று சற்றுப் பயத்துடன் சொன்னவர், ''நீ இவ்வளவு தெரிஞ்சு வெச்சிருக்கியே கண்ணா!'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

''அது மட்டுமில்ல ஆன்ட்டி, ஒரு குடும்பத்து இருக்கவறங்க எல்லாரோட மன, உடல் ஆரோக்கிய ரெண்டுக்குமே பெண்கள் தான் மூல காரணம். அப்ப யிருக்கும்போது அதுக்கு முதல்ல அவங்க ஹெல் நல்லா இருக்கணும்தான ஆன்ட்டி?''

''கண்டிப்பா கண்ணா.''

''ஐம்பது வயசு வரைக்கும் நாம சொல்றத உடம் கேக்கும், ஆனா அதுக்கப்புறம் நம்ம உடம்பு சொல்றத தான் நாம கேக்கணும்னு சொல்லுவாங்க.''

''இப்ப உங்களுக்கு ஹெல்த் பிரமாதமா இருக்கு தா அங்கிள் கொஞ்ச கொஞ்சமா நல்லா ஆயிட்டே வர்றா அவர் சீக்கிரம் முழுமையா குணமடைஞ்சு பழையப ஆயிடுவார் ஆன்ட்டி.''

''அங்கிளுக்கு முழுசா சரியாகும்போது, நீங்க உங் ஹெல்த்த ஸ்பாயில் பண்ணிக்கக் கூடாது. கடவுள் கிட் வேண்டுதல் இருக்கலாம், ஆனா அதுக்காக சாப்பிடா இருக்க வேண்டாமே.''

''சரிடா தங்கம், இனிமேல் அந்தக் கடவுளே வந்து சொ னாலும் கூட சாப்பிடாம இருக்க மாட்டேன் போதுமா?''

''தேங்க்யூ ஆன்ட்டி'' என்று சந்தோஷமாக சிரித்தவ ''தயவு செஞ்சு நான் ஏதாவது தப்பா சொல்லியிருந் மன்னிச்சுக்கோங்க'' என்றாள்.

''சபாஷ்'' என்ற குரலில் பெண்கள் இருவரும் நிமிர்ந்து பார்த்தனர்.

''வாங்க நீங்க தூங்கலையா'' என்று சாந்தி கேட்க, சற்றே வெட்கத்துடன் குணசேகரனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

நிறையப் பேசி விட்டோமோ என்று நர்மதா நினைத்துக் கொண்டிருக்க, பாராட்டுவதைப் போல அவளைப் பார்த்தார் குணசேகரன்.

''ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுங்க'' என்றவர், ஒரு டைனிங் டேபிள் சேரை இழுத்துப் போட்டு தானும் அமர்ந்தார்.

''உங்க ஆன்ட்டிக்கு நல்லாப் புரியற மாதிரி பிரமாதமா சொன்னமா'' என்றவர், ''இனிமேலாவது காலைல ஒழுங்கா சாப்பிடுவேன்னு நினைக்கறேன்'' என்று உணர்ச்சி துடைத்த பார்வையை மனைவியிடம் செலுத்தினார் குணசேகரன்.

''எனக்காக நீங்க எல்லாரும் மனசப் போட்டு வருத் திக்கறதும் இல்லாம உடம்பையும் வருத்திக்க வேண்டாம்'' என்ற கணவரது பேச்சுக்கு சில வினாடிகள் இடைவெளி விட்ட சாந்தி, ''நீங்க தூங்கலையா?'' என்று மெதுவாகக் கேட்டார்.

''நர்மதா சொன்ன மாதிரி உடம்பு குணமாகிட்டு வருதுன்னு நினைக்கறேன் இப்பெல்லாம் மதியம் தூக்கம் வர்றதில்ல, ஆமா நரேன் எங்க?''

''ரெண்டு மணி நேரத்துல வந்துடுவேன்னு கொஞ்சம் முன்னாடி தான் கிளம்பிப் போனான்.''

''இந்துவும், மாப்பிள்ளையும் வரும் போதெல்லாம் சென்னைக்கு வரச் சொல்லி அழைச்சுட்டே இருக்காங் கமா, நானும் அங்க போய்ட்டு வந்து ரெண்டு வருஷத் துக்கும் மேல ஆயிடுச்சு.''

''அது சரிதாங்க, நீங்க ஒரு தடவ போய்ட்டு வந்தீங்கன்னா நல்லா இருக்கும். அதோட அங்க சம்பந்தியம்மாவும் உடம்பு சரியில்லாம இருந்து மீண்டு வந்திருக்காங்க, அதுக்கும் போய்ட்டு வந்த மாதிரியும் ஆயிடும்.''

''ஆமாம், அதான் நரேன்கிட்ட சொல்லி சென்னைக்கு ஒரு ஏர் டிக்கெட் புக் பண்ணச் சொல்லலாம்னு பாத்தேன்.''

''சொன்ன மாதிரி நரேனும் எக்ஸ்போர்ட் சம்பந்தமா நாளைக்கு மறுநாள் ஆஸ்திரேலியா போகப் போறானே, எப்படியும் அவன் சென்னைக்குப் போய் தான போகப் போறான் அவங்கூடவே நீங்களும் போய்ட்டிங்கன்னா?'' என்ற மனைவியைப் பார்த்தார் குணசேகரன்.

''இல்லமா, நாங்க ரெண்டு பேரும் வீட்ல இல்லாம அப்படி அவ்வளவு அவசரம் ஒன்னுமில்ல. நரேன் எப்படியும் ஆஸ்திரேலியா போய்ட்டு ஒரு வாரத்துக்குள்ள வந்துடுவான், அதுக்கப்புறமா நான் போய்க்கறேன்.''

''சரிங்க'' என்ற சாந்தி, ''என்னமா இவ்வளவு குறைவா வெச்சு சாப்டுட்டிருக்க?'' என்று நர்மதாவின் ப்ளேட்டில் தீர்ந்தவற்றைப் பார்த்துப் பரிமாறினார்.

''அப்புறம் அந்த வினோத்த இவன் இன்னும் விடச் சொல்லலையா? அது சம்பந்தமா அந்தப் பையனோட அம்மா ரொம்ப நாளா நம்ம வீட்டுக்கு நடந்துட்டிருந்த மாதிரியிருந்தது.''

''ஆமாங்க, ஆனா நரேன் அந்தப் பேச்சையே எடுக்கக் கூடாதுன்னுட்டான்.''

''என்ன இவன், மனுஷன்னா மன்னிக்கவும் தெரிய வேண்டாமா? காலைல தோட்டத்துல இருக்கும் போது அந்தம்மா வந்து கால்ல விழுந்து கெஞ்சிட்டுப் போகுது.''

....

''நான் கொஞ்சம் முன்னாடி தான் போன் பண்ணி அந்தப் பையன விட்டுடச் சொல்லிட்டேன், அவன் வேலைக்குப் போய் அவன் கையாடல் செஞ்ச பணத்த மாசா மாசம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா கட்டிடறேன்னு சொல்லியிருக்கான். இதப்பத்தி நரேன் ஏதாவது கேட்டா நீ எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொல்லிடு, நான் பேசிக்கறேன்.''

''சரிங்க.''

''சரிமா ரெண்டு பேரும் மெதுவா சாப்பிடுங்க'' என்று எழுந்து சென்றார் குணசேகரன்.

''என்ன கண்ணம்மா அப்படியே வெச்சுட்டிருக்க, என் சமையல் நல்லா இல்லையா?''

''பிரமாதமா இருக்கு ஆன்ட்டி, ஆனா என் வயிறுதான் வழக்கத்துக்கு மேல இடம் குடுக்க மாட்டேன்னு அடம் பிடிக்குது.''

''இந்துக்கா திரும்பவும் எப்ப வருவாங்க ஆன்ட்டி?''

''சொல்லவே முடியாது கண்ணா, அவங்களால முடியறப்ப வந்துட்டுப் போவாங்க. அதோட அவங்க தொழிலும் கொஞ்சம் பெருசுங்கறதால, நினைச்சப்பவெல்லாம் வர முடியாதுமா.''

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி, ஷர்மிளி படிக்கறப்ப சொல்லிட்டே இருப்பா. சினிமால வர்ற மாதிரி எங்க டாடி அண்ணாங்க எல்லாம் விட்டா பிஸினஸ் பிஸினஸ்னு ஒவ்வொரு நேரத்துக்கு ஒவ்வொரு ஊர்ல சாப்பிடுவாங்க போலிருக்குன்னு கிண்டல் [illegible]

அதோட ஷர்மிளிக்கும் மும்முரமா மாப்ள பாத்துட்டிருக்காங்க. அவ கல்யாணத்த முடிச்சதுக்கு அப்புறம்தான்,

22/03/2007

அவளோட ரெண்டு அண்ணாவுக்கும் கல்யாணத்தப் பண்ணனும்னு மாப்பிள்ளை ஒரேயடியா நிக்கறாராம்.''

''ஆமா ஆன்ட்டி, போன் பண்ணினப்ப ஷர்மிளியும் சொன்னா.''

''ஷர்மிளிக்கு கல்யாணம் முடிவாச்சுன்னா, நீயும் கல்யாணத்துக்குக் கண்டிப்பா போகணும்தான கண்ணா?''

''ஆமா ஆன்ட்டி, இப்பவே நான் சரியா போன் பேசறதில்ல. அவளப் பாக்கறதுக்காக சென்னைக்கு வரலன்னு எம்மேல ரொம்பவும் கோபமா இருக்கா.''

''அப்ப அந்தக் கல்யாணத்துல உன்னப் பாக்கலாம்.''

''ஷ்யூர் ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

7

மாலை ஐந்து மணி வரை சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டிலிருந்து எடுத்து வந்த இன்டோர் கேம்ஸை விளையாடியவர்கள், பாட்டி செய்து கொடுத்த அதிரசத்தையும் பக்கோடாவையும் ஒரு கை பார்த்தார்கள்.

''அக்கா எங்காவது வெளிய போயிட்டு வரலாமா?''

''எங்க போறது?''

''இந்த ஊர்ல ஒரு அனாதை ஆசிரமம் இருக்காமே, அங்க போயிட்டு வரலாம்.''

''குட் ஐடியா'' என்றாள் நர்மதா.

''சுத்த போர் நான் வரல'' என்றான் சுரேன்.

''நாம ரெண்டு பேர் மட்டும் போய்ட்டு வரலாம் வாக்கா'' என்றாள் அர்ச்சனா.

''இந்த நேரத்துக்குப் பொண்ணுங்க தனியாப் போறதா? வர்றதுக்குள்ள இருட்டிடும், நீயும் கூடப் போய்ட்டு வா சுரேன்.''

''போங்க பாட்டி.''

''அட வாயேன்டா, அங்க போறதுக்காக மட்டும் நான் சொல்லல. அங்க போற வழியெல்லாம் பாக்கவே பசுமையா வ்யூ ரொம்ப நல்லா இருக்கும்னு சொன்னாங்க. அதோட மலை அடிவாரத்துல தான் அந்த ஆசிரமமே இருக்காம்.''

சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு, ''சரி சரி வாங்க'' என்று இறங்கி வந்தான் சுரேன்.

''அப்பாடா ஒரு வழியா பெரிய மனுஷன் சம்மதிச்சுட்டான்'' என்று அர்ச்சனா சொல்ல, ''இருட்டறதுக்குள்ள வந்துடுங்கம்மா'' என்றார் பாட்டி.

அந்த ஆசிரமம் சென்று பார்த்ததில், அர்ச்சனாவுக்கும் சுரேனுக்கும் ஏதோ ஆதரவற்ற இருபத்தைந்து முப்பது பேரைப் பார்த்த உணர்வு மட்டுமே.

மேலும் இதிலெல்லாம் நேரத்தை வீணாக்க வேண்டுமா? என்ற எரிச்சலும் கூட.

''வாக்கா கிளம்பலாம்.''

''பத்து நிமிஷம் சுரேன்.''

''அப்படித்தான் ரெண்டு மணி நேரமா சொல்லிட்டிருக்க. ரொம்ப இருட்டிடுச்சு பாட்டி திட்டுவாங்க'' என்று

அர்ச்சனா மேலும் சொன்ன பிறகு தான் மனதே இல்லாமல் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள் நர்மதா.

சிறிது தூரம் சென்றவள், ''நீங்க காருக்குப் போங்க நான் ரெண்டு நிமிஷத்துல வந்துடறேன்'' என்று மீண்டும் உள்ளே ஓடி வந்தாள்.

''என்னமா, நீ போகல?''

''அந்தக் குட்டிப் பாப்பா தூங்கிடுச்சா.''

''ஆமாம்மா.''

''அந்தப் பாப்பாவுக்கு ஹார்ட் ஆபரேஷன் எப்பப் பண்ணப் போறீங்க?''

''ஆபரேஷனா? அதுக்கு லட்சக் கணக்குல பணம் வேண்டாமா? அந்த ஆண்டவன் விட்ட வழி'' என்று பெருமூச்சு விட்டார் அந்த ஆசிரமத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் அந்த நாப்பத்தைந்து வயதுத் தலைவி.

''ஆனா நாள் கடத்தக் கடத்த அந்தக் குழந்தையோட உயிருக்கு ஆபத்துன்னு சொன்னாங்களே.''

''ஆமாம்மா, அதுவும் உண்மை தான். பத்துப் பேரோட ஆரம்பிச்ச ஆசிரமம். ஆனா இன்னைக்கு எங்க எல்லா ரோடயும் சேத்து முப்பத்தஞ்சு பேர் ஆயாச்சு. தினமும் ஆகற சாப்பாட்டு செலவுக்கே, ஏதோ சில பெரிய மனுஷங்க தயவு பண்றதால நடந்துட்டிருக்கு. இதுல அவ்வளவு பணத்துக்கு உடனே நாங்க எங்க போறது?'' என்று குரலில் ஆற்றாமையுடன் நர்மதாவைப் பார்த்தார் அவர்.

''அப்ப அந்தக் குழந்தையோட கதி?''

''அதுதான் சொன்னேனே, எல்லாம் அவன் விட்ட வழி'' என்று மேலே பார்த்துக் கைகளைக் காட்டினார் அவர்.

தனது தந்தையிடம் கேட்டுத் தானும் ஒரு கணிசமான தொகையை முடிந்த அளவு உடனே தர வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்ட நர்மதா, மற்றொரு முறை உள்ளே சென்று தூங்கிக் கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையை மனம் வலிக்கச் சில வினாடிகள் நின்று பார்த்து விட்டே காருக்குச் சென்றாள்.

எப்பொழுதும் கலகலவென்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் பெண் ஏதோ யோசனையிலேயே இருக்க, என்னவென்று கேட்டார் தாத்தா நாராயணன்.

''தாத்தா அனாத ஆசிரமத்துல ஒரு குழந்தைக்கு ஹார்ட்ல ஓட்ட இருக்காம், பாவம் அதனோட பிரச்சனையவே அறியாம அது எவ்வளவு அழகா சிரிச்சுட்டு இருக்கு தெரியுமா?''

''ஓ, அந்தக் குழந்தையா?''

''உங்களுக்குத் தெரியுமா தாத்தா?''

''ஆமாம்மா. இங்க பக்கத்து ஊர்ல நடந்த ஒரு பஸ் விபத்துல அதனோட பெத்தவங்க இறந்துட்டாங்க, அதிலிருந்து கடவுள் புண்ணியத்துல ஒரு சின்ன அடி கூட இல்லாம இந்தக் குழந்த தப்பிச்சுடுச்சு.''

''அப்படின்னு தான் சொன்னாங்க தாத்தா'' என்றவள், ''அந்தக் குழந்தையோட ஆபரேஷனுக்காக இந்த ஊர்ல எல்லார்கிட்டயும் நாம பணம் கலெக்ட் பண்ணிக் குடுக்கலாமா தாத்தா'' என்றாள்.

''நல்ல விஷயத்துக்கு நம்மால முடிஞ்சத நாம குடுக்கலாம்மா. ஆனா அதே மாதிரி எல்லார் கிட்டயும் எதிர்பார்க்க முடியாது.''

''ஆனா அந்தக் குழந்தைக்கி உடனே ஆபரேஷன் பண்ணியாகணுமே, நாம கொஞ்சம் ரிஸ்க் எடுத்து ட்ரை பண்ணினா முடியாதா தாத்தா?''

''நீ எதிர்பார்க்கற அளவுக்கு நடக்காதுன்னு சொல்றேம்மா, நாம வேணும்னா நம்மால முடிஞ்சதக் குடுக்கலாம்.''

''சரி தாத்தா, நான் எங்க டாடி கிட்டயும் கேட்டு பணம் வாங்கிக் குடுக்கணும்.''

''உங்கப்பா போன் பண்ணியிருந்தார்மா, உங்கள அழைச்சுட்டுப் போறதுக்கு வர்ற சன்டே வர்றாராம்.''

''ஓ ஊருக்குப் போகணும்னு நினைச்சாலே கஷ்டமா இருக்கு தாத்தா.''

''அவங்க ரெண்டு பேரும் படிக்கறவங்க போய்த்தான் ஆகணும், நீ இரேன் நர்மதாம்மா.''

''ஸாரி தாத்தா, நானும் போய் ஜாப் போகணும். நான் அப்ளிகேஷன் போட்டிருந்த ரெண்டு கம்பெனில இருந்து இன்டர்வ்யூக்கு கார்ட் வந்திருக்காம்.''

என்றாள் சந்தோஷமாக.

''அக்கா.''

''என்ன சுரேன்?''

''பாட்டி கோவில்ல இருக்காங்க, உன்னக் கூப்புட்றாங்க.''

''இதோ போறேன்'' என்று தாத்தாவிடம் சொல்லிவிட்டு ஓடியவள், ''திரும்பி நீ வரலையா சுரேன்'' என்று கேட்டாள்.

''இல்ல, நான் பக்கத்துல சந்துரு வீட்டுக்குப் போய்ட்டு வர்றேன்.''

வெளிய இருந்த தண்ணீர் குழாயைத் திறந்து விட்டு, கை கால் கழுவிக் கொண்டு கோவிலுக்குள் சென்றாள் நர்மதா.

இரவு பூஜைக்கான வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்க, பாட்டி, அர்ச்சனாவுடன் தானும் சென்று இணைந்து கொண்டாள்.

தனக்கு சிறு வயதிலிருந்தே தான் அறிந்திருந்த அந்தக் கோயில், இப்பொழுது மிக பிரமாண்டமாக மாறியிருந்தது.

பூஜை முடிந்து வந்தவர்கள், அங்கிருந்த மார்பிள் தரையில் அமர்ந்தார்கள்.

''கோயில் சூப்பரா ஆயிடுச்சு பாட்டி, யார் இந்த அளவுக்கு செஞ்சது?''

''எல்லாரும் கோயிலுக்காகத் தர்ற நன்கொடைய வெச்சுதான் நர்மதா.''

இதற்கெல்லாம் இவ்வளவு பணம் கொடுத்திருப்பவர்கள், உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் குழந்தைக்குத் தர மாட்டார்களா? என்று நினைத்தாள் நர்மதா.

இதற்கென்றால் இது இன்னார் உபயம் என்று கொட்டை எழுத்தில் பெயரெழுதி காலத்திற்கும் பெருமையடித்துக் கொள்ளலாமே என்று ஏளனமாகவும் நினைத்தாள்.

''நன்கொடையா வந்தது கோவிலோட பாதி செலவுக்கே பத்தல கண்ணம்மா'' என்றார் பாட்டி.

''அப்புறம் எல்லாமே பிரமாதமா முடிஞ்சிருக்கு பாட்டி?''

''பாதி செலவுகளுக்கும் மேல செஞ்சதெல்லாம் நரேன் அப்பா குணசேகரன் அங்கிள் தான்.''

''ஓ.''

''கோவிலுக்குன்னு மட்டும் கிடையாது, மத்தவங்களுக்கு உதவி செய்யறதுலிருந்து நல்ல செலவுகள் எதுவா இருந்தாலும் துளிகூட யோசிக்காம செய்வாங்கம்மா.''

22/03/2007

''அவங்க வீட்ல எல்லாருமே அப்படித்தானா பாட்டி?''

''இல்லமா, பெத்தவங்க இப்படிப் பணத்த வாரிக் குடுக்கறது நரேனுக்குப் புடிக்காது. அதே சமயம் அந்தத் தம்பியும் நியாயமான உதவிகள யோசிக்காம செய்யும்.''

'ஓ. அதே மாதிரி அந்தக் குழந்தைக்கும் அந்த நரேந்திரன் உதவி செய்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?' என்று நர்மதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

8

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளித்துக் கிளம்பியவர்கள் காலை, மதியம் இரண்டு வேளைகளுக்கு மான சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு தாத்தா பாட்டியுடன் தங்களது மாந்தோப்புக்கு சென்று விட்டார்கள்.

எங்கோ வெளியூர் செல்வது போலக் குழந்தைகள் ஆனந்தப்படுவதை, பெரியவர்கள் சந்தோஷத்துடன் கண்டு ரசித்தார்கள்.

நரேந்திரன் அன்று மதியம் சென்னை சென்று அதற்கு மறுநாள் அங்கிருந்து வெளிநாடு கிளம்புவதால், 'பயணம் இனிதே அமையட்டும்' என்று தங்களது மூவரின் பெயரையும் போட்டு அவனுக்கு மெஸேஜ் ஒன்றை அனுப்பி விட்டாள் நர்மதா.

நர்மதா காரை ஓட்ட மாந்தோப்பை சென்றடைந்தவர்களுக்கு, ஏற்கனவே இருந்த உற்சாகம் அங்கிருந்த தோப்பைக் கண்டதும் பல மடங்கு அதிகம் தான் ஆனது.

''வாவ் எவ்வளவு பிரமாதமா இருக்கு! கூட விளையாட்றதுக்கு சுரேனையும் கூட்டிட்டு வந்திருக்கலாம்.''

''அவன டிஸ்டர்ப் பண்ணாத சரண், அவன் இந்த வருஷம் டுவல்த்.''

''அதனால தான் போன்ல கூடக் கூப்பிடலக்கா.''

''நளினிக்கா வந்திருந்தாலும் நல்லா இருந்திருக்கும்''

என்று அர்ச்சனா சொல்ல, நர்மதாவால் அதை இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவளைப் பார்த்தாலே, மேலும் அவள் பேச வேறு ஆரம்பித்து விட்டால் இருக்கிற சந்தோஷமான மனநிலையும் கெட்டு விடுகிறதே.

தனது எண்ணப் போக்கை மாற்றிக் கொள்ள நினைத்தாலும், உண்மை அதுதானே என்று நர்மதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

''என்ன யோசிச்சுட்டிருக்க?'' என்று அர்ச்சனா அழைத்த பிறகே, முழுமையாக நடப்புக்கு வந்து அந்த இடத்தைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

அதிலும் வெகு தூரத்திற்கு உள்ளே வெளிச்சமே விழாதபடி மிகப்பெரிய குடையைப் போலப் பரந்து விரிந்திருந்த காலத்தால் பழமையடைந்திருந்த மாமரங்கள், ஏ.சி.யைப் போன்ற குளுமையையே கொடுத்தன.

கீழே உதிர்ந்து விழுந்து கிடந்த மாமரத்தின் இலைகள் ஒரு மிகப் பெரிய மெத்தையைப் போன்று நீண்டு பரவியிருந்ததைப் பார்க்கவே ஆசையாக இருந்தது.

சுரேன் மாமரத்தின் மிகப் பெரிய தாழ்வான கிளையைப் பிடித்துத் தொங்கி [illegible] அர்ச்சனாவும் நர்மதாவும் ஓடிப்பிடித்து விளையாடினா[illegible]

22/03/2007

அங்கிருந்த தங்களது சிறிய ஓட்டு வீட்டைப் பாட்டி சுத்தம் செய்கிறேன் என்று போய்விட, தாத்தா தனது ஈ.ஸி. சேரை வெளியே எடுத்துப் போட்டு பேரக் குழந்தைகள் சந்தோஷமாக துள்ளி விளையாடுவதை ஆசையுடன் கண்டு ரசித்தார்.

நல்ல இனிப்புச் சுவையுடன் கூடிய அந்த மாங்காய்களைக் கழுவி நறுக்கிப் போட்டு, அதனுடன் சிறிது தேங்காய் எண்ணெய் உப்பு மிளகாய்ப் பொடி சேர்த்து சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டார்கள்.

''நல்ல பழுத்த மாம்பழத்தையும் சாப்பிட்டுப் பாருங்க. சக்கர மாதிரி இனிக்கும்'' என்றார் தாத்தா.

பாட்டி சுள்ளி பொறுக்கிப் போட்டு வெளியே இருந்த கல் அடுப்பில் தீ மூட்ட, அதில் நாங்கள் டீ போட்டு அனைவருக்கும் கொடுக்கிறோம் என்று அர்ச்சனாவும் நர்மதாவும் லூட்டி அடித்தார்கள்.

மாலை வரை கேட்க ஆளில்லாமல் தங்களது மாந்தோப்பிலும், தென்னந் தோப்பிலும், போதும் போதுமென்கிற அளவுக்கு விளையாடித் தீர்த்தவர்கள், மாலை தான் அதுவும் மனதே இல்லாமல் வீடு திரும்பினர்.

அர்ச்சனா தனது துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு குளிப்பதற்காக செல்ல, ''பத்து நிமிஷத்துக்குள்ள வந்துடுவேன்'' என்று அவளை முந்திக் கொண்டு குளிப்பதற்கு ஓடினாள் நர்மதா.

''பாருங்க பாட்டி அவள.''

''ஆமா அச்சும்மா, நீ போனா குளிச்சுட்டு வெளியே வர்றதுக்குக் குறைஞ்சது ஒரு மணி நேரமாவது ஆகாது?''

''நான் அதுக்கென்ன செய்ய முடியும்? நானென்ன அவ அளவுக்குப் பாக்கப் பிரமாதமாவா இருக்கேன்? என் கலருக்கும் ஸைஸ்க்கும் இன்னும் நிறையக் கோர் எடுத்துக்கிட்டாதான் நான் அவ பக்கத்துலயாவது நிக்க முடியும்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

''உனக்கென்ன குறைவு கண்ணம்மா? நீயும் பிரமாதமாத்தான் இருக்க பாக்கக் கொஞ்சம் நிறம் குறைவு அவ்வளவுதான்.''

''கறுப்புன்னு சிம்பிளா சொல்லுங்க பாட்டி.''

''மாநிறமா பாக்கக் களையா, நர்மதாவிட நல்லாத்தான் இருக்க. முதல்ல அந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மைய விட்டுட்டுப் பாரு, அப்பதான் உன் அழகு உன் கண்ணுக்குத் தெரியும்.''

''க்கும், மம்மி மாதிரியே சொல்லுங்க. அது மட்டுமா? நான் எந்த அளவுக்கு புடிச்சத எல்லாத்தையும் அவாய்ட் பண்ணிப் பண்ணி வாயக் கன்ட்ரோல் பண்ணியும் கூட, இன்னும் அவள விட குண்டாத்தான் தெரியறேன்.''

''ஆனா நர்மதா அவளுக்குப் புடிச்ச எல்லாத்தையுமே ஃபுல்லா சாப்பிட்டும் கூட, பாக்கறதுக்கு எவ்வளவு ஸ்லிம்மா இருக்கா? அது மட்டுமில்ல வேற எந்த விஷயத்துலயுமே அவ ஒன்னும் ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணிக்கறதில்ல, ஆனா ரொம்பவும் ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணியும் கூட நான் அவ அழகுல கொஞ்சம் கூட இல்லன்னா எனக்கு எப்படியிருக்கும் சொல்லுங்க பாக்கலாம்?''

''அம்மா வீம்புக்கே பேசறவ கூட என்னால பேச முடியாதுடியம்மா. அவ ஒரு மாதிரி அழகுன்னா, நீ ஒரு மாதிரி அழகு. பாக்கறதுக்கு எல்லாருமே ஒரே மாதிரியிருந்தா நல்லா இருக்குமா, நீயே சொல்லு பாக்கலாம்?''

''ஆமாம் பாட்டி நீங்க சொல்றது தான் சரி விடுங்க'' என்று உள்ளே போய் விட்டாள் அர்ச்சனா.

''என்ன பாட்டி ஒரு வழியா அவ புராணம் முடிவுக்கு வந்துடுச்சா?'' என்று சுரேன் சிரிக்க, ''நீ மதியம் நல்லாவே சாப்பிட்ல உனக்குப் பால் எடுத்துட்டு வர்றேன்'' என்று சென்றார் பாட்டி.

''ஐயோ பாட்டி, ஒரே ஒரு கப் குடுக்கற ஐடியா இருந்தா மட்டும் குடுங்க இல்லன்னா ஆள விடுங்க. தயவு செஞ்சு உங்க அரை லிட்டர் டம்ளர மட்டும் கொண்டு வந்துடாதீங்க சொல்லிட்டேன்.''

''சரிதான்டா'' என்று சிரித்துவிட்டுப் போனார் பாட்டி.

''அர்ச்சனா உனக்குக் குடிக்க என்ன வேணும்?''

''ஸ்ட்ராங்கா ஒரு கப் காபி.''

''அப்படியே எனக்கும்'' என்று வந்தாள் நர்மதா.

''நர்மதா எனக்கொரு சின்ன உதவி செய்வியா?'' என்று கிச்சனுக்குள் வந்த நர்மதாவிடம் கேட்டார் பரமேசுவரி.

''சொல்லுங்க பாட்டி?''

''சாந்தி ஆன்ட்டி வீடு வரைக்கும் போய்ட்டு வர முடியுமாம்மா? தோட்டத்துக் காய்கறியெல்லாம் பறிச்சு வெச்சிருக்காங்களாம், காலைல போன் பண்ணினப்பவே சொன்னாங்க நர்மதாம்மா.''

''சரி பாட்டி.''

சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டில் காரை விட்டு இறங்கும் போதே, நரேந்திரன் இருக்க மாட்டானே என்று சலிப் படைந்த மனதை ஒரு குட்டு வைத்து அடக்கினாள்.

''வாடாம்மா.''

ஹாலில் சாந்தி ஆன்ட்டியின் அருகில் சென்று அமர்ந் தாள் நர்மதா.

''நீ மட்டும் தான் வந்தியா கண்ணம்மா?''

''ஆமா ஆன்ட்டி, என்ன ஆன்ட்டி யாருமே இல்லாம போரடிக்குதா?''

''ஆமா நர்மதா.''

''ஏன் ஆன்ட்டி ஒரு மாதிரியிருக்கீங்க?''

''ஆமாம் நர்மதாம்மா, இன்னைக்குக் காலைல எழும் போதே லேசாக் காய்ச்சல் இருந்தது. நரேனுக்குத் தெரிஞ்சா தேவையில்லாம டென்ஷனாயிடுவான்னு, வெளிய காட்டிக்கல. ஒழுங்கா சாப்பிட்றதில்ல அது இதுன்னு கோபப்பட்டிட்டிருப்பான்னு அவன் போற நேரத்துல கோபப்பட்டிட்டிருப்பான்னு அவன் கிளம்பற வரைக்கும் எப்படியோ சமாளிச்சுட்டேன்மா.''

''அச்சச்சோ என்ன ஆன்ட்டி உடம்பு இப்படி சுடுது?''

''ஆமா கண்ணம்மா, மாத்திரை எடுத்துக்கணும்.''

''ஒரு நாள் காய்ச்சலுக்கே இவ்வளவு டயர்டாத் தெரியறீங்களே ஆன்ட்டி, தயவு செஞ்சு நல்லா ரெஸ்ட் எடுங்க ஆன்ட்டி.''

''சரிடாம்மா, இரு உனக்கு சாப்பிட ஏதாவது எடுத்துட்டு வர்றேன்'' என்று எழப் போனவரைத் தடுத்தாள் நர்மதா.

''பாருங்க, இன்னும் சொல்லி வாயக்கூட மூடல அதுக்குள்ள இப்படிப் பண்றீங்களே ஆன்ட்டி? வாங்க வந்து முதல்ல படுங்க, நான் [illegible] போய் உங் களுக்கு கஞ்சி எடுத்துட்டு வர்றேன்'' என்று அவளைப் பிடிவாதமாக அழைத்துப் போய் படுக்க வைத்தாள்.

''இருங்க நான் போய் கஞ்சி எடுத்துட்டு வர்றேன், மாத்திர சாப்பிடுவீங்களாம்.''

''இன்னைக்குப் பாத்து வேணியும், கற்பகாவும் இல்லடாம்மா. நாளைக்குக் காலைல தான் வருவாங்க.''

''பரவாயில்ல ஆன்ட்டி, நானே காய்ச்சிட்டு வர்றேன்.''

''இல்லடா தங்கம், நானே காய்ச்சிட்டேன். அடுப்பு மேலயே கிண்ணத்துல இருக்கும். நீ அத வெதுவெதுன்னு ...டு மட்டும் பண்ணி எடுத்துட்டு வா.''

''சரி ஆன்ட்டி'' என்று சென்ற நர்மதா, சில நிமிடங் ...ளில் கஞ்சியுடன் ஒரு டம்ளரையும் எடுத்து வந்தாள்.

அதை சாந்தி ஆன்ட்டியிடம் கொடுத்து அவர் குடித்த ..., தண்ணீருடன் மாத்திரையையும் கொடுத்து எடுத்துக் ...ள்ளச் செய்தாள்.

''சரி ஆன்ட்டி இனி ரெஸ்ட் எடுங்க'' என்று பேனை ...வாக சுழல விட்டாள்.

''...கண்ணம்மா நீயும் போய் சாப்பிட்றதுக்கு ஏதாவது ...துக்கோ.''

''...ரி ஆன்ட்டி, சுரேன் எப்ப வருவான்?''

''...வன் ட்யூஷன் முடிஞ்சு ஆறு மணிக்கு வருவாம்மா ... நேரத்துக்குத் தான் அங்கிளும் வருவார். அவங் ...ம் டைனிங் ரூம்ல இருக்கற கப்போர்ட்ல இருந்து — ஏதாவது எடுத்துக் குடுத்து, குடிக்க என்ன ...மோ கேட்டு போட்டுக் குடு.''

''...ர் ஆன்ட்டி, நீங்க இனி தயவு செஞ்சு ரெஸ்ட் ...ளேன்.''

''...டாம்மா, அப்புறம் பூஜ ரூம்ல விளக்கேத்தி ... கண்ணம்மா.''

''சரி ஆன்ட்டி. நான் விளக்கேத்தி வெச்சுட்டு ஹால்ல உக்காந்திருக்கேன். ஏதாவது வேணும்னா கூப்பிடுங்க'' என்று வந்தாள் நர்மதா.

முதலில் சென்று கைகால் கழுவிக் கொண்டு வந்து விளக்கேற்றி வைத்த நர்மதாவுக்கு, ஏனோ அது தன் வீடு போன்றதோர் விசித்திரமான உணர்வு ஏற்பட்டது.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சுரேனும், குணசேகரன் அங்கிளும் வந்துவிட டிபன் எடுத்துக் கொடுத்த நர்மதா, குடிப்பதற்கு அவர்களுக்கு வேண்டியது கேட்டு சூடாகக் கலக்கிக் கொடுத்தாள்.

தனது தாயை சென்று பார்த்து விட்டு வந்த சுரேன், கலகலப்பாகப் பேசும் நர்மதாக்காவிடம் சிறிது நேரம் சந்தோஷமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு தன்னறைக் குப் போய் படிக்கிறேன் என்று சென்றான்.

நர்மதா கொடுத்த ஹார்லிக்ஸைக் குடித்து முடித்த குணசேகரன், ''நீயும் ஏதாவது சாப்பிட்றதுக்கு, குடிக்கற துக்கு எடுத்துக்கிட்டயாம்மா?'' என்று கேட்டார்.

''ஆமா அங்கிள்'' என்றவள், அவரது கையிலிருந்த காலி டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டாள்.

''உங்களுக்கு டின்னருக்கு உப்புமா ஓ.கே. தான அங்கிள்?''

''அடடா, நீ எதுக்கம்மா சிரமப்பட்ற?''

''அதெல்லாமில்ல அங்கிள், நீங்க தான் என் சமையல சாப்புட்றதுக்கு சிரமப்படப் போறீங்க'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''நீ ...மா இந்த வேல...யெல்லாம் பழகின?'' என்று ஆச்...ன் கேட்டார் குணசேகரன்.

"பொய் சொல்லத்தான் ஆசை அங்கிள் இருந்தாலும் உண்மையவே சொல்லிட்றேன்" என்றவள், "இப்பதான் முதல் முறையா செய்யப் போறேன்" என்று சிரித்தாள்.

"நிறைய முறை செஞ்சு பழக்கப்பட்டவங்க மட்டும் பிரமாதமா செஞ்சுடறாங்களாக்கும்? நீ முதல் தடவையா செஞ்சாலுமே நல்லாதான் செய்வ."

"ஆன்ட்டிய தான மறைமுகமா சொல்றீங்க அங்கிள்? நாளைக்கு ஆன்ட்டிக்கு உடம்பு சரியானதும் சொல்றேன் பாருங்க."

"அதுக்கெல்லாம் பயந்துட்டு உண்மைய எத்தன காலத்துக்கு மறைக்க முடியும்மா" என்று வருத்தம் போலக் காட்டி சொன்ன குணசேகரனும் சிரித்துவிட, "வேண்டாம் அங்கிள் நாளைலிருந்து உங்களுக்கு அந்த உப்புமா கூடக் கிடைக்காமப் போயிடப் போகுது" என்றாள் நர்மதா.

"அடடா காது கேக்காதுங்கற தைரியத்துல நானும் நிறையத்தான் பேசியிருக்கேன் போல. எதுக்கும் சொல்லிக் குடுத்துடாதம்மா அப்புறம் நாளைலிருந்து என் பாடு திண்டாட்டமாயிடும்" என்று அவர் பயப்படுவது போல மனைவி படுத்திருக்கும் அறையைப் பார்க்க, "ம் இந்த பயம் இருக்கட்டும் அங்கிள்" என்ற நர்மதாவும் நன்றாகவே சிரித்தாள்.

"ஸாரி அங்கிள். எனக்கு வாய் கொஞ்சம் அதிகம்னு சொல்லுவாங்க, நான் ஏதாவது தப்பாப் பேசியிருந்தா..."

"எதுக்கம்மா? உன்னால தான் சில வருஷங்களுக்கு அப்புறம் நான் கவலைய மறந்து சிரிச்சிருக்கேன்" என்று நெகிழ்ச்சியுடன் சொன்னார் குணசேகரன்.

"சரிடாம்மா நீ போய் வேலையைப் பாரு" என்றவர், தங்களது அறையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியை வந்து பார்த்தார்.

சீராக வந்த மூச்சு மனைவி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் காட்ட, சத்தம் செய்யாமல் அவளது முகத்தையே வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாவம் நான்கைந்து நாட்களாகவே மனைவி வேலை வேலையென்று சரியாகத் தூங்கவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

அப்படிப் பார்த்தால் கடந்த இரண்டரை வருடங்களாகவே பாவம் அவளுக்கு நிம்மதியான தூக்கமில்லையே.

அதிலும் முதல் ஒரு வருடம், அப்பப்பா இப்பொழுது கூட அதை குணசேகரனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தவருக்கு, தான் இப்பொழுது நூறு சதவிகிதம் குணமடைந்து விட்டோம் என்றே தோன்றியது.

அந்த பயங்கரமான விபத்து தந்த வேதனையில் தான் எந்த நேரம் வலியில் முகம் சுழித்தாலும் தூங்காமல் விழித்திருந்து சேவகம் செய்த மனைவி பட்ட துன்பம், தான் பட்டதை விடப் பல மடங்கு அதிகமல்லவா?

அப்படிப்பட்டவருக்கு நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு தான் விழித்திருந்து மனைவியின் நிம்மதியான தூக்கத்தைப் பார்க்க நேர்ந்ததில் மனம் நெகிழ்ந்து போயிற்று.

காய்ச்சல் எந்த அளவில் இருக்கிறதென்பதை அறிந்து கொள்ள மனம் துடித்தாலும், தான் தொட்டுப் பார்ப்பதால் தூக்கம் கலைந்துவிடக் கூடாதென்பதற்காகப் பேசாமல் இருந்தார்.

22/03/2007

சத்தம் வராமல் கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியே வந்தவர், ''நான் கொஞ்சம் வெளியே போய்ட்டு ஒரு அரை மணி நேரத்துல வந்துடறேன்மா'' என்று நர்மதாவிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார் குணசேகரன்.

நர்மதாவின் பிரமாதமான குணம், குணசேகரனுக்கு அவளைப் பெற்றவர்களின் மீது மிகுந்த மரியாதையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஒரே ஜாதியென்றாலும் தன்னை மதிக்காமல் தானே ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துத் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்து நின்ற மகன் வாசுதேவனை, பெரியவர் நாராயணனுக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்காமல் போனது.

தான் சொன்னது போல தனது தங்கை மகளை மகன் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லையென்ற கோபம் அவருக்கு.

அத்தை மகளை மணந்து கொள்வதில் தனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லையென்று தனது தந்தையிடம் வாசுதேவன் பலமுறை சொன்ன பிறகும் கூட, அதற்கு மதிப்பளிக்காமல் பெரியவர் தான் சொன்னதிலேயே உடும்புப் பிடியாக நின்றிருந்ததால் தான் வாசுதேவனும் அப்படிச் செய்திருந்தார்.

'என் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காத நீ என் பிள்ளையே அல்ல. ரோஷமிருந்தால் இனி நீ என் வீட்டிற்குள் காலெடுத்து வைக்காதே என்று சொன்னது தனது தந்தையே ஆனாலும், அதை மீறுவதற்கு வாசுதேவனின் தன்மானம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

பல வருடங்கள் தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளை தனது பேச்சுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவில்லையே [illegible] கோபம்

பெற்றவருக்கென்றால், ஒரே பிள்ளையான தனது மிகப் பெரிய விருப்பத்தினைக் கூடத் தன்னைப் பெற்றவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் வாசுதேவனுக்கு.

ஆனால் அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் சிக்கித் தவித்த பெற்றவளை, யாருமே புரிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆனாலும் தனது பேரன் பேத்திகளைப் பார்க்கத் துடித்த எல்லையில்லாத ஆசையில் தனது மகன் வீட்டிற்கு டெலிபோனில் அழைக்கப் போய் தான், மருமகள் தங்கமானவள் என்பதே பரமேசுவரிக்குத் தெரிந்தது.

பேரக் குழந்தைகளைப் பார்க்கும் ஆவலில் தனக்குத் தெரியாமலே மனைவி இந்த அளவுக்குத் துணிந்து விட்டதையறிந்த நாராயணன், குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு குடும்பத்தோடு மகனை வீட்டுக்கு வரச் சொன்னார். அதற்கும் மனைவியைத் தான் பேசச் சொல்லியிருந்தார்.

இந்த அளவுக்காவது இறங்கி வந்தாரே என்று சந்தோஷமடைந்த பரமேசுவரிக்கு, கணவருக்கும் பேரக் குழந்தைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கும் ஆவல் வந்துவிட்டதோ என்ற எண்ணம் தான்.

நல்ல வேளையாக தந்தை அழைக்காததால் வர முடியாதென்று மகனும் சொல்லிவிடவில்லை.

ஆனால் அப்பொழுதும் நாராயணன் மகனிடம் பேசாமல் போய்விட, போனால் போகிறதென்று குழந்தைகளை மட்டுமே விடுமுறைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுப் போனார் வாசுதேவன். [illegible]

ஆனால் அதுவும் சில வருட[illegible]

...னுடன் பேசாதவர் வீட்டுக்கு தன் குழந்தைகளை
... எப்படி அனுப்ப முடியும்? என்று வாசுதேவன்
...பாக்கில் அதையும் நிறுத்திக் கொண்டு விட்டார்.
... குழந்தைகளின் மீது எல்லையில்லாத ஆசை
..., வீம்புக்காகவே இத்தனை காலமும் வாழ்ந்து
... பெரியவர் நாராயணன்.

...ாவை செய்து ஹாட் பாக்ஸில் எடுத்து வைத்து
...ர்மதாவுக்கு, அப்பொழுதுதான் சுரேனுக்கு
...வ சுத்தமாகப் பிடிக்காது என்று சாந்தி ஆன்ட்டி
... நினைவு வந்தது.

... செய்த சிக்கன் குழம்பு இருக்க, பத்து சப்பாத்தி
...போட்டு எடுத்து அதையும் சூடாக ஹாட்
...வைத்து மூடினாள்.

...வேளையாக அனைத்து டப்பாக்களின் மேலும்
...தி இன்னின்ன பொருட்கள் என்று குறிப்பிடப்
...து மிகுந்த உதவியாக இருந்தது.

... அனைத்தையும் ஒதுக்கி முடித்தவள் சற்று
... என்று வரவும், ஹாலில் இருந்த டெலிபோன்
...யும் சரியாக இருந்தது. ரிஸீவரை எடுத்து
...என்றாள்.

...ரேன், நீ எங்க இங்க?”

...ஹலோ மட்டுந்தான சொன்னேன், எப்படி
...கண்டுபிடிச்சீங்க?”

அவன் சொன்னது தன் காதுகளில் விழாதது போலப் பாவித்து, “இப்ப நீங்க எங்க இருக்கீங்க?” என்று கேட்டாள் நர்மதா.

“நான் கிளம்பும் போது வந்து என்ன வழியனுப்புவேன்னு நினைச்சேன்.”

“நீங்க வரச் சொன்னீங்களாக்கும்?”

“அட, என்ன வந்து வழியனுப்புன்னு நானே சொல்லணுமாக்கும்?”

“நீங்க ஃப்ளைட்ல போறது பஸ்ல போற மாதிரின்னு சொன்னாங்க, அதனால அவசியமிருக்காதுன்னு நினைச்சேன்.”

“இனியாவது நீயா இந்த மாதிரி தப்புத் தப்பா நினைச்சுக்கறத விடு. அம்மா இருக்காங்களா?”

“ம், உள்ள இருக்காங்க.”

“அவங்களுக்கு உடம்புக்குப் பரவாயில்லையா?”

“ஏன் அவங்களுக்கென்ன?”

“நான் கிளம்பும் போதே ரொம்ப டல்லா இருந்தாங்க, அவங்களப் பேசச் சொல்லு.”

“ஆமா, ஆன்ட்டிக்கு லைட்டா காய்ச்சலடிச்சுட்டிருக்கு. இப்பதான் கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுக்கறேன்னு மாத்திரை எடுத்துட்டுப் படுத்திருக்காங்க.”

“அப்பா இருக்காரா?”

“இல்ல, அங்கிள் இப்பதான் ...டு கிளம்பிப் போனார்.

''ஆமா.''

''சரி அம்மாவ ஸ்ட்ரெயின் பண்ண விடக் கூடாதுன்னு அப்பாகிட்ட நான் சொன்னேன்னு ஒரு வார்த்தை சொல் லிடு.''

''சரி சொல்லிடறேன்.''

''அப்பா வந்ததும் சொல்லிட்டு நீ கிளம்பிக்கோ.''

''ம், பாத்துப் போய்ட்டு வாங்க.''

''சரி. உனக்கு மேத்ஸ் சப்ஜெக்ட் நல்லா வரும்னா சுரேனுக்கு கொஞ்சம் சொல்லிக் குடுக்க முடியுமா?''

''ஷ்யூர், எனக்கு அது மட்டும் தான் வரும்.''

''கேள்விப்பட்டேன், அப்ப அவன் டவுட்ஸ க்ளியர் பண்ணி விட்டுடு. லாஸ்ட் த்ரீ டேஸாக் கேட்டுட்டிருக் கான், சொல்லிக் குடுக்க எனக்கு டைமில்லாமப் போயிடுச்சு.''

''சரி, நீங்க எப்பத் திரும்பி வருவீங்க?''

''மேக்ஸிமம் ஒன் வீக்.''

''ஓ.கே. அப்ப அதுக்குள்ள நான் கிளம்பிடுவேன்.''

''கிளம்பறதா? என்னப் பாக்காம நீ கிளம்பமாட்ட.''

''நினைப்புதான்.''

''பாக்கலாமே.''

''சரி பாத்துடலாம்.''

தன் அண்ணனைப் போலவே பிரமாதமாக நர்மதாக்கா மேத்ஸ் சொல்லிக் கொடுத்ததில், சுரேனுக்கு எல்லையில் லாத சந்தோஷம்.

''அண்ணா எந்த நேரத்துல எந்த மூட்ல இருப் பாருன்னே சொல்ல முடியாதுக்கா. அவர்கிட்டக் கேக்கவே எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கும்.''

''உங்க அண்ணாவப் பாத்தா ரொம்ப ப்ரியாப் பழகற டைப் மாதிரித்தான் தெரியுது சுரேன்.''

''ஆமா, அதுலென்ன சந்தேகம்?'' என்றவன் ''எங்க அண்ணா நல்ல மனநிலைல இருக்கும் போது பழகற துக்கு பிரமாதமான டைப்'' என்று பெருமையுடன் சொன்னான் சுரேந்திரன்.

''ஓ.''

''ஆனா பாவம் அப்பாவுக்கு ஆக்ஸிடெண்ட் ஆகி எதுவும் முடியாமப் போனதிலிருந்து, அண்ணாவுக்கு வொர்க் லோட் ரொம்ப அதிகமாயிடுச்சு, ஆனாலும் எதையும் வெளிய காட்டிக்காம எல்லார் கூடவும் சிரிச்சு தான் பேசுவார்.''

''அதுலயும் அண்ணா எப்ப எந்த நாட்டுக்குப் போனாலும், எத்தன பிஸினஸ் டென்ஷன் இருந்தாலும் எனக்குப் பிடிச்சதெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்து தந்துடு வார்க்கா.''

தனது அண்ணனைப் பற்றிச் சொல்லும் போது சுரேனின் முகத்திலிருந்த சந்தோஷம், நர்மதாவுக்கு மிகுந்த ஆச்சரி யத்தையே கொடுத்தது.

அந்த அளவிற்கு நரேந்திரன் தனது குடும்பத்திற் காகவும், குடும்பத்திலுள்ளவர்களின் நலனுக்காகவும் அனைத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து செய்கிறான் [illegible] அவனைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த [illegible] நாட்களில் நர்மதாவும் அறிந்து தான் இருந்தாள்.

தொழிலுக்காக வெளியே சென்றிருக்கும் நேரத்திலும் கூட தனது தாயின் உடல் நிலைக்காக அவன் போன் செய்ததே அதற்கு ஒரு சான்று தானே.

குணசேகரன் அங்கிள் திரும்பி வந்து அவரும், சுரேனும் டிபன் சாப்பிட்ட பிறகு அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்தவள், சாந்தி ஆன்ட்டிக்கும் வேண்டியது கேட்டுக் கொடுத்த பின்பே டிரைவருடன் வீட்டுக்குக் கிளம்பி னாள்.

ஊருக்குக் கிளம்புவதற்கு இன்னும் மூன்று நாட்களே முழுமையாக இருக்க, ஒரு நாள் பாட்டி தாத்தா தங்களது பேரக் குழந்தைகள் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஏற்கனவே அழைத்துக் கொண்டிருந்த சில நெருங்கிய சொந்தங்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று வந்தார்கள்.

அதற்கு மறுநாள் அனைவரும் அருகில் முக்கியமாகப் பார்க்க வேண்டிய சில சுற்றுலாத் தளங்களைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள்.

ஆங்காங்கே அரிதாகக் கிடைக்கும் பொருட்களை சேகரித்துக் கொண்டார்கள்.

இடையே இரண்டு முறை உடம்பு சரியில்லாமல் இருந்த சாந்தி ஆன்ட்டியையும் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள்.

ஆனால் அதற்கு மறுநாளே வேலைக்காரப் பெண்கள் இருவரும் வந்து விட்டதோடு, சாந்தி ஆன்ட்டியும் முற்றிலும் குணமடைந்து விட அங்கு நர்மதாவின் உதவிக்குத் தேவையிருக்கவில்லை.

ஆனாலும் அந்த ஒரு நாளில் தான் ஏதோ [illegible] பெரிய உதவி செய்து விட்டாற் போல சாந்தி [illegible]யும்

குணசேகரன் அங்கிளும் பாராட்டியதில், நர்மதாவுக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்தாலும் கூடவே சற்று வெட்கமாகவும் இருந்தது.

ஊருக்குக் கிளம்புவதற்கு முதல் நாள் பெரியவர்கள் உட்பட அனைவரையும் சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டில் மதிய உணவிற்காக அழைத்திருந்தார்கள்.

சென்று வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு பலவகைப் பதார்த்தங்களால் செய்யப்பட்டிருந்த மதிய உணவையும் முடித்துக் கொண்டு கிளம்பியவர்களுக்கு, விலையுயர்ந்த துணிகளை சாந்தி ஆன்ட்டி கொடுக்க அதை வாங்கிக் கொள்ளாமல் தயக்கத்துடன் தங்களது தாத்தா பாட்டியைப் பார்த்தார்கள்.

''வாங்கிக்கோங்க'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டியும் மேலும் பெரியவர்களும் சில முறை சொன்ன பிறகே, அப் பொழுதும் தயக்கத்துடனேயே வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

தங்களது தாத்தா பாட்டியைப் போலவே சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டினரையும் பிரிய வேண்டுமே என்ற எண்ணத்தில் மூவருக்கும் சற்று வேதனையாக இருந்தது.

அதிலும் நர்மதாவின் நிலையைப் பற்றி கேட்க வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

இந்த ஊருக்கு வரும்போது இருந்த சந்தோஷத்தில் நூறில் ஒரு பங்கு கூட, கிளம்ப வேண்டுமே என்று நினைக்கும்போது அவளுக்கு இருக்கவில்லை.

அதிலும் ஊருக்குக் கிளம்ப [illegible] நினைத் தாலே, ஒரு விதமான வேதனை வந்து [illegible] நெஞ்சை அடைத்தது நர்மதாவுக்கு.

கடவுளே என்ன இது?

எதனால் இப்படி மாறிப் போனேன்?

காரணத்தை அறிந்து கொள்ள நர்மதா ஒன்றும் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கவில்லை.

அந்த ஊரையும், தாத்தா, பாட்டி, சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டினர் இப்படிச் சிலரைப் பிரிய வேண்டுமே என்று மனதிற்குக் கஷ்டமாக இருந்தாலும், முக்கியமாக நரேந்திரனைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டுமென்ற நினைப்பே நர்மதாவுக்கு அழுகையை வரவழைத்தது.

அதுவே கோபமாக மாறி அகப்பட்டவர்களிடம் காட்டும் அளவிற்கு வந்து விட்ட பிறகுதான், தன் நிலை தனக்கே முழுமையாகப் புரிந்தது.

கடவுளே தான் போகும் பாதை சரியா?

இது நடைமுறைக்கு ஒத்து வருமா?

''என்ன நர்மதாம்மா இவ்வளவு சோகமா இருக்க?''

சாந்தி ஆன்ட்டி இரண்டு முறை சத்தமாக அழைத்த பின்னரே நடப்புக்கு வந்தாள் நர்மதா.

''ஆன்ட்டி?''

''என்னமா, ஏன் ஒரு மாதிரியிருக்க?''

''ஒன்றுமில்ல ஆன்ட்டி.''

''அப்பக் கண்டிப்பா என்னவோ இருக்கு.''

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி, உங்களையெல்லாம் பிரிஞ்சு போகணுமேன்னு நினைச்சாலே கஷ்டமா இருக்கு.''

''பேசாம நீ இங்கயே இருந்துடேன் கண்ணா.''

''அச்சச்சோ, அப்புறம் மம்மி என்ன ஒரு வழி பண்ணிடு வாங்க.''

''அப்ப உனக்கு இங்க இருக்கப் பிடிச்சிருக்கு போலிருக்கு?''

''ஆமா ஆன்ட்டி.''

''அப்ப விடு, உன்ன ஊருக்கு அனுப்பாம இங்கயே இருக்க வைக்கறது என்னோட வேல.''

''அச்சச்சோ அதெல்லாம் வேண்டாம் ஆன்ட்டி'' என்று வெட்கத்துடன் சிரித்தவளைப் பார்த்துத் தானும் சிரித்து விட்டுப் போனார் சாந்தி.

''வா நளினி.''

சாந்தி ஆன்ட்டியின் குரலைத் தொடர்ந்து தன்னருகில் வந்து விட்டிருந்த நளினி, தன்னைப் பார்த்து ஏளனமாக சிரிப்பது போலத் தோன்றியது நர்மதாவுக்கு.

''வாங்க'' என்று அழைத்தாள் நர்மதா.

''கொடுமையப் பாத்தீங்களா?''

''என்ன?''

''எங்க வீட்ல இருந்துட்டு என்னயே வரவேற்கறீங்க?''

'உங்க வீடா?' என்று கேட்க நினைத்தவள், அதற்கும் உப்பு சப்பில்லாமல் எதையாவது சொல்வாளென்று பேசாமல் இருந்தாள் நர்மதா.

''ஹாய் நளினிக்கா!''

''அர்ச்சனா, எப்படியிருக்க?''

''நான் நல்லார்க்கேன். ஆதிஷ் பார்த்டே அன்னைக்குப் பாத்தது, நீங்க எப்படியிருக்கீங்க?''

''நல்லா இருக்கேன்.''

''ஏன் நளினிக்கா சிரிக்கறீங்க?''

22/03/2007

"இல்ல உங்க அக்கா ஊருக்குள்ள எதுக்கோ பணம் வசூல் பண்ணச் சொல்லியிருப்பாங்க போலிருக்கு?"

"பணமா? என்னக்கா இது?"

"அந்தக் குட்டிப்பாப்பா ஆபரேஷனுக்காகத்தான் அர்ச்சனா."

"அட, நீ இன்னும் அத விடவே இல்லையாக்கா?"

"விட்றதா? உங்கக்காவ விட்டா தானே வீடு வீடா வசூல் பண்ணப் போயிடுவாங்க போலிருக்கு. ஆனா ஒன்னு எதிர்பார்க்கறதுல நூத்துல ஒரு பங்கு கூடக் கிடைக்காது."

"அக்கா நான் சொல்றேன்னு நினைச்சுக்க வேண்டாம், உனக்கெதுக்கு இந்த வேண்டாத வேல?"

நர்மதா பதில் சொல்லாமல் தங்கையைப் பார்க்க, "இது கிராமம் நீங்க நினைக்கிற மாதிரியெல்லாம் ஒன்னும் நடக்காது. ரெண்டு ரூபா குடுக்கக் கூட யோசிக்கறவங்க தான் நிறைய இருக்காங்க" என்றாள் நளினி.

"அதான, நளினிக்கா சொல்றதுதான் கரெக்ட்" என்று அர்ச்சனாவும் ஆமோதிக்க, "ஏன் இந்த ஊர்ல இருக்கற எல்லாரையும் உங்கள மாதிரியே நினைக்கறீங்க?" என்று நளினியைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

நர்மதா கேட்டது சாதாரணமாகத்தான்.

ஒரு நல்ல காரியத்திற்காக எடுக்கப்படும் முயற்சியை ஊக்குவிக்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை, மட்டம் தட்டுகிறாளே என்ற எண்ணம் நர்மதாவுக்கு.

ஆனால் தான் சொன்னது நளினி வீட்டின் உண்மையான நிலையையே என்பதை நர்மதா அறியவில்லை.

என்ன திமிர் இருந்தால் தன்னையே இவள் ஏளனப் படுத்துவாள் என்று நளினிக்கு உள்ளம் கொதித்தது.

"நாளைக்கு உங்க ஊருக்குக் கிளம்பினா அப்புறம் இந்த ஊருக்கு எத்தன வருஷம் கழிச்சு வரப் போறீங்களோ இல்ல வரவே போறதில்லையோ, பாவம் எதுக்கு தேவையில்லாம சிரமப்படறீங்கன்னு எண்ணத்துலதான் சொன்னேன்" என்றாள் நளினி.

"பாவம் நீங்க எனக்காக இவ்வளவு கவலைப்பட்ற துக்கு பதிலா, சிம்பிளா உங்களால முடிஞ்சதக் குடுத் துட்டு பேசாம இருந்திருந்தா இன்னும் நல்லா இருந் திருக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டு நர்மதா உள்ளே செல்ல, அவளது முதுகையே வெறித்தாள் நளினி.

'நீயாகவே ஊருக்குப் போய்த் தொலைந்து விட்டா லொழிய உன்னை சும்மா விடமாட்டேனடி' என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் நளினி.

வீட்டுக்கு வந்ததும் தாத்தா பாட்டியும் நளினி சொன்ன தையே சொல்ல, மனம் வெறுத்துப் போனது நர்மதாவுக்கு.

எப்படியோ நாளை வரும் தனது தந்தை தரும் பணத்தை வாங்கித் தன் பங்காகக் கொடுத்து விட வேண்டும், தன் னால் செய்ய முடிந்தது அவ்வளவுதான் என்று அத்தோடு அந்த விஷயத்தையே மறந்து போனாள் நர்மதா.

9

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே தனது தந்தை வந்து விட, ஊருக்குக் கிளம்புவதற்கான வேலைகள் மும்முர மா[illegible]டந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள்.

22/03/2007

கிளம்புவதற்கு தம்பி தங்கை காட்டிய உற்சாகம் நர்மதாவுக்கு எரிச்சலையே கொடுத்தது.

கார் தானே என்று பாட்டி ஊருக்குக் கொடுத்தனுப்புவதற்காக, எதையெதையோ சேகரித்து மூட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

தாத்தாவும் தந்தையும் சந்தோஷமாகப் பேசிக் கொண்டது மட்டும் நர்மதாவின் மனதிற்கு ஏதோ சற்று இதத்தைக் கொடுத்தது.

''என்ன நர்மதாம்மா ஒரு மாதிரியிருக்க?''

''இல்லையே டாடி.''

''இன்னும் ரெண்டு மணி நேரத்துக்குள்ள நாம இங்கிருந்து கிளம்பியிருக்கணும். நீ என்ன இன்னும் எதுவுமே பண்ணாம இருக்க?''

''சரி டாடி, கிளம்பறேன்.''

''ஆமாம்மா, அப்பதான் ஈவினிங் அஞ்சு மணிக்குள்ள ஊரு போய்ச் சேர முடியும்.''

''இதோ டாடி போறேன்'' என்று சென்றவளை அழைத்தார் வாசுதேவன்.

''என்ன டாடி?''

''இந்தாம்மா, நீ எதுக்கோ பணம் கேட்டியே.''

''தேங்க்யூ டாடி. ஆனா நீங்களே வெச்சுட்டிருங்க, நாம போற வழியில தான் அந்த அனாதை ஆசிரமம் இருக்கு அப்படியே போய்ட்டுப் போய்ட்லாம்.''

''சரிமா என்னடாம்மா ஊருக்கு வந்ததுல உங்க எல்லாருக்கும் சந்தோஷம் தானே?''

'வந்ததுல சந்தோஷம் தான் டாடி, ஆனா திரும்பிப் போறதுலதான் சந்தோஷமில்ல' என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்ட நர்மதா, ''அதுலென்ன டாடி சந்தேகம்?'' என்று சிரித்தாள்.

''சரி டாடி நான் குளிக்கப் போறேன்.''

''சரி நர்மதா.''

''மருமகளக் கூட்டிட்டு வராம வந்துட்டையே வாசு.''

''அவளுக்கு ஏனோ ரெண்டு நாளா உடம்பு சரியில்ல, வந்ததும் கிளம்பணுமேன்னு நான் தான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டேன். பொங்கலுக்கு இன்னும் ரெண்டு வாரம் தான இருக்கு, அப்ப அழைச்சுட்டு வர்றேன்.''

மேலும் ஒரு மணி நேரத்தில் அனைவரும் கிளம்பி புறப்படுவதற்காக வெளியே வந்திருக்க, ''ஏன் நர்மதாம்மா நீ கண்டிப்பா வேலைக்குப் போய்த்தான் ஆகணுமா?'' என்று கேட்டார் பாட்டி.

''ஆமாம் பாட்டி.''

''நீ இருக்கலாமில்ல கண்ணம்மா?''

நர்மதா தனது தந்தையைப் பார்க்க, அவர் தன் பெற்றவர்களைப் பார்த்தார்.

''நான் அவள வேலைக்கெல்லாம் அனுப்பப் போறதில்ல'' என்றார் வாசுதேவன்.

''அப்ப நீ இரேன்'' என்று தனது பெரிய பேத்தியைத் தாத்தா பார்க்க, ''நீ என்னம்மா சொல்ற?'' என்று மகளைக் கேட்டார் தந்தை.

''என்ன டாடி?''

22/03/2007

''இல்ல இங்க இருக்கியா?''

நர்மதாவுக்கு மனம் லேசாகி துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போலிருக்க, எதுவும் பேசாமல் தனது தந்தையைப் பார்த்தாள்.

''என்னமா?''

''நீங்க என்ன சொல்றீங்களோ அப்படிப் பண்ணிக் கறேன் டாடி.''

''நீ இரேன் நர்மதாம்மா, பாவம் எல்லாரும் ஒன்னாக் கிளம்பிட்டா தாத்தா பாட்டிக்கு ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்குமில்லையா?''

''அச்சச்சோ நீங்க இவ்வளவு சொல்ல வேண்டியதே இல்ல டாடி, நான் இருக்கேன்'' என்று சந்தோஷமாக ஒப்புக் கொண்டாள் பெண்.

''என்னக்கா நீ நிஜமாவே இருக்கப் போறியா?''

''ஆமா அச்சு.''

''அடடா என்ன சந்தோஷம்! மம்மி நல்லாத் திட்டப் போறாங்க போ.''

''அதெல்லாம் ஒன்னும் சொல்ல மாட்டாங்க'' என்று நர்மதா சொல்ல, ''நீ போய் கார்ல ஏறு வாயாடி'' என்று அர்ச்சனாவை விளையாட்டுக்கு அதட்டினார் வாசுதேவன்.

''சரி இந்தா கண்ணா நீ கேட்ட பணம்'' என்று தந்தை கொடுத்ததை வாங்கிக் கொண்டாள் நர்மதா.

தனது துணி பேக்கை மட்டும் காரிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டாள்.

தந்தையின் கார் கிளம்பியதும் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக உள்ளே ஓடிய பேத்தியைப்

பார்த்ததில், பெரியவர்களுக்கும் அனைவரும் கிளம்பு கிறார்களே என்று காணாமல் போயிருந்த உற்சாகம் மீண்டும் திரும்பி வந்தது.

ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து அன்று காலையிலேயே வந்து விட்டிருந்த நரேன், சற்று நேரம் ஓய்வெடுப்பதாக சொல்லிவிட்டுத் தன்னறைக்குச் சென்றிருந்தான்.

அடித்துப் போட்டாற் போல மூன்று மணி நேரம் தூங் கியவன், பிறகு எழுந்து குளித்து கிளம்பி ஃப்ரெஸ்ஸாகத் தன்னறையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

தனது தாய் போன் பேசி முடித்துவிட்டு ரிஸீவரைக் கீழே வைப்பதைப் பார்த்த நரேந்திரன், ''யாருமா போன்ல'' என்று கேட்டான்.

''நர்மதா கண்ணா, எல்லாரும் ஊருக்குக் கிளம்பிட் டாங்களாம். போய்ட்டு வர்றேன்னு சொன்னா.''

''ஓ.''

''நர்மதாவாவது இன்னும் கொஞ்ச நாள் இருந்துட்டுப் போயிருக்கலாம். நமக்கே இவ்வளவு கஷ்டமா இருக்கும் போது குழந்தைங்க எல்லாருமே ஒன்னாக் கிளம்பறதுல தாத்தா பாட்டிக்கு எவ்வளவு கஷ்டமா இருக்கும்?''

''எனக்கொரு கப் காபி வேணும்மா.''

''டிபனே சாப்பிடு கண்ணா, எல்லாமே ரெடியா இருக்கு.''

''சரி எடுத்து வைங்க. அப்புறம் நீங்க ரெடிதான?''

''ஆமா கண்ணா. இன்னைக்கே போயாகணுமா? உனக்கும் வேலை நிறைய இருக்குன்னு சொல்லிட்டிருந் தியே நரேன்.''

''அது எப்பவும் இருக்கறதுதான். என் இனிமேல் ரொம்பவுமே அதிகமாத்தான் இருக்கும், ஆடர்ஸ் அந்த அளவுக்குக் கிடைச்சிருக்கு. அதுக்காக ஹெல்த்ல அலட்சியம் இருக்கக் கூடாதும்மா.''

மகன் வந்து சாப்பிட அமர, பரிமாறினார் சாந்தி.

''அப்பப் போன வேல நல்லபடியா முடிஞ்சிருக்கும் போலிருக்குப்பா.''

''ஆமாம்மா, எதிர்பார்த்தத விடவும் பிரமாதமா இருந்தது. போதும்மா, நீங்களும் உக்காந்து சாப்பிடுங்க.''

''நான் சாப்டாச்சு நரேன்.''

''நிஜமாவா!''

''ஆமாம்பா'' என்றவருக்கு, நர்மதாவின் நினைவு தான் வந்தது. அந்தப் பெண் தான் தனக்காக எத்தனை விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னாள்? இனி மறுபடியும் எப்பொழுது வருவாளோ என்று நினைத்ததில் பெருமூச்சு தான் வந்தது சாந்திக்கு.

டிரைவர் உள்ளே வந்திருக்க ''ஐயா கிளம்பிட்டாரா'' என்று கேட்டார் சாந்தி.

''ஆமாங்கம்மா. நீங்க கேட்ட சாமானெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்திருக்கேனுங்க.''

''உள்ள ஸ்டோர் ரூம்ல கொண்டு போய் வெச்சுட்டு, நீயும் வந்து சாப்பிடு.''

''சரிங்கம்மா.''

ஹாலில் டெலிபோன் மணி ஒலிக்க ''நான் போய் எடுக்கறேன்'' என்று சென்றார் சாந்தி.

டிரைவர் தன்னைப் பார்த்துத் தயங்கிக் கொண்டு நிற்க, ''என்ன முத்து சொல்லுங்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''ஸார் நாளையிலிருந்து எனக்கொரு ரெண்டு நாள் லீவு வேணும். தங்கச்சிக்கு நிச்சயதார்த்தம் வருது?''

''சரி எடுத்துக்கோங்க. கல்யாணத்துக்கும் லீவு வேண்டியிருக்குமில்லையா?''

''ஆமாங்க ஸார், அடுத்த மாசம் ஒரு வாரம் தேவைப்படும்'' என்று தயக்கத்துடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தான்.

''சரி எதுவா இருந்தாலும் பத்து நாளைக்கு முன்னாடியே சொல்லிடுங்க.''

''சரி ஸார்'' என்றவன் மீண்டும் தயங்க, என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''ஸார் அந்த வினோத்த ஐயா விட சொல்லிட்டாருங்க.''

தனது தந்தை அதைச் செய்ததில் அவனுக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லைதான்.

அதெப்படி தன் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பில்லாமல் போகலாம் என்ற கோபமும் கூட.

அதை எதிர்பார்த்திருந்த குணசேகரனும் மகன் இதைப் பற்றித் தன்னிடம் நிச்சயமாகக் கேட்பானென்று அதற்கான பதிலையும் தயாராகவே வைத்திருந்ததை நரேந்திரன் அறிவான்.

சரி அந்த வினோத்துடைய தாய் அடிக்கடி வந்து தனது பெற்றோரைத் தொந்தரவு செய்வதாவது நிற்கட்டும் என்று தான் நரேந்திரனும் தனது தந்தை செய்ததைக் கண்டும் காணாமல் இருந்தான்.

பிறகு போனால் போகிறதென்று அதை மறந்தும் போயிருந்தான்.

22/03/2007

"ம் சொல்லுங்க, அவன் திரும்பவும் என்ன செஞ்சான்?"

"ஸார் அந்த வினோத் நேத்தைக்குக் காலைல சுரேன் தம்பிய ஸ்கூல்ல விடப் போகும்போது குடிச்சுட்டு வந்து கார வழிமறிச்சு கலாட்டா பண்ணினான்."

நரேந்திரன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று டிரைவரின் முகத்தில் தெரிந்த பயம், அவனுடைய கோபத்தை சற்றே கட்டுப்படுத்தியது.

'எக்காரணம் கொண்டும் உடம்பு சரியில்லாமலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டு வந்து கொண்டிருக்கும் தந்தையை தொந்தரவு செய்யக் கூடாது' என்ற நரேந்திரனின் கட்டளையால் மட்டுமே, டிரைவர் முத்து அதை குணசேகரனிடம் சொல்லியிருக்கவில்லை.

நரேந்திரனைப் பற்றி நன்றாகவே அறிந்திருந்த டிரைவர் முத்துவுக்கு, அந்த வினோத் இந்த முறை எந்த சேதமுமில்லாமல் தப்பிப்பது மிகவும் சிரமமென்றே தோன்றியது.

'ஏதோ நல்லவேளையாக நரேந்திரனிடமிருந்து ஒரு முறை தப்பித்தோமே என்றில்லாமல் மீண்டும் வாலாட்டினால் பட வேண்டியதுதான்' என்று நினைத்துக் கொண்டான் முத்து.

"சரி நீங்க போய் சாப்பிடுங்க."

"ஸார், அந்தப் பயல் வினோத்..."

"பார்க்கலாம் போங்க."

"சரி ஸார்" என்று சென்றான் முத்து.

"என்னமா ரொம்ப சந்தோஷமா வர்றீங்க

"நர்மதா தான் போன்ல, அவ ஊருக்குப் போகலையாம்."

"ஓ!" வாஸ் பேஷனில் கையைக் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு வந்தவன் "அஞ்சு நிமிஷத்துல கிளம்பலாம்மா" என்று ஹாலுக்கு வந்தான்.

சில நிமிடங்களில் இருவரும் காருக்கு வர, "கண்ணா கார நர்மதா வீட்டுக்கு விடேன் சீக்கிரம் போயிடலாம் கண்ணா ப்ளீஸ்."

"சரிமா இதுக்கு நீங்க இவ்வளவு சொல்ல வேண்டியதே இல்ல" என்று மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

10

கூடத்து அறையிலேயே இருந்த பெரியவர்கள் இருவரும், வீட்டுக்குள் வந்த சாந்தியையும் நரேனையும் வரவேற்றனர்.

"வெளிநாடு போய்ட்டு எப்ப வந்த நரேன்?"

சில வினாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்த பின், நர்மதாவைக் கேட்டார் சாந்தி.

"பின்னாடி பூச்செடிகளுக்கு தண்ணி விட்டுட்டிருந்தா" என்று பாட்டி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே "ஹலோ ஆன்ட்டி" என்று வந்தாள் நர்மதா.

''ம் சொல்லுங்க, அவன் திரும்பவும் என்ன செஞ்சான்?''

''ஸார் அந்த வினோத் நேத்தைக்குக் காலைல சுரேன் தம்பிய ஸ்கூல்ல விடப் போகும்போது குடிச்சுட்டு வந்து கார வழிமறிச்சு கலாட்டா பண்ணினான்.''

நரேந்திரன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று டிரைவரின் முகத்தில் தெரிந்த பயம், அவனுடைய கோபத்தை சற்றே கட்டுப்படுத்தியது.

'எக்காரணம் கொண்டும் உடம்பு சரியில்லாமலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டு வந்து கொண்டிருக்கும் தந்தையை தொந்தரவு செய்யக் கூடாது' என்ற நரேந்திரனின் கட்டளையால் மட்டுமே, டிரைவர் முத்து அதை குணசேகரனிடம் சொல்லியிருக்கவில்லை.

நரேந்திரனைப் பற்றி நன்றாகவே அறிந்திருந்த டிரைவர் முத்துவுக்கு, அந்த வினோத் இந்த முறை எந்த சேதமுமில்லாமல் தப்பிப்பது மிகவும் சிரமமென்றே தோன்றியது.

'ஏதோ நல்லவேளையாக நரேந்திரனிடமிருந்து ஒரு முறை தப்பித்தோமே என்றில்லாமல் மீண்டும் வாலாட்டினால் பட வேண்டியதுதான்' என்று நினைத்துக் கொண்டான் முத்து.

''சரி நீங்க போய் சாப்பிடுங்க.''

''ஸார், அந்தப் பயல் வினோத்...''

''பார்க்கலாம் போங்க.''

''சரி ஸார்'' என்று சென்றான் முத்து.

''என்னமா ரொம்ப சந்தோஷமா வர்றீங்க?''

''நர்மதா தான் போன்ல, அவ ஊருக்குப் போகலையாம்.''

''ஓ!'' வாஸ் பேஷனில் கையைக் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு வந்தவன் ''அஞ்சு நிமிஷத்துல கிளம்பலாம்மா'' என்று ஹாலுக்கு வந்தான்.

சில நிமிடங்களில் இருவரும் காருக்கு வர, ''கண்ணா கார நர்மதா வீட்டுக்கு விடேன் சீக்கிரம் போயிடலாம் கண்ணா ப்ளீஸ்.''

''சரிமா இதுக்கு நீங்க இவ்வளவு சொல்ல வேண்டியதே இல்ல'' என்று மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

10

கூடத்து அறையிலேயே இருந்த பெரியவர்கள் இருவரும், வீட்டுக்குள் வந்த சாந்தியையும் நரேனையும் வரவேற்றனர்.

''வெளிநாடு போய்ட்டு எப்ப வந்த நரேன்?''

சில வினாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்த பின், நர்மதாவைக் கேட்டார் சாந்தி.

''பின்னாடி பூச்செடிகளுக்கு தண்ணி விட்டுட்டிருந்தா'' என்று பாட்டி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ''ஹலோ ஆன்ட்டி'' என்று வந்தாள் நர்மதா.

மனதின் படபடப்பை முடிந்த அளவு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, "நீங்க எப்ப வெளிநாட்ல இருந்து வந்தீங்க?" என்று நரேந்திரனிடம் கேட்டாள்.

''காலைல'' என்றவன், ''அவங்க ரெண்டு பேரும் ஊருக்குக் கிளம்பிட்டாங்களா'' என்று கேட்டான்.

''இப்பதான், கிளம்பினாங்க. வேலையெல்லாம் நல்ல படியா முடிஞ்சதா?''

''அதெல்லாம்'' என்ற நரேந்திரனை நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியாமல், சாந்தி ஆன்ட்டியைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''ஆசப்பட்ட மாதிரியே ஊருக்குப் போகாம தப்பிச் சுட்ட'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி சிரிக்க, ''அச்சச்சோ டாடி தான் இருன்னு சொல்லிட்டுப் போய்ட்டார் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

''நர்மதாவுக்குப் போகவே மனசில்ல சாந்திமா'' என்று பாட்டி சொல்ல, ''ஓ அப்ப நான் சொன்னது சரிதான் போல'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

மகனின் பார்வையும், அதைத் தொடர்ந்து சிவந்து விட்ட நர்மதாவின் முகமும் சாந்தியின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

தாத்தா பாட்டியுடன் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண் டிருந்த சாந்தி ஆன்ட்டி இதை கவனித்து விட்டார் என்பதை நர்மதாவும் அறியவில்லை. நர்மதா மட்டும் தான்.

''ரெண்டு பேரும் டிபன் சாப்பிடுங்கமா.''

''சாப்டாச்சுமா, காபி மட்டும் வேணும்னா அதுவும் கொஞ்சமாக் குடுங்க.''

''ஆமாம் பாட்டி காபி மட்டும் தான் வேணும் சொல்லிட் டோம்'' என்ற நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''சரி

நான் போடல பயப்படாதீங்க'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்துச் சொன்னவள், சாந்தி ஆன்ட்டியின் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

முதலில் ஸ்நேக்சும், அதைத் தொடர்ந்து சில நிமிடங்களில் காபியும் எடுத்து வந்தார் பாட்டி.

மற்றதை மறுத்துவிட்டு, காபியை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டனர்.

தாத்தா தோட்டத்திற்குப் போய்விட்டு சற்று நேரத்தில் வந்து விடுவதாக எழுந்து செல்ல, ''நீ காலைல சரியாவே சாப்பிடலையே நர்மதாம்மா'' என்று கேட்டார் பாட்டி.

''அதெல்லாம் நிறையவே சாப்டேன் பாட்டி'' என்ற வள், ''ஏதாவது முக்கியமான வேலையா கோயமுத்தூர் போறீங்களா ஆன்ட்டி?'' என்று கேட்டாள்.

''அப்படியெதுவும் இல்ல நர்மதாம்மா. அம்பது வருஷத்துக்கப்புறம், ரெண்டு வருஷத்துக்கொரு முறை யாவது கம்ப்ளீட் பாடி செக்கப் பண்ணனும்னு நரேன் விட மாட்டேங்கறான்.''

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

''நீயும் கோயமுத்தூருக்கு எங்கூட வாயேன் நர்ம தாம்மா.''

''நானா?'' என்று நர்மதா தயங்க, ''போய்ட்டு வாம்மா'' என்றார் பாட்டி.

''சரி ஆன்ட்டி எனக்கும் கொஞ்சம் பர்ச்சேஸ் பண்ண வேண்டியதிருக்கு'' என்று அவர்களுடன் கிளம்பினாள் நர்மதா.

''நானென்ன டிரைவரா? யாராவது முன்னாடி வாங்க'' என்ற நரேந்திரனின் குரலில் [illegible] பின் சீட்டில் ஏறி

22/03/2007

அமர்ந்திருந்த சாந்தி நர்மதாவை முன் பக்கம் அமரச் சொன்னார்.

நர்மதா தயங்க, "என்ன பயந்து நடுங்கற? நானொன்னும் உன்னக் கடிச்சு சாப்புட மாட்டேன். கவலைப்படாம வந்து உக்காரு" என்றான் நரேந்திரன்.

"எனக்கொன்னும் பயமில்லை" என்று ஏறி அமர்ந்தாள் நர்மதா.

வாசலில் நின்றிருந்த பாட்டிக்குக் கையசைத்து விடை கொடுத்த தன்னை நரேந்திரன் பார்த்துச் சிரிப்பது போலத் தோன்ற, என்னவென்று கேட்டாள்.

"இல்ல யாரோ முன்பின் தெரியாதவங்க கூடவெல்லாம் வர மாட்டேன்னு சொன்னாங்க."

"ம், அது அப்ப."

"அட, இப்ப எங்களப்பத்தி எல்லாம் தெரிஞ்சு போச்சாக்கும்."

"இப்பவும் ஆன்ட்டி வந்ததால தான் வந்திருக்கேனாக்கும்."

"அது சரிதான் அவங்களும் கூட வந்ததால மட்டும் [illegible]ன் நீயும் தப்பிச்ச" என்றவனை நர்மதா புரியாமல் [illegible]ர்க்க, "ஆமா நான் உன்னக் கடிச்சு சாப்புடாம அவங்க [illegible]ந்துக்குவாங்கல்ல" என்றான்.

[illegible]அவர்களுடன் செல்வது நர்மதாவுக்கு மிகவும் பிடித்[illegible]தாலும், நரேந்திரனின் அருகாமை என்னென்னவோ [illegible]த்து.

[illegible]ரண்டு மூனு கம்பெனில இருந்[illegible]

"ஆமா ஆன்ட்டி. ஆனா நான் வேலைக்குப் போறதுல டாடிக்கு சுத்தமா விருப்பமில்ல, அந்தப் பேச்சே கூடாதுன்னு சொல்லிட்டார்."

"ஓ, அதனால தான் நீயும் இருந்துட்டியா?"

"ஆமா ஆன்ட்டி. அதோட அங்க பெங்களூர் வீட்ல நானும் மம்மியும் தான் மாறி மாறி பாத்துட்டிருக்கணும், ஆனா இங்க ஜாலி."

"அது சரிதான்" என்றான் நரேந்திரன்.

"எது?"

"இல்ல நீ இல்லாததால அங்க எல்லாரும் நிம்மதியா, ஜாலியா இருப்பாங்கன்னு தான சொல்ல வர்ற?"

"நானொன்னும்..."

"சரி பரவாயில்ல விடு, ஜாதகத்துல கிரகம் கொஞ்சம் சரியில்லன்னு தாத்தா போன மாசமெல்லாம் ரொம்பவும் புலம்பிட்டிருந்தார். பாவம் அவரு கவலையும் நியாயமானது தான்னு இப்பதான் புரியுது."

நரேந்திரன் சொல்ல வந்தது புரிய "பாருங்க ஆன்ட்டி" என்றாள் நர்மதா.

"அவன் என்னவோ சொல்லிட்டுப் போகட்டும் விடுமா. நீ போகாததுல பெரியவங்களுக்கும் தான் முகத்துல எவ்வளவு சந்தோஷம்!"

"அட என்னமா நீங்க, அவங்க மனசுக்குள்ள [illegible] வேதனையப் பத்தி உங்களுக்கென்ன தெரியும்?"

[illegible] வந்ததுலிருந்து எனக்கே

22/03/2007

சாந்தி ஆன்ட்டி சொன்னதைத் தொடர்ந்து நரேந்திரன் தன் மீது செலுத்திய வியப்பு கலந்த பார்வையில் நர்மதாவுக்கு மனம் படபடத்தது.

"நீ எத்தன கிலோ இருக்க?"

"ஐம்பத்தஞ்சு, எதுக்குக் கேக்கறீங்க?"

"ஐம்பத்தஞ்சு கிலோ தங்கமா?! ஏதாவது பணக் கஷ்டம்னா வந்து உன்னக் கொஞ்சம் கிள்ளி எடுத்துட்டுப் போய் வித்துடலாம் போலிருக்கே."

"நீங்க செஞ்சாலும் செய்வீங்க."

"உனக்கொரு சர்ப்ரைஸ் வெச்சிருக்கேன்" என்று தன்னைப் பார்த்த நரேந்திரனிடம், என்னவென்று கேட்டாள் நர்மதா.

"சொல்றேன்."

அதற்கு மேல் கோயமுத்தூர் போய்ச் சேரும் வரை, தாயும் மகனும் வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

அங்கு ஒரு மிகப் பெரிய பெயர் பெற்ற மருத்துவ மனையை அடைந்த நரேந்திரன், மற்ற இருவரையும் இறங்கிக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டுக் காரைப் பார்க்கிங்கில் போட்டு விட்டு வந்தான்.

அருகிலிருந்த லிப்ட்களில் ஒன்றைப் பயன்படுத்தி மாஸ்டர் ஹெல்த் செக்கப் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நான்காம் தளத்திற்குச் சென்றார்கள்.

அங்கு ரிஸப்ஷனில் இருந்த பெண்ணிடம் தனது தாயின் பெயர் மற்றும் விவரங்களைச் சொன்னான் நரேந்திரன்.

அங்கிருந்த இருக்கைகளைக் காட்டி அவர்களை அமரச் சொன்ன அந்தப் பெண், இன்டர்காமில் யாரையோ அழைத்து நரேந்திரன் சொன்ன விவரங்களைச் சொல்லி விட்டு வைத்தாள்.

"ஃபைவ் மினிட்ஸ்ல பைல் வந்துடும். அதுக்குள்ள நீங்க போய் அமௌண்ட் பே பண்ணிட்டு வந்துடுங்க" என்று ஒரு ஷீட்டை நீட்டினாள்.

அதை வாங்கிக் கொண்டு பணம் கட்டுவதற்காகச் சென்றான் நரேந்திரன்.

"நிம்மதியா வீட்ல இருந்திருப்பேன் இப்ப என்னென்ன சொல்லப் போறாங்களோ" என்று கவலைப்பட்ட ஆன்ட்டிக்கு, "இது ஜஸ்ட் சாதாரண செக்கப் தான் இதுல பயப்பட்றதுக்கு ஒன்னுமில்ல ஆன்ட்டி" என்று ஆறுதல் சொன்னாள் நர்மதா.

அப்பொழுது வெள்ளைக் கோட் அணிந்திருந்த ஒரு பெண் "ஹலோ ஆன்ட்டி நீங்களா?" என்று ஆச்சரியத் துடன் அவர்களை நோக்கி வந்தாள்.

அவளது கழுத்தில் இருந்த ஸ்டெத்தாஸ்கோப் அவளொரு டாக்டர் என்பதைக் காட்டியது.

"ரம்யா! நல்லார்க்கியாம்மா?"

"ஆமா ஆன்ட்டி, நீங்க நல்லார்க்கீங்களா? அப்பறம் எங்க இங்க?"

"சும்மா செக்கப்புக்காகத்தான் வந்தேம்மா."

"அப்படியா. நரேன் வரலையா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே நர்மதாவைப் பார்த்தாள் ரம்யா.

"என்னம்மா லூசு கூடவெல்லாம் பேசிட்டிருக்கீங்க?" என்ற குரலில் திரும்பிய அந்தப் பெண், "வாவ் நீதானா நரேன்!" என்றாள்.

22/03/2007

"சரியாப் போச்சு. ஹலோ இந்தப் பைத்தியம் வார்டில இருந்து தப்பிச்சு வந்துடுச்சு போலிருக்குங்க" என்று அந்த வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்த இரண்டு நர்ஸ்களை அழைத்து ரம்யாவைக் கை காட்டினான் நரேந்திரன்.

"ஏய் கொஞ்சம் பேசாம இரு" என்று நரேந்திரனைக் கிள்ளியவள், அவன் அழைத்ததில் திரும்பிப் பார்த்தவர்களை "ஸாரி நீங்க போங்க" என்று அனுப்பி வைத்தாள்.

"ரொம்ப ஸ்மார்ட்டா ஆயிட்டேன்னு சொல்ல வந்த எனக்கு இது அவசியம் தான்."

"ஓ, அதத்தான் சொல்ல வந்தயா? நான் வேற மாதிரியில்ல நினைச்சுட்டேன்" என்றவனை மேலிருந்து கீழாக முறைப்பது போலப் பார்த்தாள் ரம்யா.

"என்ன டியூட்டி நேரத்துல வெளிய வந்திருக்க கண்ணா?" என்று சாந்தி கேட்க, "என்னமா நீங்க அப்படி யாவது பேஷன்ட்ஸ் தப்பிக்கட்டுமே" என்றவனை அடிக்கக் கை ஓங்கினாள்.

"அப்புறம் ஆன்ட்டி, இவன் தலைல கட்டி வைக்க இன்னுமா ஒரு பொண்ணு கிடைக்கல."

"இன்னும் கிடைக்கலன்னு உனக்குத் தெரியுமா?" என்ற நரேந்திரனின் கேள்வியில், "அப்ப இவங்க தான் உன்னோட..." என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள் ரம்யா.

"நீ உத வாங்கப் போற" என்றவன், "ம், கேக்கறதுக்கு நல்லாதான் இருக்கு" என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

நர்மதாவுக்கு முகம் சூடேறிச் சிவக்க, அந்த ரிஷப்சனிஸ்ட் அழைத்ததில் முன்னே சென்றிருந்த சாந்தி ஆன்ட்டியோடு தானும் சென்று இணைந்து கொண்டாள்.

நரேந்திரனும் தனது தாயருகில் வந்து நின்றிருக்க, "நீங்க எல்லாரும் வெளியவே இருங்க" என்று சாந்தியை மட்டும் உள்ளே போகச் சொன்னாள்.

அவர் உள்ளே செல்ல, அந்த டாக்டர் ரம்யாவை நர்மதாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

அதேபோல நர்மதாவையும் அவளுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தான்.

மரியாதைக்காக சில வார்த்தைகள் பேசிய நர்மதா சற்று தூரத்திலிருந்த ஜன்னல் அருகில் சென்று வெளியே வேடிக்கை பார்ப்பது போல நின்று கொண்டாள்.

"என்னப்பா ரூட் விட்டுட்டிருக்க போலிருக்கு? உனக்கேத்த சூப்பர் ஃபிகர்தான்" என்று நர்மதாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள். ஆனால் மெதுவாக.

"அப்புறம் அந்தக் குழந்தையப் போய்ப் பாத்தியா?"

"பின்ன, தினமும் ரெண்டு தடவ போய்ப் பார்த்துட்டிருக்கேன். இனி பயப்படத் தேவையில்ல, சுகமா இருக்கு நரேன்."

"சரிப்பா சீஃப் டாக்டர் ரவுண்ட்ஸ் முடிச்சுட்டு வந்திருப்பார் நான் கிளம்பறேன்" என்று ஒரு எட்டு எடுத்து வைத்தவள், நர்மதாவைக் காட்டி "அவங்ககிட்டயும் சொல்லிடு" என்று விட்டுப் போனாள்.

"ஹலோ மேடம், என்ன இவ்வளவு யோசனை?"

நரேந்திரனின் குரலில் திரும்பினாள் நர்மதா.

"அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல."

"சரி வா" என்று நர்மதாவை அழைத்தவன், "கொஞ்ச நேரத்துல வந்துடறோம்" என்று அந்த ரிசப்ஷனிஸ்ட் பெண்ணிடம் சொல்லிவிட்டு நடந்தான்.

22/03/2007

தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்த நர்மதா, ''எங்கே போறோம்?'' என்று கேட்டாள்.

''சர்ப்ரைஸ்.''

ஏற்கனவே அவனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தவள், மேலும் எதுவும் கேட்காமல் அவனுடன் நடந்தாள்.

அவன் அழைத்துச் சென்ற இடம் ஒரு வார்டு.

அந்த நீளமான மிகப்பெரிய அறையில் நிறைய படுக்கைகள் போடப்பட்டிருக்க, அங்கு தனியாக இருந்த ஒரு அறையின் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

எங்கே அழைத்துப் போகிறான்? என்ன சர்ப்ரைஸ்? என்று எதுவும் புரியாமல் அவனுடன் சென்றவளுக்கு, அங்கிருந்த கட்டிலில் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்ததில் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

''இது'' என்று நரேந்திரனைப் பார்க்க, ''ஆமா இது அந்த ஆசிரமத்துல இருந்த அதே குழந்தை தான்'' என்றான்.

''என்னாச்சு?''

''குழந்தைக்கு சக்ஸஸ்ஃபுல்லா ஹார்ட் ஆபரேஷன் முடிஞ்சு இப்ப சுகமா இருக்கு.''

''என்ன சொல்றீங்க நரேன்!''

''ஆமாம்மா.''

''வாங்க ஸார்,'' என்ற குரலில் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

அந்த ஆசிரமத்துத் தலைவி.

''நீங்களும் இங்கதான் இருக்கீங்களா?''

''ஆமா ஸார், நானும் ஒரு வாரமா இங்கயே தான் இருக்கேன். உக்காருங்க.''

''இப்ப எப்படியிருக்கு?''

''இனி பயப்படறதுக்கு எதுவுமில்லைன்னு டாக்டர்ஸ் சொல்லியிருக்காங்க. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியல ஸார். நீங்க மட்டும் உதவி பண்ணாம இருந்திருந்தீங்கன்னா, எங்களால நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியல.''

''எங்களுக்கும் ஒரு நல்ல காரியம் பண்ணின மனத் திருப்தி தான். டாக்டர்ஸ் சொல்ற மாதிரி குழந்தய இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு ரொம்பவும் கேர் எடுத்துப் பார்த்துக் கோங்க'' என்றவனிடம் ''சரிங்க ஸார்'' என்றார் அவர்.

''நர்மதாவைப் பார்த்து நீங்க இனி ஆபரேஷனுக்காக கஷ்டப்பட்டு பணம் கலெக்ட் பண்ண வேண்டியதில்ல மேடம்'' என்று நிம்மதியுடன் சொன்னவர், ''போய் ரெண்டு டீ வாங்கிட்டு வா'' என்று அங்கிருந்த ஒரு பெண்ணை ஏவினார்.

''பரவாயில்ல வேண்டாம்'' என்று நரேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, தனது கைப்பையிலிருந்து தந்தை கொடுத்த பணத்தை எடுத்து ஆசிரமத்துத் தலைவியிடம் கொடுத்தாள் நர்மதா.

மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு இருவரும் அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

நேராக அங்கிருந்த ஒரு காபி ஷாப்புக்கு சென்றவன், ''ரெண்டு காபி''ன்னு சொல்லிவிட்டு அங்கு சுத்தமாக இருந்த சேர்களில் ஒன்றில் நர்மதாவை அமரச் சொல்லி விட்டு அருகில் தானும் அமர்ந்தான்.

தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்த நர்மதா, ''எங்கே போறோம்?'' என்று கேட்டாள்.

''சர்ப்ரைஸ்.''

ஏற்கனவே அவனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தவள், மேலும் எதுவும் கேட்காமல் அவனுடன் நடந்தாள்.

அவன் அழைத்துச் சென்ற இடம் ஒரு வார்டு.

அந்த நீளமான மிகப்பெரிய அறையில் நிறைய படுக்கைகள் போடப்பட்டிருக்க, அங்கு தனியாக இருந்த ஒரு அறையின் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

எங்கே அழைத்துப் போகிறான்? என்ன சர்ப்ரைஸ்? என்று எதுவும் புரியாமல் அவனுடன் சென்றவளுக்கு, அங்கிருந்த கட்டிலில் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்ததில் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

''இது'' என்று நரேந்திரனைப் பார்க்க, ''ஆமா இது அந்த ஆசிரமத்துல இருந்த அதே குழந்தை தான்'' என்றான்.

''என்னாச்சு?''

''குழந்தைக்கு சக்ஸஸ்ஃபுல்லா ஹார்ட் ஆபரேஷன் முடிஞ்சு இப்ப சுகமா இருக்கு.''

''என்ன சொல்றீங்க நரேன்!''

''ஆமாம்மா.''

''வாங்க ஸார்,'' என்ற குரலில் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

அந்த ஆசிரமத்துத் தலைவி

''நீங்களும் இங்கதான் இருக்கீங்களா?''

''ஆமா ஸார், நானும் ஒரு வாரமா இங்கயே தான் இருக்கேன். உக்காருங்க.''

''இப்ப எப்படியிருக்கு?''

''இனி பயப்படறதுக்கு எதுவுமில்லைன்னு டாக்டர்ஸ் சொல்லியிருக்காங்க. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியல ஸார். நீங்க மட்டும் உதவி பண்ணாம இருந்திருந்தீங்கன்னா, எங்களால நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியல.''

''எங்களுக்கும் ஒரு நல்ல காரியம் பண்ணின மனத் திருப்தி தான். டாக்டர்ஸ் சொல்ற மாதிரி குழந்தய இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு ரொம்பவும் கேர் எடுத்துப் பார்த்துக் கோங்க'' என்றவனிடம் ''சரிங்க ஸார்'' என்றார் அவர்.

''நர்மதாவைப் பார்த்து நீங்க இனி ஆபரேஷனுக்காக கஷ்டப்பட்டு பணம் கலெக்ட் பண்ண வேண்டியதில்ல மேடம்'' என்று நிம்மதியுடன் சொன்னவர், ''போய் ரெண்டு டீ வாங்கிட்டு வா'' என்று அங்கிருந்த ஒரு பெண்ணை ஏவினார்.

''பரவாயில்ல வேண்டாம்'' என்று நரேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, தனது கைப்பையிலிருந்து தந்தை கொடுத்த பணத்தை எடுத்து ஆசிரமத்துத் தலைவியிடம் கொடுத்தாள் நர்மதா.

மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு இருவரும் அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

நேராக அங்கிருந்த ஒரு காபி ஷாப்புக்கு சென்றவன், ''ரெண்டு காபி''ன்னு சொல்லிவிட்டு அங்கு சுத்தமாக இருந்த சேர்களில் ஒன்றில் நர்மதாவை அமரச் சொல்லி விட்டு அருகில் தானும் அமர்ந்தான்.

''எவ்வளவு பெரிய உதவி செஞ்சிருக்கீங்க நரேன்?''

''அந்தக் குழந்தை கௌண்ட்டிங் டேஸ்ல இருந்தது தெரியுமா? அம்மா அப்பாவும் இல்லாம அனாதையா நிக்கற அந்தக் குழந்தைக்கு ஆரோக்யமும் இல்லாமப் போயிடுச்சேன்னு ரொம்பக் கஷ்டமா இருந்தது. எனக்கிப்ப எவ்வளவு நிம்மதியா இருக்கு தெரியுமா?''

நர்மதாவின் கண்களில் கண்ணீரின் பளபளப்பு தெரிய, ''ரிலாக்ஸ்மா'' என்று அவளது கையைப் பிடித்து அழுத்தினான் நரேந்திரன்.

''ரொம்ப தேங்க்ஸ்'' என்று தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்தவளை, விழுங்குவது போலப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

அவனது பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் போய்விட, கைப்பையில் எதையோ பார்ப்பது போலக் குனிந்து கொண்டாள் நர்மதா.

எந்த உடல் நலக் குறைவும் இல்லையென்ற நிம்மதியுடன் மருத்துவமனையிலிருந்து வெளியே வரும் போது மதிய உணவு வேளை ஆகியிருக்க, ஒரு நல்ல சுத்தமான ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு முடித்தார்கள்.

பிறகு மேலும் ஒரு இரண்டு மணி நேரம் எடுத்து, தேவையானவற்றை பர்ச்சேஸ் செய்து முடித்த பின்பே ஊருக்குக் கிளம்பினார்கள்.

ஊருக்குத் திரும்பிப் போகும் போதும் நரேந்திரன் நர்மதாவைக் கலாய்த்துக் கொண்டே வர, நன்றாகவே சிரித்தார் சாந்தி.

நர்மதாவும் அவனுக்கு சரிக்கு சரி பதில் கொடுத்துக் கொண்டே வர, ''பாவம். அவளும் தான் எவ்[illegible] நேரம்

பொறுத்துப் போவா'' என்று மகனிடம் நர்மதாவுக்காக சப்போர்ட் செய்தார்.

அவர்களது ஊர் போய்ச் சேர்வதற்கு நான்கைந்து கிலோ மீட்டர்களுக்கு முன்பு ஒரு பெட்டிக்கடையைப் பார்த்து விட்டு, காரை நிறுத்தச் சொன்னாள் நர்மதா.

''ஒரு நிமிஷம் ப்ளீஸ்'' என்று இறங்கிப் போனவள், சாப்பிடுவதற்கு எதையோ வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

''அதென்ன?'' என்றான் நரேந்திரன்.

சிலவற்றை தனது கைப்பையினுள் வைத்துக் கொண்டவள், ஒரு தேன் மிட்டாய் பாக்கெட்டை மட்டும் எடுத்துக்காட்டி சிரித்தாள்.

''என்ன உன் டேஸ்ட் இப்படியிருக்கு?''

''எப்படி, சீப்பா இருக்குன்னு சொல்றீங்களா? ஆனா எனக்கு இது எவ்வளவு பிடிக்கும் தெரியுமா?'' என்றவள், அந்த மிட்டாய் பாக்கெட்டைத் திறந்து எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி நீட்டினாள்.

''அட, இது எனக்கும் பிடிக்கும் நர்மதாம்மா'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி எடுத்துக் கொள்ள, ''ஸாரி'' என்றுவிட்டு காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் நரேந்திரன்.

பின்புறம் பக்கவாட்டிலிருந்த நர்மதாவைத் திரும்பிப் பார்த்த நரேந்திரன் கண்களில் கேலியுடன் சிரிக்க, ''ம்கூம் இனி நான் தரவே மாட்டேனாக்கும்'' என்று தனது கையிலிருந்த மிட்டாய் பாக்கெட்டை அவன் பிடுங்க வருவதைப் போல இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

முதலில் நர்மதாவை அவளது வீட்டில் இறக்கி விட்டுவிட்டு அதன் பிறகே கிளம்பினார்கள்.

22/03/2007

''அப்பப்ப வீட்டுக்கு வந்துட்டுப் போகணும் நர்ம தாம்மா'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி சொல்லிவிட்டுப் போனதே மீண்டும், மீண்டும் வந்து காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது நர்மதாவுக்கு.

11

''முத்து''

''வர்றேங்க ஸார்'' என்று அவசரமாக வந்து நின்றான் டிரைவர் முத்து.

''நீங்க கிளம்பலையா?''

''ஆறு மணிக்குப் போய்க்கறேன் ஸார்.''

''பரவாயில்ல இப்பவே கிளம்பிக்கோங்க'' என்றவன், தனது பர்ஸிலிருந்து பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

நரேந்திரனின் கையிலிருந்த சற்று கணிசமான தொகையைப் பார்த்தவன், ''சம்பளம் வாங்கிட்டேன் ஸார்'' என்றான்.

''தெரியும், இத ஊருக்குப் போய்ட்டு வர்ற செலவுக்கு வெச்சுக்கோங்க. அப்புறம் அப்பா சென்னையிலிருந்து வர்றதுக்கு இன்னும் ரெண்டு நாளாகும் அதனால அவசரப்பட்டு ஓடிவர வேண்டாம்.''

''சரிங்க ஸார்'' என்று சந்தோஷமாக சொன்ன டிரைவர் முத்துவை, அப்பொழுதே கிளம்பிக் கொள்ளச் [illegible]ன் னான்.

''அம்மா நைட் டிபனுக்குதான் வருவேன்'' என்று ஹாலில் இருந்த தாயிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பியிருந்தான் நரேந்திரன்.

அன்று மகன் பார்ப்பதற்கு வழக்கத்தை விடவும் உற்சாகமாகத் தெரிந்ததில், சாந்திக்கும் மனதிற்கு சற்று நிம்மதியாக இருந்தது.

நரேந்திரன் எப்பொழுதுமே டல் ரகம் கிடையாதென்றாலும், சில வருடங்களாக தனது தொழிலோடு தந்தையின் பொறுப்புகளையும் ஏற்றுச் செய்ய நேர்ந்ததில் அவனுக்கு வேலைப்பளு மிகவும் அதிகமாகியிருந்தது.

ஆனாலும் யாரிடமும் முகம் சுழிப்பதோ எரிந்து விழுவதோ ஒரு நாளும் இருந்ததில்லை.

அதிலும் நரேந்திரன் எப்பொழுதுமே தனது வார்த்தைகளுக்கு முழுமையான மதிப்பு இருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பவன்.

அதனாலேயே வேலைப்பளு அதிகமாகி விட்ட இந்த நேரத்தில் அவனை நெருங்கிப் பேசவே அனைவரும் தயங்கினர்.

எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையாக இருந்தாலும், எதிராளிகள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் அவன் ஒன்றை நினைத்துவிட்டால் அதை நடத்தி முடித்த பிறகே தூங்கிப் பழக்கப்பட்டவன்.

சிறு தவறுகளைக் கூட சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் இப்படிக் கோபப்படுகிறானே என்று, சாந்தி மட்டும் அவ்வப்பொழுது நினைத்து கவலைப்பட்டுக் கொள்வார்.

ஆனாலும் நல்ல மனநிலையில் இருக்கும் போது ரசிக்கப் பேசுவதிலும் இனிக்கப் பழகுவதிலும் மகனுக்கு

நிகர் உலகத்திலேயே யாருமில்லை என்பதிலும் சாந்திக்கு சந்தேகமே கிடையாது.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு பழைய சந்தோஷமான மகனைப் பார்க்க நேர்ந்ததில், நர்மதா தான் நினைவுக்கு வந்தாள்.

அவளுடைய வரவால் தான் குடும்பத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் கவலை மறந்து சந்தோஷமாக சிரிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்பதை சாந்தியால் சிறிதும் மறுக்க முடியவில்லை.

கணவரும் சென்னையிலிருக்க, நரேந்திரனும் ஒரு ஏற்றுமதி ஆடரை மூன்று நாட்களுக்குள் டெஸ்பேட்ச் செய்தாக வேண்டுமென்று காலையில் சென்றால் இரவு தான் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

பன்னிரெண்டாம் வகுப்பு படிக்கும் சுரேந்தினும் படிப்பு படிப்பென்று அதிலேயே மூழ்கிக்கிடக்க, சாந்திக்குத் தான் ஒரே சோதனையாகிப் போயிற்று.

நர்மதாவும் வருவாளென்று தினமும் எதிர்பார்த்து, ஏமாந்து போனார்.

தோட்டக்காரன் வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த குரோட்டன்ஸை ட்ரிம் செய்து கொண்டிருக்க, அந்த இள மாலை வேளையில் தானும் கூட நின்று வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார் சாந்தி.

''ஹலோ ஆன்ட்டி.''

''வா நர்மதாம்மா, என்ன உன்ன மூணு நாளாக் காணல?''

''பொங்கல் பண்டிகைக்கு நானும், பாட்டியும் வீடெல்லாம் க்ளீன் பண்ணினோம் ஆன்ட்டி, அதான் வர முடியல.''

''அப்படியா'' என்றவர், நர்மதாவுடன் வீட்டுக்குள் வந்தார்.

''தாத்தா, பாட்டி நல்லார்க்காங்களா கண்ணா?''

''நல்லார்க்காங்க ஆன்ட்டி, சுரேன் இன்னும் வரலையா?''

''இன்னும் இல்லமா அப்புறம் லஞ்ச் சாப்டாச்சா?''

''அதெல்லாம் ஆன்ட்டி.''

''ஸ்வீட் எதுவுமில்ல, முறுக்கு மட்டும் நம்ம வீட்ல எப்பவும் இருக்கும் கண்ணா. வா அதையாவது எடுத்துக்கோ.''

''ஆன்ட்டி நான் ஸ்வீட் செய்யட்டுமா?''

''தாராளமா செய்யேன்'' என்றவர் அதற்குத் தேவையான பொருட்களை நர்மதாவைக் கேட்டு எடுத்துக் கொடுத்தார்.

''நீ கேக்கறதெல்லாம் பாத்தா ஸ்வீட் நல்லா வரும் போலிருக்கு கண்ணா.''

''ஆனா செய்யறது நான், அத மறந்துடாதீங்க'' என்றவள், தான் கேட்ட அனைத்தையும் ஒரு அகலமான ஈயப் பாத்திரத்தில் கொட்டி, அடுப்பில் வைத்துக் கலக்க ஆரம்பித்தாள்.

தொடர்ந்து சில நிமிடங்கள் கலக்கியவள் வலித்த கையை உதற, நர்மதாவிடமிருந்து வாங்கி தான் கிளற ஆரம்பித்தார் சாந்தி.

''என்ன ஆன்ட்டி வேணி, கற்பகம் யாரையும் காணல?''

''கீரை பறிச்சுட்டு வர தோட்டத்துக்குப் போயிருக்காங்கமா.''

22/03/2007

''விடுங்க ஆன்ட்டி, நான் கொஞ்ச நேரம் கிளறரேன்.''

''பதம் வந்துடுச்சு போலிருக்க ஆன்ட்டி.''

''இல்ல கண்ணா, இன்னும் கொஞ்சம் போகணும்.''

''ஆமா ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தவள், ''நரேன் என்ன பிஸினஸ் பண்றார்?'' என்று கேட்டாள்.

''ஏற்றுமதி தான் கண்ணா. பாஸ்மதி அரிசி, மிளகு, ஏலக்காய், இஞ்சி, மஞ்சள், முந்திரிப்பருப்பு, இப்படி இன்னும் நிறைய எக்ஸ்போர்ட் பண்ணிட்டிருக்கான்.''

''ஓ, இவ்வளவு திங்க்ஸ் பண்ணிட்டிருக்காரா? இதெல்லாம் எந்தெந்த நாட்டுக்கு எக்ஸ்போர்ட் பண்றாங்க?''

''ஆஸ்திரேலியா, சவூதி அரேபியா, கனடா, மலேசியா இப்படி நிறைய நாட்டுக்குப் பண்ணிட்டிருக்கான் நர்மதா. எனக்கு இதுக்கு மேல சொல்லத் தெரியல, ஆமா நீ நரேன் கிட்ட இதப் பத்தியெல்லாம் கேட்டதே இல்லையா?''

''எக்ஸ்போர்ட் பண்றார்னு தெரியும், ஆனா டிடெய்லா தெரியாது.''

''அதுசரி. அவனெங்க அதையெல்லாம் பேசினான்? இல்ல உன்னதான் கேக்க விட்டான்?''

அவர் சாதாரணமாகவே சொல்லியிருந்தாலும், நர்மதாவால் அதை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

மனம் படபடக்க சற்றே சிவந்து விட்ட முகத்தை ஜன்னலுக்கு வெளியே எதையோ மும்முரமாகப் பார்ப்பதைப் போல மறைத்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

இருந்தாலும் அதை கவனித்துவிட்ட சாந்தி, நர்மதா விடம் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

பதம் வந்துவிட்டதை எடுத்து தட்டில் கவிழ்த்துப் பரப்ப, நெய் வாசனையுடன் கமகமத்த ஸ்வீட்டைப் பார்ப்பதற்கே சாப்பிடலாம் போலிருந்தது.

''கத்துக் குட்டிகளுக்கெல்லாம் கிச்சனுக்குள்ள என்ன வேல?'' என்ற நரேந்திரனின் குரலில், ''வா கண்ணா'' என்றார் சாந்தி.

அதற்குள் அருகில் வந்து விட்டிருந்த நரேந்திரனைப் பார்த்து சிரித்தாள் நர்மதா.

''நர்மதா செஞ்ச ஸ்வீட் நரேன்.''

''என்ன இதெல்லாம்?'' என்று அவன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''ஸ்வீட்'' என்றாள் அவள்.

''அதுதான் கேக்கறேன், இதெல்லாம் உனக்கே கொஞ்சம் ஓவராத் தெரியல?''

''எதுக்குத் தெரியணும்? ரொம்பப் பேசினீங்கன்னா அப்புறம் கொஞ்சங்கூடக் குடுக்க மாட்டேன்.''

''அப்பாடா தப்பிச்சேன். சுரேன் வரலையாம்மா?''

''இன்னும் இல்ல கண்ணா.''

''அப்பா போன் பண்ணியிருந்தார்மா சென்னைல இருந்து நாளைக்கு மதியம் கிளம்பறாராம்.''

''ஆமாம்பா நானும் பேசினேன். என்ன நரேன் இன்னைக்கு நேரத்துலையே வந்திருக்க?''

''என்ன பண்றது? இந்தக் கொடுமையெல்லாம் நடக்கும்னு தெரிஞ்சிருந்தா இன்னைக்கு வீட்டுக்கே கூட வராம இருந்திருப்பேன்.''

''ம், யாரோ ஸ்வீட்னா நாலு நாலா முழுங்குவாங்கன்னு சொன்னீங்களே ஆன்ட்டி, யாரது?''

''ம், அப்படி வா வழிக்கு, ஸ்வீட்டா இருந்தா, புரியுதா?''

''பாருங்க ஆன்ட்டி. சாப்பிட்டுப் பாத்துட்டு அப்புறம் என்ன வேணும்னாலும் சொல்லச் சொல்லுங்க'' என்று சன்னமான குரலில் முடித்தாள் நர்மதா.

''என்ன சுதி இறங்கிப் போச்சு, பயம் வந்துடுச்சா?''

''அதெல்லாமில்ல'' என்றவள், கட் செய்த வில்லைகளை ப்ளேட்களில் வைத்து இருவருக்கும் கொடுத்தாள்.

''அம்மா என்ன ஒரு தடவ நல்லாப் பாத்துக்கோங்க.''

''அதெல்லாம் உங்களுக்கு எதுவும் ஆகாது, முதல்ல சாப்பிட்டுப் பாருங்க.''

''நர்மதா.''

நரேந்திரனின் சீரியஸான அழைப்பில் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

''பிரச்சனை எதுவா இருந்தாலும் பேசித் தீத்துக்கலாம்மா. இவ்வளவு பெரிய தண்டனையெல்லாம் வேண்டாம்'' என்று கண்களால் தனது கையிலிருந்த ஸ்வீட்டைக் காட்டி சொன்னான்.

சிரிப்பு வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு, ''அதெல்லாம் முடியாது சாப்டாதான் பிரச்சனை தீரும்'' என்றாள் நர்மதா.

''நானே தீராம இருந்தா சரி தான்'' என்றவன், ''சரி விடு ஏதோ முடிவோட தான் நீயும் இருக்க'' என்று கொஞ்சம் ஸ்வீட்டை எடுத்து வாயில் வைத்தான்.

நர்மதா அவனது முகத்தையே பார்த்து கமுக்கமாக சிரிக்க, அதற்குள் கொஞ்சம் எடுத்து டேஸ்ட் பார்த்திருந்த சாந்தி ''பிரமாதம்மா'' என்றார்.

ஆனால் நரேந்திரன் ஏதோ கெட்டுப் போனதைத் தெரியாமல் வாயில் வைத்து விட்டதைப் போல நடித்தான்.

''இதுக்குப் பேரென்ன சொன்ன?''

''மில்க் ஸ்வீட்.''

''வெளிய சொல்லிடாத'' என்ற நரேந்திரனின் பேச்சில், ''வெளிய சொல்லிடாத'' என்ற நரேந்திரனின் பேச்சில்,

தானும் கொஞ்சம் எடுத்து டேஸ்ட் செய்து பார்த்தாள் நர்மதா.

''ஏன் நல்லாதான இருக்கு?'' என்றவள், ''ஏதோ பழமொழி சொல்லுவாங்களே எதுக்கோ கற்பூர வாசனை தெரியாதுன்னு, அது எதுக்கு ஆன்ட்டி?'' என்றாள்.

நர்மதா மகனைக் கழுதை என்று சொன்ன விதத்தில் சிரிப்பு வந்தாலும், அதற்கு அவன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்பதைப் போலப் பார்த்தார் சாந்தி.

''அதான என்னதான் ஆனாலும் ஒத்த இனத்தப்பத்தி சிலரால கொஞ்ச நேரமாவது நினைக்காம இருக்க முடியுதா பாத்தீங்களாம்மா?''

மேலும் ஒருவருக்கொருவர் காலை வாரிவிட்டுக் கொண்டே இருக்க, நன்றாகவே சிரித்தார் சாந்தி.

''இந்தா நர்மதாம்மா நீயும் எடுத்துக்கோ'' என்று ஸ்வீட்டையும், முறுக்கையும் ப்ளேட்டில் வைத்துக் கொடுத்தவர், ''நீயும் எடுத்துக்கோ கண்ணா'' என்றார் மகனிடம்.

நரேந்திரன் ''பாவம் நீ மனசு கஷ்டப்படக் கூடாதுங்கறதுக்காக சாப்பிடறேன்'' என்று இரண்டு ஸ்வீட்களை எடுத்து சாப்பிட்டிருக்க, ''இத முன்னாடியே செஞ்சிருக்கலாம்'' என்றாள் நர்மதா.

22/03/2007

சிறிது நேரத்தில் இருவருக்கும் டீ கொண்டு வந்து கொடுத்தார் சாந்தி.

இரண்டு மணி நேரத்தில் வந்து விடுவதாக வெளியே கிளம்பினான் நரேந்திரன்.

சில நிமிடங்களில் சுரேன் வர, மீண்டும் கலகலப்பு ஆரம்பமாகியது.

நர்மதா செய்த ஸ்வீட் என்று தெரிந்ததில் அண்ணனைப் போலவே தம்பியும் மற்ற இருவரின் முகத்தையும் ஸ்வீட்டையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

"என்ன சுரேன்?" என்று கேட்டாள் நர்மதா.

"நான் டுவல்த், இத சாப்டு ஹாஸ்பிட்டல்ல அட்மிட் ஆகற நிலமையெதுவும் வந்துடாதே."

"அட பாருடா, அண்ணனே பரவாயில்ல போலிருக்கு ஆன்ட்டி."

அப்பொழுதும் சுரேன் ஸ்வீட்டை எடுக்காமல் முறுக்கைக் கையிலெடுத்திருக்க, "கடவுளே எனக்கு இவ்வளவு இன்சல்ட்டா?" என்று பேசாமல் மூலையில் போய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

சாந்தி சிரிக்க, ஸ்வீட் ப்ளேட்டுடன் நர்மதாவின் அருகில் போய் அமர்ந்தான் சுரேந்திரன்.

"நான் ஸ்வீட்டே சாப்பிட மாட்டேன். ஆனாலும் பாருங்க உங்களுக்காக சாப்பிடறேன்" என்று ஒன்றை எடுத்து சாப்பிட்டான்.

"அட ரொம்ப நல்லார்க்கே, நிஜமாவே நீங்க செஞ்சது தானா?" என்று மற்றொன்றையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, படிப்பதற்குப் போனான் சுரேந்திரன்.

"நர்மதாம்மா ஆல்பம் பாக்கறியா?"

"வாவ் இந்துக்கா மேரேஜ் ஆல்பம்" என்று அவரருகில் போய் அமர்ந்தாள்.

"இந்தா கண்ணா உன் மடியில வெச்சுப் பாரு" என்று அந்த மிக நீளமான ஆல்பத்தை சாந்தி ஆன்ட்டி கொடுக்க, வாங்கிக் கொண்டாள் நர்மதா.

"இதென்ன ஆன்ட்டி?"

"என்னமா?"

"இந்துக்கா மேரேஜ் முடிஞ்சு ஒன்பது வருஷம் ஆச்சா? அப்படியா ஆன்ட்டி!"

"ஆமா கண்ணா"

"என்ன சொல்றீங்க?"

"ஆமாம்மா, அவளுக்குக் கல்யாணமாகி ஒன்பது வருஷமாச்சு. ஏழு வருஷத்துக்கப்புறம் தான் ஆதிஷ் பிறந்திருக்கான்."

"அப்படியா? ஆனா இந்துக்காவப் பார்த்தா சின்னப் பொண்ணு மாதிரி தெரியறாங்க ஆன்ட்டி!" என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னாள் நர்மதா.

"இந்துதான் பெரியவள் அவளுக்குப்புறம் ரெண்டு வருஷம் கழிச்சு தான் நரேந்திரன்."

"ஓ, ஆனா நரேனுக்கும், சுரேந்திரனுக்கும் வயசு வித்தயாசம் அதிகம் போலிருக்கு ஆன்ட்டி."

"ஆமாம்மா, ஒன்பது வருஷம்."

"ஓ, அப்ப ஆதிஷ் எல்லாருக்கும் ரொம்பச் செல்லமா இருப்பான் இல்லையா ஆன்ட்டி."

''ஆமாம்மா ரொம்ப. அதுலயும் அவங்க வீட்ல எல்லாருக்குமே அவன் உயிர், முதல் பேரனாச்சே'' என்று பேரனின் நினைவில் முகம் மலர்ந்தார் சாந்தி.

''உங்களுக்கும் அதாவது இங்கயும் அவன்தான் ஆன்ட்டி. முதல் பேரக் குழந்தை?''

''ஆமா கண்ணா. அதனாலதான் அவனோட பிறந்த நாளைக் கொண்டாடறதுக்கு நமக்கும் ஆசையிருக்கும் தானேன்னு அப்படி வந்துட்டு ஒரே நாள்ள திரும்பியும் போயிருக்காங்க.''

''அதுலயும் ஆதிஷ்க்கு அவங்க வீட்ல ஒரு பெரிய ப்ளே கிரவுண்டே கட்டியிருக்காங்கமா. அதுல முழுக்க மணல் பரப்பி சறுக்கு ஊஞ்சல்னு ஒரு பத்துப் பதினஞ்சு விதம் விளையாட்றதுக்காக அவனுக்கு செஞ்சு குடுத்திருக்காங்க.''

''நான் சொல்றதெல்லாம் சும்மா கொஞ்சம் தான், இன்னும் நிறைய இருக்கு'' என்று பேரனின் நினைவில் தனது எண்ணங்களை ஆசையுடன் பகிர்ந்து கொண்டார் சாந்தி.

பிறகு தனது பிள்ளைகளைப் பற்றி அவர் சொல்ல, அதில் பெரும்பான்மையான அளவு நரேந்திரனைப் பற்றியதாகவே இருந்ததில் மனம் படபடத்தது நர்மதாவுக்கு.

பிறகு சுரேந்திரன் வந்து கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, அவனுக்குக் கணக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் போனாள் நர்மதா.

''டிபன் சாப்பிடலாம் வாங்க'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி வந்து அழைக்கப் போய்த்தான் நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

''டைம் நைன் ஆயிடுச்சா?''

''ஆமா, நீங்க பாக்கலையா?''

''இல்ல சுரேன்'' என்றவள், ''நான் கிளம்பறேன் ஆன்ட்டி'' என்று எழுந்தாள்.

''டிபன் சாப்டா தான் விடுவேன்.''

''ஓகே. நோ ப்ராப்ளம்'' என்றவள், ''எனக்கு கம்பெனி குடேன்'' என்று சுரேனையும் அழைத்தாள்.

சுரேன் அவனுடைய டீச்சர்ஸ், ஃப்ரண்ட்ஸ்களைப் பற்றிய சில விஷயங்களை சுவைபடச் சொன்னதில் நர்மதா விழுந்து விழுந்து சிரிக்க, அதை ஆசையுடன் கண்டு ரசித்தார் சாந்தி.

அனைத்து விஷயங்களிலும் நர்மதாவைக் கூர்ந்து கவனித்தவருக்கு, அவளைப் பற்றிய மதிப்பு கூடிக் கொண்டே போனது.

மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்களென்ற நடிப்பும் இல்லாமல் தேவையில்லாத அலட்டலும் இல்லாமல் யதார்த்தமாக நடந்து கொள்ளும் நர்மதாவின் செய்கை, அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

விளையாட்டுத்தனம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தாலும் நர்மதாவின் அடக்கம், நற்குணம் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, அவளது பெற்றோரின் மேல் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்பட்டது.

சாப்பிட்டு முடித்ததும், ''நான் கிளம்பறேன் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

22/03/2007

அதே நேரம் வீட்டிற்குள் வந்த மகனிடம் நர்மதாவை அழைத்துக் கொண்டு போய் அவளது வீட்டில் விட்டு விட்டு வருமாறு கேட்டுக் கொண்டார் சாந்தி.

''இல்ல ஆன்ட்டி நானே போய்க்கறேன்.''

''எப்படி கண்ணா, இந்த நேரத்துல?''

''உங்க வீட்ல மூணு கார் இருக்கு தான? ஒன்னக் குடுங்க போய்க்குவேன்.''

அப்படியே ஆனாலும் தனியாக அனுப்புவதா என்று தயங்கியவள், பிறகு ''சரிமா'' என்றார்.

''ஒரு காரென்ன, மூணையும் வேணும்னாலும் எடுத்துக்கோ. ஆனா இந்த நேரத்துக்கு தனியாப் போகப் போறியா?'' என்று நர்மாதவைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''அட ஆமாம், வேண்டாம் கண்ணா. நரேன் கூடவே போயிடு.''

''நமக்கென்ன விடுங்கம்மா, போற வழில தான சுடுகாடு இருக்கு?''

''இருக்கட்டும் எனக்கென்ன?''

''ஆமா நமக்கென்ன? நம்மூர்ல தூக்குப் போட்டு செத்துப் போன ஒரு அம்மாவ காலைல தான் அங்க புதச்சிருக்காங்க, ஆனாலும் நமக்கென்ன?''

''நிஜமாவா ஆன்ட்டி?''

''ஆமாம் கண்ணம்மா'' என்றவர், ''நீயே போய் விட்டுட்டு வந்துடு நரேன்''என்று மகனிடம் சீரியஸாக சொன்னார்.

அந்த சுடுகாட்டைப் பற்றி இப்பொழுது நரேன் சொன்னது போலவே, காலையில் தாத்தா பாட்டி பேசிக் கொண்டதும் நினைவு வர உடனே சரியென்று விட்டாள் நர்ம

செஞ்சிருக்கலாம் சரி வா'' என்று ''இத முன்னாடியே செஞ்சிருக்கலாம் சரி வா'' என்று நரேந்திரன் முன்னே செல்ல, சாந்தி ஆன்ட்டி கைகளில் கொடுத்த கவரை வாங்கிக் கொண்டு இருவரிடமும் சொல்லிவிட்டு தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் நர்மதா.

நரேந்திரன் தான் ஏறிக் கொண்டு முன்பக்கத்தின் மறுபக்கக் கதவைத் திறந்து விட்டிருக்க, அதில் தானும் ஏறிக் கொண்டு நர்மதா கதவை மூடியதும் காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் நரேந்திரன்.

நர்மதா மும்முரமாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டு வர, ''இருட்டுல அப்படி என்ன தெரியுது?'' என்று கேட்டான் நரேந்திரன்.

''ம். நீங்க சொன்னீங்களே அதத்தான் பாக்கறேன்.''

''இரு சிரமப்படாத, நானே காரக் கொண்டு போய் மயானத்துக்குப் பக்கத்துல நிறுத்தறேன்.''

''வேண்டாமே'' என்று நர்மதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, கார் நின்று விட்டிருந்தது.

''ஹலோ இங்க எதுக்கு இப்ப நிறுத்தனீங்க?''

''நானெங்க நிறுத்தினேன்?''

''பின்ன?''

''அது தானா நின்னுடுச்சு.''

''என்ன சொல்றீங்க?''

''அட ஆமாம்.''

''நான் நம்பமாட்டேன்.''

''நம்பாத'' என்றவன், ''எப்படி [illegible]?'' என்று தனக்குத்தானே மெதுவாகக் கேட்டுக் கொண்டான்.

22/03/2007

''நிஜமாவா சொல்றீங்க? டயர் பஞ்சரா?''

''பின்ன? என்னவோ தனியா வர்றேன்னு சொல்லிட்டிருந்த. வெளிய பாரு எப்படியிருக்குன்னு?''

வெளியே கும்மிருட்டாக இருக்க, ஆங்காங்கே வரி வடிவமாகத் தெரிந்த பெரிய பெரிய மரங்கள், பேய், பிசாசுகள் நின்றிருப்பதைப் போன்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தன.

''ஏன் வெளிய என்ன? கொஞ்சம் இருட்டா இருக்கு அவ்வளவுதான?''

''சரி அங்க பாரு.''

அவன் காட்டிய திசையில் ஏதோ பெரிதாக வெள்ளையாகத் தெரிய, ''ஓ ஆவியா?''என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''இதுக்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன். வேற ஆளப் பாருங்க மிஸ்டர் நிரேந்திரன்.''

ஆனால் பதிலுக்கு நரேந்திரன் சிறிதும் சிரிக்கவில்லை.

''நானும் உன்ன பயப்படுத்தறதுக்காக சொல்லல'' என்றான்.

நர்மதா நன்றாகவே உள்பக்கமாக நகர்ந்து, திரும்பி நரேந்திரனைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.

நர்மதாவின் பக்கமாக இருந்த ஜன்னலுக்கு வெளியே சற்றே திகில் கலந்த பார்வையுடன் எதையோ சீரியஸாக நரேந்திரன் பார்க்க, பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்கும் தைரியமில்லாமல் மேலும் நரேந்திரனை நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டாள் நர்மதா.

பயத்தில் சற்றே வெளுத்துவிட்ட நர்மதாவின் முகம், நரேந்திரனின் சிரிப்பை மேலும் அதிகப்படுத்தினாலும் அவன் அதை சிறிதும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அதேபோல வெளியே பார்த்துக்கொண்டே ''நர்மதா பயப்படாத'' என்று அவளது கையை நரேந்திரன் பிடிக்க, ''என்ன'' என்று நரேந்திரனிடம் வந்து ஒண்டி அமர்ந்து கொண்டாள் அவள்.

''என்ன நரேன்'' என்று அவள் பயத்துடன் நிமிர்ந்து அவனது முகத்தைப் பார்க்க, அவளை மேலும் அருகில் இழுத்துக் கொண்டவன் அவளது கண்களையே பார்த்தான்.

அவனது மூச்சுக்காற்று தன்மேல் விழுமளவிற்கு மிக அருகிலிருந்தவனின் கண்களைத் தொடர்ந்து பார்க்க முடியாமல் ஒருவித ஆழ்ந்த மயக்கத்தில் கண்கள் மூடிக் கொள்ள, அவளை மேலும் அருகில் இழுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

வேண்டாமே என்று மனம் சொல்ல நினைத்தாலும் மூளை அதற்கு ஒத்துழைக்காமல் போக, அவனுடைய அணைப்பு மேலும் இறுகியது.

முதலில் அவனது அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள வெகுவாக முயன்றவள், நேரம் போகப் போக முற்றிலும் தன்னிலை மறந்து போனாள்.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு தன்னிலை உணர்ந்து கொண்டவள் அவனது அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயல, ''என்னடா'' என்றான் நரேந்திரன்.

''முதல்ல விடுங்க'' என்று நர்மதா மேலும் திமிற மனமே இல்லாமல் அணைப்பைத் தளர்த்தினான் நரேந்திரன்.

மேலும் சில வினாடிகளில் தன்னை முழுமையாக விடுவித்துக் கொண்டவள் கீழே இறங்குவதற்காக கார்க் கதவைத் திறக்கப் போக, அவளது கையைப் பிடித்துத் தடுத்தான் நரேந்திரன்.

22/03/2007

"எங்க போகப் போற?"

....

"நர்மதா இங்க பாரு."

"தொடாதீங்க."

எண்ணெயிலிட்ட கடுகு போலப் பொறிந்த நர்மதாவின் கோபம் சிரிப்பை வரவழைக்க, மார்பின் குறுக்கே கைகளைக் கட்டியவாறு அமர்ந்திருந்த நரேந்திரனுக்கு சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்வது சற்று சிரமமாகிப் போயிற்று.

அதற்குள் கீழே இறங்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டிருந்த நர்மதா, குனிந்து தனது கை விரல்களையே மும்முரமாகப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாத அளவுக்கு கோபமும் வெட்கமும் ஒரு சேரப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்தன.

நரேந்திரன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உள்ளுணர்வு உணர்த்த, சற்று கோபம் கூடக் குறைந்திருந்தது நர்மதாவுக்கு.

சற்றே நிமிர்ந்து ஓரக்கண்களால் தன்னைப் பார்த்தவனை இழுத்து அணைத்துக் கொள்ளும் உந்துதலில் கைகள் நீண்டுவிட, சிரமப்பட்டுத் தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

அதன்பிறகு சில வினாடிகளில் காரை ஸ்டார்ட் செய்தவன், நர்மதாவின் வீட்டிற்கு சென்ற பிறகே நிறுத்தினான்.

கார் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த பாட்டியும் தாத்தாவும் அவனை வீட்டிற்குள் வந்துவிட்டுப் போகுமாறு மிகவும் அழைத்ததில் காரிலிருந்து இறங்கியவன், நின்ற

வாரே சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான்.

"பாவம் வேல வேலன்னு நரேன் தம்பி ரொம்பவுமே இளைச்சுப் போச்சு" என்று தாத்தா சொல்ல, அதையே ஆமோதித்தார் பாட்டி.

"நர்மதா டிபன் சாப்பிடுமா."

"நான் சாப்டாச்சு பாட்டி" என்றவள் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் மனநிலையில் இருக்கவில்லை.

"பால் குடுக்கட்டுமா நர்மதா?"

"வேண்டாம் நான் தூங்கப் போறேன் பாட்டி" என்றவள், பிரஷ் மட்டும் செய்துவிட்டு வந்து தன்னறைக்குள் புகுந்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

"வீடு சுத்தம் பண்றேன்னு நர்மதாவுக்கு மூணு நாளா வேல அதிகம்" என்றார் பாட்டி.

"குணசேகரன் சென்னைக்குப் போயிருப்பார் போலிருக்கு."

"ஆமாங்க, விபத்துக்கப்புறம் இப்பதான் முதல் தடவையா ரொம்ப தூரம் போயிருக்கார். அதுலயும் விமானத்துலங்கறதுனால தான் அவங்களும் விட்டிருக்காங்க."

"குணசேகரன் மட்டும் என்னவாம், இப்பெல்லாம் தினமும் தோட்டத்துல ஆளுங்க வேல செய்யறதப் பாக்கப் போயிடறார்."

"ஆமாங்க, சாந்தியும் அப்படின்னு சொல்லித்தான் புலம்பிட்டிருப்பா. அவங்கெல்லாம் எந்த வேலையும் செய்யாமல் உக்காந்து சாப்பிட்டாக் கூட பத்துத் தலைமுறைக்கு சொத்து தாங்கும்."

22/03/2007

''உக்காந்து சாப்புடறதா, நீ வேற,'' என்று மனைவியைப் பார்த்தார் நாராயணன். ''சும்மா அவங்கவங்க வயித்தக் கழுவிக்கணும்னு நினைக்கறவங்களுக்குத்தான் அதெல்லாம். இவங்கள மாதிரி கணக்கில்லாம மத்தவங்களுக்கு உதவி செஞ்சு பழகினவங்களால எல்லாம் அப்படி இருக்க முடியாது.''

''அது சரிதாங்க, என்னதான் பணமிருந்தாலும் அத மத்தவங்களுக்குக் குடுத்து சந்தோஷப்படற குணம் எல்லாருக்கும் வந்துடாது. ஆனாலும் அத மத்தவங்க சொல்லிக் காட்டினாக் கூட அவங்களுக்குப் பிடிக்காது.''

''அந்த நல்ல குணத்துக்குத்தான நல்லா இருக்காங்க? குணசேகரனுக்கு ஆன விபத்துக்கு அவரு மீண்டு வருவார்னு யாராவது நினைச்சமா?''

''அது சரிதாங்க. அதுலயும் நரேன் மாதிரி ஒரு புள்ளயப் பெத்திருக்காங்களே, விவசாயமா அது எப்படியிருக்கும்னு கேட்ட பையன் இன்னைக்கு மாடு மாதிரி உழைக்கற உழைப்பப் பார்த்தா நமக்கே கண்ல தண்ணி வந்துடுங்க'' என்று உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் சொன்னார் பரமேஸ்வரி.

என்னதான் தூங்குவதற்காகப் படுக்கையில் விழுந்திருந்தாலும், நர்மதாவுக்கு தூக்கம் அருகில் கூட வரமாட்டேன் என்றது.

நரேந்திரனின் கம்பீரமான வலிய கரங்கள் காதலுடன் தன்னைத் தழுவியது நினைவுக்கு வர, நர்மதாவின் முகம் சூடேறிச் சிவப்பதை அந்த இருளிலும் அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

காரில் பிரச்சனை என்று அவன் பொய் சொன்னதும், திடீரென்று அவன் அப்படி நடந்து கொண்டதிலும் தான் நர்மதா முதலில் தடுமாறி இருக்க வேண்டும்.

ஆனாலும் அந்த அளவிற்கு இடம் கொடுத்த தன்னைப் பற்றி அவன் என்ன நினைத்திருப்பான்?

அதிலும் அவனது வெறும் பார்வையிலேயே கிறங்கிப் போகும் தன்னால், அவன் அணைக்கும் அளவிற்குப் போய்விட்ட பிறகு அதைத் தடுக்கத் தன்னால் முடியுமென்ற நம்பிக்கையும் நர்மதாவுக்கு இருக்கவில்லை.

கடவுளே அவன் தன்னை விரும்புவதாகவும், திருமணம் செய்து கொள்வதாகவும் ஒரு வார்த்தை சொன்னதில்லையே.

அடுத்த முறை அவனைப் பார்க்கும் பொழுது, அதை முதலில் தெளிவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனாலும் இனி அவனை முகத்திற்கு நேராகப் பார்ப்பதை, அதிலும் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்பதை நர்மதாவால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

அதிலும் முதல் தடவையில் ஆரம்பித்து, எப்பொழுது அவனைப் பார்க்க நேர்ந்தாலும் தன் மனம் சிறகடித்துப் பறப்பதை நர்மதாவால் சிறிதும் மறுக்க முடியவில்லை.

அப்படியும், தான் என்ன இதற்கு முன்பு ஆண்களையே பார்த்ததில்லையா?

மற்ற ஆண்களைப் பார்த்தாலே தூர நில் என்பதைப் போல தான் காட்டிய ஒதுக்கம், நரேந்திரனிடம் ஒரு வினாடி கூட வந்ததில்லையே.

அதற்கான காரணம் புரிந்ததில், அந்தத் தனிமையிலும் கூட தனது கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டாள்.

நரேந்திரனைப் பொறுத்தவரை அவன் சில சராசரி ஆண்களைப் போல இருக்கவில்லை என்று நர்மதாவுக்குத் தோன்றியது.

22/03/2007

எது எப்படியோ நரேந்திரனிடம் தனது மனதை இழந்து விட்டதில் நர்மதாவுக்கு சிறிதும் சந்தேகமிருக்கவில்லை.

12

அடுத்து வந்த சில நாட்களில் பாட்டிக்கு இரத்த அழுத்தம் சற்றே அதிகமாகி விட, அவரை எந்த வேலையும் செய்ய விடாமல் நர்மதாவே கூட இருந்து அனைத்து வேலைகளையும் கவனித்துக் கொண்டாள்.

அதைக் கேள்விப்பட்ட சாந்தி வந்து, அவரைப் பார்த்து விட்டுப் போனார்.

நரேந்திரன் வராததில் நர்மதாவுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றம் தானென்றாலும், அதை சிறிதும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இன்முகத்துடனேயே வளைய வந்தாள்.

ஆனாலும் அவையனைத்துமே வெளியே மற்றவர்களுக்காக மட்டுமே.

தனிமையில் மிகவும் தவித்துப் போனாள்.

கடவுளே அவன் வெறும் விளையாட்டுக்குத்தான் தன்னிடம் அப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டிருப்பானோ?

சே சே நரேந்திரன் அப்படிப்பட்டவனல்ல என்று மீண்டும் தன்னையே தேற்றிக் கொண்டாள் நர்மதா.

தனக்கிருக்கும் தவிப்பில் கொஞ்சமாவது அவனுக்கிருக்குமா?

இருக்காது என்று தான் நர்மதாவுக்குத் தோன்றியது.

இருந்திருந்தால் ஏதாவது சாக்கிட்டு வீட்டுக்கு வந்திருக்கலாம், அல்லது போனிலாவது அழைத்திருக்கலாம்.

என்ன முயன்றும் நர்மதாவால் முழுமையாக சாதாரணமாக இருக்க முடியவில்லை.

சில முறை பாட்டியும், ஒரு முறை தாத்தாவும் அதை கவனித்துக் கேட்ட பின்னரே, நர்மதா சற்றே சுதாரித்துக் கொண்டாள் எனலாம்.

''என்னமா அங்க ஊர்ல அம்மா, அப்பா ஞாபகம் வந்துடுச்சா?'' என்று பாட்டி கேட்ட பிறகு தான், அவர்களைப் பற்றி தான் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லையென்பதை நர்மதா உணர்ந்தாள்.

''பாவம் எனக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு நீ வீட்டுக்குள்ளயே அடஞ்சு கிடக்காம, சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டுக்காவது போய்ட்டு வா'' என்று அனுப்பி வைத்தார் பாட்டி.

அதற்கும் தயங்கிய பேத்தியிடம் ''எனக்கு முழுசா குணமாயிடுச்சுமா'' என்று பாட்டி மிகவும் கட்டாயப் படுத்தியதாலேயே நர்மதாவும் சென்றாள் எனலாம்.

மிகவும் ஆவலுடன் வீட்டிற்குள் காலெடுத்து வைத்தவளை ஹாலிலேயே குணசேகரன் எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்.

''வாமா நர்மதா, பாட்டிக்கு எப்படியிருக்கு?''

''நல்லா இருக்காங்க அங்கிள். அங்க சென்னைல எல்லாரும் நல்லார்க்காங்களா அங்கிள்?''

''ஆமாம்மா. போ ஆன்ட்டி உள்ளே இருக்காங்க.''

''நர்மதா வாடாம்மா.''

22/03/2007

"ஆன்ட்டி எப்படியிருக்கீங்க?"

"நல்லார்க்கேன், வா உக்காரு. அப்புறம் பாட்டி தாத்தாவ விட்டுட்டு வெளிய வர மனசு வந்துடுச்சா?"

பதிலெதுவும் சொல்லாமல் சிரித்தாள் நர்மதா.

"இப்பதான் இந்து பேசினாம்மா. உன்ன ரொம்பக் கேட்டதா சொன்னா. அவங்க எல்லாரும் பொங்கலுக்கு இன்னும் மூணு நாள்ள வர்றாங்க."

"அப்படியா ஆன்ட்டி??"என்று சந்தோஷமாகக் கேட்டவளைக் கூர்ந்து கவனித்தார் சாந்தி.

"ஏன் ஆன்ட்டி அப்படிப் பார்க்கறீங்க?"

"நர்மதா கண்ணுல அந்தக் குறும்புத்தனத்தைக் காணமே,"

"இல்லையே ஆன்ட்டி" என்று சிரித்தவளைப் பார்த்து, "ம்கூம் என்னவோ சரியில்ல" என்றார் சாந்தி.

"அம்மா சாப்பிடலாமா?" என்று வந்தான் நரேந்திரன்.

"அப்பாடா ரொம்ப அதிசயமா இன்னைக்கு உனக்கே டிபன் ஞாபகமெல்லாம் வந்திருக்கே" என்றார், "நர்மதா வா நீயும் வந்து டிபன் சாப்பிடு" என்று அழைத்தார்.

"நான் சாப்டாச்சு ஆன்ட்டி"என்ற நர்மதாவின் குரலில் ஸ்ருதி குறைந்திருக்க, டிபன் சாப்பிட வந்து அமர்ந்திருந்த மகனுக்குப் பரிமாறினாள்.

"நர்மதா சூடா இறக்கின இட்லிய எடுத்துட்டு வா" என்றவரின் குரலைத் தொடர்ந்து ஹாட் பாக்சுடன் வந்தாள் நர்மதா.

"என்ன ரொம்ப நாளாக் காணோம்?"என்று மகன் நர்மதாவைக் கேட்டதில் பெரிய வித்யாசம் எதுவும் இருந்தது போல சாந்திக்குத் தெரியவில்லை.

"ம். பாட்டிக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லாம இருந்தது அதான் வரமுடியல" என்று மகனின் ப்ளேட்டைப் பார்த்து சொல்லிக் கொண்டிருந்த நர்மதாவின் பதிலில் அவன் மேலும் எதையும் கேட்கவில்லை.

சாதாரணமாக என்றால் இதற்குள் இருவரும் கேலியில் எத்தனை முறை மற்றவரது காலை வாரி விட்டிருப்பார்கள்.

இருவரையும் நன்கு கவனித்தவருக்கு, நரேந்திரன் சாதாரணமாக இருப்பது போலத்தான் பட்டது.

"அம்மா"

புதிதாகத் தன்னை யாரோ அழைக்க, அந்தக் குரலில் திரும்பிப் பார்த்தார் சாந்தி.

"அட வாங்க சிவசாமி."

"என்னங்கமா நான் நல்ல நேரத்துல தான் வந்திருப்பேன் போலிருக்கு."

சாப்பாட்டு நேரத்தைக் குறிப்பிட்டுத் தான் அவர் அப்படிச் சொன்னது.

"இந்த வீட்டுக்கு நீங்க எந்த நேரம் வந்தாலும் அது நல்ல நேரந்தான், வாங்க சாப்பிடலாம்" என்று அழைத்தான் நரேந்திரன்.

"ஆமா வாங்க சாப்பிடலாம்" என்று சாந்தியும் உபசரித்தாள்.

"அடடா இன்னைக்கு வரவேற்பு பலமா இருக்கே, அப்ப நான் வந்த வேல நல்லபடியா முடியும் போலிருக்கே."

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும், உக்காந்து சாப்பிடுங்க முதல்ல."

''பின்ன, உங்க வீட்ல சாப்பிடக் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே'' என்று சந்தோஷமாக சொன்னவர் கீழேயே அமர்ந்து விட்டார்.

''அட மேலயே உக்காருங்க.''

''எனக்குக் கீழ சம்மணங்கால் போட்டு உக்காந்து சாப்பிட்டே பழக்கமாயிடுச்சு'' என்ற அந்த சிவசாமி தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கைப்பையை அருகில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

ஆஹா, ஓஹோ என்று புகழ்ந்து கொண்டே சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டார் அவர்.

''ஊர்ல எல்லாரும் எப்படியிருக்காங்கமா?'' என்று சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு எழுந்து வந்தார்.

''எல்லாரும் நல்லாக்காங்க'' என்றவர், ''காபி எடுத்துக் கோங்க'' என்றார்.

''அம்மா நான் வந்த காரணம்...''

''கைவசம் நிறைய நல்ல ஜாதகங்கள் இருக்கும்.''

''ஆமாங்கம்மா, ரொம்பப் பிரமாதமான ஜாதகங்கள்'' என்று சற்றே தயக்கத்துடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தார் அவர்.

''நரேன்'' என்று அழைத்துக் கொண்டே குணசேகரன் டைனிங் ஹாலுக்கு வர, டைனிங்சேரில அமர்ந்திருந்த சிவசாமி எழுந்து நின்றிருந்தார்.

''அட உக்காரு'' என்றவர், மகனைப் பார்த்தார்.

''சொல்லுங்கப்பா.''

''எப்ப வந்தாலும் ஹால்ல ஒரு காபியோட போறவர் இன்னைக்குக் கையே நனைச்சிருக்கார். நல்ல பதில் சொல்லுவ போலிருக்கு,'' என்று மகனைப் பார்த்தார்.

''அதானுங்க, ஐயா ஒரு வார்த்த சொன்னதுக்கு அப்புறம் சின்னவரும் தட்ட மாட்டாரே'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தார். அப்பொழுதும் நின்று கொண்டே இருந்த சிவசாமி.

''இப்பவும் காபிய எடுத்துக்கோங்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''நாம அடிக்கடி எதையும் சொல்லாதனால தான் நமக்கும் இந்தக் காலத்துப் பசங்க மதிப்பு குடுக்கறாங்க'' என்று பொதுவாக சொன்ன குணசேகரன், ''ஆனா எப்பவும் அப்படியே இருந்துட முடியாது'' என்றார்.

''இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்ல, நானும் சாதாரண மனுஷந்தான். இன்னும் நல்ல ஜாதகங்கள் இருந்தாக் கூட அதையும் சேகரிச்சுட்டு பொங்கல் முடிஞ்சு வாங்களேன் அதாவது அடுத்த வாரம்.''

நரேந்திரனின் பதிலில் அந்த சிவசாமியின் முக மனைத்தும் பல்லாக, ஒரு மெல்லிய புன்னகையுடன் அனைவரையும் முக்கியமாக மனைவியைப் பார்த்து விட்டுப் போனார் குணசேகரன்.

ஆனால் பதிலுக்கு சாந்தியால் சிரிக்க முடியவில்லை.

''கைவசம் நிறைய பொண்ணுங்க போட்டோக் கூட இருக்கு'' என்று அவர் நரேந்திரனைப் பார்க்க, 'நினைச் சேன்' என்பதைப் போலப் பார்த்தான் அவன்.

''நம்ம தகுதிக்கு ஏத்த மாதிரியான ஜாதகங்கள் முதல்ல அம்மாகிட்டக் கொண்டு வந்து குடுங்க, மத்ததையும் அ[illegible] பாத்துக்குவாங்க'' என்றுவிட்டுப் போனான்

''பின்ன, உங்க வீட்ல சாப்பிடக் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே'' என்று சந்தோஷமாக சொன்னவர் கீழேயே அமர்ந்து விட்டார்.

''அட மேலயே உக்காருங்க.''

''எனக்குக் கீழ சம்மணங்கால் போட்டு உக்காந்து சாப்பிட்டே பழக்கமாயிடுச்சு'' என்ற அந்த சிவசாமி தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கைப்பையை அருகில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

ஆஹா, ஓஹோ என்று புகழ்ந்து கொண்டே சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டார் அவர்.

''ஊர்ல எல்லாரும் எப்படியிருக்காங்கமா?'' என்று சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு எழுந்து வந்தார்.

''எல்லாரும் நல்லார்க்காங்க'' என்றவர், ''காபி எடுத்துக் கோங்க'' என்றார்.

''அம்மா நான் வந்த காரணம்...''

''கைவசம் நிறைய நல்ல ஜாதகங்கள் இருக்கும்.''

''ஆமாங்கம்மா, ரொம்பப் பிரமாதமான ஜாதகங்கள்'' என்று சற்றே தயக்கத்துடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தார் அவர்.

''நரேன்''என்று அழைத்துக் கொண்டே குணசேகரன் டைனிங் ஹாலுக்கு வர, டைனிங்சேரில் அமர்ந்திருந்த சிவசாமி எழுந்து நின்றிருந்தார்.

''அட உக்காரு'' என்றவர், மகனைப் பார்த்தார்.

''சொல்லுங்கப்பா.''

''எப்ப வந்தாலும் ஹால்ல ஒரு காபியோட போறவர் இன்னைக்குக் கையே நனைச்சிருக்கார். நல்ல பதில் சொல்லுவ போலிருக்கு,'' என்று மகனைப் பார்த்தார்.

''அதானுங்க, ஐயா ஒரு வார்த்த சொன்னதுக்கு அப்புறம் சின்னவரும் தட்ட மாட்டாரே'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தார். அப்பொழுதும் நின்று கொண்டே இருந்த சிவசாமி.

''இப்பவும் காபிய எடுத்துக்கோங்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''நாம அடிக்கடி எதையும் சொல்லாதனால தான் நமக்கும் இந்தக் காலத்துப் பசங்க மதிப்பு குடுக்கறாங்க'' என்று பொதுவாக சொன்ன குணசேகரன், ''ஆனா எப்பவும் அப்படியே இருந்துட முடியாது''என்றார்.

''இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்ல, நானும் சாதாரண மனுஷந்தான். இன்னும் நல்ல ஜாதகங்கள் இருந்தாக் கூட அதையும் சேகரிச்சுட்டு பொங்கல் முடிஞ்சு வாங்களேன் அதாவது அடுத்த வாரம்.''

நரேந்திரனின் பதிலில் அந்த சிவசாமியின் முக மனைத்தும் பல்லாக, ஒரு மெல்லிய புன்னகையுடன் அனைவரையும் முக்கியமாக மனைவியைப் பார்த்து விட்டுப் போனார் குணசேகரன்.

ஆனால் பதிலுக்கு சாந்தியால் சிரிக்க முடியவில்லை.

''கைவசம் நிறைய பொண்ணுங்க போட்டோக் கூட இருக்கு'' என்று அவர் நரேந்திரனைப் பார்க்க, 'நினைச் சேன்' என்பதைப் போலப் பார்த்தான் அவன்.

''நம்ம தகுதிக்கு ஏத்த மாதிரியான ஜாதகங்கள் முதல்ல அம்மாகிட்டக் கொண்டு வந்து குடுங்க, மத்ததையும் அவங்களே பாத்துக்குவாங்க'' என்றுவிட்டுப் போனான்

22/03/2007

"அது சரிதான்" என்றவர், "அப்ப நான் பொங்கல் முடிஞ்சதும் உடனே வர்றேன்மா" என்று சந்தோஷத்துடன் சென்றார்.

நரேந்திரன் வெளியே கிளம்ப, "வா கண்ணம்மா கொஞ்ச நேரம் உக்காரலாம்" என்று நர்மதாவுடன் உள்ளறைக்குப் போனார் சாந்தி.

அதுவரை அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த அனைத்தையும், சாந்தி ஆன்ட்டியின் அருகில் அமர்ந்திருந்த நர்மதாவும் கேட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தாள்.

"நிஜமா நீ டிபன் சாப்டியா?"

"ஆமா ஆன்ட்டி."

"பொய் சொல்லக்கூடாது. ஏன்டாமா ஒரு மாதிரியிருக்க?"

சாந்தி ஆன்ட்டியின் பரிவில் கண்கள் கலங்கிவிட, அழுதுவிட்டாள் நர்மதா.

"நர்மதா" என்று சில வினாடிகள் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், அவள் ஓரளவு சமாளித்துக் கொண்டதும் "என்னடா தங்கம் என்னாச்சு" என்றார்.

"ஒன்னுமில்ல ஆன்ட்டி, மனசுக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமா இருந்தது."

"அதான் என்னன்னு கேக்கறேன்."

....

"நர்மதா."

"அங்க பெங்களூர் வீட்டு ஞாபகம் வந்தடுச்சு ஆன்ட்டி."

"சரி நம்பிக்கறேன். ஆனா அத கொஞ்சம் சிரிச்சுட்டே சொல்லலாமே."

"அத்தெ" என்ற அழைப்பில் திரும்பிப் பார்த்தார் சாந்தி.

"வா நளினி, ஹாஸ்டல்லிருந்து எப்ப வந்த?"

"நேத்து நைட், பொங்கல் லீவுக்காக, வந்திருக்கேன் அத்தை."

"அப்பப் பொங்கல் பண்டிகை கள கட்டிடுச்சுங்கற? உக்காருமா."

"நீங்க ஊருக்குப் போய்ட்டதா சொன்னாங்களே" என்று நளினி நர்மதாவைப் பார்க்க, "நர்மதாவுக்கு இந்த ஊர்ல இருக்கறவங்களையெல்லாம் விட்டுட்டுப் போகவே மனசே இல்லையாம். முக்கியமா என்ன விட்டுட்டுப் போக இல்லடா தங்கம்" என்று நர்மதாவைப் பார்த்தார்.

சாந்தி ஆன்ட்டியின் பாவனையில் நன்றாகவே சிரித்தாள் நர்மதா.

"அப்படின்னு நீங்களா நினைச்சுக்கிட்டா, அதுக்கு நான் என்ன ஆன்ட்டி பண்ண முடியும்?"

"ம். இது நர்மதா" என்று தானும் சிரித்தாள் சாந்தி.

"நீ சாப்பிடு நளினி."

"சரி அத்தெ, நானே கிச்சனுக்குப் போய் சாப்பிட்டுக்கறேன்" என்று எழுந்து சென்ற நளினிக்கு, நர்மதாவின் சிரிப்பில் எல்லையற்ற கோபம் வந்தது.

ஆன்ட்டி ஆன்ட்டி என்று பல்லை இளித்து சாந்தி அத்தையையும் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டாளே.

ஆனாலும் யாரிடமும் கடுமை காட்டாவிட்டாலும், அதிகாரமாக அனைவரையும் தூர நிறுத்திப் பேசுவது தானே அத்தையின் வழக்கம்.

22/03/2007

எல்லாம் அந்த மேனாமினுக்கியின் கை வண்ணம்.

பார்க்கப் பிரமாதமாக இருந்து கொண்டு வந்த முதல் நாளே அனைவரின் கவனத்தையும் தன் பக்கம் திருப்பியவள், இப்பொழுது வேஷமும் வேறு போடுகிறாளே.

கிச்சனுக்கு சென்று நான்கு வகையான டிபன்களையும் ஒருகை பார்த்த நளினிக்கு, அங்கிருந்த வேலைக்காரக் கழுதைகளுக்கு ஆளுக்கு இரண்டு அறை கொடுக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

அந்த பெங்களூர்க்காரி நர்மதா பார்க்க மிகவும் அடக்கமாம், ஒடுக்கமாம், பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போல அத்தனை அழகாம். அவளை மணந்து கொள்கிறவன் கொடுத்து வைத்தவனாமே.

அவர்களது பேச்சு, நளினிக்கு எரிகிற அடுப்பில் எண்ணெயை விட்டாற் போலிருந்தது.

அதே கோபத்துடனேயே வீடு வந்து சேர்ந்திருந்த நளினிக்கு, தனது வீட்டிற்கு வந்திருந்தவனிடம் கூட ஒரு வார்த்தை பேசப் பிடிக்கவில்லை.

அவளது தந்தை அன்று காலையிலேயே எங்கோ சென்றிருக்க, விட்டது தொல்லையென்று குளித்துக் கிளம்பி டிபனுக்காகவென்று தான் நளினியும் சாந்தி அத்தையின் வீட்டிற்குச் சென்றது.

ஆனால் அங்கு தான் கண்ட காட்சி தனது விடுமுறையின் சந்தோஷத்தையும் சேர்த்துக் கெடுத்து விட்டதே.

சமயலறையில் அனைத்தும் சுத்தப்படுத்தப் படாமல் அப்படி அப்படியே கிடந்ததைப் பார்த்துத் தன் அண்ணனிடம் எரிந்து விழுந்தாள்.

''என்ன நளினி ரொம்பக் கோபமா இருக்க போலிருக்கு?''

''ம், பாத்தா எப்படித் தெரியுது?''

''பாவம் உன் அண்ணன், நீ இருக்கற அன்னைக்கு மட்டுமாவது சாப்பிட நல்லதா எதையாவது செஞ்சு தரலாமில்ல?''

''என்னால அடுப்படில எல்லாம் வேக முடியாது.''

''உங்க அப்பா இருந்திருந்தா நீ செஞ்சு தான இருப்ப?''

''க்கும் செஞ்சுட்டாலும், சாப்பாட்ட வெச்சு தண்ணி மாதிரி காரசாரமா ஒரு குழம்பும், ரசமும் செஞ்சிருப்பேன். அந்த அரிசில சமைக்கறதுக்கு ரேஷன் அரிசி கூட நல்லார்க்கும்.''

''சம்பாதிக்கற பணத்தையெல்லாம் உங்கப்பா என்ன தான் செய்யறாரு?''

''ம், நூறு ஏக்கர் இருக்குது பாருங்க வர்ற வருமானத்த எங்க வெக்கறதுன்னு தெரியாம முழிச்சுட்டிருக்கோம்.''

''நல்லா சாப்புட்றதுக்கு நூறு ஏக்கர் நிலமா?'' என்று அவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, நளினியின் அண்ணன் வந்தான்.

''வினோத்துக்கு குடிக்க ஏதாவது போட்டுக் குடு.''

''இன்னும் எதுவும் தரலையா? சரி டீ போட்டுத் தர்றேன்'' என்று சென்றாள் நளினி.

நளினியின் அண்ணன் சுந்தர் அவளுக்கு நேர் மாறாக இருந்தான்.

அவசியத்திற்குக் கூடப் பேசாமல் இப்படி எனக்கென்று மகனாக வந்து வாய்த்தாயே என்று அவ்வப்பொழுது தனது தந்தையிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வான் அவன்.

22/03/2007

உன் தங்கை நளினி மாதிரி எங்கு போனாலும் காரியத்தை சாதித்துக் கொண்டு வரும் திறமையெல்லாம் உன்னிடம் சிறிது கூட இல்லையே என்று எரிந்து விழுவார்.

மொத்தத்தில் எதற்கும் திட்டு வாங்கி வாங்கியே இருக்கிற தன்னம்பிக்கையும் போய், தாழ்வு மனப்பான்மையே உருவாகிப் போனான் சுந்தர்.

அப்படிப்பட்டவனுக்கு வினோத் போன்ற திறமையுடைய ஒருவன் தன்னைக் கூட மதித்து வந்து பேசுகிறானே என்ற பெருமை எப்பொழுதும் உண்டு.

ஆனால் அவனுடன் பழகுவது தனது தந்தைக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்காதென்பதால், அவர் இல்லாத போது மட்டும் வந்து செல்வான் வினோத்.

"இந்தாங்க டீ எடுத்துக்கோங்க."

"எனக்காக எதுக்கு நளினி இப்ப எடுத்துட்டு வந்த? நானின்னும் சாப்பிடவே இல்ல."

"இன்னும் சாப்பிடலயா, ஏன்?"

என் அம்மா என்னை வீட்டிற்குள் விடுவதில்லை என்று அவன் வாயாலேயே ஒரு பெண்ணிடம்,' அதுவும் தன்னைப் பெரிய மனிதனாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணிடம் சொல்வதற்கு அவனுடைய கவுரவம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

'நீ என் முகத்தில் விழித்தாயானால் நான் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவேன்' என்று அவனை மிரட்டியிருந்தாள் அவனுடைய அன்னை.

அப்படி ஏதாவது செய்து கொண்டு விட்டால் இருக்கிற ஒரே சொந்தமும் போய் விடுமே என்பதை விட, ஊர்

உலகம் தன்னை சும்மாவிடாது என்ற பயமே அவனுக்கு நிறைய இருந்தது.

இவனுடைய அட்டகாசம் தாங்க முடியாமல் தான் இந்த அம்மா இப்படி செய்து கொண்டு விட்டாளென்று சந்தோஷமாகவே காட்டிக் கொடுப்பார்கள்.

வினோத்திற்குத் தான் மனம் உள்ளே தீயாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அதிலும் சில வாரங்களாக அந்த நரேந்தினால் அவன் படும் துன்பத்திற்கு அளவே இல்லை.

அவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லியே தன்னை வேலைக்கு சேர்த்து விட்டிருக்கலாம் தான், அதோடு அவனது தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டு போக வேண்டியது தானே.

அதிலும் அந்த நரேந்திரனின் வார்த்தைகளை வேத வாக்காக எடுத்துக் கொள்ளும் அந்த நிறுவனத்தை நினைத்தால் தான் அவனுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது.

இதற்கு முன்பும் எத்தனை இடங்களில் தனது திறமையைக் காட்டியிருக்கிறான்.

ஆனால் இங்கு மட்டும் மாட்டிக் கொண்டது மட்டுமில்லாமல், என்ன முயன்றும் தப்பிக்கவும் முடியாமலிருக்கிறதே.

அதிலும் அந்த நரேந்திரன் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டால் தன்னை விட்டு விடுவதாக அவர்கள் சொல்லும்போது, அதை செய்துவிட்டால் தான் இவனென்ன குறைந்தா போய் விடுவான்?

அந்தப் பணத்தைத் தான் திருப்பி விடுவதாக எழுதிக் கொடுத்துவிட்டும் வந்தாயிற்றே.

அவனது தந்தையால் எப்படியோ ஒருமுறை தப்பித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டு மீண்டும் மாட்டிக் கொண்டு விட்டேனே.

எல்லாம் இந்த சரக்கால் வந்த வினை.

அதிலும் ஓசியாகக் கிடைத்ததென்று அடித்துவிட்டு, நிலை கொள்ளாமல் போய் விழுந்ததும் வேறு அவனுடைய வீட்டுக் காராகவா இருக்க வேண்டும்?

ஆனாலும் விழுந்ததோடு மட்டும் போகட்டுமென்று தானும் எதுவும் பேசாமல் எழுந்து வந்திருக்கலாமென்று ஆயிரத்து ஓராவது முறையாக அப்பொழுதும் நினைத்தான்.

அதற்கு மறுநாள் அந்த நரேந்திரனே வேறு நேரில் வந்து நின்றதில் உள்ளுக்குள் ஆடிப்போய் விட்டாலும், வெறும் எச்சரிக்கையோடு போய் விடுவானென்று நினைத்துத்தான் வாய்விட்டதும் தான் எவ்வளவு பிசகாகி விட்டது?

கோபத்தில் அடித்துத் துவைத்து விட்டானே.

வெளியே எங்கும் முகம் காட்ட முடியவில்லையே.

சரி அதோடு தான் விட்டுத் தொலைத்தானா?

இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் அனைத்துப் பணத்தையும் கட்டிவிட்டு அவனுடைய கண்ணில் படாமல் எங்காவது போய்விட வேண்டுமாமே.

போகிறேனடா போகிறேன். ஆனால் சும்மா அல்ல உன் நிம்மதியைக் கெடுத்துவிட்டுப் பிறகு கண்டிப்பாகப் போகிறேன்.

''என்ன ரொம்ப யோசனையா இருக்கீங்க?''

இவளிடம் சொல்லலாமா என்று ஒரு வினாடி யோசித்தவன், பிறகு மேலோட்டமாக சொன்னான்.

''அந்த நரேந்திரன் சும்மா, சும்மா என் வழிக்கு வந்துட்டிருக்கான், எதுக்குத் தேவையில்லாம இவங்கிட்ட வெச்சுக்கிட்டோம்னு நினைச்சு நினைச்சு அவன் அழணும்.''

''தேவையில்லாம நீங்க பெரிய ரிஸ்க் எடுக்கறீங்களோன்னு எனக்குத் தோணுது.''

''ஆமா, ஓரளவு அப்படித்தான். ஆனா முடிவு எனக்கு சாதகமாத்தான் அமையும். அவன் தம்பிய ரெண்டு வார்த்த பேசிட்டேன்னு தான அப்படிக் குதிச்சான். அந்த அதே தம்பிய வெச்சே அவன அழ வெச்சுப் பணத்தையும் பறிக்கறேன் பாரு.''

அவன் வழியில் சற்றே யோசித்த நளினியின் மூளைக்குள்ளும் பளிச்சென்று ஒரு மின்னல் வெட்டியது.

''ஒரு வழி இருக்கு வினோத்.''

''என்ன?''

''உங்களுக்கு நரேந்திரனப் பழி வாங்கணும் அவ்வளவு தான?''

''ஆமா, அதோட மட்டுமில்ல..''

''இருங்க நான் சொல்றதையும் கேட்டா இன்னும் நல்ல ஐடியா கூடக் கிடைக்கும்.''

''ஆமா உனக்கென்ன திடீர்னு அவங்க குடும்பத்து மேல கோபம்?'' என்று சந்தேகத்துடன் நளினியைப் பார்த்தான் வினோத்.

''ஆமா கோபந்தான், திடீர்னு இல்ல கொஞ்ச நாளா.''

22/03/2007

"என்னால நம்ப முடியல. அவங்க உனக்கு நிறைய உதவியெல்லாம் பண்ணிட்டிருக்காங்களே, உன்ன அவங்க பொண்ணு மாதிரி நல்லாவும் வெச்சுக்கறாங் கன்னு தான கேள்விப்பட்டேன்."

"எங்க, வேலைக்காரி மாதிரின்னு சொல்லுங்க அதுதான் சரியா இருக்கும். உதவின்னு பாத்தா அவங்க எல்லாருக் கும் தான் பண்றாங்க. எங்கப்பா கூட சொல்லுவார் உன்ன என்ன அவங்க வீட்டு மருமகளாவா ஏத்துக்கப் போறாங்க, நீ எதுக்குப் போய் அந்த அளவுக்கு பாடுபட்றன்னு திட்டுவார்."

....

"அதோட நான் பழி வாங்கணும்னு நினைக்கறது அவங்க வீட்ல இருக்கற யாரையும் அல்ல."

"பின்ன?"

"பெங்களூர்ல இருந்து புதுசா ஒருத்தி வந்து ஷோ காட்டிட்டிருக்கா, அவளத்தான்."

"ஓ, அந்தப் பொண்ணா? நானுங் கூடப் பார்த்தேன் பாக்க அழகா ரொம்பப் பணக்கார வீட்டுப் பொண்ணு மாதிரி தெரியுதே."

"ஆமா, அவளத்தான் நான் பழி வாங்கணும்.போற போக்கப் பாத்தா அது தான் அவங்க வீட்டுக்கு மருமக ளாகும் போலத் தெரியுது."

"ஓ."

"நீங்க மட்டும் அந்தப் பொண்ணக் கடத்தினீங்கன்னா அதுவும் அந்த நரேந்திரனப் பழி வாங்கற மாதிரிதான். அது அந்த வீட்டுக்கு மருமகளா வரக்கூடாது. அதோட [illegible] லாமக் கொள்ளாம அவ இந்த ஊர [illegible] ஓடிட[illegible]

"அது மட்டும் நடந்ததுன்னா எங்கிட்ட ஒரு முப்பதாயிரம் பணமிருக்கு, அத அப்படியே உங்களுக்குத் தந்துடறேன்."

"உன்ன எப்பிடி நம்பறது?"

"ஒரு நிமிஷம்" என்று உள்ளே போனவள் சில வினாடிகளில் ஒரு கைப்பையுடன் திரும்பி வந்தாள்.

"பாருங்க" என்று பணக்கட்டுகளை எடுத்துக் காட்டி யவள், "நான் ரொம்ப நாளா சேத்து வெச்ச பணம். நீங்க அந்தக் கம்பெனிக்குக் குடுக்க வேண்டிய பணமும் கிட்டத்தட்ட இவ்வளவுதான?"

ஆமாமென்பதைப் போலத் தலையசைத்தவன், "இது சரியா வருமா?" என்று கேட்டான்.

"இதுதான் சரியா வரும். அதோட நீ எந்த சேதமும் இல்லாம தப்பிக்கணும்னா நான் கேக்கற பணத்தைக் குடுன்னு அவகிட்டயும் கறக்கலாம்."

"நீ சொல்றதப் பாத்தா இந்தப் பொண்ணு அந்த நரேந் திரனோட லவர்ங்கற, அவங்ககிட்டயும் பணம் பறிக்க லாம் போலிருக்கே. ஒரு கல்லுல இத்தன மாங்காயா?" என்று குள்ள நரித்தனமாக சிரித்தான் வினோத்.

"அதெல்லாம் உங்க திறமையைப் பொறுத்தது. அவளுக்கு ஒரு ரெண்டு மூணு நாள் சோறு தண்ணி எதுவும் குடுக்காம, யாரு கண்லயும் பட விடாம வெச்சுட் டிருங்க. அப்புறம் தானா உங்க வழிக்கு வருவா."

அதன்பிறகு இருவரும் வெகு அழகாகத் திட்டம் தீட்டி னார்கள். தாங்கள் நினைத்ததை இரண்டு நாட்களுக்குள் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தனர்.

22/03/2007

13

பொங்கல் பண்டிகைக்காக, வீடு திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருந்தாற் போலிருந்தது.

சென்னையிலிருந்து அனைவரும் வந்திருக்க, வீடு கலகலவென்றிருந்தது.

''அம்மா''

''என்ன இந்து?''

''என்ன யாரையும் காணல?''

''அப்பாவும், சுரேனும் கோயமுத்தூருக்குப் போயிருக் காங்க. மாப்பிள்ளையும் நரேனும் தோட்டத்துக்குப் போயிருக்காங்கமா. இப்பப் பத்து நிமிஷத்துக்கு முன்னாடி தான் கிளம்பினாங்க.''

''நர்மதா வர்றதில்லையாம்மா? அவ ஊருக்குக் கூட போகலன்னு சொன்னீங்களே.''

''ஆமாம்மா, ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி கூட வந்துட்டுப் போனா.''

''இப்பவே அவள வர சொல்லுங்கம்மா.''

''ஏன் இந்து?''

''சும்மா தான்மா, அவளப் பாக்கலாம் போலவே இருக்கு. அம்மா நானொன்னு சொல்லட்டுமா?''

''என்னமா?''

''நர்மதாவ நம்ம நரேனுக்குக் கேட்டுப் பாக்கலா மாம்மா? ஏம்மா சிரிக்கறீங்க?''

'அந்த அளவுக்குக் கூட நமக்கு வேல குடுக்க மாட் டாங்கன்னு நினைக்கறேன்' என்று மனதிற்குள் நினைத் துக் கொண்டவர், அதை வெளியே சொல்லவில்லை.

''என்னமா?''

''கேக்கலாம் இந்து, ஆனா அதுக்கும் மேல அவங்க ரெண்டு பேரோட விருப்பம் தானம்மா முதல்ல முக்கியம்?''

''அது சரிதான்மா, அம்மா ஆதிஷ கொஞ்ச நேரம் பாத்துக்கறீங்களா? தினமும் மதியம் இந்த நேரத்துல தூங்கிப் பழகிட்டேன், அதே மாதிரி இப்பவும் தூக்கமா வருது.''

''சரிடாமா, நான் பாத்துக்கறேன் நீ போய்த் தூங்கு.''

''என்ன நளினி?''

''நீங்க சொன்ன மாதிரி அந்தக் காயக் கட் பண்ணிட் டேன் அத்தெ.''

''சரிமா அத எடுத்து வெச்சுடு. கொஞ்ச நேரத்துல வர்றேன்.''

மருமகளாவா வரப் போகிறாள்? வீட்டுக்கே வராமல் போகப் போகிறாளென்பது கூடத் தெரியவில்லையே பாவம்.

பாதரூமிற்குள் சென்ற நளினி 'இன்றைக்கே வேலையை முடித்துவிடு' என்று மீண்டும் ஒருமுறை வினோத்திற்கு மொபைலில் அழைத்து நினைவூட்டினாள்.

22/03/2007

கடவுளே இவன் எப்பொழுது நல்ல செய்தி சொல்லுவான் என்ற பரபரப்புடன் மேலும் அரை மணி நேரத்தைக் கடத்தினாள் நளினி.

ஆனால் சில நிமிடங்களில் அந்த நர்மதாவே நேரில் வந்து நின்ற போது, வினோத்தின் மேல் வந்த கோபத்தில் முக பாவனை மாறிவிடாமல் வைத்துக் கொள்ள சற்றே சிரமப்பட்டாள் நளினி.

''ஹாய் நளினி, எப்படியிருக்கீங்க? எங்க யாரையும் காணோம்?''

''ஒவ்வொரு கேள்வியாக் கேட்டா பதில் சொல்லலாம்.''

''ஓ, அப்ப பதில் சொல்ற ஐடியா இருக்கு? அப்ப நளினி எனக்கு ஃப்ரண்ட் ஆயிட்டிங்க போலிருக்கே. தேங்க்யூ'' என்று உள்ளே ஓடினாள் நர்மதா.

''ஹாய் ஆன்ட்டி.''

''வாடா தங்கம். காலைல இருந்து உன்ன எதிர்பாக்கறேன்.''

''இந்துக்கா, ஷங்கர் அண்ணா எல்லாரும் வந்தாச்சு போலிருக்கு. முதல்ல குட்டிப்பையன் எங்க ஆன்ட்டி?''

''ஹாய் ஆதிஷ் நீ இங்க இருக்கியா?'' என்று தூக்க வந்த அக்காவிடம் ஒட்டிக் கொண்டது குழந்தை.

''அம்மா, அப்பா எல்லாரும் எப்ப வர்றாங்க கண்ணா?''

''நாளைக்கு மதியம் ஆன்ட்டி. இந்துக்கா இப்பதான் தூங்கப் போனாங்களா?''

''ஆமான்டாம்மா, நீ வந்து சாப்பிடு வா.''

''நான் அப்பவே சாப்டாச்சு, நீங்க சாப்

''ஆச்சுடா'' என்றவர் பேரனுக்குப் பாலைக் குடிக்க வைப்பதற்காக பால் கப்புடன் வந்தார்.

ஆனால் குழந்தை வேண்டாமென்று அடம்பிடிக்க, நர்மதா வாங்கிக் கொடுத்ததும் குடித்துக் கொண்டான்.

''அப்படிப்போடு, இவனுக்கும் உன்ன ரொம்பப் பிடிச்சுப் போயிருச்சு போலிருக்கு நர்மதாம்மா.''

''அதுக்கு நான் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே'' என்று சிரித்தவள், குழந்தையுடன் விளையாட ஆரம்பித்தாள்.

''மத்தவங்க எல்லாரும் எங்க ஆன்ட்டி?''

''யாரக் கேக்கற?''என்று சாந்தி ஆன்ட்டி சிரிக்க, ''எல்லாரையும் தான்'' என்றாள் நர்மதா.

அதற்குள் குழந்தை தனது மூன்று சக்கர சைக்களின் பக்கம் போயிருக்க, ''நான் போய்ப் பாக்கறேன்'' ஆன்ட்டி என்று போனாள் நர்மதா.

சிறிது நேரம் சைக்கிளில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தை வெளியே ஓட, ''நாங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்ச தூரம் நடந்து போய்ட்டு வர்றோம் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

''சரிமா பாத்துப் போய்ட்டு வாங்க, எனக்குக் கிச்சன்ல கொஞ்சம் வேலையிருக்கு'' என்று சென்றார் சாந்தி.

குழந்தை முன்னே ஓட, சற்றுப் பொறுத்து அவனைப் போகவிட்டு அவன் சிறிது தூரம் சென்றதும் நர்மதா போய்ப் பிடிக்க நன்றாக சிரித்தது குழந்தை.

அப்படியே வெகுதூரம் வந்திருக்க, இது போதும் இனி திரும்பி வீடு இருக்கும் பக்கமாகப் போகலாமென்று நினைத்தாள் நர்மதா.

''ஆதிஷ் போதும் வா'' என்ற நர்மதா குழந்தையை வீடுலாம் என்று போக, அந்த நேரம் பார்த்து அவளுடைய இருக்கும் பக்கமாக அதாவது வந்த திசையிலேயே திருப்ப மொபைல் ஒலித்தது.

எடுத்துப் பேசியவள், சில வினாடிகளில் மொபைலை வைத்தும் இருந்தாள்.

ஆனால் ''ஆதிஷ் வா போலாம்'' என்று அவள் நிமிர்ந்து பார்த்த போது குழந்தை அந்த இடத்தில் இல்லை.

''ஆதிஷ் எங்க இருக்க?'' என்று அழைத்துக் கொண்டே அந்த இடம் முழுக்கத் தேடினாள் நர்மதா.

வீட்டில் ஆரம்பித்து வளைந்து நெளிந்து வந்திருந்தாலும் அதுவரை எங்கும் பிரியாமல் நேராக வந்திருந்த அந்தப் பாதை, அந்த இடத்தில் பிரிந்து வெகு தூரத்திற்கு ஆள் நடமாட்டமே இல்லாமல் வெறிச்சோடிக் கிடப்பதைக் கண்டாள்.

''ஆதிஷ்'' என்று மீண்டும் ஒருமுறை அந்த இடம் முழுக்கத் தேடியவள், அவனைக் காணாத பயத்தில் அழ ஆரம்பித்திருந்தாள்.

கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை ஆள் நடமாட்டமோ, வண்டி வாகனங்களோ எதுவுமே தென்படவில்லையே.

குழந்தை எப்படிக் காணாமல் போனான்?

உடனே சாந்தி ஆன்ட்டியின் வீட்டுக்கு அழைத்து நடந்ததை சொன்ன நர்மதாவால், மேலும் ஒரு எட்டு கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை.

பயத்தில் கால்கள் பின்னிக் கொள்ள, அவள் சிறிது தூரத்தைக் கடப்பதற்கு முன்பாகவே நரேந்திரனின் கார் வந்து அவளருகில் நின்றிருந்தது.

அவன் என்ன, ஏது என்று கேட்க ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாகவே அவனிடம் நடந்ததை அழுகையினூடே சொல்லி முடித்தாள்.

''சரி உள்ள வா'' என்று அவளையும் அழைத்துக் கொண்டவன், நர்மதா சொன்ன பாதையிலேயே வெகு தூரம் வரை காரை விட்டுத் தேடினான்.

ஆனால் பலன் தான் இல்லை.

அதற்குள் போனில் யார் யாரையோ அழைத்துப் பேசியவன், நேராகக் காரை வீட்டிற்கு விட்டான்.

அனைவரும் வாசலிலேயே பயத்துடன் எதிர் கொண்டார்கள்.

சாந்தி ஆன்ட்டியைக் கண்டதும் நர்மதா அழ ஆரம்பித்திருக்க, அவர் நர்மதாவுக்கு தைரியம் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

அதே நேரம் மற்றொரு கார் வந்து நிற்க அதிலிருந்து குழந்தையின் தந்தை ஷங்கர் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அதற்குள் ''என்னங்க நம்ம குழந்தையைக் காணல'' என்று அழுகையினூடே சொல்லி முடித்த மனைவி மயங்கி விழப் போக, அவசரமாக ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்து அவளைத் தாங்கிக் கொண்டான் ஷங்கர்.

குழந்தையைக் காணவில்லையே என்று வீடே அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருக்க, வீட்டிற்குள் இருந்த நளினிக்கு மட்டும் கோபத்தோடு எரிச்சலும் சேர்ந்தே வந்தது.

மேலும் ஒரு கால் மணி நேரத்தை எப்படியோ கடத்தியவள் யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வீட்டை [illegible] கிளம்பினாள்.

அவளே சொன்னாலும், அங்கு அதைக் கேட்கும் மனநிலையில் யாரும் இல்லையே.

அப்படி வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து தனது சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பறந்தவளுக்கு, தனக்குப் பின்னால் ஒரு கார் தன்னைத் தொடர்ந்து வருவது தெரியவில்லை.

14

நளினியிடம் தங்களது திட்டம் ஜெயித்து விட்டதாக, பெருமையடித்துக் கொண்டிருந்தான் வினோத்.

ஆனால் நளினியால் அவன் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

குமரியைத் தூக்கிக் கொண்டு வரச் சொன்னால், குழந்தையைத் தூக்கி வந்து விட்டதுமில்லாமல் பெருமை வேறா?

வந்த கோபத்தில் ஏக வசனத்தில் பேச ஆரம்பித்திருந்தாள் நளினி.

''ஆமாம் போ. நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனா? அவளத் தூக்கிட்டு வரச் சொன்னதுக்கு, ஒன்னுந் தெரியாத குழந்தையைத் தூக்கிட்டு வந்திருக்க.''

''குழந்தையவாவது கடத்திட்டு வந்தேனேன்னு சந்தோஷப்படு. எனக்கு மட்டும் என்ன அவளத் தூக்கிட்டு

வரக் கூடாதுன்னு வேண்டுதலா? அவளத் தூக்கலாம்னு போகவும், தூரத்துல ஒரு கார் வரவும் சரியா இருந்தது. கொஞ்சம் யோசிச்சிருந்தாக் கூட குழந்தையையும் தூக்கிட்டு வந்திருக்க முடியாது தெரிஞ்சுக்கோ.''

''க்கும், இப்ப இந்தக் குழந்தையை வெச்சுட்டு மட்டும் என்ன பண்றதாம்?''

''இப்ப நீ ஏதுக்குக் கவலைப்படற? அவளக் கடத்தறத விட, இந்தக் குழந்தையைக் கடத்தினதுல தான் விஷயமே இருக்கு.''

''எப்படி?''

''ஆமா, உனக்கென்ன அவங்க அந்த நர்மதாவ வீட்டவிட்டுத் துரத்தணும் அவ்வளவுதான? இப்ப அவ குழந்தையைத் தொலைச்சுட்டுப் போய் நின்னா மட்டும் அந்த வீட்ல அவளக் கொண்டாடவா போறாங்க, துரத்திதான விடப் போறாங்க?''

''நிஜமாவா?''

''ஆமா, நீயே நல்லா யோசிச்சுப் பாரு.''

''அட, ஆமாம்'' என்று நளினி சந்தோஷப்பட, ''ம் அதான் சொன்னேன்'' என்று சட்டைக் காலரைத் தூக்கி விட்டுக் கொண்டான் அந்த வினோத்.

''ம் அப்புறம்'' என்ற குரலின் வித்யாசத்தை உணர்ந்து இருவரும் தங்களுக்குள் பார்த்துக் கொள்ள, ''நான் இங்க இருக்கேன்'' என்ற குரலில் துள்ளி விழுந்து திரும்பினர்.

அந்த இடத்தில் நரேந்திரனைக் கண்டதில் இருவரின் முகமும் பேயறைந்தாற் போல ஆகிவிட, அதுவரை துவும் அறியாது அங்கிருந்த மணலில் விளையாடிக்

22/03/2007

கொண்டிருந்த குழந்தை ''மம்மா'' என்று ஓடி வந்து அவனது காலைக் கட்டிக் கொண்டது.

நல்லவேளையாக அங்கிருந்த பத்து வயது மதிக்கத் தக்க சிறுமி ஒருத்தி ஆதிஷ்சுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் தான் அவன் அழவில்லை போலிருக்கிறது என்று நினைத்தான் நரேந்திரன்.

குனிந்து மருமகனைத் தூக்கிக் கொண்டவனுக்கு, அவன் தன்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டதில் எல்லையில்லாத நிம்மதி ஏற்பட்டது.

அது சில வினாடிகள் தான்.

தனக்கு முன்பு நடுக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த இருவரையும் கடுங்கோபத்துடன் உறுத்து விழித்தான்.

அவ்வளவுதான் தொலைந்தோம் என்ற மரண பீதியில் எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் நடுங்கிக் கொண்டு நின்றிருந்த வினோத், அடுத்த வினாடி சாஷ்டாங்கமாக நரேந்திரனின் கால்களில் விழுந்திருந்தான்.

''நான் செஞ்சது பெரிய தப்பு தான், நீங்க என்ன தண்டனை குடுத்தாலும் ஏத்துக்கறேன்'' என்ற கதறலோடு.

''என்னையும் மன்னிச்சுடுங்க அத்தான்'' என்று நளினி கையெடுத்துக் கும்பிட, ''இனி நீ அந்த வார்த்தையை சொல்லாத'' என்றான் நரேந்திரன்.

நரேந்திரன் காட்டிய கடுமையில் கண்கள் கலங்கிவிட, மேலும் என்ன செய்யப் போகிறானோ என்ற பயத்தில் அவனையே பார்த்தாள் நளினி.

வீட்டிற்கு அழைத்து குழந்தை கிடைத்துவிட்டான் பயப்பட எதுவுமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான்.

பண்ணிட்டு கால்ல விழறது, ''பண்ற தப்பெல்லாம் பண்ணிட்டு கால்ல விழறது, அழறது உங்களுக்கெல்லாம் வெக்கமா இல்ல?''

''கடத்தறது எவ்வளவு கேவலமான, மோசமான செயல் தெரியுமா? போலீஸ்ல கம்ப்ளெண்ட் குடுத்துடறேன் நீங்க அங்க போய் பேசிக்கோங்க'' என்று நரேந்திரன் தனது மொபைலை எடுக்க ''ஐயோ வேண்டாம்'' என்று அவனருகில் ஓடி வந்தாள் நளினி.

''உன்ன நாங்க எந்த அளவுக்கு வெச்சுட்டிருந்தோம் நல்ல பாடம் கத்துக் குடத்துட்ட.''

''ஐயோ அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க அத்தான், நான் செஞ்சது பெரிய தப்புதான் ஆனா அத உணர்ந்துட்டேன் அத்தான்''என்று நளினி கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் போதே, காலில் விழுந்திருந்தவனை ''எழுந்திருடா முதல்ல'' என்று உறுமினான் நரேந்திரன்.

''என்ன மன்னிச்சுட்டேன்னு சொல்லுங்க அப்பதான் எழுந்திருப்பேன்''என்று அவன் மேலும் கெஞ்ச ஆரம்பித்திருக்க சை என்று ஆகிவிட்டது நரேந்திரனுக்கு,

''நான் ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள்ள நீ பணத்தக் கட்டியாச்சுன்னு அவங்க கூப்பிட்டு எனக்கு சொல்லணும், இல்லைன்னா நடக்கறதே வேற'' என்றவன், ''நீ இனிமே அந்த வீட்டுப் பக்கம் வந்துடாத'' என்று நளினியைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

''அம்மா அப்பாவுக்கெல்லாம் தெரிஞ்சா தாங்க மாட்டாங்க, இவ்வளவு பெரிய துரோகத்தப் பண்ணிட்டு எங்க முகத்துல விழிக்க உன்னாலயும் முடியாதுன்னு தான் நினைக்கறேன்'' என்றவன், எழுந்து நின்றிருந்த வினோத்தைப் பார்த்தான்.

ஆனால் நரேந்திரனை முந்திக் கொண்டு பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அவனே பேச ஆரம்பித்து விட்டான்.

''இத்தன நாளும் நான் பெரிய தப்பெல்லாம் சிலது பண்ணியிருக்கேன் தான், ஆனா முதல் தடவையா மாட்டினதும் உங்ககிட்ட தான். தயவுசெஞ்சு என்ன மன்னிச்சுடுங்க, இனிமேல் திருந்தி புது மனுஷனா வாழ ஆசைப்படறேன்''என்று கெஞ்சியவனது கண்களும் கலங்கியிருப்பதைப் பார்த்தான்.

ஏற்கனவே கோபம் முற்றிலுமாக வடிந்திருக்க, ''ஆனா எனக்கு மன்னிச்சுப் பழக்கமில்ல, அதுலயும் உன்ன மாதிரி ஒருத்தனையா?'' என்று அந்த வினோத்தைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

கடவுளின் புண்ணியத்தில் கையை ஓங்கி விடாத தோடு தனது கெஞ்சலுக்கும் செவி சாய்க்கிறானே என்ற தைரியத்தில் மேலும் கெஞ்சினான் வினோத்.

அவனது கெஞ்சலில் உண்மை இருப்பது தெரிய, ''சரி இப்ப விட்டுட்றேன் ஆனா நான் சொன்னது சொன்ன மாதிரி நடக்கறத வெச்சு மேல பாத்துக்கலாம்'' என்று அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பினான் நரேந்திரன்.

நரேந்திரன் குழந்தையுடன் காரை விட்டு இறங்கும் போதே, ''ஆதிஷ்''என்று வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஓடி வந்தாள் இந்துமதி.

''குழந்தை பயந்துக்குவான் கொஞ்சம் பாத்து எடு'' என்று நரேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, வீட்டிற்குள்ளிருந்து அனைவரும் வெளியே வந்திருந் தார்கள்.

தாயைத் தொடர்ந்து நிறைய பழக்கப்பட்ட முகங் களைப் பார்த்ததில் குழந்தை கைகொட்டி சிரிக்க ஆரம் பித்திருக்க, அனைவருக்கும் மனது லேசாகி நிம்மதியில் சிரிப்புக் கூட வந்தது.

''யாரும் முரட்டுத்தனமா அவனத் தூக்க வேண்டாம்'' என்று ஷங்கர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தாயின் கைகளிலிருந்து தந்தையிடம் தாவினான் ஆதிஷ்.

''ஐய் ஆதி டாட்டா போச்சே'' என்று குனிந்து தந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து ஆதிஷ் சொன்னதில், ''அப்படியா தங்கம்'' என்று மகனைப் பார்த்து சிரித்தான் ஷங்கர்.

''நல்லாப் போனடா மகனே''என்று அங்கிருந்த சோபாவைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து அமர்ந்தாள் இந்துமதி.

''என்ன நடந்தது நரேன்'' என்று இந்துமதி கேட்டதில், நடந்ததை சுருக்கமாக சொன்னான் நரேந்திரன்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதில், அனைவரும் கோபத்தின் உச்சிக்கே சென்றிருந்தார்கள்.

அதிலும் அந்த நளினியை இந்த அளவுக்கு நினைத் துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லையே என்று மிகவும் புலம் பினார் சாந்தி.

மேலும் சில நிமிடங்கள் அனைவரும் அதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்க, தன்னுடன் விளையாடிய அக்கா ஹாலுக்கு வந்ததில் ஓடிச் சென்று அவளது காலைக் கட்டிக் கொண்டான் ஆதிஷ்.

குனிந்து குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டவளுக்கு எல்லையற்ற சந்தோஷத்தில் கண்கள் நிறைந்திருந்தன.

''பாவம் நர்மதா தான் ரொம்பவும் பயந்து போய்ட்டா'' என்று இந்துமதி சொல்ல, ''சரி இனி அந்தப் பேச்ச இத்தோட விட்டுடலாமே''என்றான் ஷங்கர்.

''சரி அப்ப யார் யாருக்கு குடிக்க, சாப்பிட என்னென்ன வேணும் சொல்லுங்க?'' என்று இந்துமதி கேட்க, ''நீ சமைக்காத எதுவா இருந்தாலும் சரிதான்'' என்றான் ஷங்கர்.

''இங்க உங்களுக்கு அந்தக் கவலையே வேண்டாம்'' என்ற நரேந்திரனை அனைவரும் பார்க்க,

''பின்ன, பண்டிகைக்கு விருந்தாட வந்திருக்கற இந்த ரெண்டு நாளைக்காவது நீங்க பயப்படாம நிம்மதியா சாப்பிடணுங்கற எண்ணம் எங்களுக்கு மட்டும் இருக்காதா?'' என்றான்.

''வேண்டாங்க, ஊருக்குப் போனதும் என் சமயல தான் சாப்பிடணுங்கறத மறந்துட்டுப் பேசறீங்கன்னு நினைக்கறேன்.''

''ஆமாம் பின்ன எப்பத்துக்கும் நடக்கறததத் தான பாக்கணும், சரி ஏதோ ஒன்னக் கொண்டு வாம்மா போ'' என்று ஷங்கர் சோகத்துடன் மனைவியைப் பார்த்துச் சொல்ல, அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

''அந்த பயம் இருந்தா சரி'' என்று இந்துமதி கிச்சனுக்கு செல்ல, ''இருந்தாலும் நீங்க இந்த அளவுக்கு பயந்து போயிருப்பீங்கன்னு நான் நினைக்கவே இல்ல'' என்று ஷங்கரைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''ரொம்பவும் சந்தோஷப்பட வேண்டாம் நரேன், நாளைக்கு உங்களுக்கும் இதே நிலமை தான்.''

''சான்ஸே இல்ல.''

''பாக்கத்தான போறோம்'' என்று டிபன் ப்ளேட்டுகளுடன் வந்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க எடுத்துக்கோங்க. தோட்டத்துல வேல செஞ்சதுக்கு கசகசன்னு இருக்கு நான் குளிச்சுட்டு வந்துடறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து போனான் நரேந்திரன்.

''இந்து என் பாத்ரூம்ல சோப் தீந்தது, ஒன்னு எடுத்துட்டு வந்து குடு.''

''சரி நரேன்.'' என்று சோப்பை எடுக்கச் சென்ற இந்துமதியை வந்து பிடித்துக் கொண்டான் ஆதிஷ்.

''என் ஆதிஷ் தங்கம்'' என்று மகனுடன் வெகு நேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இந்துமதிக்கு, அப்பொழுது தான் நரேன் சோப் கேட்ட நினைவே வந்தது.

அப்பொழுது அந்த வழியாக வந்த தனது தாயிடம் சொல்லி, உடனே எடுத்துப் போய் கொடுத்து விடுமாறு சொன்னாள் இந்துமதி.

''நர்மதா''

''என்ன ஆன்ட்டி?''

''இந்தா கண்ணா இந்த சோப்பைக் கொண்டு போய் நரேனுக்குக் குடுத்துட்டு வந்துடேன், அவன் ரூம்ல இருப்பான்.''

''குடுங்க ஆன்ட்டி.''

ஆன்ட்டி சொன்னது போல சீக்கிரமாகக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் வேகமாக அவனது அறைக்குள் சென்ற நர்மதா, ''ஸாரி'' என்று திரும்பிக் கொண்டாள்.

குளித்துவிட்டு இடுப்பில் துண்டோடு, வெற்று மார்புடன் வெளியே வந்த நரேந்திரன், சில வினாடிகளில்

பனியன் வேஷ்டிக்கு மாறிக் கொண்டு ''வரலாம் வா'' என்றான்.

''சோப் அதான்..''

''நான் குளிச்சே முடிச்சுட்டேன், அங்க வெச்சுடு.''

''என்னால உங்க எல்லாருக்கும் சிரமமாயிடுச்சு, ஸாரி'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''அது அப்படியில்லமா, நீ அவசியமில்லாம மேல மேல மனசப் போட்டுக் குழப்பிக்காதே.''

''நளினி மேல உங்களுக்கு எப்படி சந்தேகம் வந்தது?''

''நேத்து அவள வினோத்தோட வெச்சு ரெண்டு தடவ பாத்தேன். அப்பவே எனக்கு லைட்டா உறுத்துச்சு. அதுக்கும் மேல இன்னைக்கு நாம ஆதிஷக் காணாத டென்ஷன்ல இருக்கும்போது அவ கமுக்கமா நழுவிப் போனதப் பாத்ததுல சந்தேகம் அதிகமாயிடுச்சு.''

தான் குழந்தையைத் தொலைத்துவிட்டு நின்ற அந்த நிமிடங்களை நினைத்ததில், அப்பொழுதும் உடல் நடுங்கியது நர்மதாவுக்கு.

''அதான் ஆதீஷ் காணாமப் போன ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளேயே நல்லபடியாக் கிடைச்சுட்டானே, இனியும் அதையே நினைச்சுட்டிருக்காத நர்மதா.''

''பின்ன எத நினைக்கறதாம்?'' என்று கண்களில் குறும்புடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தாள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு பழைய துடுக்குத்தனமான நர்மதாவைப் பார்த்த நரேந்திரன், ''ஏன் நினைக்கிறதுக்கு விஷயமா இல்ல நம்ம கல்யாணம், எதிர்கால [illegible] இதெல்லாம் இருக்கே'' என்றான்.

கண்களில் ரசனையுடன் நரேந்திரன் சொல்ல, ''விளையாடாதீங்க'' என்றாள் நர்மதா.

''இல்லமா, சீரியஸா சொல்றேன்.''

''நரேன்!''

''ஆமான்டா, உன்னைப் பாத்த அன்னைக்கே என் மனசப் பறிகொடுத்துட்டேன்.''

'நான் மட்டும் என்னவாம்?' என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவளின் முகம் வெட்கத்தில் சிவக்க, ''நர்மதா'' என்று அவளை நோக்கி வந்தான் நரேந்திரன்.

ஆனால் அவனது கைகளில் சிக்காமல் வெளியே ஓடி வந்தவள், இந்துமதியோடு நன்றாக மோதிக் கொண்டாள்.

அவளைப் பிடித்து நிறுத்திய இந்துமதி என்னவென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்க, அவளைத் தொடர்ந்து வெளியே வந்திருந்த நரேந்திரன் ''திரும்பவுமா?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தான்.

''என்ன திரும்பவுமா?'' என்று தனது தம்பியையும், வெட்கத்தால் சிவந்த நர்மதாவின் முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள் இந்துமதி.

''அது ரகசியம்'' என்று நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்த்து சிரிக்க, ''ஓ.கே. ஓ.கே'' என்றாள் இந்துமதி.

''என்ன ஓ.கே?''

''விட்டா நடு வீட்டுக்குள்ளேயே டூயட் பாடுவீங்க போலிருக்கு?''

அதற்குள் ஷங்கரும் அவர்களின் அருகில் வந்து நின்றிருக்க, ''அதுக்கெல்லாம் தனிமை வேண்டாமா

22/03/2007

இந்தக் கூட்டத்துல எங்க?'' என்று அலுத்துக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

''என்னங்க நம்ம ரெண்டு பேரையும் தான் சொல்றான்'' என்று இந்துமதி கணவனைப் பார்க்க, ''ஆமாம்மா நானும் பாத்துட்டுத்தான் இருக்கேன்'' என்றான் ஷங்கர்.

''அதத்தான் நானும் சொல்றேன், அக்காவுக்கும் அக்கா வீட்டுக்காரருக்கும் இங்கிதமே தெரியல.''

''பாத்தியாம்மா? கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியே இப்ப டின்னா கல்யாணத்துக்கப்புறம் நம்மள நீங்க யாருன்னு கேக்க மாட்டாங்கன்னு என்ன நிச்சயம்?

சிரிப்புடன் ''இப்பவே அதத்தான் கேக்கறேன்'' என்றான் நரேந்திரன்.

''இதுக்கு மேல நம்ம மரியாதைய நாமதான் காப்பாத்திக்கணும் வாம்மா அந்தப் பக்கம் போயிடலாம்'' என்று மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்திருந்த ஷங்கர், ''ஆனாலும் இது கொஞ்சம் ஓவரா இருக்கு'' என்று திரும்பிப் பார்த்து சிரித்து விட்டுப் போனான்.

திரும்பி தன்னைப் பார்த்த நரேந்திரனின் பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் நர்மதா அவ்விடத்தை விட்டு நகர, அவனது சிரிப்பின் ஒலி அவளைத் தொடர்ந்தது.

இந்துமதி அங்கு தனது தாயிடம் நடந்ததை புன்னகையுடன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, தனது வருங்கால மருமகளை எல்லையில்லாத சந்தோஷத்துடனு[illegible]ந்த மன நிறைவுடனும் எதிர்கொண்டார் சாந்தி.

தேடி வந்த வசந்தமே

1

''வாங்க.''

''ஸார் நாங்க.''

''தெரியும் ஸார், உக்காருங்க. நீங்க மிஸ்டர் சீனிவாசன், சரவணா க்ரூப் ஆஃப் கம்பெனிஸ் சேர்மன். இந்த அப்பார்ட்மெண்ட்ல ஃபர்ஸ்ட் ஃப்ளோர்ல தான் நீங்களும் குடியிருக்கீங்க.''

''பரவாயில்லையே, எங்களப் பத்தி இவ்வளவு தெரிஞ்சு வெச்சிருக்கீங்க?''

"உங்களத் தெரியாம இருந்தாத்தான் ஆச்சர்யம், இந்த பெங்களூர் சிட்டில விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய தொழிலதிபர்கள்ள நீங்களும் ஒருத்தர்ங்கறது எல்லாருக்குமே தெரியுமே" என்றார் வாசுதேவன்.

அப்பொழுது ஹாலுக்கு வந்த அவரது மனைவி சுமதியும், வீட்டுக்கு வந்திருந்தவர்களை வரவேற்றார்.

"நாங்க வந்த காரணம்" என்று வந்தவர்கள் ஆரம்பிக்க "சொல்லுங்க" என்றார் வாசுதேவன்.

"எங்களுக்கு ரெண்டு பசங்க ஸார், பெரியவன் சரவணன், சின்னவன் ஹரிஹரன்."

"அப்படியா."

வாசுதேவனின் மனைவி சுமதி ஸ்வீட், காரம் கொண்டு வந்து வைத்து உபசரிக்க, "சரி நல்ல விஷயத்த ஸ்வீட்டோடயே ஆரம்பிக்கலாமே" என்று வந்தவர்களும் எடுத்துக் கொண்டனர்.

"உங்க பெரிய பொண்ணு நர்மதாவ எங்க பையன் சரவணனுக்குப் பிடிச்சிருக்காம். உங்க பொண்ணு கூடப் பேசினதெல்லாம் கிடையாது, அப்பார்ட்மெண்ட் ஃபங்ஷன் அன்னைக்கு நர்மதாவோட டேன்ஸ் பாத்திருக்கான்."

....

"அதுக்கப்புறமும் ரெண்டு, மூணு முறை போக வர யதேச்சையாப் பாத்திருக்கான். நேத்து தான் எங்ககிட்ட சொன்னான். சரி நல்ல விஷயத்துக்கு எதுக்கு யோசிக்கணும்னு, உங்க மகள எங்க மகனுக்குப் பொண்ணு கேட்டுப் பேசலாம்னு வந்தோம்."

"நல்ல விஷயந்தான்" என்று வாசுதேவனும் முதலில் முகம் மலர்ந்தார்.

"நீங்களே வந்து கேக்கறத நினைச்சா எங்களுக்கு ரொம்பப் பெருமையா இருக்கு. நர்மதா வேலைக்குப் போயிட்டே மேல படிக்கணும்னு சொல்லிட்டிருந்தா, அதோட அவளயும் ஒரு வார்த்த கேக்கணும்."

"அது சரிதான் ஸார், குழந்தைகளோட விருப்பம் தான் முதல்ல முக்கியம். நீங்க கேட்டுட்டு அப்புறமா சொல்லுங்க" என்று மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு வந்தவர்கள் கிளம்பினர்.

அவர்கள் சென்றதும் தன்னைப் பார்த்த மனைவியிடம், "வாமா உக்காரு" என்றார் வாசுதேவன்.

"நல்ல வேளைங்க பொண்ணுகிட்ட விருப்பத்தக் கேட்டுட்டு சொல்றேன்னு சொல்லிட்டிங்க."

"பின்ன பணக்காரனப் பாத்ததும் சரின்னு தலையாட்டிடுவேன்னு நினைச்சியா?"

"அச்சச்சோ கோபப்படாதீங்க, அவங்க திடீர்னு வந்து கேட்டும் கூட பிரமாதமா சமாளிச்சுட்டிங்கன்னு சொன்னேன்."

"ம், அப்புறம்."

"அப்புறம்னு பாத்தா நர்மதாவுக்கு கல்யாண வயசு வந்துடுச்சுங்கறத அவங்க ஞாபகப்படுத்திட்டுப் போயிருக்காங்க."

"அவ இன்னும் சின்னப் பொண்ணுமா."

"பெத்தவங்களுக்கு எப்பவும் அப்படித்தான் தெரியுங்க."

"ஹாய் டாட்!"

"வாடாம்மா, எங்க போய்ட்டு வர்ற?"

"வேலைக்கு அப்ளிகேஷன்ஸ் போஸ்ட் பண்ணிட்டு வர்றேன், என்ன டாடி அதிசயமா மதியம் வந்திருக்கீங்க?"

22/03/2007

''இந்த வழியா ஒரு வேலை அப்படியே உன் கையால டூடா லஞ்ச் சாப்டுட்டுப் போலாம்னு வந்தேன்டா.''

''அப்ப வாங்க டாடி லஞ்ச் எடுத்து வைக்கறேன்.''

''நீ வர்றதுக்கு லேட்டாகுமோன்னு, வந்ததுமே சாப்டுட்டேன்.''

''அப்படியா'' என்றவள், சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

''என்னம்மா திடீர்னு மும்முரமா வேலைக்கு ட்ரை பண்ணிட்டிருக்க?''

''எப்படியும் வேலைக்குப் போகணும்னு முடிவு பண்ணிட்டேன். ஒவ்வொரு கம்பெனியா தனித்தனியா ட்ரை பண்ணிடிருந்தா அதுக்கே சில மாசங்கள் போயிடும் டாடி அதனாலதான்.''

''எதுக்குடா இதெல்லாம், பேசாம கல்யாணம் பண்ணிக்கோ.''

''கல்யாணமா?''

''அதுக்கு ஏன் இப்படி வாயப் பொளக்கற?''

''நோ டாடி, ஆரம்பத்திலிருந்து காலேஜ் முடியற வரைக்கும் என்னோட படிப்புக்காக மட்டும் பத்து லட்சத்துக்கும் மேல செலவு பண்ணியிருக்கீங்க. நான் வேலைக்குப் போய் அந்தப் பணத்தையெல்லாம் சம்பாதிக்கப் போறேன்.''

''முட்டாள்தனமா உளறாத.''

''இல்ல டாடி, நான் படிச்சதுக்கு ஏதாவது பலன் இருக்கணும்னு நினைக்கறேன் அவ்வளவுதான்.''

சற்று முன்பு வந்துவிட்டுப் போனவர்களைப் பற்றி மகளிடம் சொன்னவர், ''நீ அந்தத் தம்பியப் பாத்திருக்கியாம்மா?'' என்று கேட்டார்.

''ஆமா டாடி''

''உன்னக் கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கேட்டிருப்பார் போல, நீ என்ன சொல்ற?''

''வேண்டாம் டாடி''

''ஏன்?''

''என்ன டாடி நீங்க, அவங்க யாருன்னுகூட நமக்கு முழுசாத் தெரியாது. நான் சரின்னு வேற சொல்லணுமா?''

''இல்லமா, உன் சமமதம் தான் எனக்கு முக்கியம். கல்யாணம் வேண்டாமா, இல்ல அந்....''

''ரெண்டும் தான், ப்ளீஸ் வேற டாபிக் பேசுங்க.''

''சரிதான், இப்பக் கொஞ்ச நாளா உனக்கு வரன்கள் நிறைய வர ஆரம்பிச்சிருக்கு. இதே பதில் எப்பவும் இருக்காதுன்னு எதிர்பாக்கறேன்.''

பதில் சொல்லாமல், தந்தையைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''சரிமா நான் கிளம்பறேன்'' என்றவர், ''சுமதி நான் நைட் வந்து அவங்க கூடப் பேசிக்கறேன்'' என்று மனைவியிடமும் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

சுமதி வாசுதேவன் தம்பதியின் மூத்த மகள் நர்மதா, எம்.ஸி.ஏ. முடித்து ஒரு வருடமாகிறது. அடுத்த மகள் அர்ச்சனா பி.இ. இரண்டாவது வருடமும், மூன்றாவதாக மகன் சரண் பதினொன்றாம் வகுப்பும் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

''நர்மதா.''

''என்ன மம்மி?''

''துவைச்சு காஞ்ச துணிகள மடிச்சு வெச்சிருக்கேன். உங்க ஒவ்வொருத்தரோட துணிகளையும் தனித் தனியாப்

பிரிச்சு கொண்டு போய் அடுக்கி வெச்சுடுமா. ரெண்டு பேரும் பசியோட வருவாங்க, நான் கிச்சன்ல வேலையைப் பாக்கறேன்'' என்று சென்றார் சுமதி.

ஐந்து நிமிடங்கள் வித்யாசத்தில் சரணும், அர்ச்சனாவும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சரண் வந்ததுமே புத்தகப் பையை சோஃபாவில் வீசிவிட்டு சோர்ந்து போய் அமர்ந்து விட, அர்ச்சனா தனது தாயை அழைத்துக் கொண்டே கிச்சனுக்கு வந்தாள்.

''ஏன் இப்படிக் கத்தற அர்ச்சனா?''

''மம்மி நான் நிவேதா வீட்டுக்குப் போய்ட்டு வரட்டுமா, ப்ளீஸ் மம்மி.''

''உனக்கு செமஸ்டர் எக்ஸாம் நடந்துட்டிருக்குமா.''

''அதனாலென்ன?'' என்று சிணுங்கினாள் பெண்.

''அது சரி, இன்னைக்கு எக்ஸாம் எப்படி எழுதின?''

''அத ஏம்மா கேக்கறீங்க?''

''என்னடி ரொம்ப அலுத்துக்கற?''

''ஓரளவுக்கு எழுதியிருக்கேன் மம்மி.''

''நீ நல்லா எழுதியிருக்கேன்னு சொன்னாலே பாஸா கறது கஷ்டம்.''

''அதெல்லாம் பாஸ் பண்ணிடுவேன், ப்ளீஸ் மம்மி.''

''சரி போய்ட்டு வா, வேண்டாம்னு சொன்னாலும் இங்க உக்காந்து படிக்கவா போற? இந்தா சாப்டுட்டுப் போய்ட்டு வந்தாவது ஒழுங்கா உக்காந்து படி.''

''தேங்க்யூ, வந்து சாப்பிட்டுக்கறேன்'' என்று ஓடினாள் அர்ச்சனா.

''நீ என்ன சரண் வந்ததும் அப்படியே உக்காந்துட்ட? போய் கைகால் கழுவி யூனிஃபார்ம் மாத்திட்டு வா போ.''

''முதல்ல சாப்பிட ஏதாவது குடுங்கம்மா.''

''உங்கூட எப்பவும் இதொரு தொல்லை. நான் சொன்னத செஞ்சுட்டு வந்தாத் தருவேன்'' என்று தாய் மீண்டும் சொல்ல, சரியென்று எழுந்து சென்றான் சரண்.

அனைவரது துணிகளையும் அடுக்கி முடித்துவிட்டு நிமிர்ந்தவளை, தம்பி அழைக்க திரும்பிப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''அட சரண், என்ன இன்னைக்கு வந்ததுமே எல்லா வேலையும் முடிச்சு ஸ்மார்ட் ஆயிட்ட! சாப்டாச்சா?''

''அதுவும் ஆச்சு, எனக்கு மேத்ஸ் சொல்லிக் குடு.''

''என்ன சரண் இது? இப்பதான வந்திருக்க, கொஞ்ச நேரம் போய் விளையாடு போ.''

''இல்லில்ல எனக்கு முதல்ல மேத்ஸ்ல நிறைய டவுட்ஸ் இருக்கு, அதையெல்லாம் க்ளியர் பண்ணிவிடு. நாளைக்கு எக்ஸாம்.''

''சரி எடுத்து வை, அஞ்சு நிமிஷத்துல வர்றேன்.''

பக்கத்து பிளாட்டில் குடியிருக்கும் விமலா வர, அவரை வரவேற்றாள் சுமதி.

''எனக்கொரு சின்ன உதவி வேணும் நர்மதாம்மா.''

''சொல்லுங்கம்மா.''

''ரேஷ்மிய நாளைக்குப் பொண்ணு பாக்க வர்றாங்க. அவளுக்கு மெஹந்தி வெச்சுவிட நர்மதாவ அனுப்ப முடியுமாம்மா?''

இது மாதிரி மற்றவர்களின் வீடுகளுக்கு சென்று உதவுவது கணவருக்குப் பிடிக்காதே.

"என்ன நர்மதாம்மா முடியாதா?"

"இல்ல சரணுக்கு பாடம் சொல்லிக் குடுத்துட்டிருந்தாமா."

"அரை மணி நேரம் வந்தாக் கூடப் போதும்மா" என அவர் மேலும் கேட்க, "சரி வரச் சொல்றேன்" என்றார் சுமதி.

"தேங்க்ஸ் நர்மதாம்மா அப்ப நான் வர்றேன்" என்று சிறிது தூரம் சென்றவர், மீண்டும் திரும்பி வந்தார்.

யாராவது இருக்கிறார்களா என்று ஒரு எச்சரிக்கை உணர்வுடன் சுற்றிலும் பார்த்தவர், "மதியம் யாரோ பெரிய ஆளுங்க உங்க வீட்டுக்கு வந்திருந்தாங்க போலிருக்குமா" என்றார்.

கடவுளே இவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது? இவரிடம் சொன்னால் குறைந்தது ஒரு மணி நேரத்திற்குள் அப்பார்ட்மெண்ட் முழுவதும் பரவும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லையே.

"நர்மதா அப்பா அவருக்குத் தெரிஞ்சவர் ஒருத்தருக்கு அவங்க கம்பெனில வேலைக்குக் கேட்டிருந்தார்மா, அது சமபந்தமா தான் ஏதோ பேசிட்டிருந்தாங்க."

"அட, அதுக்கு அவங்களே உங்க வீட்டுக்கு நேர்ல வந்திருக்காங்களே" என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே சென்றார்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் வந்த கணவருக்கு டீ எடுத்து வந்து கொடுத்தார் சுமதி.

"எங்கமா குழந்தைங்க யாரையும் காணோம்?"

"அர்ச்சனா அவ ஃப்ரண்ட் வீட்டுக்குப் போயிருக்காங்க. நர்மதா சரணுக்கு பாடம் சொல்லிக் குடுத்துட்டிருந்தா, என்னங்க ஏதோ யோசனையா இருக்கீங்க?"

"மதியம் அம்மா போன் பண்ணியிருந்தாங்க."

....

"என்னமா எதுவும் பேச மாட்டேங்கற? இன்னும் மூணு நாள்ள சரணுக்கும், அர்ச்சனாவுக்கும் சேந்த மாதிரி லீவ் வருதே, அப்பக் குழந்தைங்க மூணு பேரையும் ஊருக்கு அனுப்பி வைக்கலாம்."

"நிஜமாவா சொல்றீங்க?" என்று நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட மனைவியைப் பார்த்த வாசுதேவனுக்கு தன் மேலேயே வெறுப்பு வந்தது.

இதற்கும் அவர்கள் தன்னைப் பெற்றவர்கள்.

பிறகு குழந்தைகளின் சந்தோஷத்தையும் சேர்த்துப் பார்த்தவருக்கு இனி தன்னைப் பெற்றவர்களைப் பார்க்கப் போகும் பயணத்தை ஒரு நாள் கூடத் தள்ளிப் போடக் கூடாது என்று மனதிற்குள் உறுதி செய்து கொண்டார்.

அப்பொழுதே டெலிபோனில் தனது தாயை அழைத்து விஷயத்தைச் சொன்னவர், பேசுமாறு மனைவியிடமும் போனைக் கொடுத்தார்.

2

"நரேன்."

"என்னமா?"

"அப்பா ஹாஸ்பிட்டல் போறதுக்குக் கிளம்பிட்டார்பா, நீ எங்கயோ வெளிய கிளம்பிட்ட போலிருக்கு?"

"தோட்டத்துக்குத்தாம்மா பத்து நிமிஷத்துல வந்துட்றேன்" என்றவன், பைக் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

"அண்ணா."

"என்ன சுரேன்?"

"நைட் எங்க ஸ்கூல் பொன் விழாவுக்கு டொனேஷன் குடுக்கறதுக்காகப் பணம் கேட்டிருந்தேண்ணா."

"நானும் நைட்டே எடுத்து வெச்சுட்டேன் சுரேன்" என்று பணத்தை எடுத்துத் தம்பிக்குக் கொடுத்தவன், "என்னப்பா நைட் ரொம்ப நேரம் உன் ரூம்ல லைட் எரிஞ்சுட்டிருந்தது" என்று கேட்டான்.

"எக்ஸாம்க்கு படிச்சுட்டிருந்தேண்ணா."

"நைட் அவ்வளவு நேரம் கண் விழிச்சுப் படிக்கறதுக்கு பதிலா, காலைல நேரத்துல எழுந்து படிச்சா மனசுல நல்லா நிக்கும். சரி நீ ஸ்கூலுக்குக் கிளம்பற வேலையப் பாரு."

"சரிண்ணா."

தனது சின்ன முதலாளி வருவதைப் பார்த்து கை வேலையைப் போட்டுவிட்டு அவசரமாக நரேந்திரனிடம் ஓடி வந்தான் தோட்டக்காரன்.

"என்ன மாடசாமி, சாப்டாச்சா?"

"ஆமாங்கய்யா. இன்னைக்கு அறுவடைக்கு நேத்த விட ஒரு நாப்பது பேர் அதிகமா வந்திருக்காங்கய்யா."

"ஆமா போய்ப் பாத்துட்டு தான் வர்றேன், அப்புறம் எல்லாத் தோப்புக்கும் தண்ணி பாய்ச்சியாச்சா?"

"மேக்கால தென்னந்தோப்புக்கு மட்டும் இங்க முடிச்சுட்டு தான் போய் எடுத்து விடணுங்கய்யா."

"சரி நீ போய் அதையும் பண்ணிட்டு, திரும்பவும் இங்கயே வந்து இரு."

"சரிங்க."

"சாயங்காலம் மூணு மணிக்கு தேங்காய் வியாபாரி வருவார், பக்கத்துல இருந்து பாத்துக்கோ அதுக்குள்ள நானும் வந்துடுவேன்."

"சரிங்கய்யா."

"என்ன மாடசாமி சொல்லு?"

"இங்க என்னவோ கட்டடம் கட்டப் போறீங்களாமே, அம்மா ஒரு அரை ஏக்கருக்கு சுத்தம் பண்ணச் சொன்னாங்கய்யா."

"ஓ, நீ வெச்ச செடி கொடிக போயிடுமேன்னு கவலையா? நீ தேவையில்லாதத மட்டும் களையெடுத்து சுத்தம் பண்ணிடு, உன் செடிகளுக்கு எந்த பங்கமும் வராம நான் பாத்துக்கறேன்."

"சரிங்கய்யா உடனே வேலைய முடிச்சுட்றேன்" என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னான் மாடசாமி.

மேலும் இரண்டு நிமிடங்களில் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டவன், "அப்பா நீங்க சாப்டாச்சா?" என்று தந்தையைப் பார்த்தான்.

"இல்ல நரேன், வா சாப்பிடலாம்."

"ஏம்பா நீங்களும் இன்னும் சாப்பிடாம இருக்கீங்க?" என்று தந்தையுடன் சாப்பிடச் சென்றான்.

"மாமா" என்ற ஒரு பெண்ணின் அழைப்பில் தந்தை, மகன் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

"நளினி வாம்மா, ஹாஸ்டலிலிருந்து எப்ப வந்த?"

22/03/2007

''நேத்து மாமா, உங்களுக்கு உடம்புக்குப் பரவாயில்லையா மாமா.''

''நான் நல்லார்க்கேன், உனக்கு படிப்பெல்லாம் நல்லாப் போகுதாம்மா?''

''ஆமாம் மாமா''ன்னு நளினி சொல்ல, ''எப்படியோ அங்க யாரும் கேக்க ஆளில்லாம ஊர் சுத்திட்டு இருக்க?'' என்றான் நரேந்திரன்.

''ஏம்பா குழந்தைய அப்படிச் சொல்ற?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே ஹாலுக்கு வந்தார் சாந்தி.

''குழந்தையா? இதெல்லாம் உங்களுக்கே ஓவராத் தெரியல?'' என்று அவன் தாயைப் பார்க்க, ''ஹாய் அத்தை'' என்று அவரிடம் ஓடிச் சென்றாள் நளினி.

''எதுக்குத் தெரியணும்? நிஜமாவே நான் இன்னைக்கு பர்த்டே பேபி தான?'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள்.

''அடடா நளினி வாழ்த்துக்கள்மா'' என்று சாந்தி சொல்ல ''அதெல்லாம் பத்தாது அத்தே இங்க வந்து மாமா பக்கத்துல நில்லுங்க'' என்று அவரது கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்து குணசேகரனின் அருகில் நிறுத்தினாள்.

''என்ன ஆசிர்வாதம் பண்ணுங்க'' என்று அவர்களது காலில் விழுந்தவளை, இருவரும் மனதார வாழ்த்தினார்கள்.

''இந்தாமா ஏதாவது வாங்கிக்கோ'' என்று தனது சட்டைப் பாக்கெட்டிலிருந்து பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார் குணசேகரன்.

''தேங்க் யூ மாமா'' என்று நளினி அதை வாங்கிக் கொள்ள, ''எல்லாம் இந்த பணத்துக்காகத்தான் இல்லையா, நீ சும்மாவே கேட்டிருந்தாக் கூடக் குடுத்திருப்பாங்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''அது சரிதான், நீங்கெல்லாரும் எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணாம இருந்தீங்கன்னா, அதுலயும் காலேஜ்ல படிக்கப் பணமில்லாம ரொம்பவே கேவலப்பட்டிருப்பேன்'' என்று கண்களில் நீருடன் மூவரையும் பார்த்தாள் நளினி.

''அட இனி இது வேறயா, சரி வா வந்து சாப்டுட்டே உளறு'' என்று முன்னே நடந்தான் நரேந்திரன்.

''வாங்கப்பா ஏற்கனவே உங்களுக்கு டிபன் நேரம் தாண்டிப் போயிடுச்சு'' என்று தந்தையைப் பார்த்தவன், தனது தாயிடம் ''டிபன் எடுத்து வைங்கம்மா'' என்றான்.

''எல்லாம் தயாரா இருக்குப்பா'' என்றவர், ''வாடாம்மா'' என்று நளினியை சாப்பிட அழைத்துக் கொண்டு போனார் சாந்தி.

மூவருக்கும் பரிமாறியவர், ''வீட்டு சாப்பாடு இல்லாம ரொம்ப இளைச்சுட்டயே நளினி'' என்றார்.

கடவுளே சும்மாவே நரேன் அத்தானின் நக்கலைத் தாங்க முடியாது. இனி தொலைந்தோம் என்று நினைத்துக் கொண்டே நளினி நரேந்திரனைப் பார்க்க அவன் தனது தந்தையுடன் ஏதோ மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

நரேனும், அவனது தந்தையும் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்தனர்.

''நரேன் நான் ஒரு கால் மணி நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு வர்றேன், அப்புறமாக் கிளம்பலாம்.''

''சரிப்பா.''

''நீ மெதுவா சாப்பிடு நளினி'' என்று சொல்லிவிட்டு குணசேகரன் செல்ல, [illegible] நளினிக்கு விஷ் பண்ணவே இல்ல?'' என்று மகனைப் பார்த்தார் சாந்தி.

"காலைல நரேன் அத்தான் தான் முதல்ல கூப்பிட்டு விஷ் பண்ணினார்" என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னாள் நளினி.

வேகமாகச் சாப்பிட்டு முடித்த நளினி நரேனை நாடிச் சென்றாள்.

"டிஸ்டர்ப் பண்றதுக்கு மன்னிச்சுக்கோங்க அத்தான்" என்றவள், "ரொம்ப தேங்க்ஸ்" என்றாள்.

"எதுக்கு?"

"நீங்க என்னோட ப்ராஜக்டுக்கு பணம் குடுக்காம இருந்திருந்தா நான் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டுப் போயிருப்பேன்."

"சரி, வேறென்ன?"

"உங்களுக்கு இதெல்லாம் பெரிய விஷயமாத் தெரியாது, ஆனா எனக்கிது எவ்வளவு பெரிய உதவி தெரியுமா?" என்று கம்ப்யூட்டர் ஸ்கிரீனில் கவனமாக இருந்த நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நளினி.

ப்ராஜக்ட்டுக்கு பதினைந்தாயிரம் பணம் வேண்டுமென்று போனில் கேட்டால் தந்தை நிச்சயமாகத் தரமாட்டாரென்று முடிவு செய்து, செலவுகளைக் குறிப்பிட்டு கடிதமொன்றை எழுதி தனது தந்தைக்கு அனுப்பியிருந்தாள் நளினி.

நூற்றுக் கணக்கில் பணம் கேட்கும்போதே நூறு முறை யோசித்துவிட்டுப் பிறகு பணத்தைக் கொடுப்பவர் அவளது தந்தை.

அதிலும் அதிக செலவு செய்து படிக்கும் படிப்பெல்லாம் பெண் பிள்ளைக்கு அவசியமில்லாதது, என்று மகளின் கல்லூரிப் படிப்பையே மறுத்தவரும் கூட.

இந்தக் காலத்தில் பெண்ணுக்கும் கல்வி அவசியம் தான் என்ற குணசேகரனின் வார்த்தைகளை மீற முடியாமல் தான் மகளுடைய கல்லூரிப் படிப்பிற்கு அவர் சம்மதித்திருந்தார்.

நரேன் வீட்டினருக்கும் தனது தந்தையின் குணம் தெரிந்திருந்ததாலோ என்னவோ, தனது படிப்பிற்காக அவர்கள் செய்யும் அனைத்துப் பண உதவிகளையும் நளினி மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வாள்.

என்னதான் யோசித்து உருக்கமாக தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதியும் கூட, அதற்குக் கிடைத்த பலன் பூஜ்யமாகத் தான் இருந்தது.

கடிதத்தைப் பார்த்த நளினியின் தந்தை மகளை போனில் அழைத்து, "நீ படித்துக் கிழித்தது போதும் உடனே கிளம்பி வந்துவிடு" என்றார்.

குழந்தைகள் நன்றாகப் படிக்கவில்லையே என்று கவலைப்படும் பெற்றவர்களுக்கு மத்தியில், தான் நன்றாகப் படித்ததுமே தனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த நிலை? என்று நளினிக்கு அழுகையும், கோபமும் ஒருசேர வந்தன.

அந்த நிலையில் யாரையும் பார்க்கப் பிடிக்காமல், உடம்பு சரியில்லையென்று விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு ஹாஸ்டலில் தன் அறைக்கு வந்து படுத்து விட்டாள்.

ஆனால் அந்த விஷயம் எப்படியோ நரேந்திரனின் குடும்பத்தை எட்டியிருக்கிறது. எப்படியோ என்ன, உங்களால் இவ்வளவு பணம் கேட்குமளவிற்கு அவள் வந்திருக்கிறாள் என்று குணசேகரன் மாமாவிடமே கூடப் போய் தனது தந்தை எதையாவது கேட்டிருந்தாலும் கேட்டிருப்பார்.

22/03/2007

அன்று மாலை தான் நரேந்திரனும் கல்லூரிக்கு வந்து அவள் தனது தந்தையைக் கேட்டிருந்ததை விட ஐந் தாயிரம் அதிகமாகவே, நளினியின் வீட்டினர் அவளிடம் கொடுக்கச் சொன்னதாகச் சொல்லி கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான்.

நளினிக்கு அன்னையில்லை, அண்ணனும் அப்பா வும் மட்டுமே. படிக்காமல் தங்களின் மூன்று ஏக்கர் நிலத் தில் விவசாயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தனது அண் ணனைப் பற்றியும், எந்நேரமும் மனக்கணக்கு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தனது தந்தையைப் பற்றியும் பெருமை யாக சொல்வதற்கு நளினியைப் பொறுத்தவரை எப் பொழுதும் எதுவும் இருந்ததில்லை.

ஆனால் அதற்கு நேர் எதிராக நரேந்திரனின் குடும்பத் திலிருக்கும் ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் நளினி தனது கல்லூரித் தோழிகளிடம் பெருமையாக நிறையச் சொல்வாள்.

அதிலும் குறிப்பாக நரேந்திரனைப் பற்றி.

அன்று நரேந்திரன் கல்லூரிக்கு வந்து போன பிறகு நளினியின் தோழிகள் அவளிடம் 'உன் நரேன் அத்தானைப் பற்றி நீ சொன்னது அனைத்தும் சரிதான்' என்றார்கள்.

'நீயோ பட்டிக்காட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறாய், நீ சொல் பவனும் பட்டிக்காட்டானாகத்தான் இருப்பானென்று நாங்கள் நினைத்திருந்தோம், நிச்சயமாக இப்படி ஒரு வனை எதிர்பார்க்கவில்லை' என்றார்கள்.

இருப்பது கிராமமாக இருந்தால் ஆட்களும் கிராமத்தன மாகத்தான் இருப்பார்களா?

'எங்கள் நரேன் அத்தான் தனது எக்ஸ்போர்ட் பிஸினஸ்க் காக பாதி நாட்களுக்கும் மேல் ஃபாரினில் தான் இருப்பார்'

என்று எப்பொழுதும் போல தோழிகளிடம் சண்டைக்குப் போனாள் நளினி.

ஆனால் திடீரென்று மாமா விபத்தில் சிக்கி விட்ட தால், கடந்த இரண்டு வருடங்களாக நரேந்திரன் தான் விவசாயத்தையும் பார்த்துக் கொள்கிறான் பாவம், என்று நளினியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

''இப்பொழுது தான் நாங்களும் ஒத்துக் கொள்கிறோமே, உன் நரேன் அத்தான் நல்ல படிப்பு, பணம் இவற்றோடு ஆள் பார்க்கவும் படு கம்பீரமாக இருக்கிறாரடி'' என்று தோழிகள் அனைவரும் சொல்லக் கேட்க, நளினி வானத் திலேயே மிதந்தாள் எனலாம்.

ஆனால் உடனே தனது எண்ணப் போக்கை மாற்றிக் கொண்டாள்.

நன்றாகப் படிக்கும் சிறு பெண் பாவம் என்று பத்தோடு பதினொன்றாகத் தனக்கும் உதவி செய்து கொண்டிருப்ப வர்களுக்கு மட்டும் தனது பேராசை தெரிந்தால், இருந் திருந்து இவளுக்குப் போய் உதவி செய்தோமே என்று நொந்து போய் விட மாட்டார்களா?

நளினி இயற்கையிலேயே புத்திசாலிப் பெண் என்ப தால் தனது தந்தை சாந்தி ஆன்ட்டிக்கு சற்று தூரத்து சொந்தத்தில் அண்ணன் முறை என்பதைத் தவிர, தான் அவர்கள் வீட்டிற்கு மருமகளாகப் போவது நடக்காத காரியம் என்பதைத் தானாகவே புரிந்து கொண்டாள்.

''என்ன மேடம், யோசனை ரொம்ப பலமா இருக்கு?''

நரேந்திரனின் கணீர்க் குரலில் நடப்புக்கு வந்தவள் ''ஏன் கம்ப்யூட்டரை சட் - டவுன் பண்றீங்க?'' என்றாள்.

''வேல முடிஞ்சது, அப்புறம் படிச்சு முடிச்சுட்டு என் பண்ணப் போற? (பக்க... [illegible] ...சொல்றா

22/03/2007

''அச்சச்சோ எங்க அப்பாவா? அவர விட்டா தோட்டத்துல வேலையப் பாரு ஒரு ஆள் கூலி மிச்சமாகும்னு சொல்லுவார்.''

''அவரு உனக்கு மும்முரமா மாப்ள பாத்துட்டிருக்கார்.''

''விளையாடாதீங்க அத்தான்.''

''யாரு நானா? ஒரு மாப்பிள்ளையோட அட்ரஸ் குடுத்து முடிஞ்சா மாப்பிள்ளையப் பத்தி அக்கம் பக்கத்துல விசாரிச்சுட்டு வந்து சொல்ல முடியுமான்னு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னாடியே எங்கிட்டக் கேட்டார்.''

''நிஜமாவா?''

''சோகமான நிஜம்.''

''ம், சரி அதுக்கு நீங்க என்ன சொன்னீங்க?''

''உங்க பொண்ணக் குடுக்கணும்னு முடிவு பண்ணினதுக்கு அப்புறம் மாப்பிள்ளையப் பத்தி எதுக்கு விசாரிக்கணும்? இனிமேல் அந்த மனுஷனோட தலைவிதிய நினைச்சுதான் நாம நொந்துக்கணும்னு சொன்னேன்.''

நரேந்திரன் சிரியாமல் சொன்ன விதத்தில், நளினிக்குத்தான் சிரிப்பை அடக்க வேண்டியதாயிற்று.

''ப்ளீஸ் உண்மையச் சொல்லுங்களேன்.''

''நான் பொய் சொல்றதில்ல.''

''எங்கப்பா ஒரு பைசா கூட வரதட்சணை கொடுக்க மாட்டார், அதனால தப்பிச்சேன்.''

''ஆனா உங்க அப்பா மாப்ள தேட்ற ஸ்பீடப் பாத்தா, இப்பவே உன் கல்யாணத் தேதி முடிவானாலும் ஆச்சரியப்பட்றதுக்கில்ல.''

''கடவுளே அப்படி எதுவுமே வேண்டாம்னு வர்றவன், ஒன்னு ரொம்ப நல்லவனா இருக்கணும் இல்ல ரொம்பக் கெட்டவனா இருக்கணும். எனக்கு எப்படி வந்து வாய்க்கப் போறானோ'' என்றவள், நரேந்திரனைத் தொடர்ந்து தானும் மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள்.

''கவலப்படாத, வர்றவன் ரொம்ப நல்லவனாத்தான் இருப்பான்.''

''எப்படிச் சொல்றீங்க?'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நளினி.

''கடவுள் நல்லவங்கள மட்டும் தான் சோதிப்பான்'' என்று விட்டு தனது தந்தையை நாடிச் சென்றான்.

''பாருங்க அத்தை என்ன கெட்டவன்னு சொல்றார்'' என்று ஹால் சோபாவில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த சாந்தியிடம் குற்றம் சாட்டினாள்.

''நரேன் என்னவோ சொல்லிட்டுப் போகட்டும் விடுமா, நீ நல்ல பொண்ணுன்னு எல்லாருக்கும் தெரியும்.''

சில வினாடிகளில் தனது தந்தையுடன் வெளியே வந்தான் நரேந்திரன்.

''ஹாஸ்பிட்டலுக்கு நானும் வரட்டுமா கண்ணா'' என்று கேட்ட தாயிடம் ''வேண்டாம்மா'' என்றான்.

''இது ஜஸ்ட் ரிவ்யூ தான், நாங்களே டாக்டரப் பார்த்ததும் கிளம்பிடுவோம்மா.''

''சரி நரேன், அப்ப நான் தோட்டத்துக்குள்ள அறுவட நடக்கற இடத்துக்காவது போய்ப் பாக்கறேன்.''

''நானும் உங்ககூட வர்றேன் அத்தெ.''

''அதான கூடக் கூட்டிட்டுப் போனீங்கன்னா வெயிலுக்கு இதமா குடையாவது பிடிச்சுட்டு வருவா'' என்று நளினியைக் காட்டிச் சொன்னான் நரேந்திரன்.

22/03/2007

''நீங்க சொல்லலேன்னாக் கூட நான் செய்வேன்'' என்றாள் நளினி.

அதற்குள் கணவனும், மகனும் வெளியே சென்றிருக்க, அவர்களது கார் கிளம்பியதும் உள்ளே வந்தார் சாந்தி.

''இப்பதான் மாமா நல்லா ஆயிட்டாரே, அப்புறமெதுக்கு அத்தெ திரும்பவும் ஹாஸ்பிட்டலுக்குப் போறாங்க?''

''சும்மா பாக்கறதுக்கு வித்யாசம் தெரியறதில்ல நளினி. இப்பவும் வலின்னு தலையப் புடிச்சுட்டு அப்பப்ப உக்காந்துடறார், ஆனா வெளிய காட்டிக்கறதில்ல.''

''இருந்திருந்து மாமாவுக்கு எப்பிடி அத்தெ இப்படி ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட் நடக்கலாம்? எல்லாருக்கும் எவ்வளவு உதவி பண்றார், ஏன் நான் படிச்சதே, மாமா செஞ்ச உதவியால தான்.''

''அது எல்லாருக்கும் தான் பண்றார்மா'' என்றவர், வேலைக்காரப் பெண் வேணி ஹார்லிக்ஸ் கொண்டு வந்து கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டார்.

''நீ சாப்டாச்சா வேணி?''

''நீங்க இன்னும் சாப்புட்லமா.''

''நான் எப்பவும் போல மதியம் தான். முதல்ல நீங்க எல்லாரும் சாப்பிட்டு முடிங்க, அப்பதான் மதிய சாப்பாட்டு வேலைய ஆரம்பிக்க முடியும்.''

''சரிங்கம்மா'' என்று அந்தப் பெண் நகர, மீண்டும் அந்த வேணியை அழைத்து ''நளினிக்கு குடிக்கறதுக்கு என்ன வேணுமோ கேட்டுக் கொண்டு வந்து குடு'' என்றார்.

''இப்ப எதுவும் வேண்டாம், அப்புறமா நானே வந்து எடுத்துக்கறேன்'' என்று அந்தப் பெண்ணிடம் சொல்லி யனுப்பினாள் நளினி.

''மாமா கம்பீரமா நடந்து வர்றதப் பாத்தாலே எல்லாரும் பயந்துக்குவாங்களே. ஆனா இப்பெல்லாம் மாமா வெளிய வர்றதே இல்ல போலிருக்கு.''

''ஆமாம்மா, அவரு நடமாட்டம் கொஞ்சம் குறைஞ்சு தான் போயிடுச்சு. ஆனா நரேன நினைச்சா தான் எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு. பாவம் அவன் விவசாயத்தப் பாக்க வேண்டியதாயிடுச்சு.''

''ஏன் அத்தை, நரேன் அத்தானுக்கு விவசாயம் பிடிக்காதா?''

''பிடிக்குதோ, பிடிக்கலையோ இந்த மாதிரி குடும்ப சூழ்நிலைல அவன் தான் குடும்பப் பொறுப்ப ஏத்துக்கிட்டாகணும்.''

''அது சரிதான், நரேன் அத்தான் தான மூத்த ஆண் பிள்ளை. அதோட நம்ம பண்ணயமும் பெரிசாச்சே அத்தெ. கண்டிப்பா ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணிப் பாத்தேதான் ஆகணும்.''

''அதுலயும் நரேன் போட்ட துணி கசங்காம, விரல் நுனில கூட அழுக்குப் படக்கூடாதுன்னு நினைக்கறவன்.''

''அவங்கப்பா நல்லா இருந்து விவசாயம் பாத்துட்டிருந்தப்பவே வேண்டாம்னு சொல்லிட்டிருந்தவன், இப்பத் தோட்ட்டத்துக்குள்ள இறங்கி வேலக்காரங்க கூட வேஷ்டிய மடிச்சுக் கட்டிட்டு அவனும் வேலை செய்யறதப் பாத்தா ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்குமா'' என்றவரின் குரலில் இருந்த வருத்தம் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

''அவன் வேல செஞ்சு தேய்ஞ்சு போவான்னு நான் கவலப்படலமா. ஏன் அப்படி யாராவது நினைக்கறது தெரிஞ்சாக் கூடக் கோபப்படுவான்.''

22/03/2007

ஏற்கனவே பெற்றவர் துன்பத்தில் இருக்கும்போது தானும் எதற்காகவும் அவரைக் கஷ்டப்படுத்த வேண்டா மென்று நினைத்திருப்பான்.

மற்றபடி ஏதோ டார்கெட் அது இதென்று தன் தொழிலுக்காக நேரங்காலம் பாராது உழைத்துக் கொண்டிருந்தவன், பிடிக்காத பழக்கப்படாத இந்த விவசாயத் தொழிலை தொடர்ந்து பார்ப்பானென்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

எப்படியோ கணவர் பழையபடி உடல்நலம் பெற்று விட்டால் போதும் கடவுளே என்று எப்பொழுதும் போல மனதார வேண்டிக் கொண்டார்.

தோட்டத்தில் நெல் அறுவடை நடந்து கொண்டிருக்க, நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மதிய உணவிற்குத் தேவையான அனைத்தையும் தயாராக எடுத்து வைக்கச் சொன்னவர், ஒரு மணி நேரத்தில் வந்து விடுவதாக நளினியோடு தோட்டத்திற்குக் கிளம்பினார்.

மதியம் மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பி வந்தவர்களைப் பார்த்தவருக்கு மனதிற்கு ஏனோ சரியாகப் படவில்லை.

தந்தையை இறக்கி விட்ட நரேந்திரன் காரை விட்டு இறங்காமலே, மதிய உணவிற்கு வருவதாகச் சொல்லி விட்டு தோட்டத்திற்குச் சென்று விட்டான்.

குணசேகரனுக்குத் தன்னை யாரும் நோயாளியாகப் பார்த்துப் பரிதாபப்படுவது பிடிக்காது என்பதால், வீட்டில் இருப்பவர்கள் அவருக்கு முன்பும் எதையும் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

வழக்கத்திற்கு மாறாக கணவரது முகம் மிகவும் சோர்ந்திருந்தும் கூட அதிகமாக எதையும் கேட்டுக் கொள்ளாமல் மதிய உணவிற்குப் பிறகு மாத்திரைகள் கொடுத்து எடுத்துக் கொள்ளச் செய்தார் சாந்தி.

பிறகு வழக்கம் போல அவர் மதிய உறக்கத்திற்குப் போக, ஜன்னல் திரைச் சீலைகளை வெளிச்சம் வராமல் இழுத்துவிட்டு சத்தம் வராமல் கதவை மூடிவிட்டு வந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மகன் வர, சாப்பிட அழைத்தார்.

''ஏம்மா ஒரு மாதிரியாயிருக்கீங்க?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து சாப்பிட அமர்ந்த மகனுக்குப் பரிமாறினார்.

''டாக்டர் என்னப்பா சொன்னாரு?''

''அப்பா தூங்கிட்டாராமா?''

''ஆமா நரேன்'' என்றவர் மகனது பதிலுக்காக அவனது முகத்தையே பார்த்தார்.

''பயப்பட்ற அளவுக்கு எதுவுமில்லமா.''

''அப்ப முன்னேற்றமும் இல்ல.''

''அது கஷ்டந்தான்னு ஏற்கனவே டாக்டர்ஸ் சொல்லிட்டாங்களே.''

பேசாமல் உணவு பரிமாறிய தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தவன், அவர் கண்கள் கலங்குவது தெரிய சமாதானப்படுத்தினான்.

''என்னமா இது? நீங்களே அழுதா அப்பாவும் மனசு விட்டுட மாட்டாரா? நாம எந்த அளவுக்கு சிரிச்சு சந்தோஷமாக் காட்டிக்கறோமோ, அந்த அளவுக்கு அவரு ஹெல்த்துல ப்ராக்ரெஸ் இருக்கும்மா.''

22/03/2007

''அது சரிதான் நரேன். அதோட நீ விவசாயத்தப் பாக்கறதால, உன் பிஸினஸப் பாக்கவும் உனக்கு டைம் இருக்கறதில்லையேப்பா. அத நினைச்சாலும் கஷ்டமா இருக்கு.''

''இல்லையேம்மா நான் ரெண்டையும் தான் பாத்துட்டிருக்கேன். அப்பாவ ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ண விடக் கூடாதுமா, அதுக்காகவாவது நான் ரெண்டையும் பாத்துக்குவேம்மா கவலப்படாதீங்க.''

''இருந்தாலும்'' என்று தாய் ஏதோ சொல்ல வந்து பின் தயங்க, நரேந்திரன் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தான்.

''முதல்ல நான் உங்களோட மகன், உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனைன்னா அது என்னுடையதும் தான். அப்பாவே செய்யற தொழில அவரு பையன் நான் செய்ய மாட்டேனா? பெருமையா நினைச்சு செய்வேன். நீங்க எதுக்கும் கவலப்படாம நிம்மதியா இருங்கம்மா.''

தாய் மீண்டும் பரிமாற ''எனக்குப் போதும்மா'' என்று தடுத்தவன், ''நீங்க சாப்டாச்சா?'' என்று கேட்டான்.

''நான் சாப்டாச்சுப்பா.''

''அப்புறம் இந்து போன் பண்ணியிருந்தாமா. ஆதிஷோட பிறந்த நாள காலைல அங்க ஸெலிப்ரேட் பண்ணிட்டு, அதுக்கப்புறம் அங்கிருந்து கிளம்பி மதியத்துக்குள்ள இங்க வர்றதா மாப்ள சொன்னார்.''

''அப்படியா!'' என்று முகம் மலர்ந்தவர், ''அப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சா ரொம்ப சந்தோஷப்படுவார் கண்ணா'' என்றார்.

''ஆமாம்மா, நாளைக்கு சாயந்தரம் இங்க ஆதிஷோட பர்த்டேவ ஸெலிப்ரேட் பண்ணி அசத்திடலாம்.''

''அவனப் பாத்து எவ்வளவு நாளாச்சு? ஆதிஷ் ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாடியே நடக்க ஆரம்பிச்சுட்டானாம்டா. இப்ப ஓடவே செய்யறானாம் இந்து சொன்னா.''

''ஆமாம்மா, அதோட போன்ல எங்கூடப் பேசினான்'' என்று மருமகனது நினைவில் நரேந்திரனும் முகம் மலர்ந்தான்.

''அடடா இந்த இந்து ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடியே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? இனி பலகாரம் செய்யறது அது இதுன்னு எத்தன வேலையிருக்கு.''

தாயின் பரபரப்பான சந்தோஷத்தைப் பார்த்து, நரேனையும் உற்சாகம் தொற்றிக் கொண்டது.

''சொல்லப்போனா ஆதிஷ் அப்படியே உன்ன மாதிரி தான் நரேன், அவன் செய்யற எல்லாத்தையும் பாத்தா நீ சின்ன வயசுல செஞ்சது தான் ஞாபகத்துக்கு வருது.''

தாய் சொன்னதைக் கேட்டு சற்றே முகம் மலர்ந்தவன் ''அப்புறம் இனி நீங்க எதையும் செஞ்சு சிரமப்பட வேண்டாம்மா, நாளைக்குக் காலைல கோயமுத்தூர் போறப்ப கிருஷ்ணா ஸ்வீட்ஸ்ல ஸ்வீட் காரமெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்துடறேன்'' என்றான்.

''இருந்தாலும் நம்ம வீட்ல எப்படி கண்ணா, அதுலயும் மாப்ளைக்கு எப்படிப்பா கடைல வாங்கிப் பரிமாற முடியும்?''

''அவங்க திடீர்னு வர்றதா சொன்னதால தானேம்மா. சரி விடுங்க. உங்க திருப்திக்கு வேணும்னா எதையாவது செஞ்சுக்கோங்க, ஆனா நான் வாங்கிட்டு வந்துடுவேன்.''

''அப்புறம் நரேன்...''

''என்னமா?''

22/03/2007

'இந்த நரேன் தான் ஆகட்டும் தாய் இத்தனை கே கிறாளே என்று கொஞ்சம் இறங்கி வந்தாலென்ன' என் சற்று எரிச்சலுடன் நினைத்தவர், உடனே தனது எண்ண போக்கை மாற்றிக் கொண்டார்.

சாதாரணமாகவே அவன் ஒன்றை நினைத்து விட்டா மாற்றுவது மிகவும் கடினம்.

இப்பொழுதுமே அம்மா என்று தனக்காகப் பார்க்க போய்தான், அருகதையில்லாதவனுக்கு உதவி செய்ததி தனது வார்த்தைகளும் சேர்ந்து பொய்யாகி விட்ட என்று அவன் கோபப்படும்படி ஆகியிருக்கிறது.

பணத்தைக் கையாடல் செய்த அந்த வினோத்திற் அவன் வேலை செய்த கம்பெனியில் கொடுத்த கெடு நாளை மாலையோடு முடிவடைகிறது.

நரேந்திரன் ஒரு வார்த்தை சொன்னாலன்றி, அதற் மறுநாள் காலையில் அவன் போலீஸிடம் மாட்டப் போவது நிச்சயம்.

இனி மீதமிருக்கும் ஒரே வழி அந்த வினோத்தாகவே வந்து நரேனிடம் பேசிப் பார்ப்பது தான். அப்படி ஏதாவது அவன் வந்து நின்றால் இவனுக்கிருக்கும் கோபத்தில் கையை நீட்டி விடாமல் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டார் சாந்தி.

3

தங்களைப் பார்த்ததில் பாட்டி, தாத்தா அடைந்த அளவில்லாத சந்தோஷம், இத்தனை காலமும் இவர்களை

வந்து பார்க்காமல் மிகப் பெரிய தவறு செய்து விட் டோமோ என்ற குற்ற மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தி விட்டது, நர்மதாவுக்கு.

அதிலும் தனக்கு பத்து வயது வரை வருடா வருடம் விடுமுறைக்கு வந்து போனது நர்மதாவுக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது.

கிராமத்துக் குழந்தைகளோடு தானும் சேர்ந்து ஊர் சுற்றியது, மண்ணில் உருண்டு புரண்டு விளையாடியது, திருட்டு மாங்காய் பறித்துத் தின்றது, தினமும் பிரசாதத் திற்காகவே கோவிலுக்குச் சென்று வரிசையில் நின்று வாங்கித் தின்றது இப்படி இன்னும் எத்தனையோ நினை வுகள் நர்மதாவின் மனப் பெட்டகத்திற்குள் பூட்டி வைக் கப்பட்டு அவளால் அவ்வப்பொழுது ரசிக்கப்படுபவை.

ஆனால் அந்த இடங்களனைத்தும் இப்பொழுது மிகவும் மாறியிருந்தன.

அதிலும் இப்பொழுது அந்த ஊரை கிராமமென்று சொல்வது கூடத் தவறோ என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டது நர்மதாவுக்கு.

அந்த அளவிற்கு அனைத்து அடிப்படை வசதிகளும் வந்திருந்தன. இருந்தாலும் அந்த கிராமத்து வாசனையும், பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற்போல எங்கும் தெரிந்த பசுமை யும் மனதிற்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தையே கொடுத்தன.

இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகாவது தந்தையும், மகனும் பேசிக் கொள்வார்கள் என்று நினைத்தவளுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது.

தாத்தா அனைவரையும் பொதுவாக வரவேற்க, தந்தை அதற்கும் ஒரு படி மேலே போய் தனது தாயிடம் மட்டுமே பேசினார்.

22/03/2007

தன்னிடம் நேரடியாகப் பேசுவார்கள் என்று தந்தை மகன் இருவருமே தங்களுக்குள் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போனது பாட்டி பரமேசுவரிக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. ஓரளவு நர்மதாவுக்கும்.

''ஏழெட்டு மணி நேரம் பயணம் பண்ணிட்டு வந்திருக் கீங்க, எல்லாரும் சுடு தண்ணில குளிச்சுட்டு வாங்க சாப்பிடலாம்'' என்று உபசரித்தார் பாட்டி.

''சரி பாட்டி'' என்று நர்மதா மாற்றுத் துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு குளிப்பதற்காகச் செல்ல, அர்ச்சனாவும் சரணும் வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருகிறோமென்று போய் விட்டனர்.

மகனிடம் ''நீயும் போய் குளிச்சுட்டு வா'' என்றார் பரமேசுவரி.

''இல்லமா, எனக்கு சாப்பாடு எடுத்து வைங்க நாலு மணி ட்ரெய்னுக்குப் போகணும்.''

''என்னப்பா இது?''

''என்னமா?''

''ஒரு நாளாவது இருந்துட்டுப் போகக் கூடாதா?''

''இருக்கற மாதிரி வர முடிஞ்சிருந்தா சுமதியையும் அழைச்சுட்டு வந்திருப்பேனேமா. நான் நாளைக்கு வேலைக்குப் போகணும், குழந்தைகள கூப்பிட வரும்போது பாக்கலாம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்து சாப்பிட அமர்ந்த மகனுக்குப் பரிமாறினார் பரமேசுவரி.

கண்களில் நீர் கோர்த்துவிட அதை மறைப்பதற்காக சமையலறைக்குள் சென்றவர், பாவம் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கிளம்பப் போகிறான் சந்தோஷமாக வழியனுப் பலாமென்று சமாளித்துக் கொண்டு தி[illegible] வந்தார்.

''எள்ளுருண்ட உனக்கு ரொம்பப் புடிக்குமேப்பா, இன்னொன்னு வெச்சுக்கோ.''

வாஞ்சையுடன் தாய் பரிமாற, எதையும் மறுக்காமல் மனதார சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தார் வாசுதேவன்.

மருமகளுக்கென்று எதையெதையோ மகனிடம் கட்டிக் கொடுத்தார்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் குழந்தைகள் மூவரும் வந்து விட, தனது தந்தையைத் தவிர மற்ற அனைவரிடமும் நேரடியாகச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி விட்டார் வாசுதேவன்.

கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட கன்றுகள் போல பேரக் குழந்தைகள் மூவரும் துள்ளி விளையாடியதை பெரியவர்கள் ஆசையுடன் கண்டு ரசித்தார்கள்.

''அக்கா வீட்டுக்குப் பின்னாடி எவ்வளவு பெரிய கோவில் தெரியுமா?'' என்று அர்ச்சனா ஆச்சரியத்துடன் சொல்ல, ''அதவிட பாசனத்துக்கு தண்ணி போற தொட்டியாம்கா நம்ம அபார்ட்மெண்ட்ல இருக்கற ஸ்விம்மிங் பூல விடப் பெரிசா இருக்கு'' என்று சரணும் சந்தோஷத்தில் குதித்தான்.

நர்மதாவுக்கும் அவர்களைவிடப் பல மடங்கு சந்தோஷம் அதிகமாக இருந்தாலும், ஆச்சரியத்துடன் தம்பி தங்கை சொல்வதைப் பெரியவளாகக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

4

''சாந்தி வா வா. அட, என்ன சுரேன் படிக்கறத விட்டுட்டு அதிசயமா வந்திருக்க?''

22/03/2007

''ஆமாம் பாட்டி அம்மா தான் சீக்கிரம் வந்துடலாம் வாடான்னு கூப்டாங்க'' என்று அங்கிருந்த சிறியவர்களைப் பார்த்து சினேகமாய் சிரித்தான் சுரேந்திரன்.

பாட்டி வந்தவர்களிடம் தனது பேரக் குழந்தைகளை, சந்தோஷமாக அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

பார்த்த சில நிமிங்களிலேயே சுரேனும், சரணும் நல்ல தோழர்களாகி விட, வெளிப்படையான அக்கறையுடன் நன்றாகப் பேசிய சாந்தி ஆன்ட்டியை நர்மதாவுக்கும் அர்ச்சனாவுக்கும் மிகவும் பிடித்துப் போனது.

பாட்டி வடை சுடும் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவரை அமரச் சொல்லிவிட்டுத் தானே சுட்டு எடுத்துக் குழந்தைகளுக்குத் தான் கொண்டு வந்த கேசரியோடு பரிமாறினார் சாந்தி.

அதற்குப் பிறகு தான் சென்று வடை நான்கு ஈடு எடுத்துப் பெரியவர்கள் அனைவருக்கும் பரிமாறிய நர்மதா, குடிப்பதற்கு அனைவருக்கும் என்னென்ன வேண்டுமென்று கேட்டு அதன்படி கலந்து கொடுத்தாள்.

அலட்டிக் கொள்ளாமல் மிகவும் பழக்கப்பட்டது போல நர்மதா வேலை செய்த விதம் கண்டு மனதிற்குள் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார் சாந்தி.

நர்மதாவை விடவுமே மிகவும் பெரியவளான தனது மகள் இந்துமதி கூட இன்னும் இந்த அளவுக்கு செய்ய மாட்டாளென்று நினைத்தவர், அதை வெளிப்படையாகவே சொன்னார்.

அவரது பாராட்டை இயல்பாக ஏற்று பதிலளித்த நர்மதா, சிறியவர்கள் மூவரும் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருக்க அவர்களுடன் போய் இணைந்து கொண்ட

''இன்னைக்கு நரேன் அப்பா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருந்தாரே சாந்தி, டாக்டர் என்ன சொன்னார்?''

''அதே அளவுல இருக்குன்னு சொல்றாங்கம்மா.''

''கவலப்படாதமா உன் நல்ல மனசுக்கு எல்லாமே நல்லது தான் நடக்கும்'' என்றவரிடம், ''நாளைக்கு இந்துவும் மாப்பிள்ளையும் குழந்தையோட வர்றாங்கம்மா'' என்றார் சாந்தி.

''அப்படியா? என்ன திடீர்னு?''

''ஆதிஷ்க்கு நாளைக்கு முதல் பிறந்த நாள்மா, அதக் கொண்டாட்றதுக்கு வர்றாங்க. காலைல அங்க அவங்க வீட்ல கொண்டாடிட்டு மதியம் இங்க வர்றாங்க.''

''முதல் பேரக் குழந்தையோட முதல் பிறந்த நாளாச்சே, நீங்களும் ரொம்ப எதிர்பார்த்துட்டு இருந்திருப்பீங்களே சாந்தி.''

''ஆமாம்மா, போன தடவ அவங்க வந்தப்பவே இப்படிப் பண்ணலாம்னு நரேன் மாப்ள கிட்ட சொல்லிட்டிருந்தான். இந்துவோட புகுந்த வீட்டுக் குடும்பமும் ரொம்பப் பெரிசு, அதோட இந்து மாமியாரும் கொஞ்சம் உடல் நலமில்லாதவங்கன்னு நாங்க திரும்பவும் எதுவும் கேக்கல. இந்துவோட மனசு புரிஞ்சு மாப்பிள்ளையாவே அழைச்சுட்டு வர்றார்னு நினைக்கறேம்மா.''

''தங்கமான புருஷன், இந்து ரொம்பவும் குடுத்து வெச்சவ. வந்தா ரெண்டு நாள் இருப்பாங்கதான சாந்தி.''

அர்ச்சனா குளித்துவிட்டு வருவதாகப் போய்விட, தனது பாட்டியிடம் வந்து அமர்ந்தாள் நர்மதா.

''அவங்க வந்தாத்தாம்மா தெரியும்'' என்றவளிடம், ''இந்து உங்க பொண்ணா ஆன்ட்டி?'' என்று கேட்டாள் நர்மதா.

22/03/2007

''ஆமா நர்மதா, நீங்க எல்லாரும் நாளைக்கு மதியமே நம்ம வீட்டுக்கு வந்துடணும், இந்துவோட பையனுக்கு நாளைக்கு முதல் பிறந்த நாள்.''

''அப்படியா, நேரத்துலயே வந்து வீட்ட டெக்கரேட் பண்ணி அசத்திட மாட்டோம்'' என்று சிரித்தவள், ''அவங்க எங்க இருக்காங்க ஆன்ட்டி?'' என்று கேட்டாள் நர்மதா.

''சென்னைலமா.''

''அங்கிருந்து காலைல கிளம்பி எப்படி மதியத்துக் குள்ள வர முடியும்?''

''ஃப்ளைட்ல வர்றதா சொன்னாங்கமா'' என்றவர், ''அப்ப சொன்ன மாதிரியே நாளைக்கு நீங்கெல்லாரும் வந்து டெக்கரேஷன் வேலையெல்லாம் பாத்துக்குவீங்க இல்லையா?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தார் சாந்தி.

''அதுல உங்களுக்கு சந்தேகமே வேண்டாம் ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''அங்க வீட்ல உங்க மூணு பேரோட பிறந்த நாளையும் நல்லாக் கொண்டாடுவீங்க இல்லடாம்மா?''

''ஆமாம் பாட்டி அப்பார்ட்மெண்ட்ல இருக்கற எல்லாரையும் கூப்பிட்டு பிரமாதமா செய்வோம்'' என்ற நர்மதாவிடம் பாட்டியும் சாந்தி ஆன்ட்டியும், சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

''நரேன ரொம்ப நாளாக் காணமே சாந்தி?''

''ஆமாம்மா பத்து நாளா தோட்டத்துல நெல் அறுவடை நடந்துட்டிருக்க, காலைல எழுந்ததும் போனான்னா நைட் தான் வர்றான். நாளைக்குக் காலைல கோயமுத்தூர் போறாம்மா, உங்களுக்கு ஏதாவது வேணும்னா பாத்து வெக்கச் சொன்னான்.''

''தாத்தா ஏதோ சொல்லிட்டிருந்தார் சாந்தி, எனக்கும் பிரஸ்ஸர் மருந்து வேணும்.''

'அந்த நரேந்திரனுக்கு உதவி செய்யும் மனப்பான்மை அதிகம் போலிருக்கிறது. பாவம் கிராமத்தில் இருந்து கொண்டு நேரத்தைக் கழிக்க அவர்களும் தான் என்ன செய்வார்கள்?' என்று நினைத்தாள் நர்மதா.

ஆனால் நியாயமானவள் என்பதால், இவை அனைத்தையும் தனது தந்தையிருந்து அவரைப் பெற்றவர்களுக்கு செய்ய வேண்டியது என்று மனம் உறுத்தவும் செய்தது.

நாளை நேரத்திலேயே வந்துவிட வேண்டுமென்று மேலும் இரண்டு முறை சொல்லிவிட்டு சாந்தி ஆன்ட்டியும் சுரேனும் கிளம்பினர்.

ஏதேதோ அரட்டையில் இரவு வெகுநேரம் கழித்துத் தூங்கியும் கூட, மறுநாள் அதிகாலையிலேயே தனது பாட்டியுடன் எழுந்து கொண்டாள் நர்மதா.

காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு சற்று நேரம் வெளியே உலாவிவிட்டு வந்தாள்.

இருள் மெல்ல விலக ஆரம்பித்திருக்க, குளிர் காற்று உடலைத் துளைத்தது.

தாத்தா தோட்டத்திற்கு சென்றிருக்க, ''பிளாஸ்க்குல சூடா காபி இருக்குமா'' என்று சொல்லிவிட்டுக் குளிக்கப் போனார் பாட்டி.

காபியைக் குடித்து முடிக்கவும், லேண்ட் லைனில் போன் வரவும் சரியாக இருந்தது.

சென்று எடுத்துப் பேசினாள் நர்மதா.

22/03/2007

''ஹலோ.''

''பாட்டி இருக்காங்களா?''

''குளிக்கப் போயிருக்காங்க.''

''தாத்தா?''

''தோட்டத்துக்குப் போயிருக்கார்.''

''நீ யாரு?''

''என் பேர சொன்னாத் தெரியற அளவுக்கு நான் ஒன்னும் பெரிய மனுஷி கிடையாது. உங்களுக்கு அவசியம்னா ஒரு கால் மணி நேரம் கழிச்சுக் கூப்பிடுங்க'' என்று போனை வைத்து விட்டிருந்தாள் நர்மதா.

போன் செய்தவன் தான் யாரென்று சொல்வதை விட்டு விட்டு மரியாதையற்ற பேச்சு வேறா? என்று கோபம் தான் வந்தது.

யாராவது மிகவும் வேண்டியவர்களாக இருப்பார்களோ? என்று ஒரு பக்கம் மனம் உறுத்தவும் செய்தது.

குரல் வேறு கண கம்பீரமாக இருந்ததே.

இருக்கட்டுமே.

மரியாதையைக் கொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளட்டும்.

''என்னடா தங்கம் பண்ணிட்டிருக்க?''

''சும்மாதான் இருக்கேன், வாக்கிங் முடிஞ்சதா தாத்தா?''

''ஆமான்டா. இன்னும் சரணும் அச்சுவும் எழல, போலிருக்கு?''

''ஆமா தாத்தா. அப்புறம் உங்களுக்கு போன் வந்தது'' என்று நர்மதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மீண்டும் டெலிபோன் ஒலித்தது.

சில நிமிடங்கள் பேசியவர், ''சரி நரேன்'' என்று போனை வைத்துவிட்டு வந்தார்.

''கொஞ்சம் முன்னாடி உங்கூடப் பேசினது நரேன் தம்பி நர்மதாம்மா.''

''சரி தாத்தா.''

''எட்டு மணிக்கு வர்றேன்னு சொன்னார்மா, பாட்டி கிட்ட சொல்லி மருந்து சீட்ட தயாரா எடுத்து வெக்கச் சொல்லு.''

''சரி தாத்தா'' என்றவளுக்கு மனதிற்கு சற்று ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

உதவி செய்யத்தான் அதிகாலையிலேயே அழைத்திருக்கிறான், ஆனாலும் மரியாதையாகப் பேசத் தெரியாது?

'சரி போனால் போகிறது, பட்டிக்காட்டான் பின் எப்படியிருப்பான்' என்று மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொண்டே சென்றாள்.

ஆனால் சாந்தி ஆன்ட்டியுடைய மகனை ஒரேயடியாக அப்படி நினைக்கவும் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

நடை, உடை, பாவனை அனைத்திலும் சாந்தி ஆன்ட்டி தனது தாயை விடவும் நாகரீகமாக இருக்கிறாரே.

பாட்டியிடம் விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு, நல்ல வெளிச்சத்தில் வீட்டைச் சுற்றிலும் உள்ள செடி கொடிகளைப் பார்க்கும் ஆசையில் வெளியே வந்தாள் நர்மதா.

திடுதிடுவென்று அந்த மிகப் பெரிய தொட்டியில் வந்து விழுந்த நீர், நிறைந்து வழிந்து மறுபுறம் வழியாகப் பாசனத்திற்குச் சென்றதை ஆசையுடன் பார்த்து ரசித்தாள்.

அதில் குதித்து விளையாடத் தோன்றிய ஆவலை, குளிருக்கு பயந்து அப்போதைக்குக் கை விட்டாள்.

22/03/2007

சிறிது நேரம் அதையனைத்தையும் ரசித்துவிட்டு வந்தவள், பிறகு கிச்சனில் தனது பாட்டிக்கு டிபன் செய்வதற்கு உதவி செய்தாள்.

''சரி நர்மதாம்மா இனி சாப்பிடும்போது சூடா போட்டுக்கலாம், நீ போய் ஏதாவது வேலையிருந்தா பாரு.''

''சரி பாட்டி'' என்று ஹாலுக்கு வந்தவள், தாத்தா தான் ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த ஆல்பத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவரருகில் சென்று அமர்ந்தாள்.

''எங்க டாடி பாக்கறதுக்கு மட்டுமில்லாம குணத்துலயும் அப்படியே உங்கள மாதிரி தான் இல்லையா தாத்தா?''

என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் தன்னருகில் அமர்ந்திருந்த பேத்தியை பெரியவர் பார்க்க, ''தாத்தா எனக்கொரு சின்ன ஹெல்ப் பண்ணுவீங்களா?'' என்று கேட்டாள்.

''என்னடாம்மா?''

''நான் ஏதாவது தப்புப் பண்ணினா என்ன வெறுத்துடுவீங்களா தாத்தா?''

''அதெப்படிமா?''

''பின்ன ஏன் டாடி கூட மட்டும் பேச மாட்டேங்கறீங்க?''

....

''நான் அதிகப் பிரசங்கித்தனமா பேசறேன்னு நினைக்க வேண்டாம் தாத்தா. டாடி மேலயும் தப்பு இருக்கலாம். ஆனா ஊர்ல இருந்து வரும்போது நீங்க பேசுவீங்கன்னு எவ்வளவு ஆவலா வந்தார் தெரியுமா?''

''கடந்த காலம் கடந்ததாவே இருக்கட்டும் தாத்தா. யாரு மேல தப்பு நிறைய இருக்குன்னு பாத்துட்டே

இருந்தா, அதுக்கு முடிவே இல்ல. இப்ப நாங்க வந்திருக்கற மாதிரி ஒவ்வொரு லீவுக்கும், ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் வந்துட்டே இருக்கணும்னு ரொம்ப ஆசையா இருக்கு தாத்தா. அந்த பாக்கியத்த எங்களுக்கு தருவீங்களா தாத்தா?''

கண்கள் கலங்கி விட, ''என் தங்கமே'' என்று பேத்தியின் தலையை தனது நடுங்கும் கரத்தால் வருடினார் தாத்தா.

''நீ சின்னப் பொண்ணா இருந்தாலும் இந்தக் கிழவனோட புத்தியில உறைக்கற மாதிரி, எவ்வளவு சரியா கேக்கற. உன் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பு தரலேன்னா நானொரு மனுஷனாவே இருக்க முடியாதும்மா.''

''ப்ளீஸ் தாத்தா, நான் ஏதாவது தப்பாப் பேசியிருந்தா மன்னிச்சுக்கோங்க. ஆனா என்னோட வேண்டுகோள மட்டும் நிராகரிச்சுடாதீங்க.''

''என் பையனுக்கு இன்னைக்கு பிறந்த நாள், போன் பண்ணிக் குடு நான் பேசணும்'' என்று தாத்தா அதிகாரமாக சொல்ல, நர்மதாவுக்குத் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை.

''நிஜமாத்தான் கேக்கறேன், வாசுக்கு போன் பண்ணிக் குடு.''

''இதோ தாத்தா'' என்று தனது தந்தைக்கு மொபைலில் அழைத்தவள், அவர் பேச ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாகவே தனது தாத்தாவிடம் கொடுத்து விட்டாள்.

தாத்தாவுடைய கம்பீரமான குரலிலும் இத்தனை பரிவா?

தான் பயந்தது போல தந்தை போனை வைத்து விடவில்லை என்பது தாத்தா தொடர்ந்து அளவிடமுடியாத சந்தோஷத்துடன் பேசுவதில் உறுதியாகி விட, அதே அளவு ஆனந்தம் நர்மதாவையும் பற்றிக் கொண்டது.

22/03/2007

அதைப் பாட்டியிடம் சொல்வதற்காக படபடப்புடன் கிச்சனுக்கு ஓடியவள் அவரை அங்கு காணாது போக, அவரைத் தேடி வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு ஓடினாள்.

எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் பாட்டியிடம் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லி அவரது சந்தோஷத்தையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் கண் மண் தெரியாமல் ஓடி வந்தவள், அங்கு எதிரில் வந்த ஓர் ஆண் மகனுடன் நன்றாக மோதிக் கொண்டாள்.

நர்மதா தனது அசட்டுத் தனத்தை எண்ணி வருந்த, தான் தள்ளிக் கொண்டதில் மோதிய அந்தப் பெண் விழுந்து விடாதவாறு பிடித்து நிற்க வைத்தான் அவன்.

பூக்குவியலாய் தன் மேல் வந்து மோதியவள், ''ஸாரி'' என்று சொன்னதில் தான் நடப்புக்கு வந்தான் நரேந்திரன்.

''அட நரேன் வா, வா! ஒரே ஊர்ல இருந்துட்டே பாத்து எவ்வளவு நாளாச்சுப்பா?''

''ஆமாம் பாட்டி நீங்க நல்லாக்கீங்களா?'' என்று நரேந்திரன் வீட்டு வாசலுக்குள் வர, எதுவும் தோன்றாமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தாள் நர்மதா.

''ஏன் நர்மதாம்மா அப்படியே நின்னுட்ட? இவரு தான் நரேன். சாந்தி ஆன்ட்டியுடைய மகன்'' என்று தனது பேத்திக்கு வந்தவனை அறிமுகப்படுத்தினார் பாட்டி.

''ஓ, போன் மேடமா?'' என்று அவன் சற்றுத் திரும்பி நர்மதாவைப் பார்க்க, வேரோடி விட்ட கால்களால் பிரம்மப் பிரயத்தனப்பட்டு நடந்து முன்னே வந்தாள் நர்மதா.

அவனுக்கு முன்பு வீட்டிற்குள் சென்றவள், வீட்டுக்கு உடையவளாய் அவனை வரவேற்றாள்.

உள்ளே வந்து சோபாவில் அமர்ந்தவனுடைய பார்வை மீண்டும் நர்மதாவின் முகத்தில் வந்து நிலைத்தது.

''ரொம்ப வருஷங்களுக்கு அப்புறம் உங்க ஊருக்கு வந்திருக்கீங்க போல?''

ஆமாமென்பதைப் போல அவனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''நல்வரவு.''

''தேங்க்ஸ்.''

''அவ்வளவுதானா?''

''வேறென்ன?''

ஓ, போனை டக்கென்று வைத்ததற்கு விளக்கம் கேட்கிறானோ?

இவன் மட்டும் பட்டிக்காட்டுப் பண்ணையாராக ஏக வசனத்தில் பேசலாமாக்கும்?

சே, சே இவனை எப்படி பட்டிக்காட்டானென்று சொல்ல முடியும்?

ஆறடிக்கும் மேலான உயரத்தில் உடலைக் கச்சிதமாக வைத்துக் கொண்டு, பார்ப்பதற்கும் பிரமாதமாகத் தான் இருக்கிறான்.

''ம் சொல்லு, என்னபத்தி என்ன டிஸைட் பண்ணியிருக்க? ஒரேயடியா கிராமம்னு சொல்லிட முடியாது இல்லையா?''

கடவுளே இவனென்ன தன் மனதிற்குள் புகுந்து பார்த்தது போல, தான் நினைத்ததை அப்படியே சொல்லுகிறான்.

''மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி.''

''நான் இல்லன்னு சொல்லி நீங்க அசடு வழியக் கூடாதுங்கறதுக்கா[illegible]ன்.''

22/03/2007

ஆனால் அதற்கு பதிலெதுவும் சொல்லாமல் அவன் நர்மதாவைப் பார்த்துச் சிரித்து, 'ஏன் பொய் சொல்கிறாய்?' என்று கேட்பது போலிருந்தது.

''சரி நீங்க ஸ்மார்ட்டா இருக்கீங்க போதுமா?''

அதற்கும் பதில் சொல்லாமல் நர்மதாவைப் பார்த்தவனுடைய கண்களும் சேர்ந்து சிரித்தன.

''ம், உன்ன மாதிரி அழகான பொண்ணு வாயில இருந்து வர்ற பொய் கூட எவ்வளவு நல்லார்க்கு?''

இந்த முறை நர்மதாவால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

''ஓ, இல்ல நான் உண்மையத்தான் சொன்னேன்னு இனி சொல்லணுமாக்கும்?''

''வேண்டாம் நீ வாயால சொல்றதுக்கு முன்னாடியே உன் கண்களும், முகமுமே எது உண்மைன்னு காட்டிக் கொடுத்துடுச்சு'' என்றவன், ''ஆனா நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன்'' என்றான்.

நர்மதா அவனைப் பார்க்க, ''நிஜமாவே நீ அழகா இருக்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''அட பரவாயில்லையே, நீங்க உண்மைய மட்டும் தான் பேசுவீங்க போலிருக்கு?'' என்று வெகுவாக ஆச்சர்யப்பட்டாள் நர்மதா.

''என்ன பண்றது பொய்யே சொல்லியிருக்கலாம் தான்னாலும் அதுக்காகக் கூட உன் அழகான முகத்த வாட விட்றதுல எனக்கு விருப்பமில்ல'' என்று அவன் சொல்லவும், தாத்தா போன் பேசி முடித்துவிட்டு பக்கத்து அறையிலிருந்து ஹாலுக்கு வரவும் சரியாக இருந்தது.

''வா நரேன், என்னப்பா இப்படி இளைச்சுட்ட?''

''இல்லையே தாத்தா, நீங்க தான் ரொம்ப சந்தோஷமாத் தெரியறீங்க.''

''அது சரிதான் நரேன், இத்தன வருஷங்களுக்கு அப்புறம் இப்பதான் சாதாரண மனுஷனாவே மாறியிருக்கேன். அதுவும் என் தங்கத்தால தான்'' என்று உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் தனது பேத்தியைப் பார்த்தார் பெரியவர்.

''அப்புறம் தாத்தா டாடி என்ன சொன்னார்?'' என்று நர்மதா தனது தாத்தாவின் அருகில் போய் அமர, ''உன்னப் பேசச் சொன்னாருமா'' என்றார் பெரியவர்.

''சரி தாத்தா பேசிக்கறேன்.''

''நரேன் டிபன் சாப்பிடலாம் வா, அப்படியே நீங்க ரெண்டு பேரும் கூட வாங்க'' என்று பாட்டி ஹாலுக்கு வர, ''தெரியாம சாப்டுட்டு வந்துட்டேனே பாட்டி, ஸ்பெஷலா நிறைய செஞ்சிருப்பீங்க போலிருக்கு வாசனையே மூக்கைத் துளைக்குது'' என்றான் நரேந்திரன்.

''வாசனைய மட்டும் புடிச்சுக்காம டிபனையும் கொஞ்சம் டேஸ்ட் பாக்கலாமே'' என்றாள் நர்மதா.

''என்ன பாட்டி உங்க பேத்தி ரொம்ப சிக்கனம் போலிருக்கு, நான் டேஸ்ட் மட்டும் தான் பாக்கணுமாமே?'' என்றான் நரேந்திரன்.

''யாரோ சாப்டாச்சுன்னு சொன்னாங்க பாட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

''அடடா இனிமேல் அவசரப்பட்டு வாய விடக்கூடாது போலிருக்கே'' என்ற நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''மொத்தத்துக்கு வாயில இருந்து வர்ற ஒன்னையாவது உண்மைன்னு எடுத்துக்க முடியுமா?''

22/03/2007

''என்ன நர்மதாம்மா, இருந்திருந்து நீ நரேன்கிட்டப் போய் இப்படிக் கேக்கற?''

''ஏன் தாத்தா உண்மைக்கு வழியே இல்லையா?'' என்ற நர்மதா நன்றாகவே சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

கண்களில் ரசனையுடன் நர்மதாவைப் பார்த்தவன், ''என்னவோ தெரியல கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி நடந்த ஒரு விபத்துக்கப்புறம் மூளை குழம்பிடுச்சுன்னு நினைக்கறேன்'' என்றான் அவன்.

நல்ல வேளையாக பாட்டியும், தாத்தாவும் தங்களது மகனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நரேந்திரன் சொன்னதைக் கவனிக்கவில்லை.

ஏற்கனவே அவன் மேல் எக்குத் தப்பாக மோதி விட்டதை நினைத்து மனதிற்குள் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நர்மதாவுக்கு அவன் மேலும் சொன்னதில் முகம் கன்றிவிட, எழுந்து உள்ளே போய் விட்டாள்.

5

''ஆன்ட்டி.''

''வாங்க, வாங்க. நீங்க மதியமே வருவீங்கன்னு எதிர் பாத்தோம் நர்மதாம்மா. ஆமா எப்படி, யார்கூட வந்தீங்க?''

''தாத்தா கூடத்தான் ஆன்ட்டி கார்ல வந்தோம்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

சாந்தி ஆன்ட்டி புரியாமல் பார்க்க, ''நாங்க வந்த காரடி விட்டுட்டுப் போயிட்டார் ஆன்ட்டி அதுல தான் வந்தோம்'' என்றாள் நர்மதா.

''ஓ, அப்படியா? நான் நேத்து வந்தப்ப காரப் பாக்கல, இப்பத்தான் டிரைவரையாவது அனுப்பி அழைச்சுட்டு வரச் சொல்லலாமான்னு யோசிச்சுட்டிருந்தேன்.''

''ஹாய் நர்மதா, அர்ச்சனா, சரண்.''

மூவரும் திரும்பிப் பார்க்க, ''இப்பதான் வர்றீங்களா ரொம்ப நேரமா உங்கள எதிர்பார்த்துட்டிருக்கோம் தெரியுமா?'' என்றாள் அந்தப் பெண்.

''எம்பேர் இந்துமதி, இந்த வாலோட பேர் ஆதிஷ்.''

''ஓ பார்த்டே பேபி'' என்று சந்தோஷமாக சொன்ன நர்மதா, குழந்தையை நோக்கிக் கைகளை நீட்ட அது தாவிக் கொண்டு வந்தது.

''க்யூட் பேபி'' என்று நர்மதா குழந்தையக் கொஞ்ச, ''வாங்க உக்காருங்க'' என்று உபசரித்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க எப்பக்கா ஊர்ல இருந்து வந்தீங்க?'' என்று நர்மதா இந்துமதியைப் பார்க்க, ''ஹாய் சரண்'' என்று சுரேன் வந்து அவனை அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

''நாங்க மதியம் வந்தோம் நர்மதா'' என்று சிரித்தவள், ''என்ன அர்ச்சனா பொழுது போகுதா இங்க?'' என்று அவளருகில் சென்று அமர்ந்தாள் இந்துமதி.

''அதெல்லாம், நேரமே பத்த மாட்டேங்குதுக்கா.''

''அப்படியா?'' என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டவள், அங்கு வந்த நளினியை அருகே அழைத்தாள்.

''என்ன இந்துக்கா'' என்று வந்தாள் நளினி.

''வா உக்காரு'' என்றவள் நளினியை அர்ச்சனாவுக்கும், நர்மதாவுக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

''இவங்க பேர் நர்மதா, அர்ச்சனா'' என்று அவர்கள் இருவரையும் நளினிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க எங்க இருக்கீங்க?'' என்று நர்மதா நளினியைப் பார்க்க, ''நளினி உன்னைவிட சின்னப் பொண்ணுதான் நீ அவள வா போன்னே கூப்புடு'' என்றாள் இந்துமதி.

பாத்து இன்னும் ரெண்டு நிமிஷங்கூட முழுசா ஆகல, இவ நம்மள பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்றதா என்று நினைத்த நளினி நர்மதா கேட்டது காதில் விழாதது போல குனிந்து குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டி சிரிக்க வைத்தாள்.

அதே நேரம் சாந்தி அனைவருக்கும் ஸ்வீட், காரம் கொண்டு வந்து உபசரிக்க, நளினி எழுந்து சென்று அவரிடமிருந்து வாங்கி அனைவருக்கும் கொடுத்தாள்.

''நர்மதா, அர்ச்சனா ரெண்டு பேரும் எடுத்துக்கோங்க'' என்றவர், ''புது அக்காவப் புடிச்சுப் போச்சா கண்ணா?'' என்று பேரனைப் பார்த்து சிரித்தார்.

''நளினி போய் எல்லாருக்கும் குடிக்கத் தண்ணி எடுத்துட்டு வாம்மா.''

''சரி அத்தை'' என்று நளினி எழுந்து செல்ல ''ரெண்டு பேரும் ஸ்நேக்ஸ் எடுத்துக்கோங்க. நான் போய் சுரேனுக்கும், சரணுக்கும் குடுத்துட்டு வர்றேன்'' என்று டிபன் பிளேட்டுகளுடன் சென்றாள் இந்துமதி.

தனது தாய் செல்வதைப் பார்த்து குழந்தை அழ, சமாதானப்படுத்தியும் முடியாமல் அவனை எடுத்துக் கொண்டு சென்றார் சாந்தி.

சாந்தி ஆன்ட்டியுடைய குடும்பம் சற்று வளமானதாகத் தான் இருக்கும் என்று என்னதான் மனதிற்குள் நினைத்திருந்தாலும், நேரில் பார்த்த பிறகுதான் தான் நினைத்தது மிகமிகக் குறைவே என்பது நர்மதாவுக்குப் புரிந்தது.

அதிலும் அவர்களது வீட்டு ஹாலிலேயே தங்களது பெங்களூர் ப்ளாட் முழுவதும் அடங்கும் போல, தாராளமாகப் பரந்து விரிந்திருந்தது.

வீட்டிற்குள் ஆங்காங்கே தெரிந்த சில வேலைக்காரர்கள் கூட பார்ப்பதற்கு மிகுந்த நாகரீகமாகத் தெரிந்தார்கள்.

மாளிகை போன்ற வீடு, அதில் ஆங்காங்கே ஒன்றிரண்டாகத் தெரியும் விலையுயர்ந்த பொருட்கள் இப்படி எதுவுமே சிறிது கூட ஆடம்பரமாகத் தோன்றாமல் அந்த வீட்டு மனிதர்களோடு பொருந்திப் போனதை ஆச்சரியத்துடன் கண்டாள் நர்மதா.

அதிலும் துளி கூட பந்தா இல்லாமல் வெளிப்படையான அக்கறையுடன் அவர்கள் அனைவரும் பேசிப் பழகிய விதம், நீண்ட காலம் பழகிய உணர்வையே ஏற்படுத்தியது.

சுரேனும், சரணும் ஹாலை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்க, ''நாங்களும் ஹெல்ப் பண்ணலாமா?'' என்று சென்றாள் நர்மதா.

''நீ உக்காரு நர்மதாமா, பசங்களே செய்யட்டும்.''

''ஏதோ ரொம்ப சின்ன உதவியாவது செய்யலாம்னு வந்தேன் ஆன்ட்டி, அதையும் வேண்டாம்னு சொல்றீங்களே.''

அதே நேரம் பார்த்து நளினியும், அர்ச்சனாவும் பேசிக் கொண்டே ஹாலுக்கு வர, ''என்ன நளினிக்கா நீங்களும் மதியத்துலிருந்து இங்கதான் இருக்கீங்க ஒரு சின்ன

ஹெல்ப்பாவது வேணுமான்னு கேட்டிங்களா?'' என்றான் சுரேன்.

''சரி, அதுக்கென்ன?''

''நர்மதாக்கா பாருங்க இப்பதான் வந்தாங்க, நானும் ஹெல்ப் பண்ணட்டுமான்னு வந்து கேக்கறாங்க'' என்று விளையாட்டுக்கு நளினியைப் பார்த்துக் கேட்டான் சுரேந்திரன்.

''அச்சச்சோ நீ வேற சுரேன், நான் நேத்து ஆன்ட்டிகிட்ட நேரத்துலயே வந்து ஹெல்ப் பண்றேன்னு சொல்லியிருந்தேன், அதனால சும்மா கேட்டாவது பாக்கலாமேன்னு கேட்டேன்.''

''பாரு, ஆனா நான் அப்படி எதுவும் சொல்லாமலே கூட மதியமே வந்து அத்தைக்கு எல்லா உதவியும் பண்ணிட்டுத்தான் இருக்கேன் தெரிஞ்சுக்கோ'' என்றாள் நளினி.

தனது பாட்டியிடமிருந்து இறங்கி வந்திருந்த ஆதீஷ் கீழே கிடந்த அலங்காரக் காகிதங்களை எடுத்துக் கசக்க, ''அடடா குட்டிப் பையா நிறைய வேலை செய்யற போலிருக்கே'' என்று ஹாலுக்குள் வந்தார் அவனது தந்தை ஷங்கர்.

''அதுல என்ன சந்தேகம்? என்னோட மருமகனாச்சே'' என்று தொடர்ந்து உள்ளே வந்த நரேந்திரன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

அப்புறம் தான் அங்கிருந்த அர்ச்சனாவையும், சுரேனையும் பார்த்தவன், அவர்களை வரவேற்றான்.

''நேத்து வீட்டுக்கு வந்திருந்தீர்களாமே நாங்க தான் பாக்கல'' என்று அர்ச்சனா சொல்ல, ''ஆமாம்'' என்றவன் ''இந்த ஊரு பிடிச்சிருக்கா?'' என்று இருவரையும் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

''ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு'' என்று சரண் சொல்ல, ''சுத்தறதுக்கு இடம் நிறைய இருக்கு'' என்று அர்ச்சனாவும் சிரித்தாள்.

அவர்களுடன் சில வினாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தவன், தங்கள் வீட்டு மாப்பிள்ளைக்கு அவர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

''எங்க நர்மதாவ மட்டும் காணல?'' என்று இந்துமதி பக்கத்து அறையிலிருந்து வர, ''இதோ வந்துட்டேன்'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி கொடுத்தனுப்பிய காபி ட்ரேயுடன் வந்தாள் நர்மதா.

அங்கு ஹாலில் புதிதாக வந்திருந்தவர்களை எதிர்பார்த்திராத நர்மதா சற்றே திகைக்க, நளினி வந்து அவளிடமிருந்து ட்ரேயை வாங்கிக் கொண்டு போய் அனைவருக்கும் கொடுத்தாள்.

சமையலறைக்கே போய் வேலை செய்யுமளவிற்கு வந்து விட்டதா? விட்டால் அனைவரையும் கைக்குள் போட்டுக் கொள்வாள் போலிருக்கிறதே, இவளிடம் கொஞ்சம் பார்த்துத்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள் நளினி.

''நீ எதுக்கு நர்மதா இந்த வேலையெல்லாம் செய்யற?'' என்று இந்துமதி அக்கறையுடன் சொல்ல, அப்பொழுது தான் அங்கிருந்த சங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''அண்ணா நீங்களா!''

''அட நர்மதா, நீ எங்கமா இங்க?''

''என்னது நர்மதாவத் தெரியுமா உங்களுக்கு?'' என்று இந்துமதி ஆச்சர்யத்துடன் கணவனைப் பார்க்க, ''ஆமா இந்து, நர்மதா ஷர்மிளியோட ஃப்ரெண்ட்'' என்றான் அவளது கணவன்.

''ஓ பெங்களூர்ல ஷர்மிளியோட படிச்ச நர்மதா நீதானா? அவ உன்னப் பத்திப் பேசாத நாளே இருக்காது நர்மதா, அந்த அளவுக்கு நீங்க ரெண்டு பேரும் டியர் மோஸ்ட் ப்ரண்ட்ஸ் இல்லையா?''

''ஆமாக்கா'' என்றவள், ''என்னால நம்பவே முடிய லண்ணா'' என்று சந்தோஷமாக ஷங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

ஹாலில் இருந்த லேண்ட் லைன் போனுக்கு அழைப்பு வந்திருக்க, அதை அட்டெண்ட் செய்து பேசிவிட்டு வந்த நரேந்திரன் நர்மதாவை வரவேற்றான்.

''அட உனக்கும் நர்மதாவத் தெரியுமா?'' என்று இந்துமதி நரேந்திரனைப் பார்க்க, ''பின்ன நேத்து அவங்க வீட்டுக்குப் போனப்ப உபசரிப்பு எப்படி இருந்தது தெரியுமா?'' என்றான் அவன்.

கடவுளே இவனென்ன அதை விடவே மாட்டான் போலிருக்கிறது என்று நர்மதா பயத்துடன் படபடத்த மனதை சற்றே சிரமப்பட்டு மறைத்துக் கொள்ள, நல்ல வேளையாக யாரும் என்ன ஏது என்று தூண்டித் துருவிக் கேட்காததில் நிம்மதியும் அடைந்தாள்.

பெங்களூரில் ஷர்மிளி தங்கிப் படிப்பதற்கென்றே அவள் தங்கியிருந்த பங்களாவை அவளது வீட்டினர் விலைக்கு வாங்கியிருந்தது நினைவு வந்தது நர்மதாவுக்கு.

அவர்களது ஊரிலிருந்தே வரவழைக்கப்பட்ட ஒரு வேலைக்காரப் பெண்மணியும், ஒரு டிரைவரும் உட்பட, இரண்டு ஆடம்பரக் கார்களும் அவளுக்கென்று அங்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நர்மதாவும் ஒரு முறை கூட தனது தோழியின் செல்வ லையைக் கண்டு ஏக்கம் கொண்டதில்லை என்ப

தோடு, ஷர்மிளியும் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காகக் கூட எப் பொழுதும் யாரிடமும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவும் மாட்டாள்.

மாறாக கல்லூரியில் சேர்ந்திருந்த ஆரம்பக் கட்டத்தி லேயே இருவரும் உயிர்த் தோழிகளாகி விட்டிருந்தனர்.

அந்த அளவிற்கு வளம் மிகுந்தவர்கள் இங்கு இந்த ஊரில் இந்துமதியைப் பெண் எடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால், இவர்களது வளத்தைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டியதே இல்லையென்று நினைத்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

''காபியெல்லாம் குடிக்கற பழக்கமிருக்கா?'' என்று நளினி ட்ரேயுடன் வந்து நிற்க, ''கண்டிப்பா'' என்று எடுத்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

நரேந்திரனும் அவர்களோடு சேர்ந்து ஹாலை அலங் கரிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்க, ''நான் போய் ஆதிஷ குளிக்க வெச்சு புது டிரஸ் போட்டு விடறேன்'' என்று போரடித்துக் கொண்டிருந்த அர்ச்சனாவையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போனாள் இந்துமதி.

ஷங்கருடன் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த நர்மதா, அனைவரும் குடித்துவிட்டு வைத்திருந்த கப்களை சேகரித்து சமையலறையில் வைக்கப் போனாள்.

''இந்த வேலையெல்லாம் நீங்க எதுக்குமா செய்ய றீங்க?'' என்று வேலைக்காரப் பெண் வந்து நர்மதாவிட மிருந்து அவற்றை வாங்கிக் கொண்டாள்.

அந்த வேலைக்காரக் கழுதைக்கு எவ்வளவு தைரிய மிருந்தால் தன்னைப்போய் எச்சில் கப்களை எடுத்து வரச் சொல்லுவாள்? சாந்தி அத்தையைத் தவிர வேறு யார் என்ன வேலை சொன்னாலும் செய்யக்கூடாது என்று நளினியாகவே தான் வந்து பேசாமல் அமர்ந்து கொண்டது.

22/03/2007

என்ன திமிர் இருந்தால் வேறு ஒருத்தி தானாகவே செய்வதைக் கூட வேண்டாம் என்பாள்? அப்படி அவ ளென்ன பெரிய மகாராணியா?

''ஏன் தனியா உக்காந்துட்டிருக்கீங்க?'' என்று நர்மதா வந்து அமர, ''என்ன எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டு செய்யற மாதிரியிருக்கு?'' என்றாள் நளினி.

''அப்படியா தெரியுது? ஆனா நான் அப்படியெல்லாம் உருப்படியா எதையும் செய்யற ஆள் கிடையாதே'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

அனைவரும் தூர நின்று பயத்துடன் பார்க்கும் இந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையையே தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள், அதோடு எதைக் கேட்டாலும் நன்றாக சிரித்து வேறு வைக் கிறாளே, இவளிடம் சற்று பார்த்து தான் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று மீண்டும் நினைத்துக் கொண்டாள் நளினி.

''என்ன சேலை கட்டிட்டு வந்திருக்கீங்க?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள் நளினி.

''ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்காதா?''

''வயசானவங்க டேஸ்ட், எனக்குப் பிடிக்காதுப்பா.''

''நானும் அப்பவே சொன்னேன் தானக்கா, நீ எப்பவும் போல ஜீன்ஸ், டாப்ஸயே போட்டிருக்கலாம்'' என்று வந்தாள் அர்ச்சனா.

''ஆனா எனக்கு சேலை கட்ட ரொம்பப் பிடிக்கும்'' என்று சிரித்த நர்மதாவை, இப்படியொரு ரசனையா என்பதைப் போலப் பார்த்தாள் நளினி.

''அங்க அப்பார்ட்மெண்ட்ல சேல கட்டினா எல்லாரும் கிண்டல் பண்ணுவாங்கன்னுதான் இங்க கட்டினேன்.

இங்கயும் யாருக்கும் பிடிக்கல போலிருக்கே சேன்ஞ் த காஸ்ட்யூம்'' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண் டாள் நர்மதா.

''அப்ப இங்க இருக்கறவங்களையெல்லாம் பட்டிக் காடுன்னு சொல்றீங்களா?''

''அச்சச்சோ நான் அந்த அர்த்தத்துல சொல்லல இங்க கேசுவலா இருக்கும்னு தான் நினைச்சேன்.''

''இனிமேல் சேலையே கட்ட மாட்டிங்கன்னு நினைக் கறேன்.''

''அதெல்லாம் கட்டுவேன் நளினி, உண்மைய சொல்லப் போனா சேலையக் கட்டிக்கிட்டு என்னால தான் கேசுவலா இருக்க முடியாது'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''வேலையெல்லாம் எந்த அளவுக்கு முடிஞ்சிருக் குன்னு தெரியலையே, ஏதாவது ஹெல்ப் வேணுமான்னு பாக்கலாம்'' என்று நளினி எழுந்து ஹாலுக்குப் போக, தானும் உடன் சென்றாள் நர்மதா.

''சுரேன் என்ன இன்னைக்கு அதிசயமா படிப்பப் பத்தி நினைக்காம இருக்க?'' என்று நளினி கேட்க, ''அதையேன் கேக்கறீங்க?'' என்று பயத்துடன் சற்று தூரத்திலிருந்த தன் அண்ணனைப் பார்த்தான் அவன்.

''ஏன், என்னாச்சு?''

''எந்த நேரமும் படிப்பு படிப்புன்னு புக்கையே வெச்சுட் டிருந்தா லைஃப்ல நிறைய மிஸ் பண்ணனும், படிக்கற நேரம் மட்டும் ஒழுங்காப் படிச்சாப் போதும்னு ஏற்கனவே அண்ணா திட்டுவார். இப்பப் போய் புக்க எடுத்தேன்னா அவ்வளவுதான்'' என்று மெதுவாக அலுத்துக் கொண் டான்.

22/03/2007

அடடா நம்ம பாலிசியாச்சே என்று நர்மதா மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொள்ள, ''அங்க அந்த அளவுக்கு மட்டும் போதும் சரண். இனியும் ஓட்டினா கசகசன்னு இருக்கும்'' என்று வந்தான் நரேந்திரன்.

''என்ன சுரேன் ரொம்பவும் அலுத்துக்கற போல?'' என்று தம்பியைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''எல்லாரையும் இன்வைட் பண்ணிட்டு, அதோட இங்கயும் பார்த்டே செலிப்ரேட் பண்ணனும்னு நமக்காகத் தான் சென்னைல இருந்து வந்திருக்காங்க?''

''ஸாரிண்ணா'' என்று உண்மையான வருத்தத்துடன் சொன்னவன், 'உன்னால் தான்' என்பதைப் போல குற்றம் சாட்டும் பார்வையுடன் நளினியைப் பார்த்தான்.

''அவள எதுக்குப் பாக்கற? மதியத்திலிருந்தே நீ இன்ட்ரஸ்ட் இல்லாம இருக்கறதப் பாத்ததால தான் கேட் டேன், அதோட நீ இவ்வளவு வருத்தப்படற அளவுக்கும் எதுவும் நடந்துடல.''

''அடடா எனக்கெல்லாம் இப்படியொரு அண்ணா இல்லாமப் போயிட்டாரே, நீ ரொம்பக் குடுத்து வெச்சவன் சுரேன்'' என்றாள் நர்மதா.

''அது சரி நீ காலேஜ்ல படிக்கவே மாட்டியாமே?'' என்று நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''புகழப் பரப் பிட்டிங்களாண்ணா'' என்று அவர்களை நோக்கி வந்த ஷங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''நிஜமா தானில்லமா. நரேன் நல்லாப் போட்டு வாங்கு பார் கொஞ்சம் பாத்து நடந்துக்கோ.''

''சொல்ல அவர் மட்டும் தான் இருக்காராக்கும்?'' என்று நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''பின்ன நீயா

சரண்?'' என்று அங்கிருந்த தனது தம்பியை சந்தேகத் துடன் கேட்டாள் நர்மதா.

''ஓ, அப்ப நான் கேட்டது நிஜத்தத்தானா'' என்று அவன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ரசனையுடன் கூடிய அவனது பார்வையில் நர்மதாவுக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

''நீங்க சொன்னது சரிதாண்ணா'' என்று ஷங்கரிடம் சொன்னவள், ''இனிமேல் கொஞ்சம் பாத்து தான் நடந்துக் கணும்'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள்.

''அதுக்குத்தானே காத்திருக்கேன்'' என்றவனது பார்வை மனதைப் படபடக்க வைக்க, அங்கு ஹாலுக்குள் வந்த குழந்தையைப் பார்ப்பது போல திரும்பிக் கொண் டாள் நர்மதா.

நல்லவேளையாக அங்கிருந்த மற்றவர்களும் திரும்பி குழந்தையைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''மாமா எத்த டஸ்'' என்று ஆதிஷ் மழலை மொழியில் பேசிக் கொண்டே தத்தக்கா, பித்தக்கா என்று நடந்து வர, அதைப் பார்க்க கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.

ஆனால் நரேந்திரனுடைய பார்வையையும் அதைத் தொடர்ந்து சிவந்த நர்மதாவுடைய முகத்தையும் பார்க் காதது போலப் பார்த்த நளினியால், என்ன முயன்றும் சாதாரணமாக இருக்கவே முடியவில்லை.

அந்த நிமிடம் தன்னை யாராவது பார்த்து விட்டால் நிச்சயமாக சமாளிக்க முடியாது என்று தோன்றிவிட, பக்கத்து அறையிலிருக்கும் பாத்ரூமுக்குள் சென்று பெரிய பெரிய மூச்சுகளை எடுத்துவிட்டு தனது கோபத் தையும் எரிச்சலையும் ஓரளவு சமனப்படுத்திக் கொண்ட பின்பே வெளியே வந்தாள்.

22/03/2007

''அடடா எல்லாரையும் வெய்ட் பண்ண வெச்சுட்டேன் போலிருக்கே'' என்று மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் உள்ளே வந்தார் குணசேகரன்.

''தத்தா'' என்று பேரன் ஓடிவர, அவனைக் குனிந்து தூக்கிக் கொண்டவரின் முகத்தில் எல்லையில்லாத ஆனந்தம் தெரிந்தது.

''இல்லப்பா, எல்லாம் ரெடியாக இன்னும் கொஞ்சம் நேரமாகும்'' என்று வந்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க கோவில்ல சிறப்பு பூஜைய முடிச்சுட்டே வந்திருக்கலாமே மாமா'' என்றான் ஷங்கர்.

''அப்படின்னுதான் நானும் இவ்வளவு நேரம் இருந்தேன். ஆனாலும் மனசெல்லாம் இந்தத் தங்கத்து மேல தான்'' என்று தனது பேரனைக் கொஞ்சினார் குணசேகரன்.

''கேக் வெத்தலாமா?'' என்று குழந்தை குனிந்து தனது தாத்தாவின் முகத்தைப் பார்க்க, ''சரிப்பா'' என்றார் அவர்.

அங்கு இருந்த நர்மதா, அர்ச்சனா, சரண் மூவரிடமும் பேசியவர், ''கிராமத்துல உங்களுக்குப் பொழுது போகுதா?'' என்று கேட்டார்.

''ரொம்ப நல்லா போகுது அங்கிள்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

''உங்களுக்கு உடம்புக்குப் பரவாயில்லையா அங்கிள்?'' என்று கேட்டாள் நர்மதா.

''நல்ல முன்னேற்றம் தெரியுதுமா. தாத்தாவும் பாட்டி[illegible]ம் கோவில்லதான் இருக்காங்க, எவ்வளவு பெரிய [illegible]லை செஞ்சிருக்கமா தாத்தா சொன்னாரு!'' என்று [illegible]ண்மையான பாராட்டுதலுடன் நர்மதாவைப் பார்த்தார் குணசேகரன்.

மற்றவர்களுக்கு சற்றும் குறைவில்லாது அந்த வீட்டுத் தலைவரும் சிறு பிள்ளைகள்தானே என்று ஒதுக்காமல், தங்கள் மூவரிடமும் பேசிய விதம் கண்டு மனதிற்குள் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள் நர்மதா.

'இந்த அளவிற்குப் பெருந்தன்மையாகக் கூட, ஒரு குடும்பத்திலுள்ள அனைவராலுமே பழக முடியுமா?' என்று மிகுந்த வியப்பாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் கேக் வெட்டி முடிய, ஆதிஷ் தனது பிஞ்சுக் கரங்களால் கேக்கை வைத்துக் கொடுத்த பிளேட்டுகளைக் கொண்டு போய் அனைவருக்கும் கொடுத்தான்.

ஆதிஷ் நர்மதாவிடமும் கேக் பிளேட்டைக் கொடுக்க, முட்டிக்காலில் கீழே அமர்ந்து ''தேங்க்யூ'' என்று வாங்கிக் கொண்டவள், தாங்கள் வாங்கி வந்த கிஃப்டை எடுத்துக் குழந்தையிடம் கொடுத்தாள்.

''ஓ கேக் தரலேன்னா கிஃப்ட் தரக்கூடாதுன்னு இருந்தியா?'' என்று இந்துமதி சிரிக்க, ''அர்ச்சனா தந்திருப்பான்னு இருந்தேன்கா'' என்றாள் நர்மதா.

அந்தப் பெரிய கிஃப்ட்டை தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு வந்து ஆதிஷ் தனது மாமனிடம் கொடுக்க, கிஃப்டை வாங்கி அருகிலிருந்த டேபிள் மேல் வைத்து விட்டு குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

''என்ன நீ இப்படிக் கேக்கற? ஆதிஷ்க்காகவே கோயமுத்தூர்க்குப் போய் வாங்கிட்டு வந்திருக்கா'' என்று தனது மகளிடம் நர்மதாவைத் தாங்கிப் பேசினார் சாந்தி.

''நீ மட்டும் தனியாவா போனே?'' என்று இந்துமதி கேட்க, ''இல்ல நானும் கூடப் போனேன்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

"எதுக்குமா இதுக்காக அவ்வளவு தூரம் போனீங்க?" என்று சாந்தி கேட்க, "பின்ன கிஃப்ட் இல்லாம அதுவும் ஒரு குட்டிப் பாப்பா பார்த்டேக்கு எப்படி வர முடியும் ஆன்ட்டி?" என்றாள் அர்ச்சனா.

"ஊர சுத்த ஒரு சாக்கு" என்று நரேந்திரன் சொல்ல, "ஆமா அப்படியாவது இந்த ஊரப் பத்தியெல்லாம் தெரிஞ்சுக்கலாமேன்னு ஒரு சின்ன ஆசை தான்" என்று அவனைப் போலவே பார்த்தாள் நர்மதா.

"ஏன் நேத்து நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டுதான கோயமுத்தூர் போனேன், எங்கூட வந்திருந்தீங்கன்னா நான் இன்னும் கொஞ்சம் நல்லாவே கூட சுத்திக் காட்டியிருப்பேனே" என்றான் நரேந்திரன்.

"உலகம் ரொம்பக் கெட்டுக் கிடக்குது, முன் பின் தெரியாதவங்களையெல்லாம் நம்பி எங்கயும் போகக் கூடாதும்மான்னு எங்க மம்மி சொல்லிக் குடுத்திருக்காங் களாக்கும்" என்றாள் நர்மதா.

"இதுக்கு நீ கேக்காமலே இருந்திருக்கலாம் நரேன்" என்று இந்துமதி சிரிக்க, "ஓ அப்ப நீங்க இந்துக்காவுக்கு அப்படியெல்லாம் எதுவும் சொல்லித் தந்ததே இல்லையா ஆன்ட்டி?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள் நர்மதா.

மனைவியிடம் "இப்ப நீ அம்பேல்" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் ஷங்கர்.

"இருந்திருந்து ஒரு வாயாடிகிட்டப் போய் பேச்சுக் குடுத்தாத் தப்பிக்க முடியுமா?" என்றான் நரேந்திரன்.

"பரவாயில்ல கொஞ்சம் லேட்டானாலும் உண்மையப் புரிஞ்சுகிட்டிங்களே" என்று அர்ச்சனா சிரிக்க, அதையே ஆமோதித்தான் சரண்.

தம்பி, தங்கையை விளையாட்டுக்கு முறைத்தவள், "அண்ணா உங்களுக்கு என்னப் பத்தித் தெரியும் தான நான் அப்படிப்பட்ட பொண்ணா?" என்று ஷங்கரைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

"பொண்ணா? அது யாரு?" என்று ஷங்கரின் கேள்வியில் அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

"படிக்காம காலேஜ்ல நீ செஞ்ச அட்டகாசம் தாங்க முடியாம, உன்னப் பேர் சொல்றதவிட ரௌடின்னு சொன்னாத்தான் எல்லாருக்கும் தெரியுமாமே" என்றான் ஷங்கர்.

"இப்படிக் கால வாரிட்டிங்களே அண்ணா."

"ஏன், நான் சொன்னது உண்மை தான?"

"ஓரளவு உண்மைதான்" என்று தன்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்த நரேந்திரனைத் தனது ஓரக் கண்களால் பார்த்தவள், "ஆனா நான் எல்லா சப்ஜக்ட்லயும் பாஸ் பண்ணிட்டேனாக்கும்" என்று அவசரமாகச் சொன்னாள்.

"நீ என்ன பண்ணுவ பாவம், உன் கூட சேந்தவ அதவிடப் பெரிய ரௌடியாச்சே" என்றான் ஷங்கர்.

"என்னை ஏது வேணும்னாலும் சொல்லுங்க, ஆனா என் ஃப்ரண்டப்பத்தி எது சொன்னாலும் நான் ஏத்துக்க மாட்டேன்" என்றாள் நர்மதா.

"என்னதான் சேலையெல்லாம் கட்டிக்கிட்டு வந்து அடக்க ஒடுக்கமா இருக்கற மாதிரி நீ காட்டிக்கிட்டாலும், உண்மை ஊரெல்லாம் பரவிக் கிடக்குதேக்கா" என்று சிரித்தாள் அர்ச்சனா.

"என்ன பண்றது? இங்க மாதிரியெல்லாம் அங்க இருக்கக் கூடாது. நீ போய் [illegible]

சேலையக் கட்டிக்கறதா இருந்தாத்தான் ஊருக்கே அனுப்புவேன்னு மம்மி சொல்லியிருக்காங்களே'' என்று அப்பாவி போல சொன்னாள் நர்மதா.

''டிரஸ்ல என்னமா இருக்கு? நீ ரொம்ப நல்ல பொண்ணுங்கறதுல எங்களுக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் கிடையாது. இதுவும் உன் வீடு மாதிரி தான், நீ பெங்களூர்ல உன் வீட்ல எப்படி இருப்பியோ அதே மாதிரி யதார்த்தமா இங்கயும் இருக்கலாம் நர்மதாம்மா'' என்றார் சாந்தி.

''தேங்க்யூ ஆன்ட்டி'' என்றவள், ''அப்பாடா இனி நான் நானாவே இருக்கலாம்'' என்றாள்.

''அடடா என்ன சந்தோஷம்?'' என்று இந்துமதி சிரிக்க, ''ஆமா பின்ன எவ்வளவு நேரந்தான் நடிக்க முடியும்?'' என்றாள் நர்மதா.

மகனுக்குப் பிடித்த பாட்டை இந்துமதி தனது மொபைலில் ரிங் டோனாக வைத்திருந்ததில் அதற்கு அழைப்பு வர, திரும்பத் திரும்ப அதே பாட்டை வேண்டுமென்று அடம் பிடித்தான் ஆதிஷ்.

சரியென்று அந்தப் பாட்டு உள்ள சி.டி.யை எடுத்து ஹோம் தியேட்டரில் போட்டு ஆன் செய்து விட்டான் சுரேந்திரன்.

மகன் சந்தோஷத்துடன் குதிக்க, ''எங்க இந்தப் பாட்டுக்கு எப்பவும் போல டேன்ஸ் ஆடு பார்க்கலாம்'' என்று தனது தந்தை சொல்வதைக் கேட்டு ஆடவும் செய்தான் ஆதிஷ்.

''வாவ் டேன்ஸ் எல்லாம் பண்ணுவியாடா?'' என்று கை தட்டினாள் அர்ச்சனா.

''இவன் என்னக்கா பேசறது நடக்கறது, புரிஞ்சுக்கறது இப்படி எல்லாமே இப்பவே பிரமாதமாப் பண்றான்''

என்று நளினி ஆச்சரியத்துடன் கேட்க, ''அங்க சென்னைல வீட்ல எல்லாரும் ஒன்னா கூட்டுக் குடும்பமா இருக்கறதால தான் நளினி'' என்றாள் இந்துமதி.

''நீ மட்டும் தனியா ஆட்ற, உனக்கு ஜோடி வேண்டாமா?'' என்று தந்தை கேட்க, ஆமாமென்பதைப் போலத் தலையாட்டினான் ஆதிஷ்.

''யார் வேணும் நீயே சொல்லு பாக்கலாம்'' என்று இந்துமதி கேட்க, நிமிர்ந்து அனைவரையும் பார்த்தான்.

''நானில்லடா, என்ன சொல்லிடாத'' என்று அனைவரும் ஒதுங்கப் பார்க்க, தனக்குப் பெரிய கிஃப்ட் கொடுத்த அக்காவின் கையைப் பிடித்தான் ஆதிஷ்.

அதுவரை சாந்தி ஆன்ட்டியுடன் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த நர்மதா, குழந்தை தன் கையைப் பிடித்ததும் அனைவரும் 'ஓ'வென்று சிரிப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் விழித்தாள்.

''அவனுக்கு நீதான் ஜோடியாம், அவங்கூட நீ ஆடணுமாம்கா'' என்று சிரித்தாள் அர்ச்சனா.

''அப்படியா ஆதிஷ்'' என்று அவனைப் பார்த்தவள், ''அதுக்கு நான் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே'' என்றாள்.

''ஓஹோ'' என்று மீண்டும் ஒரு சிரிப்பலை வர, ''என்ன வீரமெல்லாம் வாயில மட்டும் தானாக்கும்?'' என்று சிரித்தாள் இந்துமதி.

''யார் சொன்னது?'' என்றவள், ஆதிஷின் விருப்பம் பார்த்து அதன்படி நான்கைந்து ஸ்டெப் போட்டாள் நர்மதா.

மேலும் சிறிது நேரம் அனைவரும் பேசிக் கொண்டிருக்க, ''போலாம்க்கா'' என்று தன் அக்காவிடம் வந்து நின்றான் சரண்.

22/03/2007

"டியன் சாப்பிடாமப் போறதா?" என்ற இந்துமதி கிச்சனுக்குப் போய் அனைத்தையும் தயாராக டைனிங் டேபிளில் எடுத்து வைக்கச் சொல்லிவிட்டு வந்தாள்.

"நாம எல்லாரும் வேணும்னா முதல்ல சாப்பிடலாம் வாங்க" என்று வந்து சிறியவர்களை அழைத்தாள்.

கூடவே, "நீயும் வாயேன் நளினி" என்று நளினியையும், அழைத்துக் கொண்டு போனாள் இந்துமதி.

"எல்லாருக்கும் முன்னாடி நாம சாப்பிட்றதா" என்று அர்ச்சனா தயங்க, "அதனாலென்னமா சரணுக்குக் கண்ல தூக்கத்தப் பாரு காலைல இருந்து விளையாடிட்டே இருந்ததுல ரொம்ப டயர்ட் ஆயிட்டான்" என்றாள் இந்துமதி.

"ஆமாக்கா, அதோட தண்ணிலயும் ரெண்டு, மூணு மணி நேரம் விளையாடியிருக்கான்."

"ஓ அப்படியா, அப்ப ரொம்ப அசதியாதான் இருக்கும்" என்று இந்துமதி இலை போட, "நான் பரிமாறறேன். நீங்கெல்லாரும் உக்காந்துக்கோங்க" என்று வந்தார் சாந்தி.

"ஜெண்ட்ஸ் எல்லாரும் சாப்பிட்றதுக்கு முன்னாடியே நாங்க சாப்புட்றதா ஆண்ட்டி" என்று நர்மதாவும் தயங்க, "அதையெல்லாம் இங்க யாரும் பாக்கறதில்ல கண்ணா சிக்கற வயித்துக்கு அதெல்லாம் தெரியுமா?" என்றார் வர்.

"அங்கிள் மருந்து சாப்புட்றதுனால அப்பவே சாப் ட்டு அசதியா இருக்குன்னு போய்ப் படுத்துட்டார்மா. [illegible] பேசிட்டிருக்

"இல்ல இந்து, ஆதிஷ் அவங்கப்பாகிட்ட இருக்கான் போய்ப் பாக்கறேன்" என்றவர், "சாப்பிட்டு முடிச்சதும் இலைல பாத்துப் பரிமாறு வேணி" என்று அங்கு வந்த பெண்ணிடம் சொல்லிவிட்டு "இதோ வர்றேன்" என்று சென்றார் சாந்தி.

சாப்பிட்டு முடித்து நர்மதா கை கழுவப் போக, தானும் அவளுடன் சென்றாள் நளினி.

"உங்க வீட்ல இருந்து யாரும் வரல போலிருக்கு நளினி" என்று கேட்டாள் நர்மதா.

"அப்பா வரமாட்டார்னு நினைக்கறேன், அண்ணன் கொஞ்ச நேரத்துல வருவார்."

"அப்படியா."

"நரேன் அத்தானுக்கும் எனக்கும் ஒரு பெரிய பொருத்தம் இருக்கு தெரியுமா?" என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள் நளினி.

"என்ன?"

"நானும் அவர் மாதிரியே பிரமாதமாப் படிப்பேன், அதனாலயே அவருக்கு என்ன ரொம்பப் புடிக்கும்."

"ஓ."

"அவர் எப்பவுமே எல்லார் கூடவும் கிண்டலாத்தான் பேசுவார், அதையெங்காவது தப்பாப் புரிஞ்சுக்க வேண்டாம்."

என்ன இவள்? சம்பந்தமில்லாமல் ஏதேதோ [illegible] என்று நினைத்தாள் நர்மதா.

[illegible] அடங்கி ஒத்துப்

22/03/2007

"ஆமா இதையெல்லாம் ஏன் எங்கிட்ட சொல்றீங்க?"

"இல்ல சிட்டில இருந்து வந்திருக்கீங்க, அங்கத்தப் பழக்க வழக்கமெல்லாம் எப்படி இருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது."

ஒன்றும் சொல்லாமல் ஒரு வினாடி நளினியைப் பார்த்த நர்மதா "தெரியாமலே இவ்வளவு பேசறீங்க?" என்று சிரித்து விட்டுப் போனாள்.

6

"ஹாய் ஆன்ட்டி."

"வாடாம்மா."

"என்ன ஆன்ட்டி இந்துக்கா ஊருக்குப் போயே சேந்துட்டாங்களாமே, எனக்கு இப்பக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி போன் பண்ணியிருந்தாங்க?"

"ஆமா நர்மதாம்மா, நானும் நாளைக்குப் போவாங்கன்னு தான் இருந்தேன். திடீர்னு ஒரு வேலைன்னு காலைல கிளம்பிப் போய்ட்டாங்க."

"உங்களுக்கு தான் ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கும் இல்லையா ஆன்ட்டி?"

"ஆமா நர்மதா, என்ன நீ மட்டும் தான் வந்தியா?"

"ஆமா ஆன்ட்டி. அவங்க ரெண்டு பேரும் தொட்டித் ...ண்ணில விளையாடிட்டு இருக்காங்க."

"அப்படியா, கண்ணா நீ கேட்டத வேற நான் இன்னும் எடுத்தே வைக்கலையேடா."

"பாவம் ஆன்ட்டி, நீங்க எத்தன வேலை தான் செய்வீங்க? நானே வந்து எடுத்துக்கலாம்னு தான் வந்தேன்" என்றவள், "வாசன ரொம்ப சூப்பரா வருது ஆன்ட்டி" என்றாள்.

"ஒரு அஞ்சே நிமிஷம், லஞ்ச் ரெடியாயிடும் கண்ணா சாப்பிடலாம்."

"அச்சச்சோ நான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி தான் காலைல டிபனே சாப்பிட்டேன். ஆமா ஹைட் மேன் எங்க ஆன்ட்டி?"

சமையலில் கவனமாக இருந்தாலும், "யாரக் கேக்கற?" என்று கேட்டார் சாந்தி.

"மிஸ்டர் நரேந்திரனத் தான் ஆன்ட்டி" என்றவள், அவர் கொடுத்த பொறியலை வாங்கி டேஸ்ட் செய்துவிட்டு "சூப்பர்ப்" என்றாள்.

"என்னமா லூசுங்களையெல்லாம் வீட்டுக்குள்ள விட்டிருக்கீங்க?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தான் நரேந்திரன்.

"வா கண்ணா நீ எப்ப வந்த?" என்று மகனைப் பார்த்தார்.

"ஓ இங்க தான் இருக்காரா?" என்று உதட்டைக் கடித்த நர்மதா, "நானொன்றும் லூசில்ல" என்றாள்.

"இப்பதான் உள்ளயே வர்றேன்" என்று தாயிடம் சொன்னவன், "வந்ததே ஓசி சாப்பாட்டுக்கு, அதுக்கேன் இத்தன கேள்வி கேக்கற?" என்று நர்மதாவைப் பார்த்தான்.

"ஏம்பா அப்படிச் சொல

22/03/2007

‘‘கொஞ்சம் ஹார்ஷா சொன்னாலும், அவரு உண்மையத் தான ஆன்ட்டி சொல்றார்? பாட்டி சமையல் சம்திங் டிஃப்ரண்ட், எங்க மம்மி எவ்வளவு சூப்பரா சமையல் செய்வாங்க தெரியுமா? சரி அது மாதிரி நானே செஞ்சுக்கலாம்னு பாத்தா நானும் சமையல்ல ஒரு கத்துக்குட்டி’’

அங்கு சமையலறையில் இருந்த ஸ்லேப்பில் சாய்ந்தவாறு வந்து நின்றவன், ‘‘அம்மா ஒரு கப் காபி’’ என்றான்.

‘‘உங்கப்பாவுக்கு லஞ்ச்சுக்கு முன்னாடி குடுக்கற மருந்தக் குடுத்துட்டு வந்துடட்டுமா கண்ணா?’’

‘‘சரிமா குடுத்துட்டு வாங்க’’ என்று நரேந்திரன் சொல்ல, ‘‘நர்மதா அடுப்புல இருக்கற காய அடி பிடிக்காம கலக்கி விட்டுட்டே இரு கண்ணா’’ என்றவர் ‘‘உங்க மம்மி அளவுக்கு இல்லன்னாலும் மேக்ஸிமம் எனக்குத் தெரிஞ்ச அளவுல நானும் நல்லா செஞ்சு தர்றேன் கவலப் படாத நர்மதாம்மா’’ என்றார் சாந்தி.

‘‘அச்சச்சோ ஆன்ட்டி நான் சும்மா தான் சொன்னேன்’’ என்று நர்மதா சொல்ல, ‘‘ஆனா நான் நிஜமா தான் சொன்னேன் இதோ வந்துட்றேன் கண்ணா’’ என்று மருந்துடன் சென்றார்.

‘‘பரவாயில்ல சமையல் தெரியாதுன்னு நீயே ஒத்துக்கிட்ட.’’

‘‘இல்லையே, ஓரளவுக்கு செய்வேன்னு தான் சொன்னேன். ஆனா காபி, டீ எல்லாம் நல்லாப் போடுவேனாக்கும்.’’

‘‘நீ போடுவ தான், குடிக்கறது யாரு?’’

‘‘ஏன் கேட்டது நீங்கதான? நீங்கதான் குடிக்கணும். சரி அதெல்லாம் எதுக்கு ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் வெய்ட் பண்ணுங்க நான் போட்டுத் தர்றேன் குடிச்சுப் பாத்துட்டே

சொல்லுங்க’’ என்றவள் காபி பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீர் ஊற்றி அடுப்பில் வைத்தாள்.

‘‘ஆமா நானொன்னு கேக்கலாமா?’’ என்று நரேந்திரனின் முன்பு வந்து நின்றாள் நர்மதா.

‘‘என்ன?’’

‘‘உங்கள என்னவோ பயங்கர உழைப்பாளின்னு எல்லாரும் பேசிக்கிட்டாங்க. ஆனா நீங்க என்னடான்னா இந்த நேரத்துல கிச்சன்ல இருக்கீங்க. உங்க உழைப்பெல்லாம் இதுல தானா?’’ என்று சாப்பிடுவதைப் போல சைகை செய்து காட்டினாள் நர்மதா.

‘‘உனக்கு தைரியம் அதிகம் தான்’’ என்று நர்மதாவைப் பார்த்துச் சிரித்தான் நரேந்திரன்.

‘‘அதிலென்ன சந்தேகம் உங்களுக்கு?’’

‘‘உழைப்பாளின்னா? ஓ தோட்டத்துல இறங்கி மம்முட்டி புடிப்பேன்னு நினைச்சுட்டிருக்கியா?’’

‘‘அடடா அந்த வேலையெல்லாம் நீங்க எதுக்கு செய்யணும்? ஆளுங்களுக்குக் கூலியக் குடுத்தா செஞ்சுட்டுப் போறாங்க. நீங்க செய்யறது நாட்டுக்காக அன்னியச் செலாவணிய ஈட்டுத்தர்ற உயர்ந்த ஏற்றுமதித் தொழிலாச்சே.’’

‘‘அட உனக்குப் புடிச்ச, தெரிஞ்ச ஒரே விஷயம் சாப்புட்றது மட்டும் தான்னு நினைச்சேன். ஆனா நீ இதெல்லாம் தெரிஞ்சு வெச்சிருக்க!’’

‘‘நீங்க முதல்ல எல்லாம் வருஷத்துல பாதி நாள் ஃபாரின் கன்ட்ரிஸ்க்கு போயிட்டே இருப்பீங்களாமே, அது ரொம்ப ஜாலியா இருக்கும் இல்லையா?’’ என்று சந்தோஷத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

22/03/2007

''அது ஒரு விதமான ஜாலி தான் இல்லன்னு சொல்ல முடியாது, ஆனா தொழிலுக்காக சுத்தும்போது ரொம்ப ஜாலியாத் தெரியாது.''

''அது சரிதான். ஆனா எனக்கு ஃபாரின் கன்ட்ரிஸ சுத்திக்கிட்டே இருக்கணும்னு ரொம்ப ஆசை.'' என்று நர்மதா உணர்ந்து சொல்ல, கண்களில் ரசனையுடன் அளையே பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''என்ன?''

''அம்மா தாயே காபி கிடைக்கலேன்னாலும் பரவாயில்ல, எங்க வீட்டுப் பாத்திரத்து மேல உனக்கென்ன கோபம்?''

''பாத்திரமா?'' என்று ஒரு வினாடி விழித்தவள் ''அச்சச்சோ'' என்று ஓடினாள்.

அடுப்பிலிருந்த பாத்திரத்தில் நீர் வற்றிக் கருக ஆரம்பித்திருக்க, உடனே அதை எடுத்துக் கீழே வைத்து விடும் வேகத்தில் யோசிக்காமல் வெறும் கையாலேயே தூக்கி விட்டாள் நர்மதா.

''என்ன பண்ணப் போற வேண்டாம்'' என்று நரேந்திரனும் அவசரமாக வர, அதே நேரம் கொதித்துக் கொண்டிருந்த பாத்திரத்தின் சூடு பொறுக்க முடியாமல் அதைக் கீழே போட்டாள்.

எரிச்சல் தாங்க முடியாமல் கையை வேகமாக உதறினாள் நர்மதா.

''சொல்லச் சொல்ல அப்படியென்ன அவசரம்? பாத்திரம் தான கருகினா கருகிட்டுப் போகட்டுமே'' என்று கடிந்து கொண்டவன், சூடுபட்ட விரல்களை சோதிப்பதற்காக அவளது கையைப் பிடிக்கப் போனான்.

''ஒன்னுமில்ல'' என்று அவசரமாகப் பின்னால் நகர்ந்தவளை, ''இதுக்கெல்லாம் ஒன்னும் குறைச்சலில்ல'' என்று தன்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்த நரேந்திரனின் பார்வை சுட்டது.

''விரலுக்கு என்ன ஆச்சுன்னு பாக்கலாம் முதல்ல காட்டு'' என்று நரேந்திரன் சற்றே கோபத்துடன் கேட்க, ''அதான் எடுத்த உடனேயே கீழே போட்டுட்டனே பாருங்க ஒன்னுமாகல'' என்று காட்டினாள் நர்மதா.

''சமையல் செஞ்சு பழக்கமிருக்கு. அதனால என் கை நல்லாவே சூடு தாங்கிக்கும் என்றவள் நல்லவேள பாத்திரத்துக்கும் எதுவும் ஆகல'' என்றாள்.

''திரும்பவும் என்ன பண்ற?'' என்றவனைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தவள், ''காபி போடறேன்'' என்றாள்.

''பேசாம இருக்க மாட்டியா?'' என்று நரேந்திரன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே சாந்தி வர, ''ஆன்ட்டி எங்க ரெண்டு பேருக்கும் காபி கலக்கறேன் உங்களுக்கும் வேணுமா?'' என்று கேட்டாள்.

''அரை டம்ளர் குடுமா'' என்றவர், காபி கலக்குவதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் நர்மதாவுக்கு எடுத்துக் கொடுத்தார்.

''நீ நாளைக்குக் கண்டிப்பா போய்த்தான் ஆகணுமா நரேன்?''

''ஆமாம்மா, நாளைக்கு முதல்ல சென்னை போய்ட்டு அதுக்கப்புறம் தான் ஆஸ்திரேலியா கிளம்பறேன். ஏம்மா?''

''சும்மாதான் கேட்டேன் க[illegible]ா, நீ அ[illegible]பா ம[illegible] விவசாயத்தையும் நல்லாப் [illegible] இவங்க [illegible] களுக்கு எந்தக் குறையுமில்ல. அதே நேரத்துல உன்

பிஸினஸைப் பாத்துக்கறதுக்காகவும் நீ கஷ்டப்பட்டு தான் ஆகணும்.''

''எந்தக் கஷ்டமும் இல்லமா, அதுலயும் பிஸினஸுக்காகவே ஆனாலும் வெளிய போயிட்டு வர்றது, என்னை நானே ரிலாக்ஸ் பண்ணிக்கற மாதிரி தான். நீங்க முதல்ல தேவையில்லாத கவலை எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு, நேரா நேரத்துக்கு சத்தானத சாப்ட்டு உடம்ப நல்லா வெச்சுக்கோங்க'' என்று சொன்ன மகனுடைய குரலில் சற்றே எரிச்சலும் கோபமும் இருந்ததோ என்று அவரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

''காபி ரெடி'' என்று ட்ரேயில் வைத்துக் கொண்டு வந்து இருவருக்கும் கொடுத்தாள் நர்மதா.

''ஒரு கப்பை கையில் எடுத்துக் கொண்ட நரேந்திரன் ''அம்மா என்ன எதுக்கும் ஒரு தடவ நல்லாப் பாத்துக் கோங்க'' என்றான்.

''ஏன் நரேன் இப்படியெல்லாம் நர்மதாவக் கிண்டல் பண்ற?'' என்று அவனது தாய் கேட்க, ''ஒரு காபினால எல்லாம் உங்கள எதுவும் செய்ய முடியாது பேசாம குடிங்க'' என்றாள் நர்மதா.

இரண்டு வாய் குடித்தவன், ''பரவாயில்ல நானுங்கூட என்னவோன்னு நினைச்சேன் டீ ரொம்ப நல்லார்க்கு'' என்றான்.

''ஹலோ இது காபி தெரிஞ்சுக்கோங்க.''

''ஓ, அப்படியா? காபின்னு நினைச்சுட்டு டீத்தூளப் போட்டிருக்க நல்லாப் பாரு'' என்று அவன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''பாருங்க ஆன்ட்டி இவர'' என்றாள் நர்மதா.

''அவன் கிடக்கறான், காபி பிரமாதமா இருக்குமா.''

''ஓ அப்ப நீங்க தினமும் தர்றீங்களே அதுக்குப் பேர் என்னமா?''

''அது சரிதான், ஆன்ட்டி அளவுக்கு என்னால போட முடியாதுங்கறத நானே ஒத்துக்கறேன். ஆனா ரொம்ப மோசம்னு சொன்னா அப்புறம் உங்களுக்குத் தான் வயிறு வலிக்கும்.''

''ஏற்கனவே உன் காபியக் குடிச்சதுல என்னாகுமோன்னு பயந்து போயிருக்கேன், இதுல சாபம் வேறயா?'' என்று நரேந்திரன் பயந்தது போல நடிக்க சிரித்தாள் நர்மதா.

''ம், இந்த பயம் இருக்கட்டும்.''

''அம்மா எனக்கு வெளிய கொஞ்சம் வேலையிருக்கு ரெண்டு மணி நேரத்துல வந்துட்றேன்'' என்று நரேந்திரன் எழ, ''கண்ணா எனக்கொரு சின்ன உதவி பண்றியா?'' என்று மகனைப் பார்த்தார் சாந்தி.

''என்னமா, சொல்லுங்க?''

''மாடில கடைசி ரூம்ல பரண் மேல கேரம் போர்டு, செஸ், தாயம் எல்லாமே இருக்கு. அதக் கொஞ்சம் நர்மதாவுக்கு எடுத்துக் குடுக்க முடியுமா கண்ணா?''

''இப்பவே வேணுமா?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தவன், ''சரி வா எடுத்து வெக்கறேன்'' என்று மாடிக்குப் போனான்.

போன வேகத்தில் நரேந்திரன் அனைத்தையும் எடுத்துக் கீழே வைத்திருக்க, அங்கிருந்த ஒரு துணியை எடுத்து மெல்லியதாகப் படர்ந்திருந்த தூசைத் துடைத்தாள் நர்மதா.

''மேல இருந்து எடுத்துத் தந்ததுக்கு தேங்க்ஸ்.''

''ம், அப்புறம்?''

22/03/2007

"நான் ஒன்னு கேட்டா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டிங்களே?"

"சரியாக் கேட்டா தப்பா எடுத்துக்க முடியாது."

"இல்லையே தப்பா தான எடுத்துக்கிட்டிங்க."

"புரியல."

"கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி என்னை ஏன் அப்படிச் சொன்னீங்க?"

"எப்படி?"

"இதுக்கெல்லாம் ஒன்னும் குறைவில்லன்னு."

"பின்ன, நல்லவேள எங்கிட்டிருந்து தப்பிச்சுட்ட. இல்லன்னா உன்ன என்னவெல்லாம் பண்ணியிருப்பேன் சொல்லு?"

"ஓ, நீங்க அப்பிடி எடுத்துக்கிட்டிங்களா? ஸாரி."

"எப்படி? எதுக்கு ஸாரி?"

"ஒன்னுமில்ல."

"திரும்பவுமா?"

"இல்ல எனக்கு இங்க எல்லார்கிட்டையும் எப்படி நடந்துக்கறதுன்னு தெரியல. நான் கொஞ்சம் அதிகமா வாயடிப்பேன் தான், அதனால என்னத் தப்பாப் புரிஞ்சுக் கிட்டிங்களோன்னு...

"சுத்தமாப் புரியல."

"எந்தக் காரணத்தக் கொண்டும் தாத்தா பாட்டி மனசக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாதுன்னு சொல்லி மம்மி ரொம்ப அட்வைஸ் பண்ணிதான் அனுப்பினாங்க. இன்னைக்குக் காலைல பாட்டியும் நீ பண்ற சிலதையெல்லாம் மாத்திக் ...வு சொன்னாங்க. பாட்டி நேரடியா சொல்லாததால

எனக்கு என்ன பண்றது, யார்கிட்ட எப்படி நடந்துக்கறதுன்னு எல்லாமே ஒரே யோசனையா இருக்கு."

"சரி."

"ஆன்ட்டி ரொம்ப நல்ல டைப். நான் பண்றது ஏதாவது சரியில்லேன்னாலும் கூட, என் மனசு கஷ்டப்படுமோன்னு அவங்க சொல்லாம இருக்கலாம்."

"அப்ப நான் மோசமான டைப், நிறையத் தப்புக் கண்டு பிடிக்கறவன்னு சொல்ற?"

"அச்சச்சோ நான் அப்பிடி சொல்ல வரல."

"பின்ன?"

"இல்ல நான்..."

"பாட்டி, தாத்தா வேணும்னா அந்தக் காலத்து ஜெனரேஷன், அவங்களால சிலத யதார்த்தமா எடுத்துக்க முடியாது தான். ஆனா இங்க மத்த யாருக்காகவும் நீ தயங்கவோ, பயப்படவோ வேண்டியதில்ல. அம்மா சொன்ன மாதிரி நீ உன்ன மாதிரியே இரு."

"அது தான் உனக்கு ரொம்ப நல்லார்க்கு" என்று சிரித்தவன், "மத்தபடி நீ ஸீரியஸா உன் முகத்த வெச்சுட்டிருக்கும்போது பாத்தா இஞ்சி தின்ன குரங்கு மாதிரியே இருக்கு" என்றான்.

'ம்' என்றவள், "சரி மிஸ்டர் நரேந்திரன்" என்று அனைத்துப் பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தாள் நர்மதா.

"இதுக்கு கொஞ்சம் முன்னாடி நான் சொன்னதே பெட்டர்" என்றவன், "அதே மாதிரி என்ன நரேன்னு பேர் சொல்லியே கூப்பிடு" என்றான்.

"அதுல தான் பிரச்சனையே ஸ்டார்ட் ஆச்சு."

22/03/2007

''எதுல?''

''ஒன்னுமில்ல.''

''பாரு, எனக்கு பொய் சொன்னாலே பிடிக்காது.''

''கரெக்ட், அதனால தான் ஒன்னுமில்லன்னு சொல்றேன்.''

''அதுவே பொய்தான?''

''ம், அப்ப நீங்க மனசுக்குள்ள நினைக்கற எல்லாத்தையும் அப்படியே எப்பவும், எல்லார்கிட்டையும் வெளிய சொல்லிடுவீங்களாக்கும்?''

''பின்ன?''

''சரி அப்ப என்னப் பத்தி என்ன நினைச்சுட்டிருக்கீங்க?''

''லூசு, வாயாடி அந்த மாதிரி தான்.''

''ஹலோ என்ன மாதிரி ஒரு அழகான பொண்ணுகிட்ட மேக்ஸிமம் உங்க மனசுக்குப் பட்ட விஷயமே இவ்வளவு தானாக்கும், வேஸ்ட்'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் நர்மதா.

''பின்ன வேற என்னவெல்லாம் நினைக்கலாங்கற?''

''என்னக்கேட்டா, எனக்கென்ன தெரியும்?''

நரேந்திரனின் பார்வையை சந்திக்க முடியாமல் நர்மதா அந்த இடத்தை விட்டு நகர, எட்டி அவளது கையைப் பிடித்துக் கொண்டான் அவன்.

''கைய விடுங்க நரேன்.''

''சொல்லாம விடமாட்டேன்.''

அவன் பிடி இறுக்கமாக இருந்ததில் கையை இழுத்துக் கொள்ளும் முயற்சியைக் கைவிட்டவளுக்கு, நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு மனம் படபடத்தது.

....

''சரி நீ சொல்ற மாதிரி தெரியல, நானே சொல்றேன்'' என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நர்மதா.

ரசனையுடன் தன் மேல் விழுந்த அவனது பார்வை நர்மதாவை என்னென்னவோ செய்தது.

''நமக்குப் பொருத்தமான ஒரு அழகியக் கண்டுபிடிச்சுட்டோம், இனி அவள விடக்கூடாதுன்னு நினைச்சேன்.''

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதில் முகம் சிவந்து போக, முடிந்த அளவு அதை மறைத்துக் கொண்டு ''விளையாடாதீங்க'' என்றாள் நர்மதா.

''அட, கரெக்டா கண்டுபிடிச்சுட்ட!''

கீழே நளினியின் குரலும், அதைத் தொடர்ந்து அவள் மேல் வரும் அரவமும் கேட்க, தனது கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் நர்மதா.

மேலேயே வந்துவிட்ட நளினியின் குரல் மிக அருகில் கேட்ட பிறகே நர்மதாவின் கையை விட்டவன், ''ஆனா உன்ன விட மாட்டேன்'' என்றான்.

மனதின் படபடப்பை மறைப்பதற்காக கீழே குனிந்து மும்முரமாகத் துடைப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டாள் நர்மதா.

''அத்தான் நீங்க இன்னும் இங்க தான் இருக்கீங்களா? அத்தெ நீங்க கிளம்பிட்டதா சொன்னாங்க?''

''அட ஆமாம் கிளம்பணுமில்ல, பேசிட்டிருந்ததுல நேரம் போனதே தெரியல.''

கடவுளே இவனென்ன இப்படிச் சொல்லுகிறான், அதுவும் இவளிடம்?

22/03/2007

''அப்புறம் நளினி, சுத்தற வேல ஸ்டார்ட் ஆயிடுச்சு போல.''

''அதெல்லாமில்ல, லீவ் முடிஞ்சு நான் கிளம்பற வரைக்கும் அத்தெதான் தினமும் என்ன வந்துட்டுப் போகச் சொன்னாங்க.''

அனைத்தையும் துடைத்து முடித்துவிட்டு எழுந்திருந்த நர்மதா 'ஹலோ' என்று சொல்ல தன்னைத்தான் என்று தெரிந்தும் காதில் விழாதது போல எங்கோ பார்த்தாள் நளினி.

அட இது புதிதாக இருக்கிறதே என்று நினைத்தான் நரேந்திரன்.

''நேத்து உடனே கிளம்பிட்டிங்களா?'' என்று நர்மதா கேட்க, ''என்ன?'' என்று திரும்பினாள் நளினி.

''சரி பேசிட்டிருங்க'' என்று கிளம்பியவன், ''நளினி இதையெல்லாம் நர்மதாவோட நீயும் சேர்ந்து கார் வரைக்கும் கொண்டு போய்க் குடுத்துடு'' என்று சொல்லி விட்டுப் போனான்.

''சரி அத்தான்'' என்றவள், ''என்னவோ கேட்ட மாதிரி யிருந்தது'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள்.

''நேத்து உங்க அண்ணா வந்ததும் கிளம்பியிருப் பீங்க?''

''ஆமாம். என்னதான் கட்டிக்கற முறை இருந்தாலும் வயசுப் பசங்க இருக்கற வீட்ல ரொம்ப நேரம் இருக்கவோ, தங்கவோ அப்பா விட மாட்டார். ஏன், எனக்கே பிடிக்காது.''

''அது சரிதான்'' என்ற நர்மதாவிடம், ''ஆனா உங்க வீட்ல அதெல்லாம் பாக்க மாட்டாங்க போலிருக்கு'' என்றாள்.

''ஆமா நளினி எம்மேல இருக்கற நம்பிக்கைதான்'' என்று சிரித்தவள், ''சரி வாங்க கீழே போகலாம்'' என்று தன்னால் முடிந்தவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

''ஓ, பொண்ணுங்க கூட மட்டும் தான் பேசப் பிடிக்கா தாக்கும்'' என்று சத்தமாகக் கேட்டாள் நளினி.

'பொண்ணுங்க கூடப் பேசப் பிடிக்கும், பைத்தியங்க கூடத்தான் பேசப் பிடிக்காது' என்று மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொண்ட நர்மதா, காதில் விழாதது போல படியில் இறங்க ஆரம்பித்தாள்.

என்ன திமிர்? நான் செய்ததை எனக்கேத் திருப்பு கிறாளே.

பார்த்துக் கொள்கிறேன், சொல்லாமல், கொள்ளாமல் இந்த ஊரை விட்டு உன்னை ஓட வைக்கிறேன் பார் என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் நளினி.

இவளுக்குத் தான் உதவி செய்வதா? என்று நினைத்த நளினி நர்மதாவின் பின்னே ஒய்யாரமாக இறங்கி வர, அதற்குள் கீழே வந்து சேர்ந்திருந்தாள் நர்மதா.

''நர்மதா தனியாளா கஷ்டப்பட்டுத் தூக்கிட்டு வந்தாளே, நீயும் ஒரு கை புடிச்சிருக்கலாமில்ல நளினி'' என்று கேட்டார் சாந்தி.

''நான் எடுத்துட்டு வந்தத நளினி பாக்கல ஆன்ட்டி'' என்ற நர்மதா, சோபாவில் அவரருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

அதற்குள் நளினியும் கீழே இறங்கி வந்திருக்க, இரு வரையும் சாப்பிட அழைத்தார் சாந்தி.

''ஸ்யூர் ஆன்ட்டி'' என்ற நர்மதா, ''அங்கிள் சாப்டாச்சா?'' என்று கேட்டாள்.

22/03/2007

''ஆமா கண்ணா, சாப்பிட்டு முடிச்சுட்டு இப்ப[illegible] வழக்கம் போல கொஞ்ச நேரம் படுத்திருக்கிறே[illegible] போனார்.''

''என்னடாம்மா, நீ கேட்ட இன்டோர் கேம்ஸ் எல்லா[illegible] கிடைச்சதா?''

''ஆமாம் ஆன்ட்டி.''

''நளினி வாம்மா உக்காரு.''

''இல்ல அத்தெ அப்பாகிட்ட சொல்லாமலே வந்து[illegible] டேன் சாயந்தரம் வர்றேன்.''

''சீக்கிரம் சாப்டுட்டுப் போலாம் நளினி.''

'இருந்திருந்து இவளுடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவதா?' என்[illegible] நினைத்த நளினி ''இல்ல அப்பா தேடுவார்'' என்[illegible] கிளம்பியே விட்டாள்.

என்ன இவள்? என்று நினைத்தவர், ''சரிமா நீ வந்[illegible] சாப்பிடு வா'' என்று எழுந்தார்.

சாந்தி ஆன்ட்டியுடன் சென்றவள் அவர் ஒரு பிளேட்[illegible] மட்டும் எடுத்து வைப்பதைப் பார்த்து, மற்றொரு பிளேட்[illegible] டையும் எடுத்து வைத்தாள் நர்மதா.

''நீங்களும் வாங்க ஆன்ட்டி.''

''நான் கொஞ்சம் போய் நரேன் வந்ததும் சாப்பிட்டுக்[illegible] கறேன் கண்ணா.''

''காலைலயும் எதுவும் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டிங்க. தய[illegible] செஞ்சு வாங்க ஆன்ட்டி'' என்று அவரது கையைப் பிடித்[illegible] அமர வைத்தாள் நர்மதா.

''நான் காலைல சாப்பிடலேன்னு உனக்கெப்படித்[illegible] தெரியும்?''

''நேத்திக்கு முந்தின நாள் பாட்டி வீட்டுக்கு வந்தப்ப சொன்னீங்களே.''

''ஓ, அப்படியா? அது உன் வீடும் தான் தங்கம்'' என்றார்.

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தவள், அவரை விடாமல் இரண்டு ப்ளேட்களிலும் தானே அனைத்துக் காய் கீரைகளையும் பரிமாறினாள் நர்மதா.

''ஆன்ட்டி எனக்காக நீங்க ஒன்னு செய்வீங்களா?''

''என்னடாம்மா?''

''தயவு செஞ்சு எப்பவும் காலைல சாப்பிட்டுக்கோங்க ஆன்ட்டி.''

''சரிமா செஞ்சுடலாம்.''

''நைட் ஒன்பது மணிக்கு சாப்பிடுவீங்களா, அப்படியிருக்கும்போது காலைல ஒன்பது மணிக்கு சாப்டாலே இடையில பன்னிரெண்டு மணி நேரம் லாங் கேப் ஆயிடுது. கிட்டத்தட்ட அதுவே ஃபாஸ்டிங் மாதிரி, அத பிரேக் பண்றதால தான் மார்னிங் சாப்பிடறதயே பிரேக் ஃபாஸ்ட்னு சொல்றோம்.''

''ஆனா நீங்க அதையும் தாண்டி மதியம் தான் சாப்புட்றீங்க. வேண்டாம் ஆன்ட்டி இது ரொம்பப் பெரிய கேப். காலைல நாம எடுத்துக்கற உணவு தான் அந்த நாள் முழுக்க நாம அக்டிவா வேலை செய்யறதுக்கு நமக்கு எனர்ஜியக் குடுக்குது.''

''அப்படியா கண்ணம்மா!''

''ஆமா ஆன்ட்டி. காலைல சாப்பிடலேன்னா பிளட்ல சுகர், பிரஸர் எல்லாமே கன்ட்ரோல் இல்லா[illegible]

''ஆமா கண்ணா, சாப்பிட்டு முடிச்சுட்டு இப்பதான் வழக்கம் போல கொஞ்ச நேரம் படுத்திருக்கிறேன்னு போனார்.''

''என்னடாம்மா, நீ கேட்ட இன்டோர் கேம்ஸ் எல்லாமே கிடைச்சதா?''

''ஆமாம் ஆன்ட்டி.''

''நளினி வாம்மா உக்காரு.''

''இல்ல அத்தெ அப்பாகிட்ட சொல்லாமலே வந்துட்டேன் சாயந்தரம் வர்றேன்.''

''சீக்கிரம் சாப்டுட்டுப் போலாம் நளினி.''

'இருந்திருந்து இவளுடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவதா?' என்று நினைத்த நளினி ''இல்ல அப்பா தேடுவார்'' என்று கிளம்பியே விட்டாள்.

என்ன இவள்? என்று நினைத்தவர், ''சரிமா நீ வந்து சாப்பிடு வா'' என்று எழுந்தார்.

சாந்தி ஆன்ட்டியுடன் சென்றவள் அவர் ஒரு பிளேட்டை மட்டும் எடுத்து வைப்பதைப் பார்த்து, மற்றொரு பிளேட்டையும் எடுத்து வைத்தாள் நர்மதா.

''நீங்களும் வாங்க ஆன்ட்டி.''

''நான் கொஞ்சம் போய் நரேன் வந்ததும் சாப்பிட்டுக்கறேன் கண்ணா.''

''காலைலயும் எதுவும் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டிங்க. தயவு செஞ்சு வாங்க ஆன்ட்டி'' என்று அவரது கையைப் பிடித்து அமர வைத்தாள் நர்மதா.

''நான் காலைல சாப்பிடலேன்னு உனக்கெப்[illegible]
தெரியும்?''

''நேத்திக்கு முந்தின நாள் பாட்டி வீட்டுக்கு வந்தப்ப சொன்னீங்களே.''

''ஓ, அப்படியா? அது உன் வீடும் தான் தங்கம்'' என்றார்.

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தவள், அவரை விடாமல் இரண்டு ப்ளேட்களிலும் தானே அனைத்துக் காய் கீரைகளையும் பரிமாறினாள் நர்மதா.

''ஆன்ட்டி எனக்காக நீங்க ஒன்னு செய்வீங்களா?''

''என்னடாம்மா?''

''தயவு செஞ்சு எப்பவும் காலைல சாப்பிட்டுக்கோங்க ஆன்ட்டி.''

''சரிமா செஞ்சுடலாம்.''

''நைட் ஒன்பது மணிக்கு சாப்பிடுவீங்களா, அப்படியிருக்கும்போது காலைல ஒன்பது மணிக்கு சாப்டாலே இடையில பன்னிரெண்டு மணி நேரம் லாங் கேப் ஆயிடுது. கிட்டத்தட்ட அதுவே ஃபாஸ்டிங் மாதிரி, அத பிரேக் பண்றதால தான் மார்னிங் சாப்பிடறதயே பிரேக் ஃபாஸ்ட்னு சொல்றோம்.''

''ஆனா நீங்க அதையும் தாண்டி மதியம் தான் சாப்புட்றீங்க. வேண்டாம் ஆன்ட்டி இது ரொம்பப் பெரிய கேப். காலைல நாம எடுத்துக்கற உணவு தான் அந்த நாள் முழுக்க நாம அக்டிவா வேலை செய்யறதுக்கு நமக்கு எனர்ஜியக் குடுக்குது.''

''அப்ப[illegible] கண்ணம்மா!''

''ஆ[illegible]ட்டி. காலைல சாப்பிடலேன்னா பிளட்ல [illegible]ர், பி[illegible]ாமே கண்ட்ரோல் இல்லாமப் போயிடுமாம்.''

22/03/2007

''நரேனும் சொன்னான், நான் காலைல சாப்பிட இருக்கறது மட்டும் அவனுக்குத் தெரிஞ்சா அவ்வ தான்'' என்று சற்றுப் பயத்துடன் சொன்னவர், ''நீ இவ்வளவு தெரிஞ்சு வெச்சிருக்கியே கண்ணா!'' என் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

''அது மட்டுமில்ல ஆன்ட்டி, ஒரு குடும்பத்து இருக்கவறங்க எல்லாரோட மன, உடல் ஆரோக்ய ரெண்டுக்குமே பெண்கள் தான் மூல காரணம். அப்ப யிருக்கும்போது அதுக்கு முதல்ல அவங்க ஹெல் நல்லா இருக்கணும்தான ஆன்ட்டி?''

''கண்டிப்பா கண்ணா.''

''ஐம்பது வயசு வரைக்கும் நாம சொல்றத உடம் கேக்கும், ஆனா அதுக்கப்புறம் நம்ம உடம்பு சொல்றத் தான் நாம கேக்கணும்னு சொல்லுவாங்க.''

''இப்ப உங்களுக்கு ஹெல்த் பிரமாதமா இருக்கு தா அங்கிள் கொஞ்ச கொஞ்சமா நல்லா ஆயிட்டே வர்ற அவர் சீக்கிரம் முழுமையா குணமடைஞ்சு பழையப ஆயிடுவார் ஆன்ட்டி.''

''அங்கிளுக்கு முழுசா சரியாகும்போது, நீங்க உங் ஹெல்த்த ஸ்பாயில் பண்ணிக்கக் கூடாது. கடவுள் கிட் வேண்டுதல் இருக்கலாம், ஆனா அதுக்காக சாப்பிடா இருக்க வேண்டாமே.''

''சரிடா தங்கம், இனிமேல் அந்தக் கடவுளே வந்து சொ னாலும் கூட சாப்பிடாம இருக்க மாட்டேன் போதுமா?''

''தேங்க்யூ ஆன்ட்டி'' என்று சந்தோஷமாக சிரித்தவ ''தயவு செஞ்சு நான் ஏதாவது தப்பா சொல்லியிருந் மன்னிச்சுக்கோங்க'' என்றாள்.

''சபாஷ்'' என்ற குரலில் பெண்கள் இருவரும் நிமிர்ந்து பார்த்தனர்.

''வாங்க நீங்க தூங்கலையா'' என்று சாந்தி கேட்க, சற்றே வெட்கத்துடன் குணசேகரனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

நிறையப் பேசி விட்டோமோ என்று நர்மதா நினைத்துக் கொண்டிருக்க, பாராட்டுவதைப் போல அவளைப் பார்த்தார் குணசேகரன்.

''ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுங்க'' என்றவர், ஒரு டைனிங் டேபிள் சேரை இழுத்துப் போட்டு தானும் அமர்ந்தார்.

''உங்க ஆன்ட்டிக்கு நல்லாப் புரியற மாதிரி பிரமாதமா சொன்னமா'' என்றவர், ''இனிமேலாவது காலைல ஒழுங்கா சாப்பிடுவேன்னு நினைக்கறேன்'' என்று உணர்ச்சி துடைத்த பார்வையை மனைவியிடம் செலுத்தினார் குணசேகரன்.

''எனக்காக நீங்க எல்லாரும் மனசப் போட்டு வருத் திக்கறதும் இல்லாம உடம்பையும் வருத்திக்க வேண்டாம்'' என்ற கணவரது பேச்சுக்கு சில வினாடிகள் இடைவெளி விட்ட சாந்தி, ''நீங்க தூங்கலையா?'' என்று மெதுவாகக் கேட்டார்.

''நர்மதா சொன்ன மாதிரி உடம்பு குணமாகிட்டு வருதுன்னு நினைக்கறேன் இப்பெல்லாம் மதியம் தூக்கம் வர்றதில்ல, ஆமா நரேன் எங்க?''

''ரெண்டு மணி நேரத்துல வந்துடுவேன்னு கொஞ்சம் முன்னாடி தான் கிளம்பிப் போனான்.''

''இந்துவும், மாப்பிள்ளையும் வரும் போதெல்லாம் சென்னைக்கு வரச் சொல்லி அழைச்சுட்டே இருக்காங் கமா, நானும் அங்க போய்ட்டு வந்து ரெண்டு வருஷத் துக்கும் மேல ஆயிடுச்சு.''

22/03/2007

''அது சரிதாங்க, நீங்க ஒரு தடவ போய்ட்டு வந்தீங்கன்னா நல்லா இருக்கும். அதோட அங்க சம்பந்தியம்மாவும் உடம்பு சரியில்லாம இருந்து மீண்டு வந்திருக்காங்க, அதுக்கும் போய்ட்டு வந்த மாதிரியும் ஆயிடும்.''

''ஆமாம், அதான் நரேன்கிட்ட சொல்லி சென்னைக்கு ஒரு ஏர் டிக்கெட் புக் பண்ணச் சொல்லலாம்னு பாத்தேன்.''

''சொன்ன மாதிரி நரேனும் எக்ஸ்போர்ட் சம்பந்தமா நாளைக்கு மறுநாள் ஆஸ்திரேலியா போகப் போறானே, எப்படியும் அவன் சென்னைக்குப் போய் தான போகப் போறான் அவங்கூடவே நீங்களும் போய்ட்டிங்கன்னா?'' என்ற மனைவியைப் பார்த்தார் குணசேகரன்.

''இல்லமா, நாங்க ரெண்டு பேரும் வீட்ல இல்லாம அப்படி அவ்வளவு அவசரம் ஒன்னுமில்ல. நரேன் எப்படியும் ஆஸ்திரேலியா போய்ட்டு ஒரு வாரத்துக்குள்ள வந்துடுவான், அதுக்கப்புறமா நான் போய்க்கறேன்.''

''சரிங்க'' என்ற சாந்தி, ''என்னமா இவ்வளவு குறைவா வெச்சு சாப்டுட்டிருக்க?'' என்று நர்மதாவின் ப்ளேட்டில் தீர்ந்தவற்றைப் பார்த்துப் பரிமாறினார்.

''அப்புறம் அந்த வினோத்த இவன் இன்னும் விடச் சொல்லலையா? அது சம்பந்தமா அந்தப் பையனோட அம்மா ரொம்ப நாளா நம்ம வீட்டுக்கு நடந்துட்டிருந்த மாதிரியிருந்தது.''

''ஆமாங்க, ஆனா நரேன் அந்தப் பேச்சையே எடுக்கக் கூடாதுன்னுட்டான்.''

''என்ன இவன், மனுஷன்னா மன்னிக்கவும் தெரிய வேண்டாமா? காலைல தோட்டத்துல இருக்கும் போது அந்தம்மா வந்து கால்ல விழுந்து கெஞ்சிட்டுப் போகுது.''

....

''நான் கொஞ்சம் முன்னாடி தான் போன் பண்ணி அந்தப் பையன விட்டுடச் சொல்லிட்டேன், அவன் வேலைக்குப் போய் அவன் கையாடல் செஞ்ச பணத்த மாசா மாசம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா கட்டிடறேன்னு சொல்லியிருக்கான். இதப்பத்தி நரேன் ஏதாவது கேட்டா நீ எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொல்லிடு, நான் பேசிக்கறேன்.''

''சரிங்க.''

''சரிமா ரெண்டு பேரும் மெதுவா சாப்பிடுங்க'' என்று எழுந்து சென்றார் குணசேகரன்.

''என்ன கண்ணம்மா அப்படியே வெச்சுட்டிருக்க, என் சமையல் நல்லா இல்லையா?''

''பிரமாதமா இருக்கு ஆன்ட்டி, ஆனா என் வயிறுதான் வழக்கத்துக்கு மேல இடம் குடுக்க மாட்டேன்னு அடம் பிடிக்குது.''

''இந்துக்கா திரும்பவும் எப்ப வருவாங்க ஆன்ட்டி?''

''சொல்லவே முடியாது கண்ணா, அவங்களால முடியறப்ப வந்துட்டுப் போவாங்க. அதோட அவங்க தொழிலும் கொஞ்சம் பெருசுங்கறதால, நினைச்சப்பவெல்லாம் வர முடியாதுமா.''

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி, ஷர்மிளி படிக்கறப்ப சொல்லிட்டே இருப்பா. சினிமால வர்ற மாதிரி எங்க டாடி அண்ணாங்க எல்லாம் விட்டா பிஸினஸ் பிஸினஸ்னு ஒவ்வொரு நேரத்துக்கு ஒவ்வொரு ஊர்ல சாப்பிடுவாங்க போலிருக்குன்னு கிண்டல் பண்ணுவா ஆன்ட்டி.''

அதோட ஷர்மிளிக்கும் மும்முரமா மாப்ள பாத்துட்டிருக்காங்க. அவ கல்யாணத்த முடிச்சதுக்கு அப்புறம்தான்,

அவளோட ரெண்டு அண்ணாவுக்கும் கல்யாணத்தப் பண்ணனும்னு மாப்பிள்ளை ஒரேயடியா நிக்கறாராம்.''

''ஆமா ஆன்ட்டி, போன் பண்ணினப்ப ஷர்மிளியும் சொன்னா.''

''ஷர்மிளிக்கு கல்யாணம் முடிவாச்சுன்னா, நீயும் கல்யாணத்துக்குக் கண்டிப்பா போகணும்தான கண்ணா?''

''ஆமா ஆன்ட்டி, இப்பவே நான் சரியா போன் பேசறதில்ல. அவளப் பாக்கறதுக்காக சென்னைக்கு வரலன்னு எம்மேல ரொம்பவும் கோபமா இருக்கா.''

''அப்ப அந்தக் கல்யாணத்துல உன்னப் பாக்கலாம்.''

''ஷ்யூர் ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

7

மாலை ஐந்து மணி வரை சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டிலிருந்து எடுத்து வந்த இன்டோர் கேம்ஸை விளையாடியவர்கள், பாட்டி செய்து கொடுத்த அதிரசத்தையும் பக்கோடாவையும் ஒரு கை பார்த்தார்கள்.

''அக்கா எங்காவது வெளிய போயிட்டு வரலாமா?''

''எங்க போறது?''

''இந்த ஊர்ல ஒரு அனாதை ஆசிரமம் இருக்காமே, அங்க போயிட்டு வரலாம்.''

''குட் ஐடியா'' என்றாள் நர்மதா.

''சுத்த போர் நான் வரல'' என்றான் சுரேன்.

''நாம ரெண்டு பேர் மட்டும் போய்ட்டு வரலாம் வாக்கா'' என்றாள் அர்ச்சனா.

''இந்த நேரத்துக்குப் பொண்ணுங்க தனியாப் போறதா? வர்றதுக்குள்ள இருட்டிடும், நீயும் கூடப் போய்ட்டு வா சுரேன்.''

''போங்க பாட்டி.''

''அட வாயேன்டா, அங்க போறதுக்காக மட்டும் நான் சொல்லல. அங்க போற வழியெல்லாம் பாக்கவே பசுமையா வ்யூ ரொம்ப நல்லா இருக்கும்னு சொன்னாங்க. அதோட மலை அடிவாரத்துல தான் அந்த ஆசிரமமே இருக்காம்.''

சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு, ''சரி சரி வாங்க'' என்று இறங்கி வந்தான் சுரேன்.

''அப்பாடா ஒரு வழியா பெரிய மனுஷன் சம்மதிச்சுட்டான்'' என்று அர்ச்சனா சொல்ல, ''இருட்டறதுக்குள்ள வந்துடுங்கம்மா'' என்றார் பாட்டி.

அந்த ஆசிரமம் சென்று பார்த்ததில், அர்ச்சனாவுக்கும் சுரேனுக்கும் ஏதோ ஆதரவற்ற இருபத்தைந்து முப்பது பேரைப் பார்த்த உணர்வு மட்டுமே.

மேலும் இதிலெல்லாம் நேரத்தை வீணாக்க வேண்டுமா? என்ற எரிச்சலும் கூட.

''வாக்கா கிளம்பலாம்.''

''பத்து நிமிஷம் சுரேன்.''

''அப்படித்தான் ரெண்டு மணி நேரமா சொல்லிட்டிருக்க. ரொம்ப இருட்டிடுச்சு பாட்டி திட்டுவாங்க'' என்று

அர்ச்சனா மேலும் சொன்ன பிறகு தான் மனதே இல்லாமல் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள் நர்மதா.

சிறிது தூரம் சென்றவள், ''நீங்க காருக்குப் போங்க நான் ரெண்டு நிமிஷத்துல வந்துடறேன்'' என்று மீண்டும் உள்ளே ஓடி வந்தாள்.

''என்னமா, நீ போகல?''

''அந்தக் குட்டிப் பாப்பா தூங்கிடுச்சா.''

''ஆமாம்மா.''

''அந்தப் பாப்பாவுக்கு ஹார்ட் ஆபரேஷன் எப்பப் பண்ணப் போறீங்க?''

''ஆபரேஷனா? அதுக்கு லட்சக் கணக்குல பணம் வேண்டாமா? அந்த ஆண்டவன் விட்ட வழி'' என்று பெருமூச்சு விட்டார் அந்த ஆசிரமத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் அந்த நாப்பத்தைந்து வயதுத் தலைவி.

''ஆனா நாள் கடத்தக் கடத்த அந்தக் குழந்தையோட உயிருக்கு ஆபத்துன்னு சொன்னாங்களே.''

''ஆமாம்மா, அதுவும் உண்மை தான். பத்துப் பேரோட ஆரம்பிச்ச ஆசிரமம். ஆனா இன்னைக்கு எங்க எல்லா ரோடயும் சேத்து முப்பத்தஞ்சு பேர் ஆயாச்சு. தினமும் ஆகற சாப்பாட்டு செலவுக்கே, ஏதோ சில பெரிய மனுஷங்க தயவு பண்றதால நடந்துட்டிருக்கு. இதுல அவ்வளவு பணத்துக்கு உடனே நாங்க எங்க போறது?'' என்று குரலில் ஆற்றாமையுடன் நர்மதாவைப் பார்த்தார் அவர்.

''அப்ப அந்தக் குழந்தையோட கதி?''

''அதுதான் சொன்னேனே, எல்லாம் அவன் விட்ட வழி'' என்று மேலே பார்த்துக் கைகளைக் காட்டினார் அவர்.

தனது தந்தையிடம் கேட்டுத் தானும் ஒரு கணிசமான தொகையை முடிந்த அளவு உடனே தர வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்ட நர்மதா, மற்றொரு முறை உள்ளே சென்று தூங்கிக் கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையை மனம் வலிக்கச் சில வினாடிகள் நின்று பார்த்து விட்டே காருக்குச் சென்றாள்.

எப்பொழுதும் கலகலவென்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் பெண் ஏதோ யோசனையிலேயே இருக்க, என்னவென்று கேட்டார் தாத்தா நாராயணன்.

''தாத்தா அனாத ஆசிரமத்துல ஒரு குழந்தைக்கு ஹார்ட்ல ஓட்ட இருக்காம், பாவம் அதனோட பிரச்சனையவே அறியாம அது எவ்வளவு அழகா சிரிச்சுட்டு இருக்கு தெரியுமா?''

''ஓ, அந்தக் குழந்தையா?''

''உங்களுக்குத் தெரியுமா தாத்தா?''

''ஆமாம்மா. இங்க பக்கத்து ஊர்ல நடந்த ஒரு பஸ் விபத்துல அதனோட பெத்தவங்க இறந்துட்டாங்க, அதிலிருந்து கடவுள் புண்ணியத்துல ஒரு சின்ன அடி கூட இல்லாம இந்தக் குழந்த தப்பிச்சுடுச்சு.''

''அப்படின்னு தான் சொன்னாங்க தாத்தா'' என்றவள், ''அந்தக் குழந்தையோட ஆபரேஷனுக்காக இந்த ஊர்ல எல்லார்கிட்டயும் நாம பணம் கலெக்ட் பண்ணிக் குடுக்கலாமா தாத்தா'' என்றாள்.

''நல்ல விஷயத்துக்கு நம்மால முடிஞ்சத நாம குடுக்கலாம்மா. ஆனா அதே மாதிரி எல்லார் கிட்டயும் எதிர்பார்க்க முடியாது.''

''ஆனா அந்தக் குழந்தைக்கி உடனே ஆபரேஷன் பண்ணியாகணுமே, நாம கொஞ்சம் ரிஸ்க் எடுத்து ட்ரை பண்ணினா முடியாதா தாத்தா?''

22/03/2007

"நீ எதிர்பார்க்கற அளவுக்கு நடக்காதுன்னு சொல்றேம்மா, நாம வேணும்னா நம்மால முடிஞ்சதக் குடுக்கலாம்."

"சரி தாத்தா, நான் எங்க டாடி கிட்டயும் கேட்டு பணம் வாங்கிக் குடுக்கணும்."

"உங்கப்பா போன் பண்ணியிருந்தார்மா, உங்கள அழைச்சுட்டுப் போறதுக்கு வர்ற சன்டே வர்றாராம்."

"ஓ ஊருக்குப் போகணும்னு நினைச்சாலே கஷ்டமா இருக்கு தாத்தா."

"அவங்க ரெண்டு பேரும் படிக்கறவங்க போய்த்தான் ஆகணும், நீ இரேன் நர்மதாம்மா."

"ஸாரி தாத்தா, நானும் போய் ஜாப் போகணும். நான் அப்ளிகேஷன் போட்டிருந்த ரெண்டு கம்பெனில இருந்து இன்டர்வ்யூக்கு கார்ட் வந்திருக்காம்."

என்றாள் சந்தோஷமாக.

"அக்கா."

"என்ன சுரேன்?"

"பாட்டி கோவில்ல இருக்காங்க, உன்னக் கூப்புட்றாங்க."

"இதோ போறேன்" என்று தாத்தாவிடம் சொல்லிவிட்டு ஓடியவள், "திரும்பி நீ வரலையா சுரேன்" என்று கேட்டாள்.

"இல்ல, நான் பக்கத்துல சந்துரு வீட்டுக்குப் போய்ட்டு ர்றேன்."

வெளிய இருந்த தண்ணீர் குழாயைத் திறந்து விட்டு, கை கால் கழுவிக் கொண்டு கோவிலுக்குள் சென்றாள் நர்மதா.

இரவு பூஜைக்கான வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்க, பாட்டி, அர்ச்சனாவுடன் தானும் சென்று இணைந்து கொண்டாள்.

தனக்கு சிறு வயதிலிருந்தே தான் அறிந்திருந்த அந்தக் கோயில், இப்பொழுது மிக பிரமாண்டமாக மாறியிருந்தது.

பூஜை முடிந்து வந்தவர்கள், அங்கிருந்த மார்பிள் தரையில் அமர்ந்தார்கள்.

"கோயில் சூப்பரா ஆயிடுச்சு பாட்டி, யார் இந்த அளவுக்கு செஞ்சது?"

"எல்லாரும் கோயிலுக்காகத் தர்ற நன்கொடைய வெச்சுதான் நர்மதா."

இதற்கெல்லாம் இவ்வளவு பணம் கொடுத்திருப்பவர்கள், உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் குழந்தைக்குத் தர மாட்டார்களா? என்று நினைத்தாள் நர்மதா.

இதற்கென்றால் இது இன்னார் உபயம் என்று கொட்டை எழுத்தில் பெயரெழுதி காலத்திற்கும் பெருமையடித்துக் கொள்ளலாமே என்று ஏளனமாகவும் நினைத்தாள்.

"நன்கொடையா வந்தது கோவிலோட பாதி செலவுக்கே பத்தல கண்ணம்மா" என்றார் பாட்டி.

"அப்புறம் எல்லாமே பிரமாதமா முடிஞ்சிருக்கு பாட்டி?"

"பாதி செலவுகளுக்கும் மேல செஞ்சதெல்லாம் நரேன் அப்பா குணசேகரன் அங்கிள் தான்."

"ஓ."

"கோவிலுக்குன்னு மட்டும் கிடையாது, மத்தவங்களுக்கு உதவி செய்யறதுலிருந்து நல்ல செலவுகள் எதுவா இருந்தாலும் துளிகூட யோசிக்காம செய்வாங்கம்மா."

''அவங்க வீட்ல எல்லாருமே அப்படித்தானா பாட்டி?''

''இல்லமா, பெத்தவங்க இப்படிப் பணத்த வாரிக் குடுக்கறது நரேனுக்குப் புடிக்காது. அதே சமயம் அந்தத் தம்பியும் நியாயமான உதவிகள யோசிக்காம செய்யும்.''

'ஓ. அதே மாதிரி அந்தக் குழந்தைக்கும் அந்த நரேந்திரன் உதவி செய்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?' என்று நர்மதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

8

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளித்துக் கிளம்பியவர்கள் காலை, மதியம் இரண்டு வேளைகளுக்கு மான சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு தாத்தா பாட்டியுடன் தங்களது மாந்தோப்புக்கு சென்று விட்டார்கள்.

எங்கோ வெளியூர் செல்வது போலக் குழந்தைகள் ஆனந்தப்படுவதை, பெரியவர்கள் சந்தோஷத்துடன் கண்டு ரசித்தார்கள்.

நரேந்திரன் அன்று மதியம் சென்னை சென்று அதற்கு மறுநாள் அங்கிருந்து வெளிநாடு கிளம்புவதால், 'பயணம் இனிதே அமையட்டும்' என்று தங்களது மூவரின் பெயரையும் போட்டு அவனுக்கு மெஸேஜ் ஒன்றை அனுப்பி விட்டாள் நர்மதா.

நர்மதா காரை ஓட்ட மாந்தோப்பை சென்றடைந்தவர்களுக்கு, ஏற்கனவே இருந்த உற்சாகம் அங்கிருந்த தோப்பைக் கண்டதும் பல மடங்கு அதிகம் தான் ஆனது.

''வாவ் எவ்வளவு பிரமாதமா இருக்கு! கூட விளையாட்றதுக்கு சுரேனையும் கூட்டிட்டு வந்திருக்கலாம்.''

''அவன டிஸ்டர்ப் பண்ணாத சரண், அவன் இந்த வருஷம் டுவல்த்.''

''அதனால தான் போன்ல கூடக் கூப்பிடலக்கா.''

''அதனால வந்திருந்தாலும் நல்லா இருந்திருக்கும்''

''நளினிக்கா வந்திருந்தாலும் நல்லா இருந்திருக்கும்'' என்று அர்ச்சனா சொல்ல, நர்மதாவால் அதை இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவளைப் பார்த்தாலே, மேலும் அவள் பேச வேறு ஆரம்பித்து விட்டால் இருக்கிற சந்தோஷமான மனநிலையும் கெட்டு விடுகிறதே.

தனது எண்ணப் போக்கை மாற்றிக் கொள்ள நினைத்தாலும், உண்மை அதுதானே என்று நர்மதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

''என்ன யோசிச்சுட்டிருக்க?'' என்று அர்ச்சனா அழைத்த பிறகே, முழுமையாக நடப்புக்கு வந்து அந்த இடத்தைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

அதிலும் வெகு தூரத்திற்கு உள்ளே வெளிச்சமே விழாதபடி மிகப்பெரிய குடையைப் போலப் பரந்து விரிந்திருந்த காலத்தால் பழமையடைந்திருந்த மாமரங்கள், ஏ.சி.யைப் போன்ற குளுமையையே கொடுத்தன.

கீழே உதிர்ந்து விழுந்து கிடந்த மாமரத்தின் இலைகள் ஒரு மிகப் பெரிய மெத்தையைப் போன்று நீண்டு பரவியிருந்ததைப் பார்க்கவே ஆசையாக இருந்தது.

சுரேன் மாமரத்தின் மிகப் பெரிய தாழ்வான கிளையைப் பிடித்துத் தொங்கி [illegible] அர்ச்சனாவும் நர்மதாவும் ஓடிப்பிடித்து விளையாடினார்கள்.

22/03/2007

அங்கிருந்த தங்களது சிறிய ஓட்டு வீட்டைப் பாட்டி சுத்தம் செய்கிறேன் என்று போய்விட, தாத்தா தனது ஈ.ஸி. சேரை வெளியே எடுத்துப் போட்டு பேரக் குழந்தைகள் சந்தோஷமாக துள்ளி விளையாடுவதை ஆசையுடன் கண்டு ரசித்தார்.

நல்ல இனிப்புச் சுவையுடன் கூடிய அந்த மாங்காய்களைக் கழுவி நறுக்கிப் போட்டு, அதனுடன் சிறிது தேங்காய் எண்ணெய் உப்பு மிளகாய்ப் பொடி சேர்த்து சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டார்கள்.

''நல்ல பழுத்த மாம்பழத்தையும் சாப்பிட்டுப் பாருங்க. சக்கர மாதிரி இனிக்கும்'' என்றார் தாத்தா.

பாட்டி சுள்ளி பொறுக்கிப் போட்டு வெளியே இருந்த கல் அடுப்பில் தீ மூட்ட, அதில் நாங்கள் டீ போட்டு அனைவருக்கும் கொடுக்கிறோம் என்று அர்ச்சனாவும் நர்மதாவும் லூட்டி அடித்தார்கள்.

மாலை வரை கேட்க ஆளில்லாமல் தங்களது மாந்தோப்பிலும், தென்னந் தோப்பிலும், போதும் போதுமென்கிற அளவுக்கு விளையாடித் தீர்த்தவர்கள், மாலை தான் அதுவும் மனதே இல்லாமல் வீடு திரும்பினர்.

அர்ச்சனா தனது துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு குளிப்பதற்காக செல்ல, ''பத்து நிமிஷத்துக்குள்ள வந்துடுவேன்'' என்று அவளை முந்திக் கொண்டு குளிப்பதற்கு ஓடினாள் நர்மதா.

''பாருங்க பாட்டி அவள.''

''ஆமா அச்சும்மா, நீ போனா குளிச்சுட்டு வெளியே வர்றதுக்குக் குறைஞ்சது ஒரு மணி நேரமாவது ஆகாது?''

''நான் அதுக்கென்ன செய்ய முடியும்? நானென்ன அவ அளவுக்குப் பாக்கப் பிரமாதமாவா இருக்கேன்? என் கலருக்கும் ஸைஸுக்கும் இன்னும் நிறையக் கோர் எடுத்துக்கிட்டாதான் நான் அவ பக்கத்துலயாவது நிக்க முடியும்'' என்றாள் அர்ச்சனா.

''உனக்கென்ன குறைவு கண்ணம்மா? நீயும் பிரமாதமாத்தான் இருக்க பாக்கக் கொஞ்சம் நிறம் குறைவு அவ்வளவுதான்.''

''கறுப்புன்னு சிம்பிளா சொல்லுங்க பாட்டி.''

''மாநிறமா பாக்கக் களையா, நர்மதாவிட நல்லாத்தான் இருக்க. முதல்ல அந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மைய விட்டுட்டுப் பாரு, அப்பதான் உன் அழகு உன் கண்ணுக்குத் தெரியும்.''

''க்கும், மம்மி மாதிரியே சொல்லுங்க. அது மட்டுமா? நான் எந்த அளவுக்கு புடிச்சத எல்லாத்தையும் அவாய்ட் பண்ணிப் பண்ணி வாயக் கன்ட்ரோல் பண்ணியும் கூட, இன்னும் அவள விட குண்டாத்தான் தெரியறேன்.''

''ஆனா நர்மதா அவளுக்குப் புடிச்ச எல்லாத்தையுமே ஃபுல்லா சாப்பிட்டும் கூட, பாக்கறதுக்கு எவ்வளவு ஸ்லிம்மா இருக்கா? அது மட்டுமில்ல வேற எந்த விஷயத்துலயுமே அவ ஒன்னும் ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணிக்கறதில்ல, ஆனா ரொம்பவும் ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணியும் கூட நான் அவ அழகுல கொஞ்சம் கூட இல்லன்னா எனக்கு எப்படியிருக்கும் சொல்லுங்க பாக்கலாம்?''

''அம்மா வீம்புக்கே பேசறவ கூட என்னால பேச முடியாதுடியம்மா. அவ ஒரு மாதிரி அழகுன்னா, நீ ஒரு மாதிரி அழகு. பாக்கறதுக்கு எல்லாருமே ஒரே மாதிரியிருந்தா நல்லா இருக்குமா, நீயே சொல்லு பாக்கலாம்?''

22/03/2007

“ஆமாம் பாட்டி நீங்க சொல்றது தான் சரி விடுங்க” என்று உள்ளே போய் விட்டாள் அர்ச்சனா.

“என்ன பாட்டி ஒரு வழியா அவ புராணம் முடிவுக்கு வந்துடுச்சா?” என்று சுரேன் சிரிக்க, “நீ மதியம் நல்லாவே சாப்பிட்ல உனக்குப் பால் எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்று சென்றார் பாட்டி.

“ஐயோ பாட்டி, ஒரே ஒரு கப் குடுக்கற ஐடியா இருந்தா மட்டும் குடுங்க இல்லன்னா ஆள விடுங்க. தயவு செஞ்சு உங்க அரை லிட்டர் டம்ளர மட்டும் கொண்டு வந்துடாதீங்க சொல்லிட்டேன்.”

“சரிதான்டா” என்று சிரித்துவிட்டுப் போனார் பாட்டி.

“அர்ச்சனா உனக்குக் குடிக்க என்ன வேணும்?”

“ஸ்ட்ராங்கா ஒரு கப் காபி.”

“அப்படியே எனக்கும்” என்று வந்தாள் நர்மதா.

“நர்மதா எனக்கொரு சின்ன உதவி செய்வியா?” என்று கிச்சனுக்குள் வந்த நர்மதாவிடம் கேட்டார் பரமேசுவரி.

“சொல்லுங்க பாட்டி?”

“சாந்தி ஆன்ட்டி வீடு வரைக்கும் போய்ட்டு வர முடியுமாம்மா? தோட்டத்துக் காய்கறியெல்லாம் பறிச்சு வெச்சிருக்காங்களாம், காலைல போன் பண்ணினப்பவே சொன்னாங்க நர்மதாம்மா.”

“சரி பாட்டி.”

சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டில் காரை விட்டு இறங்கும் போதே, நரேந்திரன் இருக்க மாட்டானே என்று சலிப் படைந்த மனதை ஒரு குட்டு வைத்து அடக்கினாள்.

“வாடாம்மா.”

ஹாலில் சாந்தி ஆன்ட்டியின் அருகில் சென்று அமர்ந்தாள் நர்மதா.

“நீ மட்டும் தான் வந்தியா கண்ணம்மா?”

“ஆமா ஆன்ட்டி, என்ன ஆன்ட்டி யாருமே இல்லாம போரடிக்குதா?”

“ஆமா நர்மதா.”

“ஏன் ஆன்ட்டி ஒரு மாதிரியிருக்கீங்க?”

“ஆமாம் நர்மதாம்மா, இன்னைக்குக் காலைல எழும் போதே லேசாக் காய்ச்சல் இருந்தது. நரேனுக்குத் தெரிஞ்சா தேவையில்லாம டென்ஷனாயிடுவான்னு, வெளிய காட்டிக்கல. ஒழுங்கா சாப்பிட்றதில்ல அது இதுன்னு போற நேரத்துல கோபப்பட்டிட்டிருப்பான்னு அவன் கிளம்பற வரைக்கும் எப்படியோ சமாளிச்சுட்டேன்மா.”

“அச்சச்சோ என்ன ஆன்ட்டி உடம்பு இப்படி சுடுது?”

“ஆமா கண்ணம்மா, மாத்திரை எடுத்துக்கணும்.”

“ஒரு நாள் காய்ச்சலுக்கே இவ்வளவு டயர்டாத் தெரியறீங்களே ஆன்ட்டி, தயவு செஞ்சு நல்லா ரெஸ்ட் எடுங்க ஆன்ட்டி.”

“சரிடாம்மா, இரு உனக்கு சாப்பிட ஏதாவது எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்று எழப் போனவரைத் தடுத்தாள் நர்மதா.

“பாருங்க, இன்னும் சொல்லி வாயக்கூட மூடல அதுக்குள்ள இப்படிப் பண்றீங்களே ஆன்ட்டி? வாங்க வந்து முதல்ல படுங்க, நான் அப்புறமாப் போய் உங்களுக்கு கஞ்சி எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்று அவரைப் பிடிவாதமாக அழைத்துப் போய் படுக்க வைத்தாள்.

22/03/2007

''இருங்க நான் போய் கஞ்சி எடுத்துட்டு வர்றேன், மாத்திர சாப்பிடுவீங்களாம்.''

''இன்னைக்குப் பாத்து வேணியும், கற்பகாவும் இல்லடாம்மா. நாளைக்குக் காலைல தான் வருவாங்க.''

''பரவாயில்ல ஆன்ட்டி, நானே காய்ச்சிட்டு வர்றேன்.''

''இல்லடா தங்கம், நானே காய்ச்சிட்டேன். அடுப்பு மேலயே கிண்ணத்துல இருக்கும். நீ அத வெதுவெதுன்னு …டு மட்டும் பண்ணி எடுத்துட்டு வா.''

''சரி ஆன்ட்டி'' என்று சென்ற நர்மதா, சில நிமிடங் …ளில் கஞ்சியுடன் ஒரு டம்ளரையும் எடுத்து வந்தாள்.

அதை சாந்தி ஆன்ட்டியிடம் கொடுத்து அவர் குடித்த …, தண்ணீருடன் மாத்திரையையும் கொடுத்து எடுத்துக் …ள்ளச் செய்தாள்.

''சரி ஆன்ட்டி இனி ரெஸ்ட் எடுங்க'' என்று பேனை …வாக சுழல விட்டாள்.

''…கண்ணம்மா நீயும் போய் சாப்பிட்றதுக்கு ஏதாவது …துக்கோ.''

''…ரி ஆன்ட்டி, சுரேன் எப்ப வருவான்?''

''…வன் ட்யூஷன் முடிஞ்சு ஆறு மணிக்கு வருவாம்மா … நேரத்துக்குத் தான் அங்கிளும் வருவார். அவங் …ம் டைனிங் ரூம்ல இருக்கற கப்போர்ட்ல இருந்து — ஏதாவது எடுத்துக் குடுத்து, குடிக்க என்ன …மோ கேட்டு போட்டுக் குடு.''

''…ர் ஆன்ட்டி, நீங்க இனி தயவு செஞ்சு ரெஸ்ட் …ளேன்.''

''…டாம்மா, அப்புறம் பூஜ ரூம்ல விளக்கேத்தி … கண்ணம்மா.''

''சரி ஆன்ட்டி. நான் விளக்கேத்தி வெச்சுட்டு ஹால்ல உக்காந்திருக்கேன். ஏதாவது வேணும்னா கூப்பிடுங்க'' என்று வந்தாள் நர்மதா.

முதலில் சென்று கைகால் கழுவிக் கொண்டு வந்து விளக்கேற்றி வைத்த நர்மதாவுக்கு, ஏனோ அது தன் வீடு போன்றதோர் விசித்திரமான உணர்வு ஏற்பட்டது.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சுரேனும், குணசேகரன் அங்கிளும் வந்துவிட டிபன் எடுத்துக் கொடுத்த நர்மதா, குடிப்பதற்கு அவர்களுக்கு வேண்டியது கேட்டு சூடாகக் கலக்கிக் கொடுத்தாள்.

தனது தாயை சென்று பார்த்து விட்டு வந்த சுரேன், கலகலப்பாகப் பேசும் நர்மதாக்காவிடம் சிறிது நேரம் சந்தோஷமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு தன்னறைக் குப் போய் படிக்கிறேன் என்று சென்றான்.

நர்மதா கொடுத்த ஹார்லிக்ஸைக் குடித்து முடித்த குணசேகரன், ''நீயும் ஏதாவது சாப்பிட்றதுக்கு, குடிக்கற துக்கு எடுத்துக்கிட்டயாம்மா?'' என்று கேட்டார்.

''ஆமா அங்கிள்'' என்றவள், அவரது கையிலிருந்த காலி டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டாள்.

''உங்களுக்கு டின்னருக்கு உப்புமா ஓ.கே. தான அங்கிள்?''

''அடடா, நீ எதுக்கம்மா சிரமப்பட்ற?''

''அதெல்லாமில்ல அங்கிள், நீங்க தான் என் சமையல சாப்புட்றதுக்கு சிரமப்படப் போறீங்க'' என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''நீ …மா இந்த வேல…யெல்லாம் பழகின?'' என்று ஆச்…ன் கேட்டார் குணசேகரன்.

22/03/2007

''பொய் சொல்லத்தான் ஆசை அங்கிள் இருந்தாலும் உண்மையவே சொல்லிட்றேன்'' என்றவள், ''இப்பதான் முதல் முறையா செய்யப் போறேன்'' என்று சிரித்தாள்.

''நிறைய முறை செஞ்சு பழக்கப்பட்டவங்க மட்டும் பிரமாதமா செஞ்சுடறாங்களாக்கும்? நீ முதல் தடவையா செஞ்சாலுமே நல்லாதான் செய்வ.''

''ஆன்ட்டிய தான மறைமுகமா சொல்றீங்க அங்கிள்? நாளைக்கு ஆன்ட்டிக்கு உடம்பு சரியானதும் சொல்றேன் பாருங்க.''

''அதுக்கெல்லாம் பயந்துட்டு உண்மைய எத்தன காலத்துக்கு மறைக்க முடியும்மா'' என்று வருத்தம் போலக் காட்டி சொன்ன குணசேகரனும் சிரித்துவிட, ''வேண்டாம் அங்கிள் நாளையிலிருந்து உங்களுக்கு அந்த உப்புமா கூடக் கிடைக்காமப் போயிடப் போகுது'' என்றாள் நர்மதா.

''அடடா காது கேக்காதுங்கற தைரியத்துல நானும் நிறையத்தான் பேசியிருக்கேன் போல. எதுக்கும் சொல்லிக் குடுத்துடாதம்மா அப்புறம் நாளையிலிருந்து என் பாடு திண்டாட்டமாயிடும்'' என்று அவர் பயப்படுவது போல மனைவி படுத்திருக்கும் அறையைப் பார்க்க, ''ம் இந்த பயம் இருக்கட்டும் அங்கிள்'' என்ற நர்மதாவும் நன்றாகவே சிரித்தாள்.

''ஸாரி அங்கிள். எனக்கு வாய் கொஞ்சம் அதிகம்னு சொல்லுவாங்க, நான் ஏதாவது தப்பாப் பேசியிருந்தா...''

''எதுக்கம்மா? உன்னால தான் சில வருஷங்களுக்கு அப்புறம் நான் கவலைய மறந்து சிரிச்சிருக்கேன்'' என்று நெகிழ்ச்சியுடன் சொன்னார் குணசேகரன்.

''சரிடாம்மா நீ போய் வேலையைப் பாரு'' என்றவர், தங்களது அறையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியை வந்து பார்த்தார்.

சீராக வந்த மூச்சு மனைவி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் காட்ட, சத்தம் செய்யாமல் அவளது முகத்தையே வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாவம் நான்கைந்து நாட்களாகவே மனைவி வேலை வேலையென்று சரியாகத் தூங்கவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

அப்படிப் பார்த்தால் கடந்த இரண்டரை வருடங்களாகவே பாவம் அவளுக்கு நிம்மதியான தூக்கமில்லையே.

அதிலும் முதல் ஒரு வருடம், அப்பப்பா இப்பொழுது கூட அதை குணசேகரனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தவருக்கு, தான் இப்பொழுது நூறு சதவிகிதம் குணமடைந்து விட்டோம் என்றே தோன்றியது.

அந்த பயங்கரமான விபத்து தந்த வேதனையில் தான் எந்த நேரம் வலியில் முகம் சுழித்தாலும் தூங்காமல் விழித்திருந்து சேவகம் செய்த மனைவி பட்ட துன்பம், தான் பட்டதை விடப் பல மடங்கு அதிகமல்லவா?

அப்படிப்பட்டவருக்கு நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு தான் விழித்திருந்து மனைவியின் நிம்மதியான தூக்கத்தைப் பார்க்க நேர்ந்ததில் மனம் நெகிழ்ந்து போயிற்று.

காய்ச்சல் எந்த அளவில் இருக்கிறதென்பதை அறிந்து கொள்ள மனம் துடித்தாலும், தான் தொட்டுப் பார்ப்பதால் தூக்கம் கலைந்துவிடக் கூடாதென்பதற்காகப் பேசாமல் இருந்தார்.

22/03/2007

சத்தம் வராமல் கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியே வந்தவர், ''நான் கொஞ்சம் வெளியே போய்ட்டு ஒரு அரை மணி நேரத்துல வந்துடறேன்மா'' என்று நர்மதாவிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார் குணசேகரன்.

நர்மதாவின் பிரமாதமான குணம், குணசேகரனுக்கு அவளைப் பெற்றவர்களின் மீது மிகுந்த மரியாதையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஒரே ஜாதியென்றாலும் தன்னை மதிக்காமல் தானே ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துத் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்து நின்ற மகன் வாசுதேவனை, பெரியவர் நாராயணனுக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்காமல் போனது.

தான் சொன்னது போல தனது தங்கை மகளை மகன் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லையென்ற கோபம் அவருக்கு.

அத்தை மகளை மணந்து கொள்வதில் தனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லையென்று தனது தந்தையிடம் வாசுதேவன் பலமுறை சொன்ன பிறகும் கூட, அதற்கு மதிப்பளிக்காமல் பெரியவர் தான் சொன்னதிலேயே உடும்புப் பிடியாக நின்றிருந்ததால் தான் வாசுதேவனும் அப்படிச் செய்திருந்தார்.

'என் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காத நீ என் பிள்ளையே அல்ல. ரோஷமிருந்தால் இனி நீ என் வீட்டிற்குள் காலெடுத்து வைக்காதே என்று சொன்னது தனது தந்தையே ஆனாலும், அதை மீறுவதற்கு வாசுதேவனின் தன்மானம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

பல வருடங்கள் தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளை தனது பேச்சுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவில்லையே [illegible] கோபம்

பெற்றவருக்கென்றால், ஒரே பிள்ளையான தனது மிகப் பெரிய விருப்பத்தினைக் கூடத் தன்னைப் பெற்றவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் வாசுதேவனுக்கு.

ஆனால் அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் சிக்கித் தவித்த பெற்றவளை, யாருமே புரிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆனாலும் தனது பேரன் பேத்திகளைப் பார்க்கத் துடித்த எல்லையில்லாத ஆசையில் தனது மகன் வீட்டிற்கு டெலிபோனில் அழைக்கப் போய் தான், மருமகள் தங்கமானவள் என்பதே பரமேசுவரிக்குத் தெரிந்தது.

பேரக் குழந்தைகளைப் பார்க்கும் ஆவலில் தனக்குத் தெரியாமலே மனைவி இந்த அளவுக்குத் துணிந்து விட்டதையறிந்த நாராயணன், குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு குடும்பத்தோடு மகனை வீட்டுக்கு வரச் சொன்னார். அதற்கும் மனைவியைத் தான் பேசச் சொல்லியிருந்தார்.

இந்த அளவுக்காவது இறங்கி வந்தாரே என்று சந்தோஷமடைந்த பரமேசுவரிக்கு, கணவருக்கும் பேரக் குழந்தைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கும் ஆவல் வந்துவிட்டதோ என்ற எண்ணம் தான்.

நல்ல வேளையாக தந்தை அழைக்காததால் வர முடியாதென்று மகனும் சொல்லிவிடவில்லை.

ஆனால் அப்பொழுதும் நாராயணன் மகனிடம் பேசாமல் போய்விட, போனால் போகிறதென்று குழந்தைகளை மட்டுமே விடுமுறைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுப் போனார் வாசுதேவன்.

ஆனால் அதுவும் சில வருடங்[illegible]

ளுடன் பேசாதவர் வீட்டுக்கு தன் குழந்தைகளை
எப்படி அனுப்ப முடியும்? என்று வாசுதேவன்
பாக்கில் அதையும் நிறுத்திக் கொண்டு விட்டார்.
குழந்தைகளின் மீது எல்லையில்லாத ஆசை
, வீம்புக்காகவே இத்தனை காலமும் வாழ்ந்து
பெரியவர் நாராயணன்.

ாவை செய்து ஹாட் பாக்ஸில் எடுத்து வைத்து
ர்மதாவுக்கு, அப்பொழுதுதான் சுரேனுக்கு
வ சுத்தமாகப் பிடிக்காது என்று சாந்தி ஆன்ட்டி
நினைவு வந்தது.

செய்த சிக்கன் குழம்பு இருக்க, பத்து சப்பாத்தி
போட்டு எடுத்து அதையும் சூடாக ஹாட்
வைத்து மூடினாள்.

வேளையாக அனைத்து டப்பாக்களின் மேலும்
தி இன்னின்ன பொருட்கள் என்று குறிப்பிடப்
து மிகுந்த உதவியாக இருந்தது.

அனைத்தையும் ஒதுக்கி முடித்தவள் சற்று
என்று வரவும், ஹாலில் இருந்த டெலிபோன்
யும் சரியாக இருந்தது. ரிஸீவரை எடுத்து
என்றாள்.

ரேன், நீ எங்க இங்க?"

ஹலோ மட்டுந்தான சொன்னேன், எப்படி
கண்டுபிடிச்சீங்க?"

அவன் சொன்னது தன் காதுகளில் விழாதது போலப் பாவித்து, "இப்ப நீங்க எங்க இருக்கீங்க?" என்று கேட்டாள் நர்மதா.

"நான் கிளம்பும் போது வந்து என்ன வழியனுப்புவேன்னு நினைச்சேன்."

"நீங்க வரச் சொன்னீங்களாக்கும்?"

"அட, என்ன வந்து வழியனுப்புன்னு நானே சொல்லணுமாக்கும்?"

"நீங்க ஃப்ளைட்ல போறது பஸ்ல போற மாதிரின்னு சொன்னாங்க, அதனால அவசியமிருக்காதுன்னு நினைச்சேன்."

"இனியாவது நீயா இந்த மாதிரி தப்புத் தப்பா நினைச்சுக்கறத விடு. அம்மா இருக்காங்களா?"

"ம், உள்ள இருக்காங்க."

"அவங்களுக்கு உடம்புக்குப் பரவாயில்லையா?"

"ஏன் அவங்களுக்கென்ன?"

"நான் கிளம்பும் போதே ரொம்ப டல்லா இருந்தாங்க, அவங்களப் பேசச் சொல்லு."

"ஆமா, ஆன்ட்டிக்கு லைட்டா காய்ச்சலடிச்சுட்டிருக்கு. இப்பதான் கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுக்கறேன்னு மாத்திரை எடுத்துட்டுப் படுத்திருக்காங்க."

"அப்பா இருக்காரா?"

"இல்ல, அங்கிள் இப்பதான் [illegible] கிளம்பிப் போனார்.

"ஆமா."

"சரி அம்மாவ ஸ்ட்ரெயின் பண்ண விடக் கூடாதுன்னு அப்பாகிட்ட நான் சொன்னேன்னு ஒரு வார்த்தை சொல் விடு."

"சரி சொல்லிடறேன்."

"அப்பா வந்ததும் சொல்லிட்டு நீ கிளம்பிக்கோ."

"ம், பாத்துப் போய்ட்டு வாங்க."

"சரி. உனக்கு மேத்ஸ் சப்ஜெக்ட் நல்லா வரும்னா சுரேனுக்கு கொஞ்சம் சொல்லிக் குடுக்க முடியுமா?"

"ஷ்யூர், எனக்கு அது மட்டும் தான் வரும்."

"கேள்விப்பட்டேன், அப்ப அவன் டவுட்ஸ க்ளியர் பண்ணி விட்டுடு. லாஸ்ட் த்ரீ டேஸாக் கேட்டுட்டிருக் கான், சொல்லிக் குடுக்க எனக்கு டைமில்லாமப் போயிடுச்சு."

"சரி, நீங்க எப்பத் திரும்பி வருவீங்க?"

"மேக்ஸிமம் ஒன் வீக்."

"ஓ.கே. அப்ப அதுக்குள்ள நான் கிளம்பிடுவேன்."

"கிளம்பறதா? என்னப் பாக்காம நீ கிளம்பமாட்ட."

"நினைப்புதான்."

"பாக்கலாமே."

"சரி பாத்துடலாம்."

தன் அண்ணனைப் போலவே பிரமாதமாக நர்மதாக்கா மேத்ஸ் சொல்லிக் கொடுத்ததில், சுரேனுக்கு எல்லையில லாத சந்தோஷம்.

"அண்ணா எந்த நேரத்துல எந்த மூட்ல இருப் பாருன்னே சொல்ல முடியாதுக்கா. அவர்கிட்டக் கேக்கவே எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கும்."

"உங்க அண்ணாவப் பாத்தா ரொம்ப ப்ரியாப் பழகற டைப் மாதிரித்தான் தெரியுது சுரேன்."

"ஆமா, அதுலென்ன சந்தேகம்?" என்றவன் "எங்க அண்ணா நல்ல மனநிலைல இருக்கும் போது பழகற துக்கு பிரமாதமான டைப்" என்று பெருமையுடன் சொன்னான் சுரேந்திரன்.

"ஓ."

"ஆனா பாவம் அப்பாவுக்கு ஆக்ஸிடெண்ட் ஆகி எதுவும் முடியாமப் போனதிலிருந்து, அண்ணாவுக்கு வொர்க் லோட் ரொம்ப அதிகமாயிடுச்சு, ஆனாலும் எதையும் வெளிய காட்டிக்காம எல்லார் கூடவும் சிரிச்சு தான் பேசுவார்."

"அதுலயும் அண்ணா எப்ப எந்த நாட்டுக்குப் போனாலும், எத்தன பிஸினஸ் டென்ஷன் இருந்தாலும் எனக்குப் பிடிச்சதெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்து தந்துடு வார்க்கா."

தனது அண்ணனைப் பற்றிச் சொல்லும் போது சுரேனின் முகத்திலிருந்த சந்தோஷம், நர்மதாவுக்கு மிகுந்த ஆச்சரி யத்தையே கொடுத்தது.

அந்த அளவிற்கு நரேந்திரன் தனது குடும்பத்திற் காகவும், குடும்பத்திலுள்ளவர்களின் நலனுக்காகவும் அனைத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து செய்கிறான் [illegible] அவனைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த இந்த நாட்களில் நர்மதாவும் அறிந்து தான் இருந்தாள்.

தொழிலுக்காக வெளியே சென்றிருக்கும் நேரத்திலும் கூட தனது தாயின் உடல் நிலைக்காக அவன் போன் செய்ததே அதற்கு ஒரு சான்று தானே.

குணசேகரன் அங்கிள் திரும்பி வந்து அவரும், சுரேனும் டிபன் சாப்பிட்ட பிறகு அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்தவள், சாந்தி ஆன்ட்டிக்கும் வேண்டியது கேட்டுக் கொடுத்த பின்பே டிரைவருடன் வீட்டுக்குக் கிளம்பி னாள்.

ஊருக்குக் கிளம்புவதற்கு இன்னும் மூன்று நாட்களே முழுமையாக இருக்க, ஒரு நாள் பாட்டி தாத்தா தங்களது பேரக் குழந்தைகள் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஏற்கனவே அழைத்துக் கொண்டிருந்த சில நெருங்கிய சொந்தங்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று வந்தார்கள்.

அதற்கு மறுநாள் அனைவரும் அருகில் முக்கியமாகப் பார்க்க வேண்டிய சில சுற்றுலாத் தளங்களைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள்.

ஆங்காங்கே அரிதாகக் கிடைக்கும் பொருட்களை சேகரித்துக் கொண்டார்கள்.

இடையே இரண்டு முறை உடம்பு சரியில்லாமல் இருந்த சாந்தி ஆன்ட்டியையும் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள்.

ஆனால் அதற்கு மறுநாளே வேலைக்காரப் பெண்கள் இருவரும் வந்து விட்டதோடு, சாந்தி ஆன்ட்டியும் முற்றிலும் குணமடைந்து விட அங்கு நர்மதாவின் உதவிக்குத் தேவையிருக்கவில்லை.

ஆனாலும் அந்த ஒரு நாளில் தான் ஏதோ [illegible] பெரிய உதவி செய்து விட்டாற் போல சாந்தி [illegible]யும்

குணசேகரன் அங்கிளும் பாராட்டியதில், நர்மதாவுக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்தாலும் கூடவே சற்று வெட்கமாகவும் இருந்தது.

ஊருக்குக் கிளம்புவதற்கு முதல் நாள் பெரியவர்கள் உட்பட அனைவரையும் சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டில் மதிய உணவிற்காக அழைத்திருந்தார்கள்.

சென்று வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு பலவகைப் பதார்த்தங்களால் செய்யப்பட்டிருந்த மதிய உணவையும் முடித்துக் கொண்டு கிளம்பியவர்களுக்கு, விலையுயர்ந்த துணிகளை சாந்தி ஆன்ட்டி கொடுக்க அதை வாங்கிக் கொள்ளாமல் தயக்கத்துடன் தங்களது தாத்தா பாட்டியைப் பார்த்தார்கள்.

''வாங்கிக்கோங்க'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டியும் மேலும் பெரியவர்களும் சில முறை சொன்ன பிறகே, அப் பொழுதும் தயக்கத்துடனேயே வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

தங்களது தாத்தா பாட்டியைப் போலவே சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டினரையும் பிரிய வேண்டுமே என்ற எண்ணத்தில் மூவருக்கும் சற்று வேதனையாக இருந்தது.

அதிலும் நர்மதாவின் நிலையைப் பற்றி கேட்க வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

இந்த ஊருக்கு வரும்போது இருந்த சந்தோஷத்தில் நூறில் ஒரு பங்கு கூட, கிளம்ப வேண்டுமே என்று நினைக்கும்போது அவளுக்கு இருக்கவில்லை.

அதிலும் ஊருக்குக் கிளம்ப வேண்டும் [illegible] நினைத் தாலே, ஒரு விதமான வேதனை வந்து நெஞ்சை அடைத்தது நர்மதாவுக்கு.

கடவுளே என்ன இது?

எதனால் இப்படி மாறிப் போனேன்?

காரணத்தை அறிந்து கொள்ள நர்மதா ஒன்றும் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கவில்லை.

அந்த ஊரையும், தாத்தா, பாட்டி, சாந்தி ஆன்ட்டி வீட் டினர் இப்படிச் சிலரைப் பிரிய வேண்டுமே என்று மன திற்குக் கஷ்டமாக இருந்தாலும், முக்கியமாக நரேந் திரனைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டுமென்ற நினைப்பே நர்மதாவுக்கு அழுகையை வரவழைத்தது.

அதுவே கோபமாக மாறி அகப்பட்டவர்களிடம் காட்டும் அளவிற்கு வந்து விட்ட பிறகுதான், தன் நிலை தனக்கே முழுமையாகப் புரிந்தது.

கடவுளே தான் போகும் பாதை சரியா?

இது நடைமுறைக்கு ஒத்து வருமா?

''என்ன நர்மதாம்மா இவ்வளவு சோகமா இருக்க?''

சாந்தி ஆன்ட்டி இரண்டு முறை சத்தமாக அழைத்த பின்னரே நடப்புக்கு வந்தாள் நர்மதா.

''ஆன்ட்டி?''

''என்னமா, ஏன் ஒரு மாதிரியிருக்க?''

''ஒன்றுமில்ல ஆன்ட்டி.''

''அப்பக் கண்டிப்பா என்னவோ இருக்கு.''

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி, உங்களையெல்லாம் பிரிஞ்சு போகணுமேன்னு நினைச்சாலே கஷ்டமா இருக்கு.''

''பேசாம நீ இங்கயே இருந்துடேன் கண்ணா.''

''அச்சச்சோ, அப்புறம் மம்மி என்ன ஒரு வழி பண்ணிடு வாங்க.''

''அப்ப உனக்கு இங்க இருக்கப் பிடிச்சிருக்கு போலி ருக்கு?''

''ஆமா ஆன்ட்டி.''

''அப்ப விடு, உன்ன ஊருக்கு அனுப்பாம இங்கயே இருக்க வைக்கறது என்னோட வேல.''

''அச்சச்சோ அதெல்லாம் வேண்டாம் ஆன்ட்டி'' என்று வெட்கத்துடன் சிரித்தவளைப் பார்த்துத் தானும் சிரித்து விட்டுப் போனார் சாந்தி.

''வா நளினி.''

சாந்தி ஆன்ட்டியின் குரலைத் தொடர்ந்து தன்னருகில் வந்து விட்டிருந்த நளினி, தன்னைப் பார்த்து ஏளனமாக சிரிப்பது போலத் தோன்றியது நர்மதாவுக்கு.

''வாங்க'' என்று அழைத்தாள் நர்மதா.

''கொடுமையப் பாத்தீங்களா?''

''என்ன?''

''எங்க வீட்ல இருந்துட்டு என்னயே வரவேற்கறீங்க?''

'உங்க வீடா?' என்று கேட்க நினைத்தவள், அதற்கும் உப்பு சப்பில்லாமல் எதையாவது சொல்வாளென்று பேசாமல் இருந்தாள் நர்மதா.

''ஹாய் நளினிக்கா!''

''அர்ச்சனா, எப்படியிருக்க?''

''நான் நல்லார்க்கேன். ஆதிஷ் பார்த்டே அன்னைக்குப் பாத்தது, நீங்க எப்படியிருக்கீங்க?''

''நல்லா இருக்கேன்.''

''ஏன் நளினிக்கா சிரிக்கறீங்க?''

22/03/2007

''இல்ல உங்க அக்கா ஊருக்குள்ள எதுக்கோ பணம் வசூல் பண்ணச் சொல்லியிருப்பாங்க போலிருக்கு?''

''பணமா? என்னக்கா இது?''

''அந்தக் குட்டிப்பாப்பா ஆபரேஷனுக்காகத்தான் அர்ச்சனா.''

''அட, நீ இன்னும் அத விடவே இல்லையாக்கா?''

''விட்றதா? உங்கக்காவ விட்டா தானே வீடு வீடா வசூல் பண்ணப் போயிடுவாங்க போலிருக்கு. ஆனா ஒன்னு எதிர்பார்க்கறதுல நூத்துல ஒரு பங்கு கூடக் கிடைக்காது.''

''அக்கா நான் சொல்றேன்னு நினைச்சுக்க வேண்டாம், உனக்கெதுக்கு இந்த வேண்டாத வேல?''

நர்மதா பதில் சொல்லாமல் தங்கையைப் பார்க்க, ''இது கிராமம் நீங்க நினைக்கிற மாதிரியெல்லாம் ஒன்னும் நடக்காது. ரெண்டு ரூபா குடுக்கக் கூட யோசிக்கறவங்க தான் நிறைய இருக்காங்க'' என்றாள் நளினி.

''அதான, நளினிக்கா சொல்றதுதான் கரெக்ட்'' என்று அர்ச்சனாவும் ஆமோதிக்க, ''ஏன் இந்த ஊர்ல இருக்கற எல்லாரையும் உங்கள மாதிரியே நினைக்கறீங்க?'' என்று நளினியைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

நர்மதா கேட்டது சாதாரணமாகத்தான்.

ஒரு நல்ல காரியத்திற்காக எடுக்கப்படும் முயற்சியை ஊக்குவிக்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை, மட்டம் தட்டுகிறாளே என்ற எண்ணம் நர்மதாவுக்கு.

ஆனால் தான் சொன்னது நளினி வீட்டின் உண்மை யான நிலையையே என்பதை நர்மதா அறியவில்லை.

என்ன திமிர் இருந்தால் தன்னையே இவள் ஏளனப் படுத்துவாள் என்று நளினிக்கு உள்ளம் கொதித்தது.

''நாளைக்கு உங்க ஊருக்குக் கிளம்பினா அப்புறம் இந்த ஊருக்கு எத்தன வருஷம் கழிச்சு வரப் போறீங்களோ இல்ல வரவே போறதில்லையோ, பாவம் எதுக்கு தேவையில்லாம சிரமப்படறீங்கன்னு எண்ணத்துலதான் சொன்னேன்'' என்றாள் நளினி.

''பாவம் நீங்க எனக்காக இவ்வளவு கவலைப்பட்ற துக்கு பதிலா, சிம்பிளா உங்களால முடிஞ்சதக் குடுத் துட்டு பேசாம இருந்திருந்தா இன்னும் நல்லா இருந் திருக்கும்'' என்று சொல்லிவிட்டு நர்மதா உள்ளே செல்ல, அவளது முதுகையே வெறித்தாள் நளினி.

'நீயாகவே ஊருக்குப் போய்த் தொலைந்து விட்டா லொழிய உன்னை சும்மா விடமாட்டேனடி' என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் நளினி.

வீட்டுக்கு வந்ததும் தாத்தா பாட்டியும் நளினி சொன்ன தையே சொல்ல, மனம் வெறுத்துப் போனது நர்மதாவுக்கு.

எப்படியோ நாளை வரும் தனது தந்தை தரும் பணத்தை வாங்கித் தன் பங்காகக் கொடுத்து விட வேண்டும், தன் னால் செய்ய முடிந்தது அவ்வளவுதான் என்று அத்தோடு அந்த விஷயத்தையே மறந்து போனாள் நர்மதா.

9

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே தனது தந்தை வந்து விட, ஊருக்குக் கிளம்புவதற்கான வேலைகள் மும்முர மா[illegible]டந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள்.

22/03/2007

கிளம்புவதற்கு தம்பி தங்கை காட்டிய உற்சாகம் நர்மதாவுக்கு எரிச்சலையே கொடுத்தது.

கார் தானே என்று பாட்டி ஊருக்குக் கொடுத்தனுப்புவதற்காக, எதையெதையோ சேகரித்து மூட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

தாத்தாவும் தந்தையும் சந்தோஷமாகப் பேசிக் கொண்டது மட்டும் நர்மதாவின் மனதிற்கு ஏதோ சற்று இதத்தைக் கொடுத்தது.

''என்ன நர்மதாம்மா ஒரு மாதிரியிருக்க?''

''இல்லையே டாடி.''

''இன்னும் ரெண்டு மணி நேரத்துக்குள்ள நாம இங்கிருந்து கிளம்பியிருக்கணும். நீ என்ன இன்னும் எதுவுமே பண்ணாம இருக்க?''

''சரி டாடி, கிளம்பறேன்.''

''ஆமாம்மா, அப்பதான் ஈவினிங் அஞ்சு மணிக்குள்ள ஊரு போய்ச் சேர முடியும்.''

''இதோ டாடி போறேன்'' என்று சென்றவளை அழைத்தார் வாசுதேவன்.

''என்ன டாடி?''

''இந்தாம்மா, நீ எதுக்கோ பணம் கேட்டியே.''

''தேங்க்யூ டாடி. ஆனா நீங்களே வெச்சுட்டிருங்க, நாம போற வழியில தான் அந்த அனாதை ஆசிரமம் இருக்கு அப்படியே போய்ட்டுப் போய்ட்லாம்.''

''சரிமா என்னடாம்மா ஊருக்கு வந்ததுல உங்க எல்லாருக்கும் சந்தோஷம் தான?''

'வந்ததுல சந்தோஷம் தான் டாடி, ஆனா திரும்பிப் போறதுலதான் சந்தோஷமில்ல' என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்ட நர்மதா, ''அதுலென்ன டாடி சந்தேகம்?'' என்று சிரித்தாள்.

''சரி டாடி நான் குளிக்கப் போறேன்.''

''சரி நர்மதா.''

''மருமகளக் கூட்டிட்டு வராம வந்துட்டையே வாசு.''

''அவளுக்கு ஏனோ ரெண்டு நாளா உடம்பு சரியில்ல, வந்ததும் கிளம்பணுமேன்னு நான் தான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டேன். பொங்கலுக்கு இன்னும் ரெண்டு வாரம் தான இருக்கு, அப்ப அழைச்சுட்டு வர்றேன்.''

மேலும் ஒரு மணி நேரத்தில் அனைவரும் கிளம்பி புறப்படுவதற்காக வெளியே வந்திருக்க, ''ஏன் நர்மதாம்மா நீ கண்டிப்பா வேலைக்குப் போய்த்தான் ஆகணுமா?'' என்று கேட்டார் பாட்டி.

''ஆமாம் பாட்டி.''

''நீ இருக்கலாமில்ல கண்ணம்மா?''

நர்மதா தனது தந்தையைப் பார்க்க, அவர் தன் பெற்றவர்களைப் பார்த்தார்.

''நான் அவள வேலைக்கெல்லாம் அனுப்பப் போறதில்ல'' என்றார் வாசுதேவன்.

''அப்ப நீ இரேன்'' என்று தனது பெரிய பேத்தியைத் தாத்தா பார்க்க, ''நீ என்னம்மா சொல்ற?'' என்று மகளைக் கேட்டார் தந்தை.

''என்ன டாடி?''

22/03/2007

''இல்ல இங்க இருக்கியா?''

நர்மதாவுக்கு மனம் லேசாகி துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போலிருக்க, எதுவும் பேசாமல் தனது தந்தையைப் பார்த்தாள்.

''என்னமா?''

''நீங்க என்ன சொல்றீங்களோ அப்படிப் பண்ணிக் கறேன் டாடி.''

''நீ இரேன் நர்மதாம்மா, பாவம் எல்லாரும் ஒன்னாக் கிளம்பிட்டா தாத்தா பாட்டிக்கு ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கு மில்லையா?''

''அச்சச்சோ நீங்க இவ்வளவு சொல்ல வேண்டியதே இல்ல டாடி, நான் இருக்கேன்'' என்று சந்தோஷமாக ஒப்புக் கொண்டாள் பெண்.

''என்னக்கா நீ நிஜமாவே இருக்கப் போறியா?''

''ஆமா அச்சு.''

''அடடா என்ன சந்தோஷம்! மம்மி நல்லாத் திட்டப் போறாங்க போ.''

''அதெல்லாம் ஒன்னும் சொல்ல மாட்டாங்க'' என்று நர்மதா சொல்ல, ''நீ போய் கார்ல ஏறு வாயாடி'' என்று அர்ச்சனாவை விளையாட்டுக்கு அதட்டினார் வாசுதேவன்.

''சரி இந்தா கண்ணா நீ கேட்ட பணம்'' என்று தந்தை கொடுத்ததை வாங்கிக் கொண்டாள் நர்மதா.

தனது துணி பேக்கை மட்டும் காரிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டாள்.

தந்தையின் கார் கிளம்பியதும் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக உள்ளே ஓடிய பேத்தியைப்

பார்த்ததில், பெரியவர்களுக்கும் அனைவரும் கிளம்பு கிறார்களே என்று காணாமல் போயிருந்த உற்சாகம் மீண்டும் திரும்பி வந்தது.

ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து அன்று காலையிலேயே வந்து விட்டிருந்த நரேன், சற்று நேரம் ஓய்வெடுப்பதாக சொல்லிவிட்டுத் தன்னறைக்குச் சென்றிருந்தான்.

அடித்துப் போட்டாற் போல மூன்று மணி நேரம் தூங் கியவன், பிறகு எழுந்து குளித்து கிளம்பி ஃப்ரெஸ்ஸாகத் தன்னறையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

தனது தாய் போன் பேசி முடித்துவிட்டு ரிஸீவரைக் கீழே வைப்பதைப் பார்த்த நரேந்திரன், ''யாருமா போன்ல'' என்று கேட்டான்.

''நர்மதா கண்ணா, எல்லாரும் ஊருக்குக் கிளம்பிட் டாங்களாம். போய்ட்டு வர்றேன்னு சொன்னா.''

''ஓ.''

''நர்மதாவாவது இன்னும் கொஞ்ச நாள் இருந்துட்டுப் போயிருக்கலாம். நமக்கே இவ்வளவு கஷ்டமா இருக்கும் போது குழந்தைங்க எல்லாருமே ஒன்னாக் கிளம்பறதுல தாத்தா பாட்டிக்கு எவ்வளவு கஷ்டமா இருக்கும்?''

''எனக்கொரு கப் காபி வேணும்மா.''

''டிபனே சாப்பிடு கண்ணா, எல்லாமே ரெடியா இருக்கு.''

''சரி எடுத்து வைங்க. அப்புறம் நீங்க ரெடிதானா?''

''ஆமா கண்ணா. இன்னைக்கே போயாகணுமா? உனக்கும் வேலை நிறைய இருக்குன்னு சொல்லிட்டிருந் தியே நரேன்.''

''அது எப்பவும் இருக்கறதுதான். ஏன் இனிமேல் ரொம்பவுமே அதிகமாத்தான் இருக்கும், ஆடர்ஸ் அந்த அளவுக்குக் கிடைச்சிருக்கு. அதுக்காக ஹெல்த்ல அலட்சியம் இருக்கக் கூடாதும்மா.''

மகன் வந்து சாப்பிட அமர, பரிமாறினார் சாந்தி.

''அப்பப் போன வேல நல்லபடியா முடிஞ்சிருக்கும் போலிருக்குப்பா.''

''ஆமாம்மா, எதிர்பார்த்தத விடவும் பிரமாதமா இருந்தது. போதும்மா, நீங்களும் உக்காந்து சாப்பிடுங்க.''

''நான் சாப்டாச்சு நரேன்.''

''நிஜமாவா!''

''ஆமாம்பா'' என்றவருக்கு, நர்மதாவின் நினைவு தான் வந்தது. அந்தப் பெண் தான் தனக்காக எத்தனை விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னாள்? இனி மறுபடியும் எப்பொழுது வருவாளோ என்று நினைத்ததில் பெருமூச்சு தான் வந்தது சாந்திக்கு.

டிரைவர் உள்ளே வந்திருக்க ''ஐயா கிளம்பிட்டாரா'' என்று கேட்டார் சாந்தி.

''ஆமாங்கம்மா. நீங்க கேட்ட சாமானெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்திருக்கேனுங்க.''

''உள்ள ஸ்டோர் ரூம்ல கொண்டு போய் வெச்சுட்டு, நீயும் வந்து சாப்பிடு.''

''சரிங்கம்மா.''

ஹாலில் டெலிபோன் மணி ஒலிக்க ''நான் போய் எடுக்கறேன்'' என்று சென்றார் சாந்தி.

டிரைவர் தன்னைப் பார்த்துத் தயங்கிக் கொண்டு நிற்க,

''என்ன முத்து சொல்லுங்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''ஸார் நாளையிலிருந்து எனக்கொரு ரெண்டு நாள் லீவு வேணும். தங்கச்சிக்கு நிச்சயதார்த்தம் வருது?''

''சரி எடுத்துக்கோங்க. கல்யாணத்துக்கும் லீவு வேண்டியிருக்குமில்லையா?''

''ஆமாங்க ஸார், அடுத்த மாசம் ஒரு வாரம் தேவைப்படும்'' என்று தயக்கத்துடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தான்.

''சரி எதுவா இருந்தாலும் பத்து நாளைக்கு முன்னாடியே சொல்லிடுங்க.''

''சரி ஸார்'' என்றவன் மீண்டும் தயங்க, என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''ஸார் அந்த வினோத்த ஐயா விட சொல்லிட்டாருங்க.''

தனது தந்தை அதைச் செய்ததில் அவனுக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லைதான்.

அதெப்படி தன் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பில்லாமல் போகலாம் என்ற கோபமும் கூட.

அதை எதிர்பார்த்திருந்த குணசேகரனும் மகன் இதைப் பற்றித் தன்னிடம் நிச்சயமாகக் கேட்பானென்று அதற்கான பதிலையும் தயாராகவே வைத்திருந்ததை நரேந்திரன் அறிவான்.

சரி அந்த வினோத்துடைய தாய் அடிக்கடி வந்து தனது பெற்றோரைத் தொந்தரவு செய்வதாவது நிற்கட்டும் என்று தான் நரேந்திரனும் தனது தந்தை செய்ததைக் கண்டும் காணாமல் இருந்தான்.

பிறகு போனால் போகிறதென்று அதை மறந்தும் போயிருந்தான்.

22/03/2007

''ம் சொல்லுங்க, அவன் திரும்பவும் என்ன செஞ்சான்?''

''ஸார் அந்த வினோத் நேத்தைக்குக் காலைல சுரேன் தம்பிய ஸ்கூல்ல விடப் போகும்போது குடிச்சுட்டு வந்து கார வழிமறிச்சு கலாட்டா பண்ணினான்.''

நரேந்திரன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று டிரைவரின் முகத்தில் தெரிந்த பயம், அவனுடைய கோபத்தை சற்றே கட்டுப்படுத்தியது.

'எக்காரணம் கொண்டும் உடம்பு சரியில்லாமலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டு வந்து கொண்டிருக்கும் தந்தையை தொந்தரவு செய்யக் கூடாது' என்ற நரேந்திரனின் கட்டளையால் மட்டுமே, டிரைவர் முத்து அதை குணசேகரனிடம் சொல்லியிருக்கவில்லை.

நரேந்திரனைப் பற்றி நன்றாகவே அறிந்திருந்த டிரைவர் முத்துவுக்கு, அந்த வினோத் இந்த முறை எந்த சேதமுமில்லாமல் தப்பிப்பது மிகவும் சிரமமென்றே தோன்றியது.

'ஏதோ நல்லவேளையாக நரேந்திரனிடமிருந்து ஒரு முறை தப்பித்தோமே என்றில்லாமல் மீண்டும் வாலாட்டினால் பட வேண்டியதுதான்' என்று நினைத்துக் கொண்டான் முத்து.

''சரி நீங்க போய் சாப்பிடுங்க.''

''ஸார், அந்தப் பயல் வினோத்...''

''பார்க்கலாம் போங்க.''

''சரி ஸார்'' என்று சென்றான் முத்து.

''என்னமா ரொம்ப சந்தோஷமா வர்றீங்க[illegible]

''நர்மதா தான் போன்ல, அவ ஊருக்குப் போகலையாம்.''

''ஓ!'' வாஸ் பேஷனில் கையைக் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு வந்தவன் ''அஞ்சு நிமிஷத்துல கிளம்பலாம்மா'' என்று ஹாலுக்கு வந்தான்.

சில நிமிடங்களில் இருவரும் காருக்கு வர, ''கண்ணா கார நர்மதா வீட்டுக்கு விடேன் சீக்கிரம் போயிடலாம் கண்ணா ப்ளீஸ்.''

''சரிமா இதுக்கு நீங்க இவ்வளவு சொல்ல வேண்டியதே இல்ல'' என்று மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

10

கூடத்து அறையிலேயே இருந்த பெரியவர்கள் இருவரும், வீட்டுக்குள் வந்த சாந்தியையும் நரேனையும் வரவேற்றனர்.

''வெளிநாடு போய்ட்டு எப்ப வந்த நரேன்?''

சில வினாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்த பின், நர்மதாவைக் கேட்டார் சாந்தி.

''பின்னாடி பூச்செடிகளுக்கு தண்ணி விட்டுட்டிருந்தா'' என்று பாட்டி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் [illegible]தே ''ஹலோ ஆன்ட்டி'' என்று வந்தாள் நர்மதா.

''ம் சொல்லுங்க, அவன் திரும்பவும் என்ன செஞ்சான்?''

''ஸார் அந்த வினோத் நேத்தைக்குக் காலைல சுரேன் தம்பிய ஸ்கூல்ல விடப் போகும்போது குடிச்சுட்டு வந்து கார வழிமறிச்சு கலாட்டா பண்ணினான்.''

நரேந்திரன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று டிரைவரின் முகத்தில் தெரிந்த பயம், அவனுடைய கோபத்தை சற்றே கட்டுப்படுத்தியது.

'எக்காரணம் கொண்டும் உடம்பு சரியில்லாமலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டு வந்து கொண்டிருக்கும் தந்தையை தொந்தரவு செய்யக் கூடாது' என்ற நரேந்திரனின் கட்டளையால் மட்டுமே, டிரைவர் முத்து அதை குணசேகரனிடம் சொல்லியிருக்கவில்லை.

நரேந்திரனைப் பற்றி நன்றாகவே அறிந்திருந்த டிரைவர் முத்துவுக்கு, அந்த வினோத் இந்த முறை எந்த சேதமுமில்லாமல் தப்பிப்பது மிகவும் சிரமமென்றே தோன்றியது.

'ஏதோ நல்லவேளையாக நரேந்திரனிடமிருந்து ஒரு முறை தப்பித்தோமே என்றில்லாமல் மீண்டும் வாலாட்டினால் பட வேண்டியதுதான்' என்று நினைத்துக் கொண்டான் முத்து.

''சரி நீங்க போய் சாப்பிடுங்க.''

''ஸார், அந்தப் பயல் வினோத்...''

''பார்க்கலாம் போங்க.''

''சரி ஸார்'' என்று சென்றான் முத்து.

''என்னமா ரொம்ப சந்தோஷமா வர்றீங்க?''

''நர்மதா தான் போன்ல, அவ ஊருக்குப் போகலையாம்.''

''ஓ!'' வாஸ் பேஷனில் கையைக் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு வந்தவன் ''அஞ்சு நிமிஷத்துல கிளம்பலாம்மா'' என்று ஹாலுக்கு வந்தான்.

சில நிமிடங்களில் இருவரும் காருக்கு வர, ''கண்ணா கார நர்மதா வீட்டுக்கு விடேன் சீக்கிரம் போயிடலாம் கண்ணா ப்ளீஸ்.''

''சரிமா இதுக்கு நீங்க இவ்வளவு சொல்ல வேண்டியதே இல்ல'' என்று மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

10

கூடத்து அறையிலேயே இருந்த பெரியவர்கள் இருவரும், வீட்டுக்குள் வந்த சாந்தியையும் நரேனையும் வரவேற்றனர்.

''வெளிநாடு போய்ட்டு எப்ப வந்த நரேன்?''

சில வினாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்த பின், நர்மதாவைக் கேட்டார் சாந்தி.

''பின்னாடி பூச்செடிகளுக்கு தண்ணி விட்டுட்டிருந்தா'' என்று பாட்டி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் ...தே ''ஹலோ ஆன்ட்டி'' என்று வ...

மனதின் படபடப்பை முடிந்த அளவு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, ''நீங்க எப்ப வெளிநாட்ல இருந்து வந்தீங்க?'' என்று நரேந்திரனிடம் கேட்டாள்.

''காலைல'' என்றவன், ''அவங்க ரெண்டு பேரும் ஊருக்குக் கிளம்பிட்டாங்களா'' என்று கேட்டான்.

''இப்பதான், கிளம்பினாங்க. வேலையெல்லாம் நல்ல படியா முடிஞ்சதா?''

''அதெல்லாம்'' என்ற நரேந்திரனை நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியாமல், சாந்தி ஆன்ட்டியைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''ஆசப்பட்ட மாதிரியே ஊருக்குப் போகாம தப்பிச் சுட்ட'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி சிரிக்க, ''அச்சச்சோ டாடி தான் இருன்னு சொல்லிட்டுப் போய்ட்டார் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

''நர்மதாவுக்குப் போகவே மனசில்ல சாந்திமா'' என்று பாட்டி சொல்ல, ''ஓ அப்ப நான் சொன்னது சரிதான் போல'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

மகனின் பார்வையும், அதைத் தொடர்ந்து சிவந்து விட்ட நர்மதாவின் முகமும் சாந்தியின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

தாத்தா பாட்டியுடன் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண் டிருந்த சாந்தி ஆன்ட்டி இதை கவனித்து விட்டார் என்பதை நர்மதாவும் அறியவில்லை.

நர்மதா மட்டும் தான்.

''ரெண்டு பேரும் டிபன் சாப்பிடுங்கமா.''

''சாப்டாச்சுமா, காபி மட்டும் வேணும்னா அதுவும் கொஞ்சமாக் குடுங்க.''

''ஆமாம் பாட்டி காபி மட்டும் தான் வேணும் சொல்லி டோம்'' என்ற நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''சரி [illegible]

நான் போடல பயப்படாதீங்க'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்துச் சொன்னவள், சாந்தி ஆன்ட்டியின் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

முதலில் ஸ்நேக்சும், அதைத் தொடர்ந்து சில நிமிடங்களில் காபியும் எடுத்து வந்தார் பாட்டி.

மற்றதை மறுத்துவிட்டு, காபியை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டனர்.

தாத்தா தோட்டத்திற்குப் போய்விட்டு சற்று நேரத்தில் வந்து விடுவதாக எழுந்து செல்ல, ''நீ காலைல சரியாவே சாப்பிடலையே நர்மதாம்மா'' என்று கேட்டார் பாட்டி.

''அதெல்லாம் நிறையவே சாப்டேன் பாட்டி'' என்ற வள், ''ஏதாவது முக்கியமான வேலையா கோயமுத்தூர் போறீங்களா ஆன்ட்டி?'' என்று கேட்டாள்.

''அப்படியெதுவும் இல்ல நர்மதாம்மா. அம்பது வருஷத்துக்கப்புறம், ரெண்டு வருஷத்துக்கொரு முறை யாவது கம்ப்ளீட் பாடி செக்கப் பண்ணனும்னு நரேன் விட மாட்டேங்கறான்.''

''அது சரிதான் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

''நீயும் கோயமுத்தூருக்கு எங்கூட வாயேன் நர்ம தாம்மா.''

''நானா?'' என்று நர்மதா தயங்க, ''போய்ட்டு வாம்மா'' என்றார் பாட்டி.

''சரி ஆன்ட்டி எனக்கும் கொஞ்சம் பர்ச்சேஸ் பண்ண வேண்டியதிருக்கு'' என்று அவர்களுடன் கிளம்பினாள் நர்மதா.

''நானென்ன டிரைவரா? யாராவது முன்னாடி வாங்க'' என்ற நரேந்திரனின் குரலில் [illegible]

அமர்ந்திருந்த சாந்தி நர்மதாவை முன் பக்கம் அமரச் சொன்னார்.

நர்மதா தயங்க, "என்ன பயந்து நடுங்கற? நானொன்னும் உன்னக் கடிச்சு சாப்புட மாட்டேன். கவலைப்படாம வந்து உக்காரு" என்றான் நரேந்திரன்.

"எனக்கொன்னும் பயமில்லை" என்று ஏறி அமர்ந்தாள் நர்மதா.

வாசலில் நின்றிருந்த பாட்டிக்குக் கையசைத்து விடை கொடுத்த தன்னை நரேந்திரன் பார்த்துச் சிரிப்பது போலத் தோன்ற, என்னவென்று கேட்டாள்.

"இல்ல யாரோ முன்பின் தெரியாதவங்க கூடவெல்லாம் வர மாட்டேன்னு சொன்னாங்க."

"ம், அது அப்ப."

"அட, இப்ப எங்களப்பத்தி எல்லாம் தெரிஞ்சு போச்சாக்கும்."

"இப்பவும் ஆன்ட்டி வந்ததால தான் வந்திருக்கேனாக்கும்."

"அது சரிதான் அவங்களும் கூட வந்ததால மட்டும்ன் நீயும் தப்பிச்ச" என்றவனை நர்மதா புரியாமல் ...க்க, "ஆமா நான் உன்னக் கடிச்சு சாப்புடாம அவங்க ...துக்குவாங்கல்ல" என்றான்.

அவர்களுடன் செல்வது நர்மதாவுக்கு மிகவும் பிடித் ...தாலும், நரேந்திரனின் அருகாமை என்னென்னவோ ...தது.

...ரண்டு மூனு கம்பெனில இருந்...

"ஆமா ஆன்ட்டி. ஆனா நான் வேலைக்குப் போறதுல டாடிக்கு சுத்தமா விருப்பமில்ல, அந்தப் பேச்சே கூடாதுன்னு சொல்லிட்டார்."

"ஓ, அதனால தான் நீயும் இருந்துட்டியா?"

"ஆமா ஆன்ட்டி. அதோட அங்க பெங்களூர் வீட்ல நானும் மம்மியும் தான் மாறி மாறி பாத்துட்டிருக்கணும், ஆனா இங்க ஜாலி."

"அது சரிதான்" என்றான் நரேந்திரன்.

"எது?"

"இல்ல நீ இல்லாததால அங்க எல்லாரும் நிம்மதியா, ஜாலியா இருப்பாங்கன்னு தான சொல்ல வர்ற?"

"நானொன்னும்..."

"சரி பரவாயில்ல விடு, ஜாதகத்துல கிரகம் கொஞ்சம் சரியில்லன்னு தாத்தா போன மாசமெல்லாம் ரொம்பவும் புலம்பிட்டிருந்தார். பாவம் அவரு கவலையும் நியாயமானது தான்னு இப்பதான் புரியுது."

நரேந்திரன் சொல்ல வந்தது புரிய "பாருங்க ஆன்ட்டி" என்றாள் நர்மதா.

"அவன் என்னவோ சொல்லிட்டுப் போகட்டும் விடுமா. நீ போகாததுல பெரியவங்களுக்கும் தான் முகத்துல எவ்வளவு சந்தோஷம்!"

"அட என்னமா நீங்க, அவங்க மனசுக்குள்ள ... வேதனையப் பத்தி உங்களுக்கென்ன தெரியும்?"

... வந்ததுலிருந்து எனக்கே

சாந்தி ஆன்ட்டி சொன்னதைத் தொடர்ந்து நரேந்திரன் தன் மீது செலுத்திய வியப்பு கலந்த பார்வையில் நர்மதாவுக்கு மனம் படபடத்தது.

"நீ எத்தன கிலோ இருக்க?"

"ஐம்பத்தஞ்சு, எதுக்குக் கேக்கறீங்க?"

"ஐம்பத்தஞ்சு கிலோ தங்கமா?! ஏதாவது பணக் கஷ்டம்னா வந்து உன்னக் கொஞ்சம் கிள்ளி எடுத்துட்டுப் போய் வித்துடலாம் போலிருக்கே."

"நீங்க செஞ்சாலும் செய்வீங்க."

"உனக்கொரு சர்ப்ரைஸ் வெச்சிருக்கேன்" என்று தன்னைப் பார்த்த நரேந்திரனிடம், என்னவென்று கேட்டாள் நர்மதா.

"சொல்றேன்."

அதற்கு மேல் கோயமுத்தூர் போய்ச் சேரும் வரை, தாயும் மகனும் வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

அங்கு ஒரு மிகப் பெரிய பெயர் பெற்ற மருத்துவ மனையை அடைந்த நரேந்திரன், மற்ற இருவரையும் இறங்கிக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டுக் காரைப் பார்க்கிங்கில் போட்டு விட்டு வந்தான்.

அருகிலிருந்த லிப்ட்களில் ஒன்றைப் பயன்படுத்தி மாஸ்டர் ஹெல்த் செக்கப் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நான்காம் தளத்திற்குச் சென்றார்கள்.

அங்கு ரிஸப்ஷனில் இருந்த பெண்ணிடம் தனது தாயின் பெயர் மற்றும் விவரங்களைச் சொன்னான் நரேந்திரன்.

அங்கிருந்த இருக்கைகளைக் காட்டி அவர்களை அமரச் சொன்ன அந்தப் பெண், இன்டர்காமில் யாரையோ அழைத்து நரேந்திரன் சொன்ன விவரங்களைச் சொல்லி விட்டு வைத்தாள்.

"ஃபைவ் மினிட்ஸ்ல பைல் வந்துடும். அதுக்குள்ள நீங்க போய் அமௌண்ட் பே பண்ணிட்டு வந்துடுங்க" என்று ஒரு ஷீட்டை நீட்டினாள்.

அதை வாங்கிக் கொண்டு பணம் கட்டுவதற்காகச் சென்றான் நரேந்திரன்.

"நிம்மதியா வீட்ல இருந்திருப்பேன் இப்ப என்னென்ன சொல்லப் போறாங்களோ" என்று கவலைப்பட்ட ஆன்ட்டிக்கு, "இது ஜஸ்ட் சாதாரண செக்கப் தான் இதுல பயப்பட்றதுக்கு ஒன்னுமில்ல ஆன்ட்டி" என்று ஆறுதல் சொன்னாள் நர்மதா.

அப்பொழுது வெள்ளைக் கோட் அணிந்திருந்த ஒரு பெண் "ஹலோ ஆன்ட்டி நீங்களா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் அவர்களை நோக்கி வந்தாள்.

அவளது கழுத்தில் இருந்த ஸ்டெத்தாஸ்கோப் அவளொரு டாக்டர் என்பதைக் காட்டியது.

"ரம்யா! நல்லார்க்கியாம்மா?"

"ஆமா ஆன்ட்டி, நீங்க நல்லார்க்கீங்களா? அப்பறம் எங்க இங்க?"

"சும்மா செக்கப்புக்காகத்தான் வந்தேம்மா."

"அப்படியா. நரேன் வரலையா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே நர்மதாவைப் பார்த்தாள் ரம்யா.

"என்னம்மா லூசு கூடவெல்லாம் பேசிட்டிருக்கீங்க?" என்ற குரலில் திரும்பிய அந்தப் பெண், "வாவ் நீதானா நரேன்!" என்றாள்.

22/03/2007

''சரியாப் போச்சு. ஹலோ இந்தப் பைத்தியம் வார்டில இருந்து தப்பிச்சு வந்துடுச்சு போலிருக்குங்க'' என்று அந்த வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்த இரண்டு நர்ஸ்களை அழைத்து ரம்யாவைக் கை காட்டினான் நரேந்திரன்.

''ஏய் கொஞ்சம் பேசாம இரு'' என்று நரேந்திரனைக் கிள்ளியவள், அவன் அழைத்ததில் திரும்பிப் பார்த்தவர்களை ''ஸாரி நீங்க போங்க'' என்று அனுப்பி வைத்தாள்.

''ரொம்ப ஸ்மார்ட்டா ஆயிட்டேன்னு சொல்ல வந்த எனக்கு இது அவசியம் தான்.''

''ஓ, அதத்தான் சொல்ல வந்தயா? நான் வேற மாதிரியில்ல நினைச்சுட்டேன்'' என்றவனை மேலிருந்து கீழாக முறைப்பது போலப் பார்த்தாள் ரம்யா.

''என்ன டியூட்டி நேரத்துல வெளிய வந்திருக்க கண்ணா?'' என்று சாந்தி கேட்க, ''என்னமா நீங்க அப்படி யாவது பேஷன்ட்ஸ் தப்பிக்கட்டுமே'' என்றவனை அடிக்கக் கை ஓங்கினாள்.

''அப்புறம் ஆன்ட்டி, இவன் தலைல கட்டி வைக்க இன்னுமா ஒரு பொண்ணு கிடைக்கல.''

''இன்னும் கிடைக்கலன்னு உனக்குத் தெரியுமா?'' என்ற நரேந்திரனின் கேள்வியில், ''அப்ப இவங்க தான் உன்னோட...'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தாள் ரம்யா.

''நீ உத வாங்கப் போற'' என்றவன், ''ம், கேக்கறதுக்கு நல்லாதான் இருக்கு'' என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

நர்மதாவுக்கு முகம் சூடேறிச் சிவக்க, அந்த ரிஷப்சனிஸ்ட் அழைத்ததில் முன்னே சென்றிருந்த சாந்தி ஆன்ட்டியோடு தானும் சென்று இணைந்து கொண்டாள்.

நரேந்திரனும் தனது தாயருகில் வந்து நின்றிருக்க, ''நீங்க எல்லாரும் வெளியவே இருங்க'' என்று சாந்தியை மட்டும் உள்ளே போகச் சொன்னாள்.

அவர் உள்ளே செல்ல, அந்த டாக்டர் ரம்யாவை நர்மதாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

அதேபோல நர்மதாவையும் அவளுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தான்.

மரியாதைக்காக சில வார்த்தைகள் பேசிய நர்மதா சற்று தூரத்திலிருந்த ஜன்னல் அருகில் சென்று வெளியே வேடிக்கை பார்ப்பது போல நின்று கொண்டாள்.

''என்னப்பா ரூட் விட்டுட்டிருக்க போலிருக்கு? உனக்கேத்த சூப்பர் ஃபிகர்தான்'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள். ஆனால் மெதுவாக.

''அப்புறம் அந்தக் குழந்தையப் போய்ப் பாத்தியா?''

''பின்ன, தினமும் ரெண்டு தடவ போய்ப் பார்த்துட்டிருக்கேன். இனி பயப்படத் தேவையில்ல, சுகமா இருக்கு நரேன்.''

''சரிப்பா சீஃப் டாக்டர் ரவுண்ட்ஸ் முடிச்சுட்டு வந்திருப்பார் நான் கிளம்பறேன்'' என்று ஒரு எட்டு எடுத்து வைத்தவள், நர்மதாவைக் காட்டி ''அவங்ககிட்டயும் சொல்லிடு'' என்று விட்டுப் போனாள்.

''ஹலோ மேடம், என்ன இவ்வளவு யோசனை?''

நரேந்திரனின் குரலில் திரும்பினாள் நர்மதா.

''அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல.''

''சரி வா'' என்று நர்மதாவை அழைத்தவன், ''கொஞ்ச நேரத்துல வந்துடறோம்'' என்று அந்த ரிசப்ஷனிஸ்ட் பெண்ணிடம் சொல்லிவிட்டு நடந்தான்.

22/03/2007

தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்த நர்மதா, ''எங்கே போறோம்?'' என்று கேட்டாள்.

''சர்ப்ரைஸ்.''

ஏற்கனவே அவனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தவள், மேலும் எதுவும் கேட்காமல் அவனுடன் நடந்தாள்.

அவன் அழைத்துச் சென்ற இடம் ஒரு வார்டு.

அந்த நீளமான மிகப்பெரிய அறையில் நிறைய படுக்கைகள் போடப்பட்டிருக்க, அங்கு தனியாக இருந்த ஒரு அறையின் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

எங்கே அழைத்துப் போகிறான்? என்ன சர்ப்ரைஸ்? என்று எதுவும் புரியாமல் அவனுடன் சென்றவளுக்கு, அங்கிருந்த கட்டிலில் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்ததில் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

''இது'' என்று நரேந்திரனைப் பார்க்க, ''ஆமா இது அந்த ஆசிரமத்துல இருந்த அதே குழந்தை தான்'' என்றான்.

''என்னாச்சு?''

''குழந்தைக்கு சக்ஸஸ்ஃபுல்லா ஹார்ட் ஆபரேஷன் முடிஞ்சு இப்ப சுகமா இருக்கு.''

''என்ன சொல்றீங்க நரேன்!''

''ஆமாம்மா.''

''வாங்க ஸார்,'' என்ற குரலில் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

அந்த ஆசிரமத்துத் தலைவி.

''நீங்களும் இங்கதான் இருக்கீங்களா?''

''ஆமா ஸார், நானும் ஒரு வாரமா இங்கயே தான் இருக்கேன். உக்காருங்க.''

''இப்ப எப்படியிருக்கு?''

''இனி பயப்படறதுக்கு எதுவுமில்லைன்னு டாக்டர்ஸ் சொல்லியிருக்காங்க. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியலே ஸார். நீங்க மட்டும் உதவி பண்ணாம இருந்திருந்தீங்கன்னா, எங்களால நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியல.''

''எங்களுக்கும் ஒரு நல்ல காரியம் பண்ணின மனத் திருப்தி தான். டாக்டர்ஸ் சொல்ற மாதிரி குழந்தய இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு ரொம்பவும் கேர் எடுத்துப் பார்த்துக் கோங்க'' என்றவனிடம் ''சரிங்க ஸார்'' என்றார் அவர்.

''நர்மதாவைப் பார்த்து நீங்க இனி ஆபரேஷனுக்காக கஷ்டப்பட்டு பணம் கலெக்ட் பண்ண வேண்டியதில்ல மேடம்'' என்று நிம்மதியுடன் சொன்னவர், ''போய் ரெண்டு டீ வாங்கிட்டு வா'' என்று அங்கிருந்த ஒரு பெண்ணை ஏவினார்.

''பரவாயில்ல வேண்டாம்'' என்று நரேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, தனது கைப்பையிலிருந்து தந்தை கொடுத்த பணத்தை எடுத்து ஆசிரமத்துத் தலைவியிடம் கொடுத்தாள் நர்மதா.

மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு இருவரும் அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

நேராக அங்கிருந்த ஒரு காபி ஷாப்புக்கு சென்றவன், ''ரெண்டு காபி''ன்னு சொல்லிவிட்டு அங்கு சுத்தமாக இருந்த சேர்களில் ஒன்றில் நர்மதாவை அமரச் சொல்லி விட்டு அருகில் தானும் அமர்ந்தான்.

தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்த நர்மதா, "எங்கே போறோம்?" என்று கேட்டாள்.

"சர்ப்ரைஸ்."

ஏற்கனவே அவனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தவள், மேலும் எதுவும் கேட்காமல் அவனுடன் நடந்தாள்.

அவன் அழைத்துச் சென்ற இடம் ஒரு வார்டு.

அந்த நீளமான மிகப்பெரிய அறையில் நிறைய படுக்கைகள் போடப்பட்டிருக்க, அங்கு தனியாக இருந்த ஒரு அறையின் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

எங்கே அழைத்துப் போகிறான்? என்ன சர்ப்ரைஸ்? என்று எதுவும் புரியாமல் அவனுடன் சென்றவளுக்கு, அங்கிருந்த கட்டிலில் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்ததில் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

"இது" என்று நரேந்திரனைப் பார்க்க, "ஆமா இது அந்த ஆசிரமத்துல இருந்த அதே குழந்தை தான்" என்றான்.

"என்னாச்சு?"

"குழந்தைக்கு சக்ஸஸ்ஃபுல்லா ஹார்ட் ஆபரேஷன் முடிஞ்சு இப்ப சுகமா இருக்கு."

"என்ன சொல்றீங்க நரேன்!"

"ஆமாம்மா."

"வாங்க ஸார்," என்ற குரலில் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

அந்த ஆசிரமத்துத் தலைவி

"நீங்களும் இங்கதான் இருக்கீங்களா?"

"ஆமா ஸார், நானும் ஒரு வாரமா இங்கயே தான் இருக்கேன். உக்காருங்க."

"இப்ப எப்படியிருக்கு?"

"இனி பயப்படறதுக்கு எதுவுமில்லைன்னு டாக்டர்ஸ் சொல்லியிருக்காங்க. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்ற துன்னே தெரியல ஸார். நீங்க மட்டும் உதவி பண்ணாம இருந்திருந்தீங்கன்னா, எங்களால நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியல."

"எங்களுக்கும் ஒரு நல்ல காரியம் பண்ணின மனத் திருப்தி தான். டாக்டர்ஸ் சொல்ற மாதிரி குழந்தய இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு ரொம்பவும் கேர் எடுத்துப் பார்த்துக் கோங்க" என்றவனிடம் "சரிங்க ஸார்" என்றார் அவர்.

"நர்மதாவைப் பார்த்து நீங்க இனி ஆபரேஷனுக்காக கஷ்டப்பட்டு பணம் கலெக்ட் பண்ண வேண்டியதில்ல மேடம்" என்று நிம்மதியுடன் சொன்னவர், "போய் ரெண்டு டீ வாங்கிட்டு வா" என்று அங்கிருந்த ஒரு பெண்ணை ஏவினார்.

"பரவாயில்ல வேண்டாம்" என்று நரேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, தனது கைப்பையிலிருந்து தந்தை கொடுத்த பணத்தை எடுத்து ஆசிரமத்துத் தலைவியிடம் கொடுத்தாள் நர்மதா.

மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு இருவரும் அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

நேராக அங்கிருந்த ஒரு காபி ஷாப்புக்கு சென்றவன், "ரெண்டு காபி"ன்னு சொல்லிவிட்டு அங்கு சுத்தமாக இருந்த சேர்களில் ஒன்றில் நர்மதாவை அமரச் சொல்லி விட்டு அருகில் தானும் அமர்ந்தான்.

22/03/2007

''எவ்வளவு பெரிய உதவி செஞ்சிருக்கீங்க நரேன்?''

''அந்தக் குழந்தை கௌண்ட்டிங் டேஸ்ல இருந்தது தெரியுமா? அம்மா அப்பாவும் இல்லாம அனாதையா நிக்கற அந்தக் குழந்தைக்கு ஆரோக்யமும் இல்லாமப் போயிடுச்சேன்னு ரொம்பக் கஷ்டமா இருந்தது. எனக்கிப்ப எவ்வளவு நிம்மதியா இருக்கு தெரியுமா?''

நர்மதாவின் கண்களில் கண்ணீரின் பளபளப்பு தெரிய, ''ரிலாக்ஸ்மா'' என்று அவளது கையைப் பிடித்து அழுத்தினான் நரேந்திரன்.

''ரொம்ப தேங்க்ஸ்'' என்று தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்தவளை, விழுங்குவது போலப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

அவனது பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் போய்விட, கைப்பையில் எதையோ பார்ப்பது போலக் குனிந்து கொண்டாள் நர்மதா.

எந்த உடல் நலக் குறைவும் இல்லையென்ற நிம்மதியுடன் மருத்துவமனையிலிருந்து வெளியே வரும் போது மதிய உணவு வேளை ஆகியிருக்க, ஒரு நல்ல சுத்தமான ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு முடித்தார்கள்.

பிறகு மேலும் ஒரு இரண்டு மணி நேரம் எடுத்து, தேவையானவற்றை பர்ச்சேஸ் செய்து முடித்த பின்பே ஊருக்குக் கிளம்பினார்கள்.

ஊருக்குத் திரும்பிப் போகும் போதும் நரேந்திரன் நர்மதாவைக் கலாய்த்துக் கொண்டே வர, நன்றாகவே சிரித்தார் சாந்தி.

நர்மதாவும் அவனுக்கு சரிக்கு சரி பதில் கொடுத்துக் கொண்டே வர, ''பாவம். அவளும் தான் எவ்வ[illegible] நேரம்

பொறுத்துப் போவா'' என்று மகனிடம் நர்மதாவுக்காக சப்போர்ட் செய்தார்.

அவர்களது ஊர் போய்ச் சேர்வதற்கு நான்கைந்து கிலோ மீட்டர்களுக்கு முன்பு ஒரு பெட்டிக்கடையைப் பார்த்து விட்டு, காரை நிறுத்தச் சொன்னாள் நர்மதா.

''ஒரு நிமிஷம் ப்ளீஸ்'' என்று இறங்கிப் போனவள், சாப்பிடுவதற்கு எதையோ வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

''அதென்ன?'' என்றான் நரேந்திரன்.

சிலவற்றை தனது கைப்பையினுள் வைத்துக் கொண்டவள், ஒரு தேன் மிட்டாய் பாக்கெட்டை மட்டும் எடுத்துக்காட்டி சிரித்தாள்.

''என்ன உன் டேஸ்ட் இப்படியிருக்கு?''

''எப்படி, சீப்பா இருக்குன்னு சொல்றீங்களா? ஆனா எனக்கு இது எவ்வளவு பிடிக்கும் தெரியுமா?'' என்றவள், அந்த மிட்டாய் பாக்கெட்டைத் திறந்து எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி நீட்டினாள்.

''அட, இது எனக்கும் பிடிக்கும் நர்மதாம்மா'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி எடுத்துக் கொள்ள, ''ஸாரி'' என்றுவிட்டு காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் நரேந்திரன்.

பின்புறம் பக்கவாட்டிலிருந்த நர்மதாவைத் திரும்பிப் பார்த்த நரேந்திரன் கண்களில் கேலியுடன் சிரிக்க, ''ம்கூம் இனி நான் தரவே மாட்டேனாக்கும்'' என்று தனது கையிலிருந்த மிட்டாய் பாக்கெட்டை அவன் பிடுங்க வருவதைப் போல இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

முதலில் நர்மதாவை அவளது வீட்டில் இறக்கி விட்டுவிட்டு அதன் பிறகே கிளம்பினார்கள்.

22/03/2007

''அப்பப்ப வீட்டுக்கு வந்துட்டுப் போகணும் நர்மதாம்மா'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி சொல்லிவிட்டுப் போனதே மீண்டும், மீண்டும் வந்து காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது நர்மதாவுக்கு.

11

''முத்து''

''வர்றேங்க ஸார்'' என்று அவசரமாக வந்து நின்றான் டிரைவர் முத்து.

''நீங்க கிளம்பலையா?''

''ஆறு மணிக்குப் போய்க்கறேன் ஸார்.''

''பரவாயில்ல இப்பவே கிளம்பிக்கோங்க'' என்றவன், தனது பர்ஸிலிருந்து பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

நரேந்திரனின் கையிலிருந்த சற்று கணிசமான தொகையைப் பார்த்தவன், ''சம்பளம் வாங்கிட்டேன் ஸார்'' என்றான்.

''தெரியும், இத ஊருக்குப் போய்ட்டு வர்ற செலவுக்கு வெச்சுக்கோங்க. அப்புறம் அப்பா சென்னையிலிருந்து வர்றதுக்கு இன்னும் ரெண்டு நாளாகும் அதனால அவசரப்பட்டு ஓடிவர வேண்டாம்.''

''சரிங்க ஸார்'' என்று சந்தோஷமாக சொன்ன டிரைவர் முத்துவை, அப்பொழுதே கிளம்பிக் கொள்ளச் [illegible] னான்.

''அம்மா நைட் டிபனுக்குதான் வருவேன்'' என்று ஹாலில் இருந்த தாயிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பியிருந்தான் நரேந்திரன்.

அன்று மகன் பார்ப்பதற்கு வழக்கத்தை விடவும் உற்சாகமாகத் தெரிந்ததில், சாந்திக்கும் மனதிற்கு சற்று நிம்மதியாக இருந்தது.

நரேந்திரன் எப்பொழுதுமே டல் ரகம் கிடையாதென்றாலும், சில வருடங்களாக தனது தொழிலோடு தந்தையின் பொறுப்புகளையும் ஏற்றுச் செய்ய நேர்ந்ததில் அவனுக்கு வேலைப்பளு மிகவும் அதிகமாகியிருந்தது.

ஆனாலும் யாரிடமும் முகம் சுழிப்பதோ எரிந்து விழுவதோ ஒரு நாளும் இருந்ததில்லை.

அதிலும் நரேந்திரன் எப்பொழுதுமே தனது வார்த்தைகளுக்கு முழுமையான மதிப்பு இருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பவன்.

அதனாலேயே வேலைப்பளு அதிகமாகி விட்ட இந்த நேரத்தில் அவனை நெருங்கிப் பேசவே அனைவரும் தயங்கினர்.

எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையாக இருந்தாலும், எதிராளிகள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் அவன் ஒன்றை நினைத்துவிட்டால் அதை நடத்தி முடித்த பிறகே தூங்கிப் பழக்கப்பட்டவன்.

சிறு தவறுகளைக் கூட சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் இப்படிக் கோபப்படுகிறானே என்று, சாந்தி மட்டும் அவ்வப்பொழுது நினைத்து கவலைப்பட்டுக் கொள்வார்.

ஆனாலும் நல்ல மனநிலையில் இருக்கும் போது ரசிக்கப் பேசுவதிலும் இனிக்கப் பழகுவதிலும் மகனுக்கு

நிகர் உலகத்திலேயே யாருமில்லை என்பதிலும் சாந்திக்கு சந்தேகமே கிடையாது.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு பழைய சந்தோஷமான மகனைப் பார்க்க நேர்ந்ததில், நர்மதா தான் நினைவுக்கு வந்தாள்.

அவளுடைய வரவால் தான் குடும்பத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் கவலை மறந்து சந்தோஷமாக சிரிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்பதை சாந்தியால் சிறிதும் மறுக்க முடியவில்லை.

கணவரும் சென்னையிலிருக்க, நரேந்திரனும் ஒரு ஏற்றுமதி ஆடரை மூன்று நாட்களுக்குள் டெஸ்பேட்ச் செய்தாக வேண்டுமென்று காலையில் சென்றால் இரவு தான் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

பன்னிரெண்டாம் வகுப்பு படிக்கும் சுரேந்தினும் படிப்பு படிப்பென்று அதிலேயே மூழ்கிக்கிடக்க, சாந்திக்குத் தான் ஒரே சோதனையாகிப் போயிற்று.

நர்மதாவும் வருவாளென்று தினமும் எதிர்பார்த்து, ஏமாந்து போனார்.

தோட்டக்காரன் வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த குரோட்டன்ஸை ட்ரிம் செய்து கொண்டிருக்க, அந்த இள மாலை வேளையில் தானும் கூட நின்று வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார் சாந்தி.

''ஹலோ ஆன்ட்டி.''

''வா நர்மதாம்மா, என்ன உன்ன மூணு நாளாக் காணல?''

''பொங்கல் பண்டிகைக்கு நானும், பாட்டியும் வீடெல்லாம் க்ளீன் பண்ணினோம் ஆன்ட்டி, அதான் வர முடியல.''

''அப்படியா'' என்றவர், நர்மதாவுடன் வீட்டுக்குள் வந்தார்.

''தாத்தா, பாட்டி நல்லார்க்காங்களா கண்ணா?''

''நல்லார்க்காங்க ஆன்ட்டி, சுரேன் இன்னும் வரலையா?''

''இன்னும் இல்லமா அப்புறம் லஞ்ச் சாப்டாச்சா?''

''அதெல்லாம் ஆன்ட்டி.''

''ஸ்வீட் எதுவுமில்ல, முறுக்கு மட்டும் நம்ம வீட்ல எப்பவும் இருக்கும் கண்ணா. வா அதையாவது எடுத்துக்கோ.''

''ஆன்ட்டி நான் ஸ்வீட் செய்யட்டுமா?''

''தாராளமா செய்யேன்'' என்றவர் அதற்குத் தேவையான பொருட்களை நர்மதாவைக் கேட்டு எடுத்துக் கொடுத்தார்.

''நீ கேக்கறதெல்லாம் பாத்தா ஸ்வீட் நல்லா வரும் போலிருக்கு கண்ணா.''

''ஆனா செய்யறது நான், அத மறந்துடாதீங்க'' என்றவள், தான் கேட்ட அனைத்தையும் ஒரு அகலமான ஈயப் பாத்திரத்தில் கொட்டி, அடுப்பில் வைத்துக் கலக்க ஆரம்பித்தாள்.

தொடர்ந்து சில நிமிடங்கள் கலக்கியவள் வலித்த கையை உதற, நர்மதாவிடமிருந்து வாங்கி தான் கிளற ஆரம்பித்தார் சாந்தி.

''என்ன ஆன்ட்டி வேணி, கற்பகம் யாரையும் காணல?''

''கீரை பறிச்சுட்டு வர தோட்டத்துக்கு போயிருக்காங்கமா.''

22/03/2007

''விடுங்க ஆன்ட்டி, நான் கொஞ்ச நேரம் கிளறரேன்.''

''பதம் வந்துடுச்சு போலிருக்க ஆன்ட்டி.''

''இல்ல கண்ணா, இன்னும் கொஞ்சம் போகணும்.''

''ஆமா ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தவள், ''நரேன் என்ன பிஸினஸ் பண்றார்?'' என்று கேட்டாள்.

''ஏற்றுமதி தான் கண்ணா. பாஸ்மதி அரிசி, மிளகு, ஏலக்காய், இஞ்சி, மஞ்சள், முந்திரிப்பருப்பு, இப்படி இன்னும் நிறைய எக்ஸ்போர்ட் பண்ணிட்டிருக்கான்.''

''ஓ, இவ்வளவு திங்க்ஸ் பண்ணிட்டிருக்காரா? இதெல்லாம் எந்தெந்த நாட்டுக்கு எக்ஸ்போர்ட் பண்றாங்க?''

''ஆஸ்திரேலியா, சவூதி அரேபியா, கனடா, மலேசியா இப்படி நிறைய நாட்டுக்குப் பண்ணிட்டிருக்கான் நர்மதா. எனக்கு இதுக்கு மேல சொல்லத் தெரியல, ஆமா நீ நரேன் கிட்ட இதப் பத்தியெல்லாம் கேட்டதே இல்லையா?''

''எக்ஸ்போர்ட் பண்றார்னு தெரியும், ஆனா டிடெய்லா தெரியாது.''

''அதுசரி. அவனெங்க அதையெல்லாம் பேசினான்? இல்ல உன்னதான் கேக்க விட்டான்?''

அவர் சாதாரணமாகவே சொல்லியிருந்தாலும், நர்மதாவால் அதை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

மனம் படபடக்க சற்றே சிவந்து விட்ட முகத்தை ஜன்னலுக்கு வெளியே எதையோ மும்முரமாகப் பார்ப்பதைப் போல மறைத்துக் கொண்டாள் நர்மதா.

இருந்தாலும் அதை கவனித்துவிட்ட சாந்தி, நர்மதா விடம் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

பதம் வந்துவிட்டதை எடுத்து தட்டில் கவிழ்த்துப் பரப்ப, நெய் வாசனையுடன் கமகமத்த ஸ்வீட்டைப் பார்ப்பதற்கே சாப்பிடலாம் போலிருந்தது.

''கத்துக் குட்டிகளுக்கெல்லாம் கிச்சனுக்குள்ள என்ன வேல?'' என்ற நரேந்திரனின் குரலில், ''வா கண்ணா'' என்றார் சாந்தி.

அதற்குள் அருகில் வந்து விட்டிருந்த நரேந்திரனைப் பார்த்து சிரித்தாள் நர்மதா.

''நர்மதா செஞ்ச ஸ்வீட் நரேன்.''

''என்ன இதெல்லாம்?'' என்று அவன் நர்மதாவைப் பார்க்க, ''ஸ்வீட்'' என்றாள் அவள்.

''அதுதான் கேக்கறேன், இதெல்லாம் உனக்கே கொஞ்சம் ஓவராத் தெரியல?''

''எதுக்குத் தெரியணும்? ரொம்பப் பேசினீங்கன்னா அப்புறம் கொஞ்சங்கூடக் குடுக்க மாட்டேன்.''

''அப்பாடா தப்பிச்சேன். சுரேன் வரலையாம்மா?''

''இன்னும் இல்ல கண்ணா.''

''அப்பா போன் பண்ணியிருந்தார்மா சென்னைல இருந்து நாளைக்கு மதியம் கிளம்பறாராம்.''

''ஆமாம்பா நானும் பேசினேன். என்ன நரேன் இன்னைக்கு நேரத்துலையே வந்திருக்க?''

''என்ன பண்றது? இந்தக் கொடுமையெல்லாம் நடக்கும்னு தெரிஞ்சிருந்தா இன்னைக்கு வீட்டுக்கே கூட வராம இருந்திருப்பேன்.''

''ம், யாரோ ஸ்வீட்னா நாலு நாலா முழுங்குவாங்கன்னு சொன்னீங்களே ஆன்ட்டி, யாரது?''

22/03/2007

"ம், அப்படி வா வழிக்கு, ஸ்வீட்டா இருந்தா, புரியுதா?"

"பாருங்க ஆன்ட்டி. சாப்பிட்டுப் பாத்துட்டு அப்புறம் என்ன வேணும்னாலும் சொல்லச் சொல்லுங்க" என்று சன்னமான குரலில் முடித்தாள் நர்மதா.

"என்ன சுதி இறங்கிப் போச்சு, பயம் வந்துடுச்சா?"

"அதெல்லாமில்ல" என்றவள், கட் செய்த வில்லைகளை ப்ளேட்களில் வைத்து இருவருக்கும் கொடுத்தாள்.

"அம்மா என்ன ஒரு தடவ நல்லாப் பாத்துக்கோங்க."

"அதெல்லாம் உங்களுக்கு எதுவும் ஆகாது, முதல்ல சாப்பிட்டுப் பாருங்க."

"நர்மதா."

நரேந்திரனின் சீரியஸான அழைப்பில் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

"பிரச்சனை எதுவா இருந்தாலும் பேசித் தீர்த்துக்கலாம்மா. இவ்வளவு பெரிய தண்டனையெல்லாம் வேண்டாம்" என்று கண்களால் தனது கையிலிருந்த ஸ்வீட்டைக் காட்டி சொன்னான்.

சிரிப்பு வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு, "அதெல்லாம் முடியாது சாப்டாதான் பிரச்சனை தீரும்" என்றாள் நர்மதா.

"நானே தீராம இருந்தா சரி தான்" என்றவன், "சரி விடு ஏதோ முடிவோட தான் நீயும் இருக்க" என்று கொஞ்சம் ஸ்வீட்டை எடுத்து வாயில் வைத்தான்.

நர்மதா அவனது முகத்தையே பார்த்து கமுக்கமாக சிரிக்க, அதற்குள் கொஞ்சம் எடுத்து டேஸ்ட் பார்த்திருந்த சாந்தி "பிரமாதம்மா" என்றார்.

ஆனால் நரேந்திரன் ஏதோ கெட்டுப் போனதைத் தெரியாமல் வாயில் வைத்து விட்டதைப் போல நடித்தான்.

"இதுக்குப் பேரென்ன சொன்ன?"

"மில்க் ஸ்வீட்."

"வெளிய சொல்லிடாத" என்ற நரேந்திரனின் பேச்சில், "வெளிய சொல்லிடாத" என்ற நரேந்திரனின் பேச்சில் தானும் கொஞ்சம் எடுத்து டேஸ்ட் செய்து பார்த்தாள் நர்மதா.

"ஏன் நல்லாதான இருக்கு?" என்றவள், "ஏதோ பழமொழி சொல்லுவாங்களே எதுக்கோ கற்பூர வாசனை தெரியாதுன்னு, அது எதுக்கு ஆன்ட்டி?" என்றாள்.

நர்மதா மகனைக் கழுதை என்று சொன்ன விதத்தில் சிரிப்பு வந்தாலும், அதற்கு அவன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்பதைப் போலப் பார்த்தார் சாந்தி.

"அதான என்னதான் ஆனாலும் ஒத்த இனத்தப்பத்தி சிலரால கொஞ்ச நேரமாவது நினைக்காம இருக்க முடியுதா பாத்தீங்களாம்மா?"

மேலும் ஒருவருக்கொருவர் காலை வாரிவிட்டுக் கொண்டே இருக்க, நன்றாகவே சிரித்தார் சாந்தி.

"இந்தா நர்மதாம்மா நீயும் எடுத்துக்கோ" என்று ஸ்வீட்டையும், முறுக்கையும் ப்ளேட்டில் வைத்துக் கொடுத்தவர், "நீயும் எடுத்துக்கோ கண்ணா" என்றார் மகனிடம்.

நரேந்திரன் "பாவம் நீ மனசு கஷ்டப்படக் கூடாதுங்கறதுக்காக சாப்பிடறேன்" என்று இரண்டு ஸ்வீட்களை எடுத்து சாப்பிட்டிருக்க, "இத முன்னாடியே செஞ்சிருக்கலாம்" என்றாள் நர்மதா.

22/03/2007

சிறிது நேரத்தில் இருவருக்கும் டீ கொண்டு வந்து கொடுத்தார் சாந்தி.

இரண்டு மணி நேரத்தில் வந்து விடுவதாக வெளியே கிளம்பினான் நரேந்திரன்.

சில நிமிடங்களில் சுரேன் வர, மீண்டும் கலகலப்பு ஆரம்பமாகியது.

நர்மதா செய்த ஸ்வீட் என்று தெரிந்ததில் அண்ணனைப் போலவே தம்பியும் மற்ற இருவரின் முகத்தையும் ஸ்வீட்டையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

"என்ன சுரேன்?" என்று கேட்டாள் நர்மதா.

"நான் டுவல்த், இத சாப்டு ஹாஸ்பிட்டல்ல அட்மிட் ஆகற நிலமையெதுவும் வந்துடாதே."

"அட பாருடா, அண்ணனே பரவாயில்ல போலிருக்கு ஆன்ட்டி."

அப்பொழுதும் சுரேன் ஸ்வீட்டை எடுக்காமல் முறுக்கைக் கையிலெடுத்திருக்க, "கடவுளே எனக்கு இவ்வளவு இன்சல்ட்டா?" என்று பேசாமல் மூலையில் போய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

சாந்தி சிரிக்க, ஸ்வீட் ப்ளேட்டுடன் நர்மதாவின் அருகில் போய் அமர்ந்தான் சுரேந்திரன்.

"நான் ஸ்வீட்டே சாப்பிட மாட்டேன். ஆனாலும் பாருங்க உங்களுக்காக சாப்பிடறேன்" என்று ஒன்றை எடுத்து சாப்பிட்டான்.

"அட ரொம்ப நல்லார்க்கே, நிஜமாவே நீங்க செஞ்சது தானா?" என்று மற்றொன்றையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, படிப்பதற்குப் போனான் சுரேந்திரன்.

"நர்மதாம்மா ஆல்பம் பாக்கறியா?"

"வாவ் இந்துக்கா மேரேஜ் ஆல்பம்" என்று அவரருகில் போய் அமர்ந்தாள்.

"இந்தா கண்ணா உன் மடியில வெச்சுப் பாரு" என்று அந்த மிக நீளமான ஆல்பத்தை சாந்தி ஆன்ட்டி கொடுக்க, வாங்கிக் கொண்டாள் நர்மதா.

"இதென்ன ஆன்ட்டி?"

"என்னமா?"

"இந்துக்கா மேரேஜ் முடிஞ்சு ஒன்பது வருஷம் ஆச்சா? அப்படியா ஆன்ட்டி!"

"ஆமா கண்ணா"

"என்ன சொல்றீங்க?"

"ஆமாம்மா, அவளுக்குக் கல்யாணமாகி ஒன்பது வருஷமாச்சு. ஏழு வருஷத்துக்கப்புறம் தான் ஆதிஷ் பிறந்திருக்கான்."

"அப்படியா? ஆனா இந்துக்காவப் பார்த்தா சின்னப் பொண்ணு மாதிரி தெரியறாங்க ஆன்ட்டி!" என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னாள் நர்மதா.

"இந்துதான் பெரியவள் அவளுக்குப்புறம் ரெண்டு வருஷம் கழிச்சு தான் நரேந்திரன்."

"ஓ, ஆனா நரேனுக்கும், சுரேந்திரனுக்கும் வயசு வித்தயாசம் அதிகம் போலிருக்கு ஆன்ட்டி."

"ஆமாம்மா, ஒன்பது வருஷம்."

"ஓ, அப்ப ஆதிஷ் எல்லாருக்கும் ரொம்பச் செல்லமா இருப்பான் இல்லையா ஆன்ட்டி."

''ஆமாம்மா ரொம்ப. அதுலயும் அவங்க வீட்ல எல்லாருக்குமே அவன் உயிர், முதல் பேரனாச்சே'' என்று பேரனின் நினைவில் முகம் மலர்ந்தார் சாந்தி.

''உங்களுக்கும் அதாவது இங்கயும் அவன்தான் ஆன்ட்டி. முதல் பேரக் குழந்தை?''

''ஆமா கண்ணா. அதனாலதான் அவனோட பிறந்த நாளைக் கொண்டாடறதுக்கு நமக்கும் ஆசையிருக்கும் தானேன்னு அப்படி வந்துட்டு ஒரே நாள்ள திரும்பியும் போயிருக்காங்க.''

''அதுலயும் ஆதிஷ்க்கு அவங்க வீட்ல ஒரு பெரிய ப்ளே கிரவுண்டே கட்டியிருக்காங்கமா. அதுல முழுக்க மணல் பரப்பி சறுக்கு ஊஞ்சல்னு ஒரு பத்துப் பதினஞ்சு விதம் விளையாட்றதுக்காக அவனுக்கு செஞ்சு குடுத்திருக்காங்க.''

''நான் சொல்றதெல்லாம் சும்மா கொஞ்சம் தான், இன்னும் நிறைய இருக்கு'' என்று பேரனின் நினைவில் தனது எண்ணங்களை ஆசையுடன் பகிர்ந்து கொண்டார் சாந்தி.

பிறகு தனது பிள்ளைகளைப் பற்றி அவர் சொல்ல, அதில் பெரும்பான்மையான அளவு நரேந்திரனைப் பற்றியதாகவே இருந்ததில் மனம் படபடத்தது நர்மதாவுக்கு.

பிறகு சுரேந்திரன் வந்து கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, அவனுக்குக் கணக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் போனாள் நர்மதா.

''டிபன் சாப்பிடலாம் வாங்க'' என்று சாந்தி ஆன்ட்டி வந்து அழைக்கப் போய்தான் நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

''டைம் நைன் ஆயிடுச்சா?''

''ஆமா, நீங்க பாக்கலையா?''

''இல்ல சுரேன்'' என்றவள், ''நான் கிளம்பறேன் ஆன்ட்டி'' என்று எழுந்தாள்.

''டிபன் சாப்டா தான் விடுவேன்.''

''ஓகே. நோ ப்ராப்ளம்'' என்றவள், ''எனக்கு கம்பெனி குடேன்'' என்று சுரேனையும் அழைத்தாள்.

சுரேன் அவனுடைய டீச்சர்ஸ், ஃப்ரண்ட்ஸ்களைப் பற்றிய சில விஷயங்களை சுவைபடச் சொன்னதில் நர்மதா விழுந்து விழுந்து சிரிக்க, அதை ஆசையுடன் கண்டு ரசித்தார் சாந்தி.

அனைத்து விஷயங்களிலும் நர்மதாவைக் கூர்ந்து கவனித்தவருக்கு, அவளைப் பற்றிய மதிப்பு கூடிக் கொண்டே போனது.

மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்களென்ற நடிப்பும் இல்லாமல் தேவையில்லாத அலட்டலும் இல்லாமல் யதார்த்தமாக நடந்து கொள்ளும் நர்மதாவின் செய்கை, அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

விளையாட்டுத்தனம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தாலும் நர்மதாவின் அடக்கம், நற்குணம் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, அவளது பெற்றோரின் மேல் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்பட்டது.

சாப்பிட்டு முடித்ததும், ''நான் கிளம்பறேன் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

22/03/2007

அதே நேரம் வீட்டிற்குள் வந்த மகளிடம் நர்மதாவை அழைத்துக் கொண்டு போய் அவளது வீட்டில் விட்டு விட்டு வருமாறு கேட்டுக் கொண்டார் சாந்தி.

“இல்ல ஆன்ட்டி நானே போய்க்கறேன்.”

“எப்படி கண்ணா, இந்த நேரத்துல?”

“உங்க வீட்ல மூணு கார் இருக்கு தான? ஒன்னக் குடுங்க போய்க்குவேன்.”

அப்படியே ஆனாலும் தனியாக அனுப்புவதா என்று தயங்கியவள், பிறகு “சரிமா” என்றார்.

“ஒரு காரென்ன, மூணையும் வேணும்னாலும் எடுத்துக்கோ. ஆனா இந்த நேரத்துக்கு தனியாப் போகப் போறியா?” என்று நர்மாதவைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

“அட ஆமாம், வேண்டாம் கண்ணா. நரேன் கூடவே போயிடு.”

“நமக்கென்ன விடுங்கம்மா, போற வழில தான சுடுகாடு இருக்கு?”

“இருக்கட்டும் எனக்கென்ன?”

“ஆமா நமக்கென்ன? நம்மூர்ல தூக்குப் போட்டு செத்துப் போன ஒரு அம்மாவ காலைல தான் அங்க புதச்சிருக்காங்க, ஆனாலும் நமக்கென்ன?”

“நிஜமாவா ஆன்ட்டி?”

“ஆமாம் கண்ணம்மா” என்றவர், “நீயே போய் விட்டுட்டு வந்துடு நரேன்” என்று மகனிடம் சீரியஸாக சொன்னார்.

அந்த சுடுகாட்டைப் பற்றி இப்பொழுது நரேன் சொன்னது போலவே, காலையில் தாத்தா பாட்டி பேசிக் கொண்டதும் நினைவு வர உடனே சரியென்று விட்டாள் நர்ம[illegible]

“இத முன்னாடியே செஞ்சிருக்கலாம் சரி வா” என்று நரேந்திரன் முன்னே செல்ல, சாந்தி ஆன்ட்டி கைகளில் கொடுத்த கவரை வாங்கிக் கொண்டு இருவரிடமும் சொல்லிவிட்டு தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் நர்மதா.

நரேந்திரன் தான் ஏறிக் கொண்டு முன்பக்கத்தின் மறுபக்கக் கதவைத் திறந்து விட்டிருக்க, அதில் தானும் ஏறிக் கொண்டு நர்மதா கதவை மூடியதும் காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் நரேந்திரன்.

நர்மதா மும்முரமாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டு வர, “இருட்டுல அப்படி என்ன தெரியுது?” என்று கேட்டான் நரேந்திரன்.

“ம். நீங்க சொன்னீங்களே அதத்தான் பாக்கறேன்.”

“இரு சிரமப்படாத, நானே காரக் கொண்டு போய் மயானத்துக்குப் பக்கத்துல நிறுத்தறேன்.”

“வேண்டாமே” என்று நர்மதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, கார் நின்று விட்டிருந்தது.

“ஹலோ இங்க எதுக்கு இப்ப நிறுத்தனீங்க?”

“நானெங்க நிறுத்தினேன்?”

“பின்ன?”

“அது தானா நின்னுடுச்சு.”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“அட ஆமாம்.”

“நான் நம்பமாட்டேன்.”

“நம்பாத” என்றவன், “எப்படி [illegible]” என்று தனக்குத்தானே மெதுவாகக் கேட்டுக் கொண்டான்.

''நிஜமாவா சொல்றீங்க? டயர் பஞ்சரா?''

''பின்ன? என்னவோ தனியா வர்றேன்னு சொல்லிட்டிருந்த. வெளிய பாரு எப்படியிருக்குன்னு?''

வெளியே கும்மிருட்டாக இருக்க, ஆங்காங்கே வரிவடிவமாகத் தெரிந்த பெரிய பெரிய மரங்கள், பேய், பிசாசுகள் நின்றிருப்பதைப் போன்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தன.

''ஏன் வெளிய என்ன? கொஞ்சம் இருட்டா இருக்கு அவ்வளவுதான?''

''சரி அங்க பாரு.''

அவன் காட்டிய திசையில் ஏதோ பெரிதாக வெள்ளையாகத் தெரிய, ''ஓ ஆவியா?''என்று சிரித்தாள் நர்மதா.

''இதுக்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன். வேற ஆளப் பாருங்க மிஸ்டர் நிரேந்திரன்.''

ஆனால் பதிலுக்கு நரேந்திரன் சிறிதும் சிரிக்கவில்லை.

''நானும் உன்ன பயப்படுத்தறதுக்காக சொல்லல'' என்றான்.

நர்மதா நன்றாகவே உள்பக்கமாக நகர்ந்து, திரும்பி நரேந்திரனைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.

நர்மதாவின் பக்கமாக இருந்த ஜன்னலுக்கு வெளியே சற்றே திகில் கலந்த பார்வையுடன் எதையோ சீரியஸாக நரேந்திரன் பார்க்க, பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்கும் தைரியமில்லாமல் மேலும் நரேந்திரனை நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டாள் நர்மதா.

பயத்தில் சற்றே வெளுத்துவிட்ட நர்மதாவின் முகம், நரேந்திரனின் சிரிப்பை மேலும் அதிகப்படுத்தினாலும் அவன் அதை சிறிதும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அதேபோல வெளியே பார்த்துக்கொண்டே ''நர்மதா பயப்படாத'' என்று அவளது கையை நரேந்திரன் பிடிக்க, ''என்ன'' என்று நரேந்திரனிடம் வந்து ஒண்டி அமர்ந்து கொண்டாள் அவள்.

''என்ன நரேன்'' என்று அவள் பயத்துடன் நிமிர்ந்து அவனது முகத்தைப் பார்க்க, அவளை மேலும் அருகில் இழுத்துக் கொண்டவன் அவளது கண்களையே பார்த்தான்.

அவனது மூச்சுக்காற்று தன்மேல் விழுமளவிற்கு மிக அருகிலிருந்தவனின் கண்களைத் தொடர்ந்து பார்க்க முடியாமல் ஒருவித ஆழ்ந்த மயக்கத்தில் கண்கள் மூடிக் கொள்ள, அவளை மேலும் அருகில் இழுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

வேண்டாமே என்று மனம் சொல்ல நினைத்தாலும் மூளை அதற்கு ஒத்துழைக்காமல் போக, அவனுடைய அணைப்பு மேலும் இறுகியது.

முதலில் அவனது அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள வெகுவாக முயன்றவள், நேரம் போகப் போக முற்றிலும் தன்னிலை மறந்து போனாள்.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு தன்னிலை உணர்ந்து கொண்டவள் அவனது அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயல, ''என்னடா'' என்றான் நரேந்திரன்.

''முதல்ல விடுங்க'' என்று நர்மதா மேலும் திமிற மனமே இல்லாமல் அணைப்பைத் தளர்த்தினான் நரேந்திரன்.

மேலும் சில வினாடிகளில் தன்னை முழுமையாக விடுவித்துக் கொண்டவள் கீழே இறங்குவதற்காக கார்க் கதவைத் திறக்கப் போக, அவளது கையைப் பிடித்துத் தடுத்தான் நரேந்திரன்.

22/03/2007

"எங்க போகப் போற?"

....

"நர்மதா இங்க பாரு."

"தொடாதீங்க."

எண்ணெயிலிட்ட கடுகு போலப் பொறிந்த நர்மதாவின் கோபம் சிரிப்பை வரவழைக்க, மார்பின் குறுக்கே கைகளைக் கட்டியவாறு அமர்ந்திருந்த நரேந்திரனுக்கு சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்வது சற்று சிரமமாகிப் போயிற்று.

அதற்குள் கீழே இறங்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டிருந்த நர்மதா, குனிந்து தனது கை விரல்களையே மும்முரமாகப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாத அளவுக்கு கோபமும் வெட்கமும் ஒரு சேரப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்தன.

நரேந்திரன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உள்ளுணர்வு உணர்த்த, சற்று கோபம் கூடக் குறைந்திருந்தது நர்மதாவுக்கு.

சற்றே நிமிர்ந்து ஓரக்கண்களால் தன்னைப் பார்த்தவளை இழுத்து அணைத்துக் கொள்ளும் உந்துதலில் கைகள் நீண்டுவிட, சிரமப்பட்டுத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

அதன்பிறகு சில வினாடிகளில் காரை ஸ்டார்ட் செய்தவன், நர்மதாவின் வீட்டிற்கு சென்ற பிறகே நிறுத்தினான்.

கார் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த பாட்டியும் தாத்தாவும் அவனை வீட்டிற்குள் வந்துவிட்டுப் போகுமாறு மிகவும் அழைத்ததில் காரிலிருந்து இறங்கியவன், நின்ற

வாறே சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான்.

"பாவம் வேல வேலன்னு நரேன் தம்பி ரொம்பவுமே இளைச்சுப் போச்சு" என்று தாத்தா சொல்ல, அதையே ஆமோதித்தார் பாட்டி.

"நர்மதா டிபன் சாப்பிடுமா."

"நான் சாப்டாச்சு பாட்டி" என்றவள் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் மனநிலையில் இருக்கவில்லை.

"பால் குடுக்கட்டுமா நர்மதா?"

"வேண்டாம் நான் தூங்கப் போறேன் பாட்டி" என்றவள், பிரஷ் மட்டும் செய்துவிட்டு வந்து தன்னறைக்குள் புகுந்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

"வீடு சுத்தம் பண்றேன்னு நர்மதாவுக்கு மூணு நாளா வேல அதிகம்" என்றார் பாட்டி.

"குணசேகரன் சென்னைக்குப் போயிருப்பார் போலிருக்கு."

"ஆமாங்க, விபத்துக்கப்புறம் இப்பதான் முதல் தடவையா ரொம்ப தூரம் போயிருக்கார். அதுலயும் விமானத்துலங்கறதுனால தான் அவங்களும் விட்டிருக்காங்க."

"குணசேகரன் மட்டும் என்னவாம், இப்பெல்லாம் தினமும் தோட்டத்துல ஆளுங்க வேல செய்யறதப் பாக்கப் போயிடறார்."

"ஆமாங்க, சாந்தியும் அப்படின்னு சொல்லித்தான் புலம்பிட்டிருப்பா. அவங்கெல்லாம் எந்த வேலையும் செய்யாமல் உக்காந்து சாப்பிட்டாக் கூட பத்துத் தலைமுறைக்கு சொத்து தாங்கும்."

22/03/2007

''உக்காந்து சாப்புடறதா, நீ வேற,'' என்று மனைவியைப் பார்த்தார் நாராயணன். ''சும்மா அவங்கவங்க வயித்தக் கழுவிக்கணும்னு நினைக்கறவங்களுக்குத்தான் அதெல்லாம். இவங்கள மாதிரி கணக்கில்லாம மத்தவங்களுக்கு உதவி செஞ்சு பழகினவங்களால எல்லாம் அப்படி இருக்க முடியாது.''

''அது சரிதாங்க, என்னதான் பணமிருந்தாலும் அத மத்தவங்களுக்குக் குடுத்து சந்தோஷப்படற குணம் எல்லாருக்கும் வந்துடாது. ஆனாலும் அத மத்தவங்க சொல்லிக் காட்டினாக் கூட அவங்களுக்குப் பிடிக்காது.''

''அந்த நல்ல குணத்துக்குத்தான நல்லா இருக்காங்க? குணசேகரனுக்கு ஆன விபத்துக்கு அவரு மீண்டு வருவார்னு யாராவது நினைச்சமா?''

''அது சரிதாங்க. அதுலயும் நரேன் மாதிரி ஒரு புள்ளயப் பெத்திருக்காங்களே, விவசாயமா அது எப்படியிருக்கும்னு கேட்ட பையன் இன்னைக்கு மாடு மாதிரி உழைக்கற உழைப்பப் பார்த்தா நமக்கே கண்ல தண்ணி வந்துடுங்க'' என்று உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் சொன்னார் பரமேஸ்வரி.

என்னதான் தூங்குவதற்காகப் படுக்கையில் விழுந்திருந்தாலும், நர்மதாவுக்கு தூக்கம் அருகில் கூட வரமாட்டேன் என்றது.

நரேந்திரனின் கம்பீரமான வலிய கரங்கள் காதலுடன் தன்னைத் தழுவியது நினைவுக்கு வர, நர்மதாவின் முகம் சூடேறிச் சிவப்பதை அந்த இருளிலும் அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

காரில் பிரச்சனை என்று அவன் பொய் சொன்னதும், திடீரென்று அவன் அப்படி நடந்து கொண்டதிலும் தான் நர்மதா முதலில் தடுமாறி இருக்க வேண்டும்.

ஆனாலும் அந்த அளவிற்கு இடம் கொடுத்த தன்னைப் பற்றி அவன் என்ன நினைத்திருப்பான்?

அதிலும் அவனது வெறும் பார்வையிலேயே கிறங்கிப் போகும் தன்னால், அவன் அணைக்கும் அளவிற்குப் போய்விட்ட பிறகு அதைத் தடுக்கத் தன்னால் முடியுமென்ற நம்பிக்கையும் நர்மதாவுக்கு இருக்கவில்லை.

கடவுளே அவன் தன்னை விரும்புவதாகவும், திருமணம் செய்து கொள்வதாகவும் ஒரு வார்த்தை சொன்னதில்லையே.

அடுத்த முறை அவனைப் பார்க்கும் பொழுது, அதை முதலில் தெளிவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனாலும் இனி அவனை முகத்திற்கு நேராகப் பார்ப்பதை, அதிலும் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்பதை நர்மதாவால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

அதிலும் முதல் தடவையில் ஆரம்பித்து, எப்பொழுது அவனைப் பார்க்க நேர்ந்தாலும் தன் மனம் சிறகடித்துப் பறப்பதை நர்மதாவால் சிறிதும் மறுக்க முடியவில்லை.

அப்படியும், தான் என்ன இதற்கு முன்பு ஆண்களையே பார்த்ததில்லையா?

மற்ற ஆண்களைப் பார்த்தாலே தூர நில் என்பதைப் போல தான் காட்டிய ஒதுக்கம், நரேந்திரனிடம் ஒரு வினாடி கூட வந்ததில்லையே.

அதற்கான காரணம் புரிந்ததில், அந்தத் தனிமையிலும் கூட தனது கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டாள்.

நரேந்திரனைப் பொறுத்தவரை அவன் சில சராசரி ஆண்களைப் போல இருக்கவில்லை என்று நர்மதாவுக்குத் தோன்றியது.

எது எப்படியோ நரேந்திரனிடம் தனது மனதை இழந்து விட்டதில் நர்மதாவுக்கு சிறிதும் சந்தேகமிருக்கவில்லை.

12

அடுத்து வந்த சில நாட்களில் பாட்டிக்கு இரத்த அழுத்தம் சற்றே அதிகமாகி விட, அவரை எந்த வேலையும் செய்ய விடாமல் நர்மதாவே கூட இருந்து அனைத்து வேலைகளையும் கவனித்துக் கொண்டாள்.

அதைக் கேள்விப்பட்ட சாந்தி வந்து, அவரைப் பார்த்து விட்டுப் போனார்.

நரேந்திரன் வராததில் நர்மதாவுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றம் தானென்றாலும், அதை சிறிதும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இன்முகத்துடனேயே வளைய வந்தாள்.

ஆனாலும் அவையனைத்துமே வெளியே மற்றவர்களுக்காக மட்டுமே.

தனிமையில் மிகவும் தவித்துப் போனாள்.

கடவுளே அவன் வெறும் விளையாட்டுக்குத்தான் தன்னிடம் அப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டிருப்பானோ?

சே சே நரேந்திரன் அப்படிப்பட்டவனல்ல என்று மீண்டும் தன்னையே தேற்றிக் கொண்டாள் நர்மதா.

தனக்கிருக்கும் தவிப்பில் கொஞ்சமாவது அவனுக்கிருக்குமா?

இருக்காது என்று தான் நர்மதாவுக்குத் தோன்றியது. இருந்திருந்தால் ஏதாவது சாக்கிட்டு வீட்டுக்கு வந்திருக்கலாம், அல்லது போனிலாவது அழைத்திருக்கலாம்.

என்ன முயன்றும் நர்மதாவால் முழுமையாக சாதாரணமாக இருக்க முடியவில்லை.

சில முறை பாட்டியும், ஒரு முறை தாத்தாவும் அதை கவனித்துக் கேட்ட பின்னரே, நர்மதா சற்றே சுதாரித்துக் கொண்டாள் எனலாம்.

''என்னமா அங்க ஊர்ல அம்மா, அப்பா ஞாபகம் வந்துடுச்சா?'' என்று பாட்டி கேட்ட பிறகு தான், அவர்களைப் பற்றி தான் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லையென்பதை நர்மதா உணர்ந்தாள்.

''பாவம் எனக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு நீ வீட்டுக்குள்ளயே அடஞ்சு கிடக்காம, சாந்தி ஆன்ட்டி வீட்டுக்காவது போய்ட்டு வா'' என்று அனுப்பி வைத்தார் பாட்டி.

அதற்கும் தயங்கிய பேத்தியிடம் ''எனக்கு முழுசா குணமாயிடுச்சுமா'' என்று பாட்டி மிகவும் கட்டாயப் படுத்தியதாலேயே நர்மதாவும் சென்றாள் எனலாம்.

மிகவும் ஆவலுடன் வீட்டிற்குள் காலெடுத்து வைத்தவளை ஹாலிலேயே குணசேகரன் எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்.

''வாமா நர்மதா, பாட்டிக்கு எப்படியிருக்கு?''

''நல்லா இருக்காங்க அங்கிள். அங்க சென்னைல எல்லாரும் நல்லார்க்காங்களா அங்கிள்?''

''ஆமாம்மா. போ ஆன்ட்டி உள்ளே இருக்காங்க.''

''நர்மதா வாடாம்மா.''

''ஆன்ட்டி எப்படியிருக்கீங்க?''

''நல்லார்க்கேன், வா உக்காரு. அப்புறம் பாட்டி தாத்தாவ விட்டுட்டு வெளிய வர மனசு வந்துடுச்சா?''

பதிலெதுவும் சொல்லாமல் சிரித்தாள் நர்மதா.

''இப்பதான் இந்து பேசினாம்மா. உன்ன ரொம்பக் கேட்டதா சொன்னா. அவங்க எல்லாரும் பொங்கலுக்கு இன்னும் மூணு நாள்ள வர்றாங்க.''

''அப்படியா ஆன்ட்டி??''என்று சந்தோஷமாகக் கேட்டவளைக் கூர்ந்து கவனித்தார் சாந்தி.

''ஏன் ஆன்ட்டி அப்படிப் பார்க்கறீங்க?''

''நர்மதா கண்ணுல அந்தக் குறும்புத்தனத்தைக் காணமே,''

''இல்லையே ஆன்ட்டி'' என்று சிரித்தவளைப் பார்த்து, ''ம்கூம் என்னவோ சரியில்ல'' என்றார் சாந்தி.

''அம்மா சாப்பிடலாமா?'' என்று வந்தான் நரேந்திரன்.

''அப்பாடா ரொம்ப அதிசயமா இன்னைக்கு உனக்கே டிபன் ஞாபகமெல்லாம் வந்திருக்கே'' என்றார், ''நர்மதா வா நீயும் வந்து டிபன் சாப்பிடு'' என்று அழைத்தார்.

''நான் சாப்டாச்சு ஆன்ட்டி''என்ற நர்மதாவின் குரலில் ஸ்ருதி குறைந்திருக்க, டிபன் சாப்பிட வந்து அமர்ந்திருந்த மகனுக்குப் பரிமாறினாள்.

''நர்மதா சூடா இறக்கின இட்லிய எடுத்துட்டு வா'' என்றவரின் குரலைத் தொடர்ந்து ஹாட் பாக்சுடன் வந்தாள் நர்மதா.

''என்ன ரொம்ப நாளாக் காணோம்?''என்று மகன் நர்மதாவைக் கேட்டதில் பெரிய வித்யாசம் எதுவும் இருந்தது போல சாந்திக்குத் தெரியவில்லை.

''ம். பாட்டிக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லாம இருந்தது அதான் வரமுடியல'' என்று மகனின் ப்ளேட்டைப் பார்த்து சொல்லிக் கொண்டிருந்த நர்மதாவின் பதிலில் அவன் மேலும் எதையும் கேட்கவில்லை.

சாதாரணமாக என்றால் இதற்குள் இருவரும் கேலியில் எத்தனை முறை மற்றவரது காலை வாரி விட்டிருப்பார்கள்.

இருவரையும் நன்கு கவனித்தவருக்கு, நரேந்திரன் சாதாரணமாக இருப்பது போலத்தான் பட்டது.

''அம்மா''

புதிதாகத் தன்னை யாரோ அழைக்க, அந்தக் குரலில் திரும்பிப் பார்த்தார் சாந்தி.

''அட வாங்க சிவசாமி.''

''என்னங்கமா நான் நல்ல நேரத்துல தான் வந்திருப்பேன் போலிருக்கு.''

சாப்பாட்டு நேரத்தைக் குறிப்பிட்டுத் தான் அவர் அப்படிச் சொன்னது.

''இந்த வீட்டுக்கு நீங்க எந்த நேரம் வந்தாலும் அது நல்ல நேரந்தான், வாங்க சாப்பிடலாம்'' என்று அழைத்தான் நரேந்திரன்.

''ஆமா வாங்க சாப்பிடலாம்'' என்று சாந்தியும் உபசரித்தாள்.

''அடடா இன்னைக்கு வரவேற்பு பலமா இருக்கே, அப்ப நான் வந்த வேல நல்லபடியா முடியும் போலிருக்கே.''

''அதெல்லாம் இருக்கட்டும், உக்காந்து சாப்பிடுங்க முதல்ல.''

"பின்ன, உங்க வீட்ல சாப்பிடக் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே" என்று சந்தோஷமாக சொன்னவர் கீழேயே அமர்ந்து விட்டார்.

"அட மேலயே உக்காருங்க."

"எனக்குக் கீழ சம்மணங்கால் போட்டு உக்காந்து சாப்பிட்டே பழக்கமாயிடுச்சு" என்ற அந்த சிவசாமி தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கைப்பையை அருகில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

ஆஹா, ஓஹோ என்று புகழ்ந்து கொண்டே சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டார் அவர்.

"ஊர்ல எல்லாரும் எப்படியிருக்காங்கமா?" என்று சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு எழுந்து வந்தார்.

"எல்லாரும் நல்லாயிருக்காங்க" என்றவர், "காபி எடுத்துக் கோங்க" என்றார்.

"அம்மா நான் வந்த காரணம்..."

"கைவசம் நிறைய நல்ல ஜாதகங்கள் இருக்கும்."

"ஆமாங்கம்மா, ரொம்பப் பிரமாதமான ஜாதகங்கள்" என்று சற்றே தயக்கத்துடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தார் அவர்.

"நரேன்" என்று அழைத்துக் கொண்டே குணசேகரன் டைனிங் ஹாலுக்கு வர, டைனிங்சேரில அமர்ந்திருந்த சிவசாமி எழுந்து நின்றிருந்தார்.

"அட உக்காரு" என்றவர், மகனைப் பார்த்தார்.

"சொல்லுங்கப்பா."

"எப்ப வந்தாலும் ஹால்ல ஒரு காபியோட போறவர் இன்னைக்குக் கையே நனைச்சிருக்கார். நல்ல பதில் சொல்லுவ போலிருக்கு." என்று மகனைப் பார்த்தார்.

"அதானுங்க, ஐயா ஒரு வார்த்த சொன்னதுக்கு அப்புறம் சின்னவரும் தட்ட மாட்டாரே" என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தார். அப்பொழுதும் நின்று கொண்டே இருந்த சிவசாமி.

"இப்பவும் காபிய எடுத்துக்கோங்க" என்றான் நரேந்திரன்.

"நாம அடிக்கடி எதையும் சொல்லாதனால தான் நமக்கும் இந்தக் காலத்துப் பசங்க மதிப்பு குடுக்கறாங்க" என்று பொதுவாக சொன்ன குணசேகரன், "ஆனா எப்பவும் அப்படியே இருந்துட முடியாது" என்றார்.

"இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்ல, நானும் சாதாரண மனுஷந்தான். இன்னும் நல்ல ஜாதகங்கள் இருந்தாக் கூட அதையும் சேகரிச்சுட்டு பொங்கல் முடிஞ்சு வாங்களேன் அதாவது அடுத்த வாரம்."

நரேந்திரனின் பதிலில் அந்த சிவசாமியின் முகமனைத்தும் பல்லாக, ஒரு மெல்லிய புன்னகையுடன் அனைவரையும் முக்கியமாக மனைவியைப் பார்த்து விட்டுப் போனார் குணசேகரன்.

ஆனால் பதிலுக்கு சாந்தியால் சிரிக்க முடியவில்லை.

"கைவசம் நிறைய பொண்ணுங்க போட்டோக் கூட இருக்கு" என்று அவர் நரேந்திரனைப் பார்க்க, 'நினைச்சேன்' என்பதைப் போலப் பார்த்தான் அவன்.

"நம்ம தகுதிக்கு ஏத்த மாதிரியான ஜாதகங்கள் முதல்ல அம்மாகிட்டக் கொண்டு வந்து குடுங்க, மத்ததையும் அ[illegible] பாத்துக்குவாங்க" என்றுவிட்டுப் போனான்

''பின்ன, உங்க வீட்ல சாப்பிடக் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே'' என்று சந்தோஷமாக சொன்னவர் கீழேயே அமர்ந்து விட்டார்.

''அட மேலயே உக்காருங்க.''

''எனக்குக் கீழ சம்மணங்கால் போட்டு உக்காந்து சாப்பிட்டே பழக்கமாயிடுச்சு'' என்ற அந்த சிவசாமி தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கைப்பையை அருகில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

ஆஹா, ஓஹோ என்று புகழ்ந்து கொண்டே சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டார் அவர்.

''ஊர்ல எல்லாரும் எப்படியிருக்காங்கமா?'' என்று சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு எழுந்து வந்தார்.

''எல்லாரும் நல்லார்க்காங்க'' என்றவர், ''காபி எடுத்துக் கோங்க'' என்றார்.

''அம்மா நான் வந்த காரணம்...''

''கைவசம் நிறைய நல்ல ஜாதகங்கள் இருக்கும்.''

''ஆமாங்கம்மா, ரொம்பப் பிரமாதமான ஜாதகங்கள்'' என்று சற்றே தயக்கத்துடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தார் அவர்.

''நரேன்''என்று அழைத்துக் கொண்டே குணசேகரன் டைனிங் ஹாலுக்கு வர, டைனிங்சேரில் அமர்ந்திருந்த சிவசாமி எழுந்து நின்றிருந்தார்.

''அட உக்காரு'' என்றவர், மகனைப் பார்த்தார்.

''சொல்லுங்கப்பா.''

''எப்ப வந்தாலும் ஹால்ல ஒரு காபியோட போறவர் இன்னைக்குக் கையே நனைச்சிருக்கார். நல்ல பதில் சொல்லுவ போலிருக்கு,'' என்று மகனைப் பார்த்தார்.

''அதானுங்க, ஐயா ஒரு வார்த்த சொன்னதுக்கு அப்புறம் சின்னவரும் தட்ட மாட்டாரே'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தார். அப்பொழுதும் நின்று கொண்டே இருந்த சிவசாமி.

''இப்பவும் காபிய எடுத்துக்கோங்க'' என்றான் நரேந்திரன்.

''நாம அடிக்கடி எதையும் சொல்லாதனால தான் நமக்கும் இந்தக் காலத்துப் பசங்க மதிப்பு குடுக்கறாங்க'' என்று பொதுவாக சொன்ன குணசேகரன், ''ஆனா எப்பவும் அப்படியே இருந்துட முடியாது''என்றார்.

''இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்ல, நானும் சாதாரண மனுஷந்தான். இன்னும் நல்ல ஜாதகங்கள் இருந்தாக் கூட அதையும் சேகரிச்சுட்டு பொங்கல் முடிஞ்சு வாங்களேன் அதாவது அடுத்த வாரம்.''

நரேந்திரனின் பதிலில் அந்த சிவசாமியின் முக மனைத்தும் பல்லாக, ஒரு மெல்லிய புன்னகையுடன் அனைவரையும் முக்கியமாக மனைவியைப் பார்த்து விட்டுப் போனார் குணசேகரன்.

ஆனால் பதிலுக்கு சாந்தியால் சிரிக்க முடியவில்லை.

''கைவசம் நிறைய பொண்ணுங்க போட்டோக் கூட இருக்கு'' என்று அவர் நரேந்திரனைப் பார்க்க, 'நினைச் சேன்' என்பதைப் போலப் பார்த்தான் அவன்.

''நம்ம தகுதிக்கு ஏத்த மாதிரியான ஜாதகங்கள் முதல்ல அம்மாகிட்டக் கொண்டு வந்து குடுங்க, மத்ததையும் அவங்களே பாத்துக்குவாங்க'' என்றுவிட்டுப் போனான்

...தி

"அது சரிதான்" என்றவர், "அப்ப நான் பொங்கல் முடிஞ்சதும் உடனே வர்றேன்மா" என்று சந்தோஷத்துடன் சென்றார்.

நரேந்திரன் வெளியே கிளம்ப, "வா கண்ணம்மா கொஞ்ச நேரம் உக்காரலாம்" என்று நர்மதாவுடன் உள் ளறைக்குப் போனார் சாந்தி.

அதுவரை அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த அனைத்தையும், சாந்தி ஆன்ட்டியின் அருகில் அமர்ந்திருந்த நர்மதாவும் கேட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தாள்.

"நிஜமா நீ டிபன் சாப்டியா?"

"ஆமா ஆன்ட்டி."

"பொய் சொல்லக்கூடாது. ஏன்டாமா ஒரு மாதிரியிருக்க?"

சாந்தி ஆன்ட்டியின் பரிவில் கண்கள் கலங்கிவிட, அழுதுவிட்டாள் நர்மதா.

"நர்மதா" என்று சில வினாடிகள் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், அவள் ஓரளவு சமாளித்துக் கொண்டதும் "என்னடா தங்கம் என்னாச்சு" என்றார்.

"ஒன்னுமில்ல ஆன்ட்டி, மனசுக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமா இருந்தது."

"அதான் என்னன்னு கேக்கறேன்."

....

"நர்மதா."

"அங்க பெங்களூர் வீட்டு ஞாபகம் வந்தடுச்சு ஆன்ட்டி."

"சரி நம்பிக்கறேன். ஆனா அத கொஞ்சம் சிரிச்சுட்டே சொல்லலாமே."

"அத்தெ" என்ற அழைப்பில் திரும்பிப் பார்த்தார் சாந்தி.

"வா நளினி, ஹாஸ்டல்லிருந்து எப்ப வந்த?"

"நேத்து நைட், பொங்கல் லீவுக்காக, வந்திருக்கேன் அத்தை."

"அப்பப் பொங்கல் பண்டிகை கள கட்டிடுச்சுங்கற? உக்காருமா."

"நீங்க ஊருக்குப் போய்ட்டதா சொன்னாங்களே" என்று நளினி நர்மதாவைப் பார்க்க, "நர்மதாவுக்கு இந்த ஊர்ல இருக்கறவங்களையெல்லாம் விட்டுட்டுப் போகவே மனசே இல்லையாம். முக்கியமா என்ன விட்டுட்டுப் போக இல்லடா தங்கம்" என்று நர்மதாவைப் பார்த்தார்.

சாந்தி ஆன்ட்டியின் பாவனையில் நன்றாகவே சிரித்தாள் நர்மதா.

"அப்படின்னு நீங்களா நினைச்சுக்கிட்டா, அதுக்கு நான் என்ன ஆன்ட்டி பண்ண முடியும்?"

"ம். இது நர்மதா" என்று தானும் சிரித்தாள் சாந்தி.

"நீ சாப்பிடு நளினி."

"சரி அத்தெ, நானே கிச்சனுக்குப் போய் சாப்பிட்டுக்கறேன்" என்று எழுந்து சென்ற நளினிக்கு, நர்மதாவின் சிரிப்பில் எல்லையற்ற கோபம் வந்தது.

ஆன்ட்டி ஆன்ட்டி என்று பல்லை இளித்து சாந்தி அத்தையையும் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டாளே.

ஆனாலும் யாரிடமும் கடுமை காட்டாவிட்டாலும், அதிகாரமாக அனைவரையும் தூர நிறுத்திப் பேசுவது தானே அத்தையின் வழக்கம்.

22/03/2007

எல்லாம் அந்த மேனாமினுக்கியின் கை வண்ணம்.

பார்க்கப் பிரமாதமாக இருந்து கொண்டு வந்த முதல் நாளே அனைவரின் கவனத்தையும் தன் பக்கம் திருப் பியவள், இப்பொழுது வேஷமும் வேறு போடுகிறாளே.

கிச்சனுக்கு சென்று நான்கு வகையான டிபன்களையும் ஒருகை பார்த்த நளினிக்கு, அங்கிருந்த வேலைக்காரக் கழுதைகளுக்கு ஆளுக்கு இரண்டு அறை கொடுக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

அந்த பெங்களூர்க்காரி நர்மதா பார்க்க மிகவும் அடக்கமாம், ஒடுக்கமாம், பார்த்துக் கொண்டே இருக்க லாம் போல அத்தனை அழகாம். அவளை மணந்து கொள்கிறவன் கொடுத்து வைத்தவனாமே.

அவர்களது பேச்சு, நளினிக்கு எரிகிற அடுப்பில் எண்ணெயை விட்டாற் போலிருந்தது.

அதே கோபத்துடனேயே வீடு வந்து சேர்ந்திருந்த நளினிக்கு, தனது வீட்டிற்கு வந்திருந்தவனிடம் கூட ஒரு வார்த்தை பேசப் பிடிக்கவில்லை.

அவளது தந்தை அன்று காலையிலேயே எங்கோ சென்றிருக்க, விட்டது தொல்லையென்று குளித்துக் கிளம்பி டிபனுக்காகவென்று தான் நளினியும் சாந்தி அத்தையின் வீட்டிற்குச் சென்றது.

ஆனால் அங்கு தான் கண்ட காட்சி தனது விடுமுறை யின் சந்தோஷத்தையும் சேர்த்துக் கெடுத்து விட்டதே.

சமயலறையில் அனைத்தும் சுத்தப்படுத்தப் படாமல் அப்படி அப்படியே கிடந்ததைப் பார்த்துத் தன் அண்ண னிடம் எரிந்து விழுந்தாள்.

"என்ன நளினி ரொம்பக் கோபமா இருக்க போலிருக்கு?"

"ம், பாத்தா எப்படித் தெரியுது?"

"பாவம் உன் அண்ணன், நீ இருக்கற அன்னைக்கு மட்டுமாவது சாப்பிட நல்லதா எதையாவது செஞ்சு தரலாமில்ல?"

"என்னால அடுப்படில எல்லாம் வேக முடியாது."

"உங்க அப்பா இருந்திருந்தா நீ செஞ்சு தான இருப்ப?"

"க்கும் செஞ்சுட்டாலும், சாப்பாட்ட வெச்சு தண்ணி மாதிரி காரசாரமா ஒரு குழம்பும், ரசமும் செஞ்சிருப்பேன். அந்த அரிசில சமைக்கறதுக்கு ரேஷன் அரிசி கூட நல் லார்க்கும்."

"சம்பாதிக்கற பணத்தையெல்லாம் உங்கப்பா என்ன தான் செய்யறாரு?"

"ம், நூறு ஏக்கர் இருக்குது பாருங்க வர்ற வருமானத்த எங்க வெக்கறதுன்னு தெரியாம முழிச்சுட்டிருக்கோம்."

"நல்லா சாப்புடறதுக்கு நூறு ஏக்கர் நிலமா?" என்று அவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, நளினியின் அண்ணன் வந்தான்.

"வினோத்துக்கு குடிக்க ஏதாவது போட்டுக் குடு."

"இன்னும் எதுவும் தரலையா? சரி டீ போட்டுத் தர்றேன்" என்று சென்றாள் நளினி.

நளினியின் அண்ணன் சுந்தர் அவளுக்கு நேர் மாறாக இருந்தான்.

அவசியத்திற்குக் கூடப் பேசாமல் இப்படி எனக்கென்று மகனாக வந்து வாய்த்தாயே என்று அவ்வப்பொழுது தனது தந்தையிடம் வாங்கிக்கட்டிக் கொள்வான் அவன்.

உன் தங்கை நளினி மாதிரி எங்கு போனாலும் காரியத்தை சாதித்துக் கொண்டு வரும் திறமையெல்லாம் உன்னிடம் சிறிது கூட இல்லையே என்று எரிந்து விழுவார்.

மொத்தத்தில் எதற்கும் திட்டு வாங்கி வாங்கியே இருக்கிற தன்னம்பிக்கையும் போய், தாழ்வு மனப்பான்மையே உருவாகிப் போனான் சுந்தர்.

அப்படிப்பட்டவனுக்கு வினோத் போன்ற திறமையுடைய ஒருவன் தன்னைக் கூட மதித்து வந்து பேசுகிறானே என்ற பெருமை எப்பொழுதும் உண்டு.

ஆனால் அவனுடன் பழகுவது தனது தந்தைக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்காதென்பதால், அவர் இல்லாத போது மட்டும் வந்து செல்வான் வினோத்.

"இந்தாங்க டீ எடுத்துக்கோங்க."

"எனக்காக எதுக்கு நளினி இப்ப எடுத்துட்டு வந்த? நானின்னும் சாப்பிடவே இல்ல."

"இன்னும் சாப்பிடலயா, ஏன்?"

என் அம்மா என்னை வீட்டிற்குள் விடுவதில்லை என்று அவன் வாயாலேயே ஒரு பெண்ணிடம்,' அதுவும் தன்னைப் பெரிய மனிதனாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணிடம் சொல்வதற்கு அவனுடைய கவுரவம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

'நீ என் முகத்தில் விழித்தாயானால் நான் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவேன்' என்று அவனை மிரட்டியிருந்தாள் அவனுடைய அன்னை.

அப்படி ஏதாவது செய்து கொண்டு விட்டால் இருக்கிற ஒரே சொந்தமும் போய் விடுமே என்பதை விட, ஊர்

உலகம் தன்னை சும்மாவிடாது என்ற பயமே அவனுக்கு நிறைய இருந்தது.

இவனுடைய அட்டகாசம் தாங்க முடியாமல் தான் இந்த அம்மா இப்படி செய்து கொண்டு விட்டாளென்று சந்தோஷமாகவே காட்டிக் கொடுப்பார்கள்.

வினோத்திற்குத் தான் மனம் உள்ளே தீயாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அதிலும் சில வாரங்களாக அந்த நரேந்தினால் அவன் படும் துன்பத்திற்கு அளவே இல்லை.

அவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லியே தன்னை வேலைக்கு சேர்த்து விட்டிருக்கலாம் தான். அதோடு அவனது தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டு போக வேண்டியது தானே.

அதிலும் அந்த நரேந்திரனின் வார்த்தைகளை வேத வாக்காக எடுத்துக் கொள்ளும் அந்த நிறுவனத்தை நினைத்தால் தான் அவனுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது.

இதற்கு முன்பும் எத்தனை இடங்களில் தனது திறமையைக் காட்டியிருக்கிறான்.

ஆனால் இங்கு மட்டும் மாட்டிக் கொண்டது மட்டுமில்லாமல், என்ன முயன்றும் தப்பிக்கவும் முடியாமலிருக்கிறதே.

அதிலும் அந்த நரேந்திரன் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டால் தன்னை விட்டு விடுவதாக அவர்கள் சொல்லும்போது, அதை செய்துவிட்டால் தான் இவனென்ன குறைந்தா போய் விடுவான்?

அந்தப் பணத்தைத் தான் திருப்பி விடுவதாக எழுதிக் கொடுத்துவிட்டும் வந்தாயிற்றே.

22/03/2007

அவனது தந்தையால் எப்படியோ ஒருமுறை தப்பித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டு மீண்டும் மாட்டிக் கொண்டு விட்டேனே.

எல்லாம் இந்த சரக்கால் வந்த வினை.

அதிலும் ஓசியாகக் கிடைத்ததென்று அடித்துவிட்டு, நிலை கொள்ளாமல் போய் விழுந்ததும் வேறு அவனுடைய வீட்டுக் காராகவா இருக்க வேண்டும்?

ஆனாலும் விழுந்ததோடு மட்டும் போகட்டுமென்று தானும் எதுவும் பேசாமல் எழுந்து வந்திருக்கலாமென்று ஆயிரத்து ஓராவது முறையாக அப்பொழுதும் நினைத்தான்.

அதற்கு மறுநாள் அந்த நரேந்திரனே வேறு நேரில் வந்து நின்றதில் உள்ளுக்குள் ஆடிப்போய் விட்டாலும், வெறும் எச்சரிக்கையோடு போய் விடுவானென்று நினைத்துத்தான் வாய்விட்டதும் தான் எவ்வளவு பிசகாகி விட்டது?

கோபத்தில் அடித்துத் துவைத்து விட்டானே.

வெளியே எங்கும் முகம் காட்ட முடியவில்லையே.

சரி அதோடு தான் விட்டுத் தொலைத்தானா?

இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் அனைத்துப் பணத்தையும் கட்டிவிட்டு அவனுடைய கண்ணில் படாமல் எங்காவது போய்விட வேண்டுமாமே.

போகிறேனடா போகிறேன். ஆனால் சும்மா அல்ல உன் நிம்மதியைக் கெடுத்துவிட்டுப் பிறகு கண்டிப்பாகப் போகிறேன்.

''என்ன ரொம்ப யோசனையா இருக்கீங்க?''

இவளிடம் சொல்லலாமா என்று ஒரு வினாடி யோசித்தவன், பிறகு மேலோட்டமாக சொன்னான்.

''அந்த நரேந்திரன் சும்மா, சும்மா என் வழிக்கு வந்துட்டிருக்கான், எதுக்குத் தேவையில்லாம இவங்கிட்ட வெச்சுக்கிட்டோம்னு நினைச்சு நினைச்சு அவன் அழணும்.''

''தேவையில்லாம நீங்க பெரிய ரிஸ்க் எடுக்கறீங்களோன்னு எனக்குத் தோணுது.''

''ஆமா, ஓரளவு அப்படித்தான். ஆனா முடிவு எனக்கு சாதகமாத்தான் அமையும். அவன் தம்பிய ரெண்டு வார்த்த பேசிட்டேன்னு தான அப்படிக் குதிச்சான். அந்த அதே தம்பிய வெச்சே அவன அழ வெச்சுப் பணத்தையும் பறிக்கறேன் பாரு.''

அவன் வழியில் சற்றே யோசித்த நளினியின் மூளைக்குள்ளும் பளிச்சென்று ஒரு மின்னல் வெட்டியது.

''ஒரு வழி இருக்கு வினோத்.''

''என்ன?''

''உங்களுக்கு நரேந்திரனப் பழி வாங்கணும் அவ்வளவு தான?''

''ஆமா, அதோட மட்டுமில்ல..''

''இருங்க நான் சொல்றதையும் கேட்டா இன்னும் நல்ல ஐடியா கூடக் கிடைக்கும்.''

''ஆமா உனக்கென்ன திடீர்னு அவங்க குடும்பத்து மேல கோபம்?'' என்று சந்தேகத்துடன் நளினியைப் பார்த்தான் வினோத்.

''ஆமா கோபந்தான், தி[illegible] இல்ல கொஞ்ச நாளா.''

''என்னால நம்ப முடியல. அவங்க உனக்கு நிறைய உதவியெல்லாம் பண்ணிட்டிருக்காங்களே, உன்ன அவங்க பொண்ணு மாதிரி நல்லாவும் வெச்சுக்கறாங் கன்னு தான கேள்விப்பட்டேன்.''

''எங்க, வேலைக்காரி மாதிரின்னு சொல்லுங்க அதுதான் சரியா இருக்கும். உதவின்னு பாத்தா அவங்க எல்லாருக் கும் தான் பண்றாங்க. எங்கப்பா கூட சொல்லுவார் உன்ன என்ன அவங்க வீட்டு மருமகளாவா ஏத்துக்கப் போறாங்க, நீ எதுக்குப் போய் அந்த அளவுக்கு பாடுபட்றன்னு திட்டுவார்.''

....

''அதோட நான் பழி வாங்கணும்னு நினைக்கறது அவங்க வீட்ல இருக்கற யாரையும் அல்ல.''

''பின்ன?''

''பெங்களூர்ல இருந்து புதுசா ஒருத்தி வந்து ஷோ காட்டிட்டிருக்கா, அவளத்தான்.''

''ஓ, அந்தப் பொண்ணா? நானுங் கூடப் பார்த்தேன் பாக்க அழகா ரொம்பப் பணக்கார வீட்டுப் பொண்ணு மாதிரி தெரியுதே.''

''ஆமா, அவளத்தான் நான் பழி வாங்கணும்.போற போக்கப் பாத்தா அது தான் அவங்க வீட்டுக்கு மருமக ளாகும் போலத் தெரியுது.''

''ஓ.''

''நீங்க மட்டும் அந்தப் பொண்ணக் கடத்தினீங்கன்னா அதுவும் அந்த நரேந்திரனப் பழி வாங்கற மாதிரிதான். அது அந்த வீட்டுக்கு மருமகளா வரக்கூடாது. அதோட தெ[illegible] லாமக் கொள்ளாம அவ இந்த ஊர [illegible] ஓடிட[illegible]

''அது மட்டும் நடந்ததுன்னா எங்கிட்ட ஒரு முப்பதாயிரம் பணமிருக்கு, அத அப்படியே உங்களுக்குத் தந்துடறேன்.''

''உன்ன எப்பிடி நம்பறது?''

''ஒரு நிமிஷம்''என்று உள்ளே போனவள் சில வினாடிகளில் ஒரு கைப்பையுடன் திரும்பி வந்தாள்.

''பாருங்க'' என்று பணக்கட்டுகளை எடுத்துக் காட்டி யவள், ''நான் ரொம்ப நாளா சேத்து வெச்ச பணம். நீங்க அந்தக் கம்பெனிக்குக் குடுக்க வேண்டிய பணமும் கிட்டத்தட்ட இவ்வளவுதான?''

ஆமாமென்பதைப் போலத் தயைசைத்தவன், ''இது சரியா வருமா?'' என்று கேட்டான்.

''இதுதான் சரியா வரும். அதோட நீ எந்த சேதமும் இல்லாம தப்பிக்கணும்னா நான் கேக்கற பணத்தைக் குடுன்னு அவகிட்டயும் கறக்கலாம்.''

''நீ சொல்றதப் பாத்தா இந்தப் பொண்ணு அந்த நரேந் திரனோட லவர்ங்கற, அவங்ககிட்டயும் பணம் பறிக்க லாம் போலிருக்கே. ஒரு கல்லுல இத்தன மாங்காயா?'' என்று குள்ள நரித்தனமாக சிரித்தான் வினோத்.

''அதெல்லாம் உங்க திறமையைப் பொறுத்தது. அவளுக்கு ஒரு ரெண்டு மூணு நாள் சோறு தண்ணி எதுவும் குடுக்காம, யாரு கண்லயும் பட விடாம வெச்சுட் டிருங்க. அப்புறம் தானா உங்க வழிக்கு வருவா.''

அதன்பிறகு இருவரும் வெகு அழகாகத் திட்டம் தீட்டி னார்கள். தாங்கள் நினைத்ததை இரண்டு நாட்களுக்குள் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தனர்.

22/03/2007

13

பொங்கல் பண்டிகைக்காக, வீடு திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருந்தாற் போலிருந்தது.

சென்னையிலிருந்து அனைவரும் வந்திருக்க, வீடு கலகலவென்றிருந்தது.

''அம்மா''

''என்ன இந்து?''

''என்ன யாரையும் காணல?''

''அப்பாவும், சுரேனும் கோயமுத்தூருக்குப் போயிருக் காங்க. மாப்பிள்ளையும் நரேனும் தோட்டத்துக்குப் போயிருக்காங்கமா. இப்பப் பத்து நிமிஷத்துக்கு முன்னாடி தான் கிளம்பினாங்க.''

''நர்மதா வர்றதில்லையாம்மா? அவ ஊருக்குக் கூட போகலன்னு சொன்னீங்களே.''

''ஆமாம்மா, ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி கூட வந்துட்டுப் போனா.''

''இப்பவே அவள வர சொல்லுங்கம்மா.''

''ஏன் இந்து?''

''சும்மா தான்மா, அவளப் பாக்கலாம் போலவே இருக்கு. அம்மா நானொன்னு சொல்லட்டுமா?''

''என்னமா?''

''நர்மதாவ நம்ம நரேனுக்குக் கேட்டுப் பாக்கலா மாம்மா? ஏம்மா சிரிக்கறீங்க?''

'அந்த அளவுக்குக் கூட நமக்கு வேல குடுக்க மாட் டாங்கன்னு நினைக்கறேன்' என்று மனதிற்குள் நினைத் துக் கொண்டவர், அதை வெளியே சொல்லவில்லை.

''என்னமா?''

''கேக்கலாம் இந்து, ஆனா அதுக்கும் மேல அவங்க ரெண்டு பேரோட விருப்பம் தானம்மா முதல்ல முக்கியம்?''

''அது சரிதான்மா, அம்மா ஆதிஷ கொஞ்ச நேரம் பாத்துக்கறீங்களா? தினமும் மதியம் இந்த நேரத்துல தூங்கிப் பழகிட்டேன், அதே மாதிரி இப்பவும் தூக்கமா வருது.''

''சரிடாமா, நான் பாத்துக்கறேன் நீ போய்த் தூங்கு.''

''என்ன நளினி?''

''நீங்க சொன்ன மாதிரி அந்தக் காயக் கட் பண்ணிட் டேன் அத்தெ.''

''சரிமா அத எடுத்து வெச்சுடு. கொஞ்ச நேரத்துல வர்றேன்.''

மருமகளாவா வரப் போகிறாள்? வீட்டுக்கே வராமல் போகப் போகிறாளென்பது கூடத் தெரியவில்லையே பாவம்.

பாதரூமிற்குள் சென்ற நளினி 'இன்றைக்கே வேலையை முடித்துவிடு' என்று மீண்டும் ஒருமுறை வினோத்திற்கு மொபைலில் அழைத்து நினைவூட்டினாள்.

22/03/2007

கடவுளே இவன் எப்பொழுது நல்ல செய்தி சொல்லு வான் என்ற பரபரப்புடன் மேலும் அரை மணி நேரத்தைக் கடத்தினாள் நளினி.

ஆனால் சில நிமிடங்களில் அந்த நர்மதாவே நேரில் வந்து நின்ற போது, வினோத்தின் மேல் வந்த கோபத்தில் முக பாவனை மாறிவிடாமல் வைத்துக் கொள்ள சற்றே சிரமப்பட்டாள் நளினி.

''ஹாய் நளினி, எப்படியிருக்கீங்க? எங்க யாரையும் காணோம்?''

''ஒவ்வொரு கேள்வியாக் கேட்டா பதில் சொல்லலாம்.''

''ஓ, அப்ப பதில் சொல்ற ஐடியா இருக்கு? அப்ப நளினி எனக்கு ஃப்ரண்ட் ஆயிட்டிங்க போலிருக்கே. தேங்க்யூ'' என்று உள்ளே ஓடினாள் நர்மதா.

''ஹாய் ஆன்ட்டி.''

''வாடா தங்கம். காலைல இருந்து உன்ன எதிர்பாக் கறேன்.''

''இந்துக்கா, ஷங்கர் அண்ணா எல்லாரும் வந்தாச்சு போலிருக்கு. முதல்ல குட்டிப்பையன் எங்க ஆன்ட்டி?''

''ஹாய் ஆதிஷ் நீ இங்க இருக்கியா?'' என்று தூக்க வந்த அக்காவிடம் ஒட்டிக் கொண்டது குழந்தை.

''அம்மா, அப்பா எல்லாரும் எப்ப வர்றாங்க கண்ணா?''

''நாளைக்கு மதியம் ஆன்ட்டி. இந்துக்கா இப்பதான் தூங்கப் போனாங்களா?''

''ஆமான்டாம்மா, நீ வந்து சாப்பிடு வா.''

''நான் அப்பவே சாப்டாச்சு, நீங்க சாப்

''ஆச்சுடா'' என்றவர் பேரனுக்குப் பாலைக் குடிக்க வைப்பதற்காக பால் கப்புடன் வந்தார்.

ஆனால் குழந்தை வேண்டாமென்று அடம்பிடிக்க, நர்மதா வாங்கிக் கொடுத்ததும் குடித்துக் கொண்டான்.

''அப்படிப்போடு, இவனுக்கும் உன்ன ரொம்பப் பிடிச்சுப் போயிருச்சு போலிருக்கு நர்மதாம்மா.''

''அதுக்கு நான் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே'' என்று சிரித்தவள், குழந்தையுடன் விளையாட ஆரம்பித்தாள்.

''மத்தவங்க எல்லாரும் எங்க ஆன்ட்டி?''

''யாரக் கேக்கற?''என்று சாந்தி ஆன்ட்டி சிரிக்க, ''எல்லாரையும் தான்'' என்றாள் நர்மதா.

அதற்குள் குழந்தை தனது மூன்று சக்கர சைக்களின் பக்கம் போயிருக்க, ''நான் போய்ப் பாக்கறேன்'' ஆன்ட்டி என்று போனாள் நர்மதா.

சிறிது நேரம் சைக்கிளில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தை வெளியே ஓட, ''நாங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்ச தூரம் நடந்து போய்ட்டு வர்றோம் ஆன்ட்டி'' என்றாள் நர்மதா.

''சரிமா பாத்துப் போய்ட்டு வாங்க, எனக்குக் கிச்சன்ல கொஞ்சம் வேலையிருக்கு'' என்று சென்றார் சாந்தி.

குழந்தை முன்னே ஓட, சற்றுப் பொறுத்து அவனைப் போகவிட்டு அவன் சிறிது தூரம் சென்றதும் நர்மதா போய்ப் பிடிக்க நன்றாக சிரித்தது குழந்தை.

அப்படியே வெகுதூரம் வந்திருக்க, இது போதும் இனி திரும்பி வீடு இருக்கும் பக்கமாகப் போகலாமென்று நினைத்தாள் நர்மதா.

22/03/2007

''ஆதிஷ் போதும் வா'' என்ற நர்மதா குழந்தையை வீடு இருக்கும் பக்கமாக அதாவது வந்த திசையிலேயே திருப்ப லாம் என்று போக, அந்த நேரம் பார்த்து அவளுடைய மொபைல் ஒலித்தது.

எடுத்துப் பேசியவள், சில வினாடிகளில் மொபைலை வைத்தும் இருந்தாள்.

ஆனால் ''ஆதிஷ் வா போலாம்'' என்று அவள் நிமிர்ந்து பார்த்த போது குழந்தை அந்த இடத்தில் இல்லை.

''ஆதிஷ் எங்க இருக்க?'' என்று அழைத்துக் கொண்டே அந்த இடம் முழுக்கத் தேடினாள் நர்மதா.

வீட்டில் ஆரம்பித்து வளைந்து நெளிந்து வந்திருந் தாலும் அதுவரை எங்கும் பிரியாமல் நேராக வந்திருந்த அந்தப் பாதை, அந்த இடத்தில் பிரிந்து வெகு தூரத்திற்கு ஆள் நடமாட்டமே இல்லாமல் வெறிச்சோடிக் கிடப் பதைக் கண்டாள்.

''ஆதிஷ்'' என்று மீண்டும் ஒருமுறை அந்த இடம் முழுக்கத் தேடியவள், அவனைக் காணாத பயத்தில் அழ ஆரம்பித்திருந்தாள்.

கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை ஆள் நடமாட்டமோ, வண்டி வாகனங்களோ எதுவுமே தென்படவில்லையே.

குழந்தை எப்படிக் காணாமல் போனான்?

உடனே சாந்தி ஆன்ட்டியின் வீட்டுக்கு அழைத்து நடந்ததை சொன்ன நர்மதாவால், மேலும் ஒரு எட்டு கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை.

பயத்தில் கால்கள் பின்னிக் கொள்ள, அவள் சிறிது தூரத்தைக் கடப்பதற்கு முன்பாகவே நரேந்திரனின் கார் வந்து அவளருகில் நின்றிருந்தது.

அவன் என்ன, ஏது என்று கேட்க ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாகவே அவனிடம் நடந்ததை அழுகையினூடே சொல்லி முடித்தாள்.

''சரி உள்ள வா'' என்று அவளையும் அழைத்துக் கொண்டவன், நர்மதா சொன்ன பாதையிலேயே வெகு தூரம் வரை காரை விட்டுத் தேடினான்.

ஆனால் பலன் தான் இல்லை.

அதற்குள் போனில் யார் யாரையோ அழைத்துப் பேசியவன், நேராகக் காரை வீட்டிற்கு விட்டான்.

அனைவரும் வாசலிலேயே பயத்துடன் எதிர் கொண் டார்கள்.

சாந்தி ஆன்ட்டியைக் கண்டதும் நர்மதா அழ ஆரம்பித் திருக்க, அவர் நர்மதாவுக்கு தைரியம் சொல்ல வேண்டிய தாயிற்று.

அதே நேரம் மற்றொரு கார் வந்து நிற்க அதிலிருந்து குழந்தையின் தந்தை ஷங்கர் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அதற்குள் ''என்னங்க நம்ம குழந்தையைக் காணல'' என்று அழுகையினூடே சொல்லி முடித்த மனைவி மயங்கி விழப் போக, அவசரமாக ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்து அவளைத் தாங்கிக் கொண்டான் ஷங்கர்.

குழந்தையைக் காணவில்லையே என்று வீடே அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருக்க, வீட்டிற் குள் இருந்த நளினிக்கு மட்டும் கோபத்தோடு எரிச்சலும் சேர்ந்தே வந்தது.

மேலும் ஒரு கால் மணி நேரத்தை எப்படியோ கடத் தியவள் யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வீட்டை கிளம்பினாள்.

22/03/2007

அவளே சொன்னாலும், அங்கு அதைக் கேட்கும் மனநிலையில் யாரும் இல்லையே.

அப்படி வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து தனது சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பறந்தவளுக்கு, தனக்குப் பின்னால் ஒரு கார் தன்னைத் தொடர்ந்து வருவது தெரியவில்லை.

14

நளினியிடம் தங்களது திட்டம் ஜெயித்து விட்டதாக, பெருமையடித்துக் கொண்டிருந்தான் வினோத்.

ஆனால் நளினியால் அவன் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

குமரியைத் தூக்கிக் கொண்டு வரச் சொன்னால், குழந்தையைத் தூக்கி வந்து விட்டதுமில்லாமல் பெருமை வேறா?

வந்த கோபத்தில் ஏக வசனத்தில் பேச ஆரம்பித்திருந்தாள் நளினி.

''ஆமாம் போ. நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனா? அவளத் தூக்கிட்டு வரச் சொன்னதுக்கு, ஒன்னுந் தெரியாத குழந்தையைத் தூக்கிட்டு வந்திருக்க.''

''குழந்தையவாவது கடத்திட்டு வந்தேனேன்னு சந்தோஷப்படு. எனக்கு மட்டும் என்ன அவளத் தூக்கிட்டு

வரக் கூடாதுன்னு வேண்டுதலா? அவளத் தூக்கலாம்னு போகவும், தூரத்துல ஒரு கார் வரவும் சரியா இருந்தது. கொஞ்சம் யோசிச்சிருந்தாக் கூட குழந்தையையும் தூக்கிட்டு வந்திருக்க முடியாது தெரிஞ்சுக்கோ.''

''க்கும், இப்ப இந்தக் குழந்தையை வெச்சுட்டு மட்டும் என்ன பண்றதாம்?''

''இப்ப நீ ஏதுக்குக் கவலைப்படற? அவளக் கடத்தறத விட, இந்தக் குழந்தையைக் கடத்தினதுல தான் விஷயமே இருக்கு.''

''எப்படி?''

''ஆமா, உனக்கென்ன அவங்க அந்த நர்மதாவ வீட்டவிட்டுத் துரத்தணும் அவ்வளவுதான? இப்ப அவ குழந்தையைத் தொலைச்சுட்டுப் போய் நின்னா மட்டும் அந்த வீட்ல அவளக் கொண்டாடவா போறாங்க, துரத்தி தான விடப் போறாங்க?''

''நிஜமாவா?''

''ஆமா, நீயே நல்லா யோசிச்சுப் பாரு.''

''அட, ஆமாம்'' என்று நளினி சந்தோஷப்பட, ''ம் அதான் சொன்னேன்''என்று சட்டைக் காலரைத் தூக்கி விட்டுக் கொண்டான் அந்த வினோத்.

''ம் அப்புறம்'' என்ற குரலின் வித்யாசத்தை உணர்ந்து இருவரும் தங்களுக்குள் பார்த்துக் கொள்ள, ''நான் இங்க இருக்கேன்'' என்ற குரலில் துள்ளி விழுந்து திரும்பினர்.

அந்த இடத்தில் நரேந்திரனைக் கண்டதில் இருவரின் ...ழகமும் பேயறைந்தாற் போல ஆகிவிட, அதுவரை ...துவும் அறியாது அங்கிருந்த மணலில் விளையாடிக்

கொண்டிருந்த குழந்தை ''மம்மா'' என்று ஓடி வந்து அவனது காலைக் கட்டிக் கொண்டது.

நல்லவேளையாக அங்கிருந்த பத்து வயது மதிக்கத் தக்க சிறுமி ஒருத்தி ஆதிஷ்சுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் தான் அவன் அழவில்லை போலிருக்கிறது என்று நினைத்தான் நரேந்திரன்.

குனிந்து மருமகனைத் தூக்கிக் கொண்டவனுக்கு, அவன் தன்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டதில் எல்லையில்லாத நிம்மதி ஏற்பட்டது.

அது சில வினாடிகள் தான்.

தனக்கு முன்பு நடுக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த இருவரையும் கடுங்கோபத்துடன் உறுத்து விழித்தான்.

அவ்வளவுதான் தொலைந்தோம் என்ற மரண பீதியில் எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் நடுங்கிக் கொண்டு நின்றிருந்த வினோத், அடுத்த வினாடி சாஷ்டாங்கமாக நரேந்திரனின் கால்களில் விழுந்திருந்தான்.

''நான் செஞ்சது பெரிய தப்பு தான், நீங்க என்ன தண்டனை குடுத்தாலும் ஏத்துக்கறேன்'' என்ற கதறலோடு.

''என்னையும் மன்னிச்சுடுங்க அத்தான்'' என்று நளினி கையெடுத்துக் கும்பிட, ''இனி நீ அந்த வார்த்தையை சொல்லாத'' என்றான் நரேந்திரன்.

நரேந்திரன் காட்டிய கடுமையில் கண்கள் கலங்கிவிட, மேலும் என்ன செய்யப் போகிறானோ என்ற பயத்தில் அவனையே பார்த்தாள் நளினி.

வீட்டிற்கு அழைத்து குழந்தை கிடைத்துவிட்டான் பயப்பட எதுவுமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான்.

''பண்ற தப்பெல்லாம் பண்ணிட்டு கால்ல விழறது, அழறது உங்களுக்கெல்லாம் வெக்கமா இல்ல?''

''கடத்தறது எவ்வளவு கேவலமான, மோசமான செயல் தெரியுமா? போலீஸ்ல கம்ப்ளெண்ட் குடுத்துடறேன் நீங்க அங்க போய் பேசிக்கோங்க'' என்று நரேந்திரன் தனது மொபைலை எடுக்க ''ஐயோ வேண்டாம்'' என்று அவனருகில் ஓடி வந்தாள் நளினி.

''உன்ன நாங்க எந்த அளவுக்கு வெச்சுட்டிருந்தோம் நல்ல பாடம் கத்துக் குடுத்துட்ட.''

''ஐயோ அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க அத்தான், நான் செஞ்சது பெரிய தப்புதான் ஆனா அத உணர்ந்துட்டேன் அத்தான்''என்று நளினி கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் போதே, காலில் விழுந்திருந்தவனை ''எழுந்திருடா முதல்ல'' என்று உறுமினான் நரேந்திரன்.

''என்ன மன்னிச்சுட்டேன்னு சொல்லுங்க அப்பதான் எழுந்திருப்பேன்''என்று அவன் மேலும் கெஞ்ச ஆரம்பித்திருக்க சை என்று ஆகிவிட்டது நரேந்திரனுக்கு.

''நான் ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள்ள நீ பணத்தக் கட்டியாச்சுன்னு அவங்க கூப்பிட்டு எனக்கு சொல்லணும், இல்லைன்னா நடக்கறதே வேற'' என்றவன், ''நீ இனிமே அந்த வீட்டுப் பக்கம் வந்துடாத'' என்று நளினியைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

''அம்மா அப்பாவுக்கெல்லாம் தெரிஞ்சா தாங்க மாட்டாங்க, இவ்வளவு பெரிய துரோகத்தப் பண்ணிட்டு எங்க முகத்துல விழிக்க உன்னாலயும் முடியாதுன்னு தான் நினைக்கறேன்'' என்றவன், எழுந்து நின்றிருந்த வினோத்தைப் பார்த்தான்.

22/03/2007

ஆனால் நரேந்திரனை முந்திக் கொண்டு பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அவனே பேச ஆரம்பித்து விட்டான்.

''இத்தன நாளும் நான் பெரிய தப்பெல்லாம் சிலது பண்ணியிருக்கேன் தான், ஆனா முதல் தடவையா மாட்டினதும் உங்ககிட்ட தான். தயவுசெஞ்சு என்ன மன்னிச்சுடுங்க, இனிமேல் திருந்தி புது மனுஷனா வாழ ஆசைப்படறேன்''என்று கெஞ்சியவனது கண்களும் கலங்கியிருப்பதைப் பார்த்தான்.

ஏற்கனவே கோபம் முற்றிலுமாக வடிந்திருக்க, ''ஆனா எனக்கு மன்னிச்சுப் பழக்கமில்ல, அதுலயும் உன்ன மாதிரி ஒருத்தனையா?'' என்று அந்த வினோத்தைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

கடவுளின் புண்ணியத்தில் கையை ஓங்கி விடாத தோடு தனது கெஞ்சலுக்கும் செவி சாய்க்கிறானே என்ற தைரியத்தில் மேலும் கெஞ்சினான் வினோத்.

அவனது கெஞ்சலில் உண்மை இருப்பது தெரிய, ''சரி இப்ப விட்டுட்றேன் ஆனா நான் சொன்னது சொன்ன மாதிரி நடக்கறத வெச்சு மேல பாத்துக்கலாம்'' என்று அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பினான் நரேந்திரன்.

நரேந்திரன் குழந்தையுடன் காரை விட்டு இறங்கும் போதே, ''ஆதிஷ்''என்று வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஓடி வந்தாள் இந்துமதி.

''குழந்தை பயந்துக்குவான் கொஞ்சம் பாத்து எடு'' என்று நரேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, வீட்டிற்குள்ளிருந்து அனைவரும் வெளியே வந்திருந் தார்கள்.

தாயைத் தொடர்ந்து நிறைய பழக்கப்பட்ட முகங் களைப் பார்த்ததில் குழந்தை கைகொட்டி சிரிக்க ஆரம் பித்திருக்க, அனைவருக்கும் மனது லேசாகி நிம்மதியில் சிரிப்புக் கூட வந்தது.

''யாரும் முரட்டுத்தனமா அவனத் தூக்க வேண்டாம்'' என்று ஷங்கர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தாயின் கைகளிலிருந்து தந்தையிடம் தாவினான் ஆதிஷ்.

''ஐய் ஆதி டாட்டா போச்சே'' என்று குனிந்து தந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து ஆதிஷ் சொன்னதில், ''அப்படியா தங்கம்'' என்று மகனைப் பார்த்து சிரித்தான் ஷங்கர்.

''நல்லாப் போனடா மகனே''என்று அங்கிருந்த சோபாவைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து அமர்ந்தாள் இந்துமதி.

''என்ன நடந்தது நரேன்'' என்று இந்துமதி கேட்டதில், நடந்ததை சுருக்கமாக சொன்னான் நரேந்திரன்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதில், அனைவரும் கோபத்தின் உச்சிக்கே சென்றிருந்தார்கள்.

அதிலும் அந்த நளினியை இந்த அளவுக்கு நினைத் துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லையே என்று மிகவும் புலம் பினார் சாந்தி.

மேலும் சில நிமிடங்கள் அனைவரும் அதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்க, தன்னுடன் விளையாடிய அக்கா ஹாலுக்கு வந்ததில் ஓடிச் சென்று அவளது காலைக் கட்டிக் கொண்டான் ஆதிஷ்.

குனிந்து குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டவளுக்கு எல்லையற்ற சந்தோஷத்தில் கண்கள் நிறைந்திருந்தன.

''பாவம் நர்மதா தான் ரொம்பவும் பயந்து போய்ட்டா'' என்று இந்துமதி சொல்ல, ''சரி இனி அந்தப் பேச்ச இத்தோட விட்டுடலாமே''என்றான் ஷங்கர்.

''சரி அப்ப யார் யாருக்கு குடிக்க, சாப்பிட என்னென்ன வேணும் சொல்லுங்க?'' என்று இந்துமதி கேட்க, ''நீ சமைக் காத எதுவா இருந்தாலும் சரிதான்'' என்றான் ஷங்கர்.

''இங்க உங்களுக்கு அந்தக் கவலையே வேண்டாம்'' என்ற நரேந்திரனை அனைவரும் பார்க்க,

''பின்ன, பண்டிகைக்கு விருந்தாட வந்திருக்கற இந்த ரெண்டு நாளைக்காவது நீங்க பயப்படாம நிம்மதியா சாப்பிடணுங்கற எண்ணம் எங்களுக்கு மட்டும் இருக் காதா?'' என்றான்.

''வேண்டாங்க, ஊருக்குப் போனதும் என் சமயல தான் சாப்பிடணுங்கறத மறந்துட்டுப் பேசறீங்கன்னு நினைக் கறேன்.''

''ஆமாம் பின்ன எப்பத்துக்கும் நடக்கறதத் தான பாக்கணும், சரி ஏதோ ஒன்னக் கொண்டு வாம்மா போ'' என்று ஷங்கர் சோகத்துடன் மனைவியைப் பார்த்துச் சொல்ல, அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

''அந்த பயம் இருந்தா சரி'' என்று இந்துமதி கிச்சனுக்கு செல்ல, ''இருந்தாலும் நீங்க இந்த அளவுக்கு பயந்து போயிருப்பீங்கன்னு நான் நினைக்கவே இல்ல'' என்று ஷங்கரைப் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

''ரொம்பவும் சந்தோஷப்பட வேண்டாம் நரேன், நாளைக்கு உங்களுக்கும் இதே நிலமை தான்.''

''சான்ஸே இல்ல.''

''பாக்கத்தான போறோம்'' என்று டிபன் ப்ளேட்டுகளுடன் வந்தாள் இந்துமதி.

''நீங்க எடுத்துக்கோங்க. தோட்டத்துல வேல செஞ்ச துக்கு கசகசன்னு இருக்கு நான் குளிச்சுட்டு வந்துடறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து போனான் நரேந்திரன்.

''இந்து என் பாத்ரூம்ல சோப் தீர்ந்தது, ஒன்னு எடுத் துட்டு வந்து குடு.''

''சரி நரேன்.'' என்று சோப்பை எடுக்கச் சென்ற இந்து மதியை வந்து பிடித்துக் கொண்டான் ஆதிஷ்.

''என் ஆதிஷ் தங்கம்'' என்று மகனுடன் வெகு நேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இந்துமதிக்கு, அப்பொழுது தான் நரேன் சோப் கேட்ட நினைவே வந்தது.

அப்பொழுது அந்த வழியாக வந்த தனது தாயிடம் சொல்லி, உடனே எடுத்துப் போய் கொடுத்து விடுமாறு சொன்னாள் இந்துமதி.

''நர்மதா''

''என்ன ஆன்ட்டி?''

''இந்தா கண்ணா இந்த சோப்பைக் கொண்டு போய் நரேனுக்குக் குடுத்துட்டு வந்துடேன், அவன் ரூம்ல இருப்பான்.''

''குடுங்க ஆன்ட்டி.''

ஆன்ட்டி சொன்னது போல சீக்கிரமாகக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் வேகமாக அவனது அறைக்குள் சென்ற நர்மதா, ''ஸாரி'' என்று திரும்பிக் கொண்டாள்.

குளித்துவிட்டு இடுப்பில் துண்டோடு, வெற்று மார் புடன் வெளியே வந்த நரேந்திரன், சில வினாடிகளில்

22/03/2007

பனியன் வேஷ்டிக்கு மாறிக் கொண்டு ''வரலாம் வா'' என்றான்.

''சோப் அதான்..''

''நான் குளிச்சே முடிச்சுட்டேன், அங்க வெச்சுடு.''

''என்னால உங்க எல்லாருக்கும் சிரமமாயிடுச்சு, ஸாரி'' என்று நரேந்திரனைப் பார்த்தாள் நர்மதா.

''அது அப்படியில்லமா, நீ அவசியமில்லாம மேல மேல மனசப் போட்டுக் குழப்பிக்காதே.''

''நளினி மேல உங்களுக்கு எப்படி சந்தேகம் வந்தது?''

''நேத்து அவள வினோத்தோட வெச்சு ரெண்டு தடவ பாத்தேன். அப்பவே எனக்கு லைட்டா உறுத்துச்சு. அதுக்கும் மேல இன்னைக்கு நாம ஆதிஷைக் காணாத டென்ஷன்ல இருக்கும்போது அவ கமுக்கமா நழுவிப் போனதப் பாத்ததுல சந்தேகம் அதிகமாயிடுச்சு.''

தான் குழந்தையைத் தொலைத்துவிட்டு நின்ற அந்த நிமிடங்களை நினைத்ததில், அப்பொழுதும் உடல் நடுங்கியது நர்மதாவுக்கு.

''அதான் ஆதீஷ் காணாமப் போன ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளேயே நல்லபடியாக் கிடைச்சுட்டானே, இனியும் அதையே நினைச்சுட்டிருக்காத நர்மதா.''

''பின்ன எத நினைக்கறதாம்?'' என்று கண்களில் குறும்புடன் நரேந்திரனைப் பார்த்தாள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு பழைய துடுக்குத்தனமான நர்மதாவைப் பார்த்த நரேந்திரன், ''ஏன் நினைக்கிறதுக்கு விஷயமா இல்ல நம்ம கல்யாணம், எதிர்கால [illegible] இதெல்லாம் இருக்கே'' என்றான்.

கண்களில் ரசனையுடன் நரேந்திரன் சொல்ல, ''விளையாடாதீங்க'' என்றாள் நர்மதா.

''இல்லமா, சீரியஸா சொல்றேன்.''

''நரேன்!''

''ஆமான்டா, உன்னைப் பாத்த அன்னைக்கே என் மனசப் பறிகொடுத்துட்டேன்.''

'நான் மட்டும் என்னவாம்?' என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவளின் முகம் வெட்கத்தில் சிவக்க, ''நர்மதா'' என்று அவளை நோக்கி வந்தான் நரேந்திரன்.

ஆனால் அவனது கைகளில் சிக்காமல் வெளியே ஓடி வந்தவள், இந்துமதியோடு நன்றாக மோதிக் கொண்டாள்.

அவளைப் பிடித்து நிறுத்திய இந்துமதி என்னவென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்க, அவளைத் தொடர்ந்து வெளியே வந்திருந்த நரேந்திரன் ''திரும்பவுமா?'' என்று நர்மதாவைப் பார்த்தான்.

''என்ன திரும்பவுமா?'' என்று தனது தம்பியையும், வெட்கத்தால் சிவந்த நர்மதாவின் முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள் இந்துமதி.

''அது ரகசியம்'' என்று நரேந்திரன் நர்மதாவைப் பார்த்து சிரிக்க, ''ஓ.கே. ஓ.கே'' என்றாள் இந்துமதி.

''என்ன ஓ.கே?''

''விட்டா நடு வீட்டுக்குள்ளேயே டூயட் பாடுவீங்க போலிருக்கு?''

அதற்குள் ஷங்கரும் அவர்களின் அருகில் வந்து நின்றிருக்க, ''அதுக்கெல்லாம் தனிமை வேண்டாமா

22/03/2007

இந்தக் கூட்டத்துல எங்க?'' என்று அலுத்துக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

''என்னங்க நம்ம ரெண்டு பேரையும் தான் சொல்றான்'' என்று இந்துமதி கணவனைப் பார்க்க, ''ஆமாம்மா நானும் பாத்துட்டுத்தான் இருக்கேன்'' என்றான் ஷங்கர்.

''அதத்தான் நானும் சொல்றேன், அக்காவுக்கும் அக்கா வீட்டுக்காரருக்கும் இங்கிதமே தெரியல.''

''பாத்தியாம்மா? கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியே இப்ப டின்னா கல்யாணத்துக்கப்புறம் நம்மள நீங்க யாருன்னு கேக்க மாட்டாங்கன்னு என்ன நிச்சயம்?

சிரிப்புடன் ''இப்பவே அதத்தான் கேக்கறேன்'' என் றான் நரேந்திரன்.

''இதுக்கு மேல நம்ம மரியாதைய நாமதான் காப்பாத் திக்கணும் வாம்மா அந்தப் பக்கம் போயிடலாம்'' என்று மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்திருந்த ஷங்கர், ''ஆனாலும் இது கொஞ்சம் ஓவரா இருக்கு'' என்று திரும்பிப் பார்த்து சிரித்து விட்டுப் போனான்.

திரும்பி தன்னைப் பார்த்த நரேந்திரனின் பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் நர்மதா அவ்விடத்தை விட்டு நகர, அவனது சிரிப்பின் ஒலி அவளைத் தொடர்ந்தது.

இந்துமதி அங்கு தனது தாயிடம் நடந்ததை புன் னகையுடன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, தனது வருங்கால மருமகளை எல்லையில்லாத சந்தோஷத்துடனு[illegible]ந்த மன நிறைவுடனும் எதிர்கொண்டார் சாந்தி.